

LÉLEKBEN ÉS IGAZSÁGBAN

**OKTATÁSOK, MEGNYILATKOZÁSOK
ÉS LÁTOMÁNYOK
ZITA MÉDIUM ÁLTAL**

I. KÖTET

**KIADJA:
Magyar Szellemkutatók Társasága
(Hungarian Spiritual Society)
695 Northfield Road
Bedford, Ohio 44146.
U.S.A**

CLEVELAND, 2007 május

Tartalomjegyzék

(*)

ELŐSZÓ	4
1. A SZENTLÉLEK MUNKÁJA	6
VEGYETEK SZENTLELKET	7
A SZELLEMI TŰZ	19
SZELLEMI SZOLIDARITÁS	28
A SZELLEMVILÁG NYITOTT KAPUI	36
KRISZTUS	47
HALLJÁTOK A SZÉLNEK ZÚGÁSÁT	60
2. A SZENTÍRÁS	71
A SZENTÍRÁS KIFORGATÁSA	72
A BIBLIA ÉRTELMEZÉSE	82
3. A TEST ERŐI	98
A DELEJ ÉS A DELEJEZÉS	99
A BETEGSÉGEK CÉLJA	105
A MÉRTÉKTARTÁSRÓL	116
A HALDOKLÁS ÁLLAPOTA	128
4. TERMÉSZETI ERŐK	131
A TERMÉSZET ÜZENETE	132
CSODÁK ÉS JELENSÉGEK	134
EMBER AZ ERŐK VILÁGÁBAN	143
AZ EMBER FÁJ A FÖLDNEK	156
ERŐHATÁSOK	164
5. VÉGIDŐK	177
AZ UTOLSO IDŐK SÜRGETÉSE	178
KÓRKÉP A VÉGIDŐK EMBERÉRŐL	189
KIÁLTÁS AZ UTOLSÓ ÓRÁBAN	200
6. TŰLVILÁGI ÁLLAPOTOK	203
„LEGYETEK OKOSAK, MINT A KÍGYÓK ÉS SZELÍDEK, MINT A GALAMBOK”	204
HADIFOGSÁGBAN	211
ÚTBAIGAZÍTÁS AZ IGAZSÁG HARCOSAINAK	217

AZ ÚR SZOLGÁLATÁBAN	223
RÉGI ADVENT	230
AZ ANGYAL ÉS AZ ÖREGEMBER	237
KRISZTUS KATONÁJA	240
EGY RIPORTER MEGNYILATKOZÁSA	243
SZOLGÁLATBAN ELTÖLTÖTT ÉLET	250
FELTÁMADÁS	259
FÖLDET VISSZA NEM ADUNK!	265
EGY ELMÚLT FÖLDI ÉLET EMLÉKEI	270
AZ ÁLDOZAT ÉRTÉKE	280
KISEBBSÉGBEN	286
KÖRNYEZETSZENNYEZÉS ÁLDOZATA	291
7. LÁTOMÁNYOK	295
LÁTOMÁNY ÁLLATOKRÓL	296
LÁTOMÁNY ABORTUSZRÓL	297
LÁTOMÁNY FÖLDRENGÉSRŐL	298
LÁTOMÁNY AZ ÉLET KOLDUSAIRÓL	300
LÁTOMÁNY LOVAKRÓL	302
LÁTOMÁNY KATONÁKRÓL, HÁBORÚKRÓL	303
JEGYZETEK	307
LÁTOMÁNY EGYENRUHÁKRÓL, KATONÁKRÓL	308
LÁTOMÁNY A VILÁGHÁLÓKRÓL	309
LÁTOMÁNY A LÉGTÉRRŐL	311

ELŐSZÓ

A Szentlélek küldötteitől kapott oktatások, megnyilatkozások, látományok újabb gyűjteményével lépünk a kedves olvasóközönség elé.

Igyekeztünk ezeket a közléseket rendszeres csoportokba foglalni, már amennyire az ilyen természetű szellemnyilatkozatok rendszerbe foglalhatók. Ugyanis az erkölcsi tanításokat olvasva megfigyelhető, hogy szellemi oktatóink figyelme a felvetett témán túl, minden földi, emberi történésre kiterjed, azokat mindenkor összevetve az örök értékű krisztusi igazságokkal. Természetesen ezekből a közlésekből sem hiányoznak a bennünket féltő szeretetteljes intelmek, figyelmeztetések, a biztatás a helyes önismeretre, az önmunkálkodásra, az önmegtágadásra. Az első kötet tartalmazza a különböző tárgykör szerint csoportosított közléseket, a TÚVILÁGI ÁLLAPOTOK című fejezet a lélek földi élete utáni állapotokba nyújt betekintést, a LÁTOMÁSOK pedig a földi ember számára láthatatlan dimenzióba vezetik el az olvasót.

A második kötetben található tanítások, mind-mind különböző erkölcsi mondanivalót rejtenek magukban a kereső, kutató ember számára.

Tanítóink célja az, hogy a végidők zűrzavarában irányt mutassanak nekünk, ezért mindenkor Krisztus Urunkat állítják eléink, mint példaképet. Ő *„az út, az igazság és az élet”*, és ha tekintetünket Őrá szegezzük és Tőle várjuk a segítséget az életünk mindennapjaiban, akkor egészen biztosan révbe érünk az élet viharos tengerén; akkor mi is feltámadhatunk lélekben és igazságban.

Kérjük kedves olvasóinkat, olvassák ezeket a közléseket imádságos lélekkel.

Adja a jó Isten, hogy az ezekben rejlő igazságok közelebb vigyék lelkünket a tökéletességhez és az üdvösséghez!

Cleveland, 2007. május havában.

A kiad

FELTÁMADT!

**1.
A SZENTLÉLEK MUNKÁJA (*)**

VEGYETEK SZENTLELKET(*)

2006. június 4.

Üdvözölünk mindnyájakat sok-sok szeretettel a mi Urunk, a Jézus Krisztusnak nevében. *Én vagyok a Szürke szellem. A mi Urunk, a Jézus Krisztus, a Névtelen szellemen keresztül rám bízott benneteket.* Igaz, nem most történt. Még 1948-ban fent a budai hegyekben, amikor is ők úgy látták jónak, hogy az én ismereteim, tanítási és vezetési módszerem lesz a legmegfelelőbb, a legalkalmasabb arra, hogy együtt maradjatok egészen addig a pillanatig, amikor majd az én Atyám, Istenem külön-külön hazahív benneteket a láthatatlan világba. Sok minden megtörtént azóta itt a világban, ebben a gyülekezetben, és külön-külön mindannyiótok életében is. *Mint tudjátok a Névtelen szellem, az egész földi világ szellemi mozgalmának vezetője,* ezért Krisztus által rábizattak mindazok, akik Szentlelket vettek az első pünkösdi napjától egészen napjaitokig. **„Legeltesd az én bárányaimat, legeltesd az én juhaimat.”** - szólt a felszólítás. Ez a feladat azonban nemcsak Péter apostol halálának pillanatáig szólt, hanem egészen az idők végezetéig.

Először Krisztus távozása után jelentkezett feltűnő módon, nagy hatalmával és erejével a Szentlélek, hogy aztán később, nem sokkal Krisztus második eljövetele előtt újra jelentkezzen és felszedje a hitetlenség tarlójáról, a kévékből kihullott kalászkokat, akik az idők végéig még betakaríthatnak a mennyei csűrökbe. Az 1800-as évek derekától, különösen nagy erőfeszítés van folyamatban a Szentlélek részéről, hogy a hitetlen világban teljes erejével, hatásával, világosságával és ismereteivel meggyőződést nyújtson azoknak, akik értik az idők szavát és olvasni tudnak az idők jeleiből.

Az első pünkösdi napján Jeruzsálemben is sokan hitetlenül és érthetetlenül álltak meg a Szentlélek csodálatos megnyilvánulása előtt, és többen ostoba magyarázatot adtak az ott végbe ment eseményekre, mivel nem ismerték azok hátterét. Pedig

villámként hasított a jelenlévők tudatába, hogy olyan valami történik, aminek eddig a Földön élők még nem voltak szemtanúi. Azonban az ember mindig emberies magyarázatokkal igyekszik a lényegét lealacsonyítani és az egészet úgy beállítani, mintha az nem valami csodás és emberi lelkeket felemelő megnyilvánulás lenne. Pedig az volt az árván maradt tanítványok részére, és az lett a későbbi időkben, az elmúlt kétezer esztendőben is mindazok részére, akik a Szentlélek ajándékaiban részesülhettek. Az azonban, hogy ki részesülhet a Szentlélek ajándékában, mindenkor az emberen múlik.

Krisztus megígérte és ígérését teljesítette. A Szentlélek eljött, kitöltetett, és ma is a földi világban van, csak az embernek vonzani kell tudni és lelkét át kell tudni adni a Szentlélek tűzkeresztségére. Úgy a régi időkben, mint a későbbiekben, így a jelen korban is, az ember úgy okoskodott és ma is úgy okoskodik, hogy csak felében, harmadában adja át láthatatlan lelkét a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak és a Szentléleknek. A másik felét, negyedét, harmadát megtartja a maga számára, hogy azon keresztül kiélhesse helytelen, Istentől elvetett vágyait, mert azt hiszi és gondolja, hogy azon keresztül örömet, kielégülést és boldogságot élvezhet. De mindazok az elvek, elgondolások, amik az ember testies vágyaiból erednek és erősödnek meg a kiélésre, nem adhatnak az embernek végleges boldogságot, örömet és megelégedülést. Minden ilyen vágy újabb vágysorozatot indít el, ezért sohasem tud nyugvópontonra jutni az ember. Amikor kiéli egy-egy bűnös vágyát, az rövid időn belül felfokozottabb mértékben újra felébred lelkében, és újra kívánja, újra kiélni igyekszik azt, ami a kiélés után tátongó űrt hagy lelkében. **Más utat, más módot kell tehát keresnie és találnia az emberiségnek, a boldogság, az öröm, a békesség és a megelégedettség állapotának elérésére. Ezt kínálta és kínálja a mi Urunk, a Jézus Krisztus az Ő Igéi, az Isten igazságán, megtartó erején és bűnbocsánatán keresztül.** A bűnbocsánatnak az is kritériuma, hogy az ember ne csak megbánja bűneit, ha-

nem minden szándékával azon legyen, hogy többé ne vétkezzék. Az Úr is erre hívta fel azoknak a figyelmét, akiket a bűn következményéből, betegségekből meggyógyított: **„menj el és többé ne vétkezzél”**. Ha a vétkeiktől, rossz, helytelen szokásaitól, vágyaitól, szenvedélyeitől, bűnös kívánságaitól, általában emberi rossz természetétől képes megszabadulni, akkor egész más lesz az élete, mert akkor már nem a régi, testi ember ő, hanem lelki, szellemi emberré alakult át. **Ezt az átalakulást: a testi emberből szellemi emberré válást segíti elő a Szentlélek ereje és a Szentlélek munkásai.**

A Szentlélek az elmúlt 2000 esztendő alatt mindig a krisztusi igazságokat cövekelte le, mert a testies emberek mindenkor támadást indítottak a szellemi igazságok, az isteni igazságok ellen, és azokat emberi elgondolásokkal helyettesítették be. Hol szándékosan, hol pedig tudatlanságból szétszedték, vagy rosszul értelmezték a krisztusi igazságokat, és nem érezték szükségességét annak, hogy az Ó-, és Újszövetség eredeti mivoltában álljon az ember előtt. Ezért megkeverték azokat a maguk ferde elgondolásaival úgy, hogy bűnös hajlamaiknak tettek engedményeket. Mindenre találtak magyarázatot, amivel felmentették magukat, de elítélték felebarátjaikat; *mások szemében a szálkát is meglátták, de magukéban a gerendát sem.* **Az Úr mondja, vedd ki előbb a magad szeméből a gerendát, s akkor szellemileg tisztánlátóvá leszel; kinyílik harmadik szemed, és meglátod a láthatatlan világ csodálatos erejét, hatalmát, törvényeit, igazságát, és akkor nem leszel előítélettel másokkal szemben.** Akkor érzed, hogy te magad is bűnös vagy és rászorulsz a teremtő Isten bűnbocsájtó kegyelmére. Tehát nézzen körül az ember a maga belső világában, sepregesse elsősorban az önmaga háza táján. Seperje ki lelkéből a szennyes, bűnös vágyakat, indíttatásokat, hogy megtisztulva más emberré, később erős; tiszta szellemmé alakulhasson át.

Tehát az elmúlt 2000 esztendő alatt a Szentlélek a világban volt, és igyekezett vezetni a egyházakat és befolyásolni az

egyházi vezetőket. Sajnos mindazokat, akik az egyházi vezetők közül Szentlelket vettek és tisztánlátókká váltak, az ellentét rövid időn belül eltávolította a rendeltetésüktől, az egyházak éléről, és a béreseknek adott hatalmat, akik az egyházak életét helytelen irányba terelték. Magukat mindenkor felmentették, azokat pedig, akik az igazságot felismerték, ellehetetlenítették, kiátkozták, a társadalom peremére sodorták, ezért a Szentlélek szava nem hangozhatott a gyülekezetekben. **Pedig az őskeresztények között, az első keresztények között is elsősorban a Lélek mondotta meg és jelölte ki a tennivalókat a gyülekezetek tagjai részére. A Lélek szavára kellett figyelni, a Lélek mondotta meg mindenkor, hogy mik a hibák, mi jelent veszedelemet, mik a követendő és ritkán dicséretben részesítette őket.** Bár az ember esetében nagyon óvatosan kell bánni a dicsérettel, mert hatására elbizsákosodik, elnyújtózkodik a kényelmesség nyugágyán és helytelenségeket kezd megengedni magának. Jobb tehát a gyülekezetekben a figyelmeztetés, a jóindulatú kritika, amely felhívja a figyelmet a mulasztásokra, tévedésekre vagy netán a tévelygésekre, különben ezek megsokasodnak, és a gyülekezet belső szellemi szerkezete hamarosan szétzilálódik, és bár külsőleg még nagynak, erősnek, hatalmas, terebélyes fának néz ki, de belülről már pudvás és az idők szele ledönti azt.

A nagy vallásoknak sosem tetszett, ha a nagy egységből kisebb egységek váltak ki, mert úgy gondolták, egységben az erő. Igen, szellemi egységben, az egy cél felé, az egy irányba, a felfele, a magasba való haladásban, nem pedig abban az egységben, ami külsőleg egy nagy, fényes keretbe foglalja az egyházat, tevékenységeivel együtt, de amelyen szellemi szemekkel már láthatók a repedések, a szakadások. Szakadások keletkeztek azért, mert a krisztusi szeretet, amely az egységet adhatta volna, megfogyatkozott, és az emberi igazságok, a dogmák, a külsőben lejátszódó, belső lényeg nélküli ceremóniák váltak fontossá, lényegessé.

Igen, Szürke szellemnek nevezem magamat, de nem a bűntől való elszürkülés állapota miatt, hanem alázatosságomból adódóan. Az alázatosság szürke köpenyét kell mindazoknak magukra venni, akik lelkileg előre akarnak jutni és a Krisztus láthatatlan egyházát is előre kívánják segíteni a fejlődés útján. Mert ha a lelki vezetők magukat sokra értékelik, ha önmagukat akarják felemelni, önmagukat akarják dicsőíteni és azt akarják, hogy a gyülekezetek az ő elgondolásaikra figyeljenek, annak lelki, szellemi szempontból veszedelmes következményei lehetnek. Nemegyszer teljes az elbizonytalanodás, és a jó gyakorlása helyett, a helytelenül értelmezett igazságok érvényesítése történik.

Az utolsó időkben számtalan olyan kisebb-nagyobb gyülekezet jött létre, amelyek már csak külsőben viselik magukon Krisztus nevét; Krisztus eszméjéből vajmi kevés, vagy egyáltalán semmi sem található meg ott. Ezek a kiválások már nem a tisztulás érdekében történtek meg, mint például a szellemi reformáció idején. Az utolsó időkben ezek a kiválások többnyire az ellentét akaratát, megtévesztő szándékát és az emberek teljes elbizonytalanítását szolgálják. Most, az utolsó időkben, az egyházak a földi tudománnyal karöltve akarják a Szentlélek világosságát takaró alá rejteni, pedig az Úr mondotta, a Szentlélek minden igazságra elvezérel benneteket; azokra az igazságokra is, amire az Úr korabeli emberek még éretlenek voltak, mert értelem szerint sem tudták volna felfogni, ezért felesleges lett volna olyat adni az embereknek, amire még éretlenek. Krisztust megelőző időkben is voltak, akik érettek voltak a Szentlélek befogadására, általa pedig az igazság megértésére. Hiszen Buddha, az Úr Jézus Krisztus előtt élt és mégis, mivel nagyon vágyott a szellemi megvilágosodására, egy alkalommal, a fügefa alatt üldögélve, a megvilágosultság állapotába jutott.

Istennek minden ember életével az a célja, hogy az ember megvilágosodjon a szellemi igazságok, a magasabb láthatatlan világ titkainak megértésére. Megértse azokat a láncszerű összefüggéseket, amelyek a természetben is tapasztalhatók, de az

emberek lelki fejlődését is kormányozzák. **Az ember, mivel halhatatlan szelleme és szabadakarata van, választhat az Istentől adott és az ellentét által felkínált dolgok között; lehetősége van a megigazulásra, a megtisztulásra, de el is bukhat.** Mivel azonban az ember bukott lény, lelki természete szerint közelebb áll az ellentét természetéhez, ezért könnyebbnek találja annak sugallatait elfogadni és megvalósítani. Hiszen a jónak megvalósítása önmehtagadással jár; **önmagán kell erőszakot vennie, hogy a helytelen helyett a helyeset, a rossz helyett a jót, a hazugság és a tévelygés helyett az igazat, az igazságot válassza.** *Kemény munka ez szeretett embertestvéreim!*

Nyugodt lélekkel merem ezt kijelenteni, hisz magam is keresztül mentem a lelki tisztulás minden fázisán; a töprengéseken, a bizonytalanságokon, a félelmeken, az elgyávulásokon, hitben való megkicsinyülésen csakúgy, mint az apostolok. *Gondoljatok arra, amikor a háborgó tó vízén, a csónakban ülő tanítványok megijedtek és kérték az Urat, hogy mentse meg őket, különben elmerülnek és elvesznek, és az Úr így szól hozzájuk: „Mit féltek kicsinyhitűek?”* Igen a kicsinyhitűség az, ami az embert bizonytalanná teszi; a nem tudás, hogy hátha így van, hátha úgy van. Mi a biztosíték, mi bizonyosság van arra, hogy az úgy van, ahogy a mi Urunk, a Jézus Krisztus hagyatékában, az Újszövetségben lefektetett? Mi bizonyíték van arra, hogy amit a Lélek szól a gyülekezetekhez, az valóban úgy van? Amikor az ember valami természetfelettil találja szemben magát, legelső gondolata az, hogy emberies magyarázatokat alkalmazzon arra. Némely esetben nagyon is együgyű magyarázattal jön elő, és jobban hisz azokban, mint a valóságban.

Mi értelme lenne a földi életnek, ha a halállal mindennek vége? Az ember tehetsége, gondolatai, érzései, tudása, ismerete megsemmisülne? Hiszen tudósaitok kimutatták az anyag megmaradásának törvényében, hogy anyag nem vész el, csak átalakul. Akkor ugyan, hogy lehetne, hogy a magasabb intelligencia megsemmisüljön, hogy mindazt, amit a képzelet-, az érzés-

, és gondolatvilágában, az eszmék síkján az ember alkot, létrehoz, hogy az megsemmisüljön, az ne éljen tovább? Vagy, hogy gondolja az ember azt, hogy a gondolat vagy az érzés túlélheti azt, aki azt létrehozta? Nem testvéreim! A szellem örök, mert Isten nem embereket, hanem szellemeket teremtett. Bár csodálatos és precíz eszköz a test, amely által az anyagi világban, anyagi körülmények között, a bukott szellem lelki előrehaladásán és fejlődésén munkálkodhat, de porból van és porrá lesz. **Isten szellem, aki a maga hasonlatosságára, a maga képére teremtette teremtményeit.** Isten a legmagasabb intelligencia, a legek legje, a szép és jó tulajdonságok legfelsőbb fokon Benne összpontosulnak. Teremtményei, teremtsései csodálatosak és utánozhatatlanok, örök élettellel telítettek, és a tökéletesség elérésére alkalmasak; nincsenek határok, amelyek korlátoznák őket a jónak, az igazságnak megvalósításában. A bukottakban - így az emberben is - Isten teremtménye: a láthatatlan, a halhatatlan, az örökéletű szellem él, amely meg nem halhat, el nem pusztulhat, minden halálból, minden kárhozattól fel kell támadnia. Igaz, a kárhozattal hihetetlenül hosszú idő, de mégis minden halálból van feltámadás. **A léleknek egyszer minden gonoszságból meg kell térnie, ki kell gyógyulnia, meg kell tisztulnia!** Minél inkább ragaszkodik tévedéseéhez, tévelygéséhez, minél makacsabban megmarad bűneiben, annál nagyobb és hosszantartóbb az ő szenvedése. Minél előbb eszmél, minél előbb rájön arra, hogy mit hagyott el és melyik útra kell visszatérnie, annál kevesebb a következmények törvénye által rázúduló szenvedés, nehézség és betegség.

Krisztus a szabadulás, Krisztus az út, az igazság és az élet, Krisztus a feltámadás. A Földön található mind az öt világvalásban annyi az igazság, amennyi a Krisztus szeretetéből benne van. Minden ember szellemi értéke annyi, amilyen mértékben képes a krisztusi igazságot és a krisztusi szeretetet gyakorolni és megvalósítani. *Az, hogy töredékeire esett az egyház, nem tesz semmit, mert nem a fizikai világban, fizikai keretek között élő egyházak vagy gyülekezetek a lényegesek, hanem,*

hogy azok keretein belül hányan tartoznak Krisztus láthatatlan egyházához. **Az eljövendő világvallás, nem római katolikus, nem baptista, nem református, nem zsidó vallás lesz, hanem a szeretet vallása.** A szeretet vallása, amely minden teremtményt testvérének érez, hisz egy atyának gyermekei vagyunk. Csak az egyik a fejlődésnek már magasabb fokán működik, él, cselekszik, alkot, hat, míg a másik nehezebb körülmények között, bűnei, tévedései, tévelygései, felkészületlensége, hitetlensége, tudatlansága miatt egyre alacsonyabb szinten kényszerül élni mindaddig, míg meg nem világosodik, meg nem tér.

Krisztus azért jött a világba, hogy világosságot hozzon. Így mondotta magáról: én vagyok a világ világossága. Tehát, hogy az ember megvilágosulhasson, elküldte a Szentlelket, aki tovább gondoskodott az emberiség részére a világosságról, és hogy az emberek a Szentlelken keresztül lobogó fáklyákká, izzó tűzzé váljanak. Lelkesítse őket a krisztusi igazság, szólják az igazságot és akkor győzedelmeskedik általuk az igazság.

Amit a bukottak hoztak létre az nem a valóság. Nem hittek az örök jónak, hanem hittek a tévedésnek és a tévelygésnek; hitték, hogy ők olyanok lehetnek, mint az Isten. **Óriási tévedés volt ez! A teremtő Isten öröktől fogva van. Ő nem teremtett szellem, hanem minden, ez az egész csodálatos világmindenség Átala lett.** A mai ember minden tudománya, nagyszerű távcsövei ellenére is csak keveset tud a világmindenségről. Azt hiszi, mert műszerei segítségével láthatja a Jupitert vagy a Marsot, máris mindent tud, holott oly keveset tud a világmindenségről, a fényévek távolságairól, a csillagok milliárdjairól, az egész világmindenséget összetartó erőkről, égitestek működéséről, a formaképzésekről, egyszóval az igazságról. Nézzetek meg csak egyetlen szőlőszemet, hogyan vannak külső és belső erői kiegyensúlyozva, hogy az megőrizze gömbalakját, ne repedjen szét. **De akármit megnéztek a világmindenségben, azt Istennek erői tartják össze és a világmindenségben rend az úr, mert Isten maga a rend. Ahol rendetlenség van,**

ahol káosz van, az a bukottak műve, amit újra rendbe kell hozni. A káosz nem maradhat abban az állapotban, mert az veszedelmet rejt magában, gátolja a fejlődést. A káosz következtében jönnek létre a Földön a természeti csapások is, mert a káosz révén gyengülnek meg a természetet összetartó erők, vékonyodik el az a burok, amely a Földön élők védelemére adatott, és akkor megindul a veszedelem. A veszedelemben pedig a tehetetlen ember elvész, és újra és újra az Isten szent kegyelmére lesz utalva.

A Szentlélek Isten kegyelmének kiáradása. A Szentlélek mindazt, amit a bukottak ellentétes gondolataikkal, érzéseikkel, mint káoszt teremtettek, kiegyensúlyozza úgy az emberek lelkében, mint a bukott anyagi és félanyagi világokon. **Vegyetek tehát Szentlelket!** Keresztelő János, a Törvény Szellemének utolsó láncszeme, vízzel keresztelt, de ő maga mondja: „**aki utánam jön, nagyobb nálam**”, **ő tűzzel keresztel. Vegyetek tehát tűzkeresztséget! Adjátok át ma, pünkösdi napján lelketeket a Szentlélek tűzének! Ez a ti és a mi ünnepünk; a tieitek és mindazoké, akik hisznek a Szentlélek megtartó erejében!** Akik ma, ezekben a pillanatokban, a pünkösdi lángnyelvekben, pünkösdi tüzekben részesülnek, vagy akik már részesültek abban, azok ma újra megerősíthetik magukat a Szentlélek erejével, amely minden jóra képesítheti az embert. A Szentlélek tüze hitet ad és bizonyosságot nyújt az embernek, a hit és bizonyosság pedig megtérésre ösztönöz. **Hitet és bizonyosságot a hitetlen világnak, hogy ne elhívése legyen csupán mindaz, amit a Szentlélek és a mi Urunk, a Jézus Krisztus tanított, hanem tudássá izmosodjon!**

Tehát szükséges testvéreim, hogy a Szentlélek ajándékaiba részesüljete! Aki Szentlelket vesz, az a Szentlélek ajándékaiba is részesül; annak lelkében szétoszlik a kétely és a bizonytalanság, mert van mire építkeznie, van kitől a nehéz időkben segítséget várnia. **S aztán igen, álmokat álmodnak a ti véneitek, és prófétálnak a ti fiaitok és lányaitok.** Nem is az a lényeg, hogy az emberrel mindez feltűnő módon történjen, hanem

az a fontos, hogy a Szentlélekkel közvetlen kapcsolata legyen és ezáltal felismerje munkáját, feladatát, életcélját, hogy mit, hogyan kell cselekednie, mikor mit kell szólnia, és mikor kell hallgatnia; mi a fontos, mi a kevésbé fontos és mi a legfontosabb életében. **Ha Szentlelket vesz, félelmei eloszlanak, mert a Szentlélek ereje felszívja azt, mint a nap a ködöt.** A mai világ tele van félelemmel. Mindenki fél valamitől: betegségtől, szegénységtől, munkanélküliségtől, háborútól, igazságtalanságtól, megszegyenítéstől, attól, hogy a világ rossz irányba megy, mert a világ vezetői rossz irányba viszik azt, aminek megjön a börtje, a súlyos következménye. **Az ember nem építkezhet e világra, mert ez a világ veszendőbe megy.** Az embernek talajt kell találnia a talpa alá, amin sziklaszilárdan állhat. Mi adhat sziklaszilárd talajt az ember életében? **A hit.** Hiszen Péter apostolnak is így mondta az Úr: „**te Péter vagy, azaz kőszikla és én erre a kősziklára építem az én egyházamat és ezen a pokol kapui nem vesznek erőt**”. Ha az embernek ilyen szilárd a hite, akkor az ellentét minden mesterkedése leperreg róla. Ha az ember megerősíti hitét a Szentlélek erejével, különösképpen így piros pünkösöd napján, akkor nem kell félnie. Akkor jó kezekbe tette az ő életét.

Piros pünkösödnek mondom azért, mert első pünkösöd napján piros, tüzes nyelvek alakjában szállt a Lélek a tanítványokra, akik azon a napon elárvultan jöttek Jeruzsálembe, de akik bátor emberekként távoztak onnan. A pünkösöd előtti tanítványok gyengék, félelmekkel küszködők, hatalomtól rettegők voltak, azonban miután Szentlelket vettek, lélekben és igazságban megerősödve bátran hirdették az Igét, vállalva a vértanúságot is. De nemcsak ők, hanem az utánuk következő őskeresztények is. Azokban a keresztényi közösségekben a hívek Szentlelket vettek, és ott nagyszerűen képzett médium-, és prófétalelkek működtek.

Mihelyt ezekben az őskeresztény gyülekezetekben kialudt a Lélek, a világi hatalom által kiválasztott, szentesített emberek álltak az élre. Mihelyt a keresztényüldözések után, amikor sokan

az arénák porondján fejezték be életüket, a pogány, a hitetlen Róma államvallássá tette a kereszténységet, immár megkezdődött a bomlási folyamat, hogy azután kulminálódjon abban az állapotban, amikor a Szent iratokból, az egyházak tanításaiból kezdték kiszedni a lényegét, és azzal kínálták meg a gyülekezeteket. **Ekkor ezek a gyülekezetek „édes bortól” részegültek meg.** Nem voltak éberek többé, mert minél nagyobb mennyiségű bort iszik valaki, annál részegebb lesz, annál kevésbé látja a valóságot. Hallucinál, olyan látomásai vannak, amelyeknek semmi közük a láthatatlan világhoz, amelyek veszedelmesek és az embereket a fekete mágia berkeibe sodorják. És még merik ma azt mondani, hogy az evangéliumi spiritizmus halottaktól való tudakozódás? Még szükségesnek tartják, hogy meghatározott időközönként prédikáljanak a Szentlélek munkája ellen és azok ellen, akik Szentlelket vettek, vagy akik a Szentlélek ajándékaiban részesültek, vagy részesülnek? Ezért épp úgy elmarasztalhatók a mai keresztény egyházak, mint amikor meggyötörték és máglyán égették meg mindazokat, akik megvilágosultak, akár a természet törvényeiben, mert a természettörvény Isten szava, akár pedig a szeretet törvényében, hogy hogyan bánjanak embertársaikkal és hogyan éljenek. Hányszor használt fel földi hatalom embereket céljai eléréséhez, miként azt tették Jeanne d’Arc-al, utána pedig életét követelték, mert az ember képtelen értékelni azt, amit a Szentlélek a világnak ad.

Igen, pünkösöd a ti ünnepetek. Igen, megtörténhet a csoda; rátok is, külön-külön kitöltethetik a Szentlélek tüzes nyelvek alakjában. Igen, holnap ti is egészen más emberek lehettek, mint voltatok tegnap. Minden pünkösödnek egy kicsivel közelebb kell vinni benneteket a krisztusi emberhez és veszítenetek kell a testi ember vágyaiból és tulajdonságaiból. Minden pünkösddel több szeretetnek kellene az emberi lelkekben kibontakozni és akkor egészen más lenne a világ. *De mivel a világ nem kíván Szentlelket venni, mivel a világ nem fogadta és nem fogadja be a Szentlelket, mivel nem érti, hogy az a Szent szellemek sokasága, és nem érti, hogy az hogyan működik a*

világban, valamint az emberi lelkekben, mivel fogalma sincs, hogy mi a víz- és a tűzkeresztség: ilyen marad ez a világ.

Az Úr azt mondta: „szükséges tinéktek, hogy újjászülessetek, víztől és Szentlélektől!” Ezt azonban nemcsak Nikodémusnak mondotta, aki éjnek idején felkereste őt, hanem szólt ez az akkori írástudóknak, farizeusoknak, Jeruzsálem lakóinak és Izrael egész népének. **Szükséges tinéktek is újjászületnetek víztől és Szentlélektől!** Vajon újjászülettek-e azok, akik számára ez eredetileg elhangzott? Ha újjá születtek volna, nem lennének még most is megrekedve a mózesi törvényeknél. Ha az úgynevezett keresztény világ víz- és tűzkeresztségben részesült volna és ezáltal újjá született volna, akkor nem lenne a világ ma itt, ahol van - tele vízzel megkeresztelt pogányokkal - hanem egész más lenne e világ képe.

Sajnos nem, vagy csak ritkán szólhatunk a világhoz, mert a világ nem hallgat ránk. De szólok ma hozzátok és szólok mindazokhoz, akik az éter hullámain a láthatatlan világból is felveszik, megértik az én szavaimat. **Vegyetek Szentlelket! Halljátok, értsétek, hogy mit mond a Lélek a gyülekezeteknek! Mondom, vizsgáljátok a lelkeket szerelmeseim, mérjétek mindent, mint mércéhez, a mi Urunk, a Jézus Krisztus igazságaihoz, mert az az alapkijelentés, az a fundamentum és az a keresztény ember biztonsága.** Cselekedjétek aszerint, ahogy benneteket a Lélek indít, mert az mindig a szeretet cselekedeteire indít benneteket. *Imádkozzatok és dolgozzatok, higgyetek és reménykedjétek; adjatok hálát mindennapon a mi Atyánk, Istenünknek, hogy az utolsó időkben megkeresett benneteket és részeseivé válhattatok az új pünkösdsnek, az új kijelentésnek, az új lehetőségeknek, hogy megtért szellemi embereké válhassatok!* Ezért dolgozunk közöttetek, ezért jövőnk, ezért tartozunk értetek felelősséggel a mi Atyánk, Istenünk előtt. Legyen áldás és békesség e gyülekezeten; összhang, egyetértés, igazi krisztusi szeretet! Akkor ha ketten, hárman összejöttek az ő nevében, ma is azt ígéri, hogy **„köztetek vagyok és veletek maradok e világ végezetéig”**.

Isten legyen mindnyájatokkal! Isten veletek!

A SZELLEMI TŰZ(*)

1993. január 10.

A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk nevében köszöntelek benneteket testvéreim! Az ógörög mitológia szerint Prometheus ellopta az istenektől az Olympusz tetejéről a tüzet, hogy az embert boldoggá tegye, megismertesse az embert olyan valamivel, ami az életben fontos és elengedhetetlen. A tűz valóban fontos és elengedhetetlen az ember életében, és annak megismerése nemcsak új felfedezés volt az emberek életében, hanem egy egészen új, egészen más korszakot nyitott meg, amelyben a fejlődés felgyorsult és sok mindenre lehetőség nyílt. A ti jelenlegi kultúrátok sem lenne ott, ahol van a tűz nélkül. Persze a ti kultúrátokon kívül, amibe az ógörög idők is beletartozik, már előző kultúrák is éltek és virágoztak a Földön és azok egész másként ismerték és másként használták fel a tüzet az életükben.

Tehát **a tűz fontos kelléke az ember mindennapi életének, de ennél fontosabb a szellemi tűz.** A szellemi tűz, amely világít, a szellemi tűz, amely lelkesít, a szellemi tűz, amely egy pontból, egy fényforrásból ered, és amely nélkül teljes sötétségben élhetné az életét, azzal a szomorú tudattal, hogy a sötétségből sohasem kerülne ki a szellemi világosságra. Ez a tűz lelkesíti az embert. A Szentlélek is tűzzel ajándékozza meg az embert. Az Úr is arról szól, hogy az embernek víz- és tűzkeresztségben kell részesülnie. Tűz és víz olyan két különböző elem, amelyek nélkül nincs élet, nincsen lehetőség a fejlődésre. Az ember természetesen, mint Istennek minden adományával, a tűzzel is visszaél. Ha a természeti világban nézitek a hatását, nemcsak életető meleget ad, nemcsak a mindennapi ételeteket vagytok képesek elkészíteni segítségével, nemcsak gyáraitokban adja meg azt a lehetőséget, hogy nyers vasból kemény acélt és az acélból mindenféle értékes eszközt készíthettek, hanem meg is

perzselhet, fel is égethet mindent: egész városokat, amelyeket az emberiség évszázadokon és évezredekken keresztül épített, tehet a földdel egyenlővé.

A szellemi tűz is jelenthet komoly értéket az előbbre jutáshoz és jelenthet felperzselő tüzet, amelyben minden elvész.

Gondolatok csak a különböző szenvedélyekre, amelyek szintén ilyen minden felperzselő tüzek: elégetik, felégetik az ember akaraterejét, felégetik az embernek azon lehetőségeit, amelyekkel Isten megajándékozta őt. Így elvakulva az ő szenvedélyének tüztől, nem rendelkezik azzal a világossággal, amelynél képes lenne életében az igazi utakat megtalálni. Az ilyen ember útját szünet nélkül a szenvedélyek és indulatok perzselő lángjai veszélyeztetik. Ugyancsak ilyen tüzekből, ilyen tüzes indulatokból, tüzes szenvedélyekből jönnek létre a forradalmak és a háborúságok, amelyek mind-mind megsemmisítik az előző generációk alkotásait, legyenek azok elvek és eszmék, vagy anyagi alkotások. Némely esetben a háború és forradalom tüze is lehet tisztító erejű, mert amit a fennálló, vagy az előző generációk alkottak, abban nem volt semmi az isteni jóból. Amiben pedig nincs az isteni jóból, az pusztulásra ítéltetik úgy a természettörvény, mint Isten akarata szerint.

„*Mindennek ideje vagyon*” ahogy azt hallottátok, ismeritek és tanuljátok. Tehát ideje van annak is, hogy egy-egy generáció valami Istentől valót, nemeset és szépet mutasson fel. Ha egy korszak lejárodik anélkül, hogy magából az isteni jót képes lett volna kihozni, akkor ezeknek a forradalmaknak és háborúknak tüze vagy a természettörvény kataklizmái kell, hogy megsemmisítsék mindazt, amit az a generáció létrehozott. Mert gondolatok csak az elkövetkezendő idők nagy változásaira, amikor Földről a salak tűzkarikák formájában dobátik ki a világmindenségbe egy új holdként, amelyen a salakkal kidobott szellemek egy örökkévalóságra alusszák kárhozatos álmukat. Azt a kárhozatos álmod, amelyet csak azzal hasonlíthatnánk össze, mint amikor az embernek lidércnyomása van, azaz olyan álma,

amely szenvedteti, gyötri, kínozza, gyilkolja őt és amiből nem tud felébredni.

Azután a tűznek jelentős szerepe van azokban a dolgokban is, amelyek az embert - mint mondtam – előbbre viszik a fejlődés útján. Ilyen tűz a lelkesedés is. Lelkesedéssel jelenjete meg e helyen! Szellemi emberként, komoly érdeklődéssel hallgassátok a felolvasásokat és a mi előadásainkat! Akármilyen akadályba ütköztök, ennek a lelkesedésnek a tüze segítsen benneteket azok leküzdésében, hogy itt a Szentlélek tüzeiben megfürdhessetek.

A tűz bizonyos fokig tisztító munkát is végez az ember lelkén. Tulajdonképpen egyik fázisból a másikba segíti át úgy az embert, mint amikor az anyag elég; nem semmisül meg, csak energiává alakul át. Ha az elégetett anyagnak voltak nem tiszta részecskéi is, akkor azok természetesen mérgező gázok formájában felszabadultak, és más formában tovább léteznek. Ehhez hasonlatos az emberben égő tűz, amelynek különböző melléktermékei vannak; az egyik létállapotból a másikba segíti át azt, aminek fel kell a lélekből szabadulnia. Tehát a felszabaduláshoz - és itt nem a szenvedélyek elszabadulására gondolok - szintén szükség van a tűzre, amelynek sok értékes jellemvonása van. Különben itt a Földön, mivel ez a rossznak és jónak megkevert világa, mindennek két oldala van. Egy értékes és egy értéktelen. Egy hasznos és egy haszontalan, egy fejlődést elősegítő és egy fejlődést megkötő, egy pozitív és egy negatív, egy adó és egy elfogadó. Az ember mindig a benne égő, az őt lelkesítő tűz alapján választ, hogy azt mire használja fel, mit éget el vele, hogy azzal a mi Urunknak, Istenünknek, vagy a sátánnak áldoz-e.

Mert igen, az ember sokat áldoz az ő idejéből, erejéből, anyagi javaiból, képességeiből, tudásából az ellentétnek. És igen, az áldozat színe - akár csak a mágia - lehet fehér vagy fekete. A mágiához is mindenkor - akár fekete, akár fehér, akár a felfelé, akár a visszaforgó erőkhöz kapcsolódik bele - tűzre van szükség. A hitben, a reménységben és még inkább a szeretetben tűz,

eleven tűz ég. És az írás arról is beszél, hogy akik kárhozatra mennek, eleven tűz égeti őket, és az ő tűzük soha el nem alszik. Ez a soha azt az örökkévalóságot jelenti, amíg az isteni kegyelem új lehetőséget nem ad a fejlődésükre, amely fejlődésben a megtérésükhöz segíti őket. Tehát mindenképp ez a tűz az, ami az embert előbbre viheti, hozzásegíti őt ahhoz, hogy a lélek kohójában az értékes szétválasztódjék az értéktelentől, a jó az igaztól, a salak a valódi értékektől.

Ha megnézik az emberi lélek alantas tulajdonságait azokat is tűz motiválja. És mint tanításom kezdetén mondtam néktek: **a hitben is tűz van.** Az igaz hit ezzel a tűzzel képes az embert a jóra vezetni, de ha helytelen a hite, akkor fanatikusává válhat. A fanatikus ember pedig nem egyszer az élet ellen cselekszik, fanatikus hite olyan erős tűzben ég, annyira fellelkesíti őt, hogy az életét is képes odadobni egy elv, egy eszme megvalósulásáért. **És hát természetesen a reménységben is tűz ég,** hiszen tűz nélkül a reménység elhervadna, elszáradna, mint ősszel a levél. Akinek reménységéből hiányzik a tűz, annak a halál könnyen letarolja a reménységét, mert igazából nem égett ott olyan eleven tűz, amely világosságot nyújtott volna részére.

Abban, hogy várni tud valaki, szintén erőt adó tűz van. Várni tudni teljes nyugodtsággal és bizonyossággal arra, hogy reménységünk valóra válik, nagy dolog. És mindenki érzékeli a szeretet melegítő erejét: ahol pedig meleg van, ott nyilvánvaló, hogy tűz van. Tehát a szeretet melegsége az, amely összekapcsolja a teremtményt Istennel. Összekapcsolja a többi teremtménnyel és az egyetemes világgal.

A tüzek nem alszanak ki. A baj az, hogy a tüzeket az ember, a teremtmény nem arra a célra alkalmazza, mint amire kapta. Tulajdonképpen a teremtés pillanatában a teremtmény Istenből pattant szikra, a szikrában pedig tűz van. Tehát a teremtménynek, mivel Istentől származott, Istenhez hasonlóan saját világossága volt, nem kevésbé világító, nem homályosabb, csak kisebb. Azonban ez a kisebb világosságú szellem elvakulva a

saját fényétől azt hitte, hogy ő is olyan nagy világossággá válhat, mint maga a teremő Isten. A bukás pillanatától ezt a tüzet, amelyet Istentől a létbehívással, az étellel kapott, - alacsonyrendű, tehát számára veszélyt jelentő célokra kezdte használni. Már nem az építkezést, nem a fejlődést szolgálta vele, hanem a rombolást, a mindenek felperzselését, felégetését, a bukást. Így égette fel a bukott lény maga mögött azokat a hidakat, és lehetőségeket, amelyek az Atyához való visszatérést jelenthették a részére. Így égette fel a szeretetet és alakította át gyűlöletté. És mondhatná-e egyikőtök is, hogy a gyűlöletben nincs annyi dinamikus erő és tűz, mint a szeretetben? Gyűlöletből az ember minden gonoszra képes és ennek a tüze ki nem alszik, nem hagy neki nyugtot addig, amíg a gyűlölt személyen bosszút nem áll, amíg azt meg nem öli. Milyen paradox dolog, amikor az ilyen ember azt képzeli, hogy megsemmisítette gyűlöletének tárgyát, holott semmi más nem történt, mint hogy az illetőt az egyik dimenzióból a másikba kényszerítette át, ahol az tovább él és a gyűlöletből, a haragtól, a megtorlási szándéktól ég. Krisztus kijelentése, hogy *„az ő tüzük ki nem alszik”* - is ezt igazolja.

Ezért szükséges, hogy az ember a benne égő isteni tüzet a megtérésére használja fel, mert akkor nyert ügye van, akkor egyre nagyobb lesz az ő tüzeinek világossága, egyre nagyobb lesz e tűznek a ható ereje, egyre több és több embert tud vonzani ebbe a hatáskörbe, amittől a világosság növekszik a Földön. Mert az is törvény, hogy bizonyos molekulák csak bizonyos molekulákkal kapcsolódhatnak. Tehát fényparánykák fényparánykával, a sötétség molekulái csak a sötétség molekuláival. Így ha a sötétség molekulái nagyobb mennyiségben vannak valahol jelen, ott a sötétség ugyan növekedhet a fény rovására, de a fény fénylő tulajdonságát nem veheti át. Ha a sötétség túlságosan megnövekedett a világosság rovására, akkor ott sötétség honol mindaddig, amíg Isten tisztább teremtményei szándékosan nem kezdik a fényt növelni a sötétség rovására.

Ezt a leglátványosabban Krisztusnál tapasztalhatjátok, mert Ő volt a világ Világossága, Ő a fény hazájából jött, fény

volt az isteni fényből. Az Ő születésével a fény egyre növekedett a sötétség rovására. Ez a fény a betlehemi istállóban látott napvilágot, és mindenütt jelen volt a Földön, amíg Ő itt járt. **Így Krisztus Urunk a Föld fényforrásává vált.** Az eszme, amit hozott, fénné vált, hogy bevilágítsa az elkövetkezendő évszázadokat. A két évezredet, hogy az ember megismerhesse önmagát annak, ami. Bár az írás azt mondja, hogy az ember jobban szereti a sötétséget, mint a világosságot, de a sötétség csak ideig-óráig győzhet, mert nincs az a sűrű, nagy sötétség, amit a fény át ne világítana, csak megfelelő erősségű fényre van szükség. Tehát mivel a fény a jó természetes járuléka, és a jóban rejlő tűz fényt bocsát ki magából, azért a fény felbontja a sötétséget. Szentjeiteket glóriával a fejük körül ábrázolják. Ez emberi ábrázolási mód, de a valóságban is így van. Ti szentéletű emberek feje fölött nem látjátok a glóriát, azaz a fény kisugárzását. A Szentlélek munkásai azonban mindezt észreveszik, sőt az elmentét is erről a fényről ismeri fel, hogy ki az ő ellensége, és kit kell támadnia, hiszen a fény tulajdonságával ő is tisztában van. *Ne felejtsetek el, hogy valaha Lucifer a fény hordozója volt. Olyan nagy volt a fénye, hogy a saját fénye megvakította, és azt hitte, hogy az ő fénye nagyobb lehet a teremtő Isten fényénél.* És miként az emberek felnéznek és felfigyelnek arra, aki náluk többet tud, náluk gazdagabb, aki felettük áll, úgy történt ez azokkal is, akik a fény hordozóját figyelték. Ezek a szintén tiszta, de kisebb fényvel rendelkező szellemek tévesnek elhitték azt, hogy az ő tüzük is fokozható és ők is olyan fényben élhetnek, mint a teremtő Isten. A teremtménynek soha nem lenne szabad megfélemlenie arról, hogy mindenét, amije van, Istentől kapta, ezért függő viszonyban van a Teremtőjével. Bár tovább képezheti magát, szellemi tüzet növelve, tudásával bevilágíthatja a környezetét, egyre erősebbé, nagyobbá, szeretetreméltóbbá, tökéletesebbé, szebbé, jobbá, bölcsébbé válhat, de a teremtő Istennel soha nem lehet egyenlővé.

A bukott teremtmény göggyében úgy képzelte, hogy ő magától teremtheti azt, amit akar. Nos teremtett: sötétséget a világosság

helyett, boldogtalanságot a boldogság helyett, sok-sok örömet az öröm helyett. Ebből a súlyos helyzetből pedig nincs szabadulás kemény, kitartó munka nélkül. Ehhez a munkához pedig új tüzet kell vennetek. Erről az új tűzről beszél a mi Urunk, amikor azt mondja: „vegyetek Szentlelket”. A tanítványait is csak úgy hagyta magukra a sötétség világában, hogy miután Ő a mennybe ment, elküldte nekik a Szentlelket. Azóta is, az első Pünkösd óta Krisztus Urunk ezt a földi világot szünet nélkül ezzel a szellemi tűzzel látja el. Mi is, a Szentlélek munkásai, ennek a megelevenítő, soha ki nem alvó szellemi tűznek vagyunk munkásai és képviselői, és a bennetek lévő tüzet akarjuk új életre kelteni a Szentlélek tűzével, hogy annak világosságánál felismerjétek, kik vagytok, honnan jöttök, hova mentek, mi az életetek célja és feladata.

Az úgynevezett vallásos ember azt hiszi, hogy az az élet célja és feladata, ami a Szent Könyvekben meg van írva. A Szent Könyvek általában örökérvényű, de általános igazságokat közölnek, és azok általában mindenkire vonatkoznak. Ezen kívül minden embernek külön-külön megvan a maga munkája önmagával, a törvényekkel, a természettel, az embertársaival. Megvan az a külön elhivatottsága, amelyet a teremtő Isten adott erre az életre. Ennek a felismeréséhez mindenkinek szüksége van a Szentlélek tűzére, amely újra lángra lobbanthatja a lelkekben a bűn törmeléke által lefojtott szellemi tüzet, hogy az újra lángra lobbanjon, és annak fényénél újra képes legyen tájékozódni.

Igen, szeretett testvéreim, minden emberléleknek szüksége van a Szentlélek erejére, a Szentlélek igazságára, a Szentlélek tűzére. Az, hogy kevesen foglalkoznak a Harmadik Kijelentéssel, nem azt jelenti, hogy a Szentlélek munkásai ne munkálkodnának minden vallásban, minden népfajban. Munkálkodnak, hogy ez a szellemi tűz az igaz jóért való lelkesedés tűzévé váljék a Föld minden lakója életében. Jó, mondhatnátok - mivel közel vagytok az idők végéhez - hogy ez lehetetlenség. Mi is tudjuk azt, hogy a Föld lakóinak kétharmada veszendőbe megy.

Mégsem kicsinyül meg az erőnk, továbbra is komoly erőfeszítéssel munkálkodunk a világban, mert Krisztustól vesszük a példát, Aki az eltévelyedett századikért is lehajol és az elveszett bárányoknak is utánuk nyúl.

Bizony nem minden bárány menthető meg, és bizony nem minden tékozló gyermek fog megtérni az idők végezetére, és bizony - bár azt szeretném - de ti sem fogjátok mindannyian elérni azt a szellemi fokozatot az idők végezetéig, amely megmentene benneteket a kárhozattól, a tűzkarikák által való kidobástól. Mégis mindent el kell követnünk, hogy azokat, akik megmenthetők, megmentjük, akik pedig veszendőbe mennek, azok ne a mi számlánkra íratassanak, mint akikért nem tettünk meg mindent. Még sok ember sorsa nem dőlt el. Még ide is, oda is pártolhatnak. Rajtunk, a Szentlélek munkásain nem fog múlni, hogy majd hozzánk tartoznak-e; az emberen magán múlik, él-e azokkal a lehetőségekkel, amelyeket az utolsó időkre, a megtérésére kapott. A krisztusi igazságokat, elveket és eszméket a Szentlélek részletesebben megmagyarázza, hogy azok a számotokra érthetőkké váljanak. Mindazt, amit Krisztus Urunk elhozott, mi a Harmadik Kijelentéssel lerögzítjük, mert az ellentét az Ő tanításait is megtámadja és átalakítja. De a belső, a lerögzített értékekhez nem férközhet, mert azok az Istené, mert azok szentek. Az embernek ehhez a belső lényeghez kell tudni hozzáférköznie, hozzáigazodnia. Mert akik az igazságnak csak a külsejét ismerik, azok elsodratnak, mert az ellentét az Igazság külső köntösét szétszaggatja. Aki viszont az igazság belső értékeivel bír, attól azokat az értékeket soha el nem vehetik. Elvehetik az embertől a házát, a földjét, az életét, de amit tud, amit tapasztalt, amit magába beépített, azt senki el nem veheti tőle. Amikor néktek évtizedeken keresztül a Szentlélek kijelentését, a legtitkosabb tudást és ismeretet nyújtottuk és adtuk, olyant adtunk, amit ha átvettetek tőlünk és beépítettetek a lelketekbe, tőletek soha senki el nem vehet. *A külső kereteket összetörhetik, mint Mózes összetörte a 10 parancsolat kőtábláit, Krisztus*

tanításaiba, élettörténetébe is mindenféle szennyet belekevertek, de a belső lényeghez, a zárt, mágikus lényeghez senki a világon hozzá nem férhet, mert azt őrzik a Szentlélek munkásai, akikre rábízott, akik a kijelentéseknek a végrehajtói voltak, akik azokat könyvekbe írták és lerögzítették.

Ezeket a titkokat csak azoknak nyitják meg „akik éheznek és szomjúhozják az igazságot”, „akik zörgetnek és kopogtatnak”, és „akiknek fülük van a hallásra, és szemük a látásra”. Ezekkel marad az idők végezetéig ez a csodálatos nagy igazság. Ezek és ti is részesülhettek benne és ehhez kaphatjátok a Szentlélek eleven tüzeit, amely minden igazságra rávilágít, minden igazságra elvezet benneteket. Ez benneteket egy másféle életre, egy olyan életre képesíthet, amilyen az első keresztényeké volt, egy olyan életre, amelyben a külső emberi énetek meghal, a szellemi énetek pedig felerősödik, amelyen az ellentét uralmat nem nyerhet.

Mit gondoltok, az első keresztényeket, vagy azokat, akik a történelem bármely korszakában képesek voltak életüket feláldozni Krisztus igazságáért, mi képesítette erre? A szellemi én tüze, a szellemi én ragyogása, a szellemi én feltámadása az emberi én halála után. Nem a test halála után, hanem az emberi én, a világi én, a világ gyermekeihez tartozó én halála után. Ezt kínáljuk ezen az igazságon keresztül, a tőlünk szétosztott szellemi tűzön keresztül, hogy a szellemi énetek olyan tisztán látóvá, olyan érzővé, olyan képességekkel megáldottá válják, hogy minden időben, minden helyzetben megérettessétek, mit akar tőletek az Úr. És ha ezt megérettétek és engedelmessétek az Úrnak, akkor ideát felismerhetünk benneteket, és ti is felismerhettek bennünket arról az örök tűzről, amely bennünket lelkesített, amely bennünket hozzátok kötött. Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek!

SZELLEMI SZOLIDARITÁS(*)

1994. szeptember 18.

Köszöntelek benneteket testvéreim a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk nevében! Nagy-nagy örömmel jöttem közétek. A mai alkalommal sokkal korábban érkeztem, mint egyébként szoktam; már hosszabb idő óta itt tartózkodom a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk nevében. Néztem, hogy hogyan díszítik fel és szentelik meg ezt a termet az én szellemi segítő társaim erre a nagy napra; miként permetezik be mindazokkal a finom érzésekkel és törekvésekkel, amelyek mindannyiunkat éltetnek, átfognak. Örülünk, hogy veletek és közöttetek lehetünk, hogy veletek Krisztusban egyek vagyunk, hogy a hatalmas teremtő Isten lehetővé tette - elsősorban számotokra - és számunkra is, hogy újra kinyíljanak a szellemvilág kapui, és lelketekbe belevetülhet a mennyei fény, a mennyei békesség, a mennynek áldásai nemcsak a mai napon, hanem az elkövetkezendő iskolaév minden napján, hogy titeket megtalálva magunkhoz felemeljünk, és minket szintén emeljének azok a szellemi hatalmak, akik felettünk vannak. Mert ez a szeretet törvénye; a magasból alányúlni, hogy mindazokat elérhesse az isteni szeretet és az ő szeretetéből fakadó gondviselés, akik elhagyták őt, akik életeik során valahol, valamikor megtagadták őt és elfeledkeztek a Teremtőjükről, mert ő mindenkit keres és hazavár.

A szellemek egész serege munkálkodik azon, hogy a száműzetésnek ez a szomorú világa az öröm világává alakulhasson át, hogy mindazok, akik majd a Földet lakják, Isten törvényei szerint örömben, boldogságban és harmóniában élhessenek. És innen alulról jöjjetek ti is Atyámnak áldottai! Jöjjetek a magasabb világba, amely szép és tiszta, amely felemelő, amely üdítő, békességet, boldogságot adó. Hisz látjuk, mennyi csalódáson, betegségen, a test elaggásán, az erők elvesztésén kell keresztülmennie minden emberléleknek. Új és új nehézségek várnak

rájuk és mindez azért, mert nem találnak haza, mert nem találják meg Istent, nem találják Istennek törvényét, és ezt nem tesszik életük központjává, amely őket és másokat is felkarolhatna és megmenthetne. Itt most mindent olyan szépen tisztává tettünk; minden fénylik és visszatükrözi a magasabb világok fényét; itt most rend, békesség, nyugalom honol. Szeretnénk mindannyiótok érzését megszentelni és tisztává tenni, nemcsak erre a rövid időre, hanem hogy az veletek maradjon, és amikor kimentek az élet forgatagába és ott találkoztok a bűn hordalékával, akkor is megőriztétek az ég e permetét, az ég e harmatát, az ég e tisztaságát és Krisztus békességét, amivel ma bepermeteztünk benneteket. Békesség veletek testvéreim most és minden időkre!

Akik a Krisztusé, azok a békesség gyermekei, hisz ő a békesség Fejedelme, ő minden tanítványát így köszöntötte: *„Békesség nektek, az én békémet adom nektek”, „menjete el békességgel és többé ne vétkezzetek”* - mondotta azoknak, akiket a bűn zsoldja alól oldott fel, amikor a bűn megkötöttségéből szabadította fel őket. A szabadságot kínálta fel az ember részére, mert ha az ember bűneitől eloldózkodik, akkor szabadabbá válik. A Krisztus igazsága tett szabadabbá minket, és tehet szabadabbá benneteket is testvéreim. Az ember vágyik a szabadságra és már sok-sok élet esett áldozatul, sok-sok vér folyt azért, hogy az ember szabadon kifejezhesse magát, hogy egy-egy nemzet szabad legyen, hogy ne kelljen más emberek uralma, hatalma, erőszakossága alatt élni. De újra és újra visszaesnek a Föld lakói abba a nyomorúságba, abba a rabságba, amelytől nem tudnak megszabadulni, mert új és új bűnöket követnek el, új és új bűnös utakat fedeznek fel, amin - úgymond - szabadon kiélhetik mindazt, ami bennük van.

Ez a szabadon való kiélés nem hoz szabadságot nekik, hanem ez kötözi meg őket. Amikor az ember szabad utat enged rossz természetének, akkor rabbá válik, akkor nem képes felszárnyalni, nem képes a magasabb világokba az érzések, a vágyak,

az álmok útján sem felemelkedni; akkor álmai, hangulatai nyomottak; akkor nem képes az életében megtalálni sem az Istent, sem az Isten irányítását, sem Isten akaratát. De, ha valaki, mint ti is ráakad Isten lenyújtott kezére, akkor közelebb kerül a tiszta világokhoz, akkor a megszentelt pillanatokban kinyílik számára az a magas világ, amelyben egyedül, egyes-egyedül a teremtő Isten az Úr. Őt illet meg minden hála, minden dicsőség és minden szeretet. Ő előtte kell az embernek alázatos lélekkel leborulnia és kérnie bűneinek bocsánatát, kérnie hogy az Úr legyen vele, tartsa meg őt az ilyen szomorú világokon, mint a tiétek is, amely sötét, amelyen éjféλι sötétség honolna, ha a nála magasabb szinten lévő Naptól nem kapna egy kis fényt. Egy-egy égitestnek, egy-egy bolygónak a fényét a rajta élők fokozata adja, amely azután fejlődéssel mindig fényesebb és világítóbb lesz. Isten országa élettel telített, olyan élettel, amely boldog és soha szenvedést nem lát; és a bűn ettől az élettől tartja elzárva. Mivel az ember nem tud a bűn jármából szabadulni, nem tud felemelkedni, nem tud örömet és boldogságot érezni. Ezért a magasabb világokról kell az erőnek, az engesztelődésnek, a fénynek megtalálnia ezeket a bűnös, elzárt világokat, hogy oda egy kis fény világosság, melegség áramolhasson. Hogy az emberek felfigyeljenek a fényre, és didergő tagjaikat megmelegíthessék annál a melegségnél, amely a szeretetből árad alá, és keresni kezdjék az igazságot, keresni kezdjék a teremtő Istent, és a mi Urunkon, a Jézus Krisztuson keresztül megtalálják Őt. Megtalálják Isten akaratát, az igazságot, amely szabaddá teheti őket és benneteket is szeretett drága testvéreim. Olyan hosszú idő óta munkálkodom már közöttetek, és úgy él a lelkemben ma is a találkozás azzal az eggyel közületek, akihez engem az a nagy és hatalmas szellem kijelölt; ahogy a szürkületben, ahogy a félhomályban ült ott néhány ember és engem oda bevezetett az, akit ti úgy ismertek, mint Névtelen Szellem, de Akit én egészen másként ismerek. És valóban szürkület volt, ami nagyon is megfelelt a helyzetnek, az alkalomnak és az én egyéniségemnek, akit ti Szürke Szellemként emlegettek, de ebben a világban,

ahonnan én jövök egészen másként ismernek. És én azóta, ha kisebb-nagyobb megbízatások miatt hosszabb-rövidebb időre el is távoztam innen, mégis felelős voltam értetek és most újra minden felelősség reám háramlik érettetek.

Most már azt is elmondhatom, hogy sikerült lecsiszolnom erről az eszközről is mindazokat a szögleteket, amelyek az első időben még nehézkessé tették az én megnyilatkozásaimat rajta keresztül. Szükséges volt átítatnom őt is mindazokkal az erőkkel, amelyek szükségeltetnek ahhoz, hogy én egy ennyire gyarló eszközön keresztül megnyilatkozhassak. Testvéreim el sem tudjátok képzelni, hogy mennyi erő, akarat, mennyi munka megy bele abba, hogy gyarló emberi eszközök használhatóvá válhassanak a mi kezeinkben, hogy a saját természetük és akaratuk mellett, ezekben az áhítatos és szent pillanatokban, amikor a szellemvilág ajtajai megnyílhatnak, teljesen passzív és engedelmes eszközök legyenek a kezünkben. Nagy-nagy munka ment bele abba is, hogy a Névtelen Szellem Eszteren keresztül a világba és néktek is szórhassa az ég csodálatos kincseit, Isten igazságát, a legszebbet és a legmagasabbrendűt. Eszter volt az egyetlen, akin keresztül a Névtelen Szellem ezt a csodálatos isteni igazságot elétek, emberek elé tehetette, hogy ti a veszélybe jutottak, ti a félelmek között súrlódók, ti akik a mennyei hajlékról teljesen megfélelveztetek, ti akik az ég szülötteiből, az ég lakóiból a nyomorúságok, a szomorúságok világainak lakói lettetek, megtaláljátok Istent. De Isten kegyelméből megtaláltunk és öszszegyűjtöttünk benneteket, a régieket, akik már elmentek köztetek és titeket is, akik még itt vagytok ebben a kis csoportban, amelyet Isten szeretete, a mi szeretetünk és remélem hinni, hogy a ti szeretetetek is összetart. A szeretet, amely Istenhez és a Megváltónkhoz, a Jézus Krisztusunkhoz és a szeretet, amely egymáshoz és hozzánk is fűz benneteket.

Olyan erőtleneknek és betegeknek néztek ki előttem testvéreim, de azért, ha a szemeimet jobban megerőltetem, akkor a test törődöttsége és betegsége mögött már látható a kialakulóban lévő szellemi gyermek, aki erősödik bennetek. Hogy majdan, amikor

a testet itt hagyjátok, - ebben a világban, ahonnan én szólok hozzátok - a megerősödött szellem lépjen ki, akinek ismerős leszek én. És ismerősök lesznek mindazok az én szellemi testvéreim, akik hozzátok hétről-hétre, évről-évre, évtizedről-évtizedre eljönnek, hogy az Isten rendelése folytán összegyűjtsenek, egybe tartsanak, tápláljanak és a menny szeretetébe titeket felvegyenek. Ideát én sem vagyok szürke. Ideát ti is lehettek színes pillangók, csodálatos színű szárnyakkal, akiknek színei a legszebb és a legfinomabb érzéseket reprezentálják. És ez a sok szép, csodálatos szín egykoron az üdvösség elérésénél egyetlen csodálatos színben, az aranyban és kékesben játszó hófehérbe változik át. Mert a fehér, a színek összességét rejtí magában, és amikor a fehérre az Isten napjának fénye rávetül, ezer és ezer színre bomlik, miként a napsugár hatására az a kis esőcsepp, amely szivárvánnyá válik.

Ez a világ csodálatos! Az ember nem ismeri és képet sem tud alkotni róla, de van és létezik. Van és létezik! És Isten házában, - mint ahogyan az Úr mondja – *„sok hajlékok vannak”*. És egyik hajlék csodálatosabb a másiknál. Ott az anyag már csak finom permet, ez a szellemi anyag már csak arra való, hogy a szellem ezen keresztül képes legyen megmutatni és kifejezni magát. Minden színével, minden megmozdulásával, minden csodálatos - bűnt és salakot nem tartalmazó - vágyával, az üdvösség elérése a cél. Az írás mondja: *„aki mindvégig kitart, üdvözüi.”* Tőletek is ezt a mindvégig való kitartást kérjük, amely nem gyengül meg akkor sem, amikor jól megy dolgotok, akkor sem ha rosszul, és akkor sem ha egy pár hónapra, mint a nyári szünetben is talán magatokra hagyunk, hanem kitartotok szilárdan a jóban, kitartotok az Isten törvényei mellett. Mert az embert sok-sok minden elsodorja és kitartását meggyengíti; ma ez tűnik kívánatosnak, holnap az; ma ez ígér boldogságot, holnap az; ma ebben véli felfedezni boldogságát, holnap abban. Azonban az embernek újra és újra csalódnia kell; mert amiben hitt és reménykedett, amit a Föld kínált, mint örömet, mint kielégülést, abban mindig csalatkoznia kell; az nem tartós, hanem múlandó,

mint a Földnek minden ajándéka. A legszebb, a legbékésebb perceket, a legmegszenteltebb perceket sem tarthatja meg az ember, mert a földi életben az a sok gonosz újra és újra bele nyomul és lehenget mindent. Az emberi érzéseknek, az emberi lelkületnek a legcsodálatosabb virágát tarolja le.

Az embernek védenie kell önmagát, védenie kell életét a gonosz életmegnyilvánulásokkal szemben, amelyből oly sok van a ti Földeteken, mert az Istentől kapott csodálatos életet gonosz módon és gonosz célokra használja fel az ember. Ezt a csodálatos életet mindenütt eltapodja, meggyalázza és megöli. Ezen tette óriási fájdalmakat idéz elő a láthatatlan világban, ahol fájdalmas érzéseket vegyít az élet hullámozásába, amik megtéve körforgásukat, felerősödve visszatérnek létrehozójukhoz, és fájdalmakat idéznek elő az emberi szervezetben. Nem tudom, megértettétek-e szavaimat, de az élet telítődik mindazzal, amit az ott élők abba beleadnak. Az élet azért oly csodálatos a magas világokon, mert amit abba az ott lakók beleadnak az maga is békés, abban boldogság, szeretet él. Az emberi élet azért olyan nehéz, mert amit az ember kiad magából, ha azzal másokat bánt, másoknak fájdalmat okoz, másokat bűnbe sodor, a fent említettek alapján az fájdalmasan és szenvedésteljesen tér vissza hozzá. Ekkor már nyugodt pillanatai sincsenek, mert a rossz következményei állandóan ott hullámozanak körülötte, állandóan hozzá csapódnak; a szépet, a jót elrabolják tőle, és csak fájdalmat, szenvedést tapasztal az ember. És a felgyülemlett szenny az embernek fel kell dolgoznia akkor is, ha az a sajátja és akkor is, ha az a világléleken keresztül, másoktól került hozzá. Mert ebben az élethullámozásban benne éltek, annak részesei vagytok, abból ki nem mehettek. Mindennel, amivel találkoztok munkátok van; a ti munkátok az, hogy ami hozzátok kerül, azt tisztábban adjátok vissza; beszívni magatokba úgy, ahogy jön és visszaadni tisztán, átdolgozva.

Ha ezt az ember nem végzi el, ha csak új és új gonosz és szennyes erőket azaz érzéseket, gondolatokat, vágyakat és törekvéseket dob bele a világba, akkor átkává válik az életnek. Aki

pedig az élet átkára él, az nem kaphat tisztább életerőket még ha az isteni kegyelem felé sugározza is azokat, mert a természettörvény tovasodorja, és nem részesülhet a tisztábbnak áldásában. Tehát a jót, magáért a jóért cselekedjétek, mert ami jót beleadtok a világba, az hozzátok tér vissza, az megtisztulva, megfényesítve és ragyogóan itt lesz ebben a világban, ahova készítettétek magatoknak. Hogy itt milyen tiszta, milyen fénylő az, amivel rendelkeztek az attól függ, hogy itt a Földön, amivel kapcsolatba jöttetek, annak áldására vagy átkára voltatok-e, azt tisztítottátok-e vagy beszennyeztétek-e?

A Föld is megtisztul, - mint ahogy a nyáron arról beszélgettetek - mert tovább így nem maradhat, hisz az egész természeti világ sóvárogva várja, hogy a rossztól, a gonosztól a szennytől, a szenvedéstől megszabaduljon. A növény- és állatvilág hozzátok van kötve, hiszen ti hoztátok azt létre és mindaz, ami hozzátok van kötve ugyanúgy szenved, mint ti a szenvedések létrehozói. Amikor a test szenved hiányt, az csak egy nagyon vaskos állapot ahhoz képest, amikor szellemi hiányt szenved az ember; amikor nincs öröme, nyugalma, békessége, türelme, nincs jósága, nincs szeretete. Ha ezekkel nem rendelkezik, akkor semmije nincs; azt pedig, amivel ő valaha a teremtés pillanatában rendelkezett, nem lehet csak úgy visszaadni neki; mindazt most neki kell visszaszereznie és erőrétegeiben neki kell létrehoznia, hogy az békességet, örömet, boldogságot nyújthasson neki. Más nem adhat neki boldogságot, csak az, ha az isteni jót elfogadja és magáévá teszi. A körülöttetek lévő erőrétegekben is benne van, de nektek kell azért kinyújtani kezeiteket, nektek kell azért megharcolni küzdelmeiteket, nektek kell azt a magatok részére megszerezni. Amit az ember, mint hírnevet, dicsőséget, anyagi javakat, kellemes időtöltést megszerez az életben, az ideig-óráig kielégítheti őt, hogy annál nagyobb sóvárgással kívánja azt, amije nincs. Ez a nincstelenség az, amely az alacsony szférákban a nyomorúságos életet előidézi, mert ami nincs, az hiányzik. Kölcsönkérni nem lehet; ezek olyan értékek,

amiket nem lehet megvenni, amikért a léleknek, szellemnek magának kell megdolgoznia.

Ez a munka pedig itt kezdődik a Földön. Itt az ember a hamis gazdagságon örökértékű gazdagságot, értékeket vásárolhat magának azáltal, hogy a test kívánságai helyébe a lélek kívánságait helyezi. Itt figyelhet a hazahívó szóra, amelyet a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk hangoztatott el. Ő mutatta meg az utat, amelyen haza lehet találni; Ő mutatta be az igazságot, amely fénylő példaként ma is előttetek áll, e késői kor gyermekei előtt. A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk igazsága nélkül nem lehet hazatalálni; a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk nélkül az ember a sötétben tapogatózik; a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk nyitotta ki a mennyet a Föld lakói számára, nyitotta ki azt a kaput, amely a Földről a mennybe vezet. Nincs más igazság, nincs más lehetőség, nincs más út, nincs más kapu, csak Őáltala lehet visszajutni az Atyához és a magasabb világokba.

Mi is azért vagyunk közétek küldve, mert az Úr akarata ez, mert az Úr akarja, hogy ti, akiket beírt az Élet könyvébe, az idők végére beérkezzetek, amihez az szükségeltetik, hogy az igazságot éljétek. Minden lehetőség, minden eszköz a kezetekben van testvéreim az időben való beérkezéshez. Minden lehetőség a kezetekben van! Éljetek a lehetőségekkel, éljétek az alkalmakkal, legyen a legfontosabb életekben Krisztus igazsága, amelyet az utolsó idők gyermekeinek ily csodálatosan megvilágít ez a Harmadik Kijelentés, a Szentlélek igazsága, amelyet mi is mind az Úrtól kapunk és az Úrtól veszünk. A Szentek serege újra és újra áldja és dicsőíti Őt. Szent, Szent, Szent a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk, Aki a bűntől megváltotta a világot, Aki a századikért utána nyúlt, Aki az elveszett bárányokat megkereste, Aki mindannyiótokat összegyűjt. Aki nekünk a munkát kiszabja, Akinek áldásában mi is részesülünk, Aki Isten jobbjára felől foglal helyet, mert Isten helyezte Őt oda, Isten tette naggyá és hatalmassá azért, amiért a megváltás nagy művét és munkáját tökéletesen véghezvitte! Mindaz a sok-sok millió szellem, akik valaha elhagyták az atyai hajlékot csak rajta és Általa juthat

vissza Isten országába és nyerheti el az üdvösségét. Üdv hát tinéktek tőlünk drága embertestvéreim! Legyen Isten kegyelme, Isten áldása veletek! Az Ő szeretete nyugodjék meg rajtatok és életetek napjain, hogy azokban békesség, megelégedettség honoljon, hogy velünk maradjatok, általunk Krisztushoz kerüljétek és Krisztuson keresztül a mi Atyánkhoz, Istenünkhöz!

Ezt kívánom néktek a mai napon, amikor kezdetét veszi egy újabb munkaciklus, és remélem, hogy ez a kemény munka majd meghozza számotokra azt az áldást, azt a békességet, azt az örömet és azt a nyugalmat ideát, amely megérdemelt eredménye annak az életnek, amelyben az ember feláldozza a mulandót az örökkévalóért.

Isten legyen veletek!

A SZELLEMVILÁG NYITOTT KAPUI(*)

2004. március 18.

Szeretettel köszöntelek benneteket a Jézus Krisztusnak nevében. Istennek kegyelméből és az Úr Jézus megváltó munkájának révén eljutottam arra a szintre, hogy többé már nem kell megszületnem. Már több ízben én is végigjártam a földi élet poros országútját, mialatt sok minden megtörtént velem. Ma úgy a földi világban, mind a szellemi világban láthatom, hogy Istennek nagy-nagy kegyelme miként is érvényesül a ma élő emberiséggel szemben. Az utolsó időkben, az elmúlt kétszáz év alatt a láthatatlan világ kapui sokfelé kitárulkoztak. Minden korszakban bizonyos kiválasztottaknak megnyílt az a másik, az a láthatatlan világ, hogy abba bepillantást nyerjenek és onnan ismereteket, az Istennek üzenetét vegyék át és közöljék az emberekkel. Most az utolsó időkben azonban sok-sok kapu megnyílt és nyitva áll ahhoz, hogy az emberek kapcsolatot teremthessenek a szellemvilággal. Alkalmuk és lehetőségük van arra, hogy is-

mereteket szerezzenek erről a világról, az itt uralkodó állapotokról, hogy minek mi a következménye, - azonban mindennek az isteni törvénynek megfelelően kell megtörténnie. Tehát az ember bármit szeretne tudni az ő szellemi jövőjére, az ő szellemi életére vonatkozólag, megtudhatná. Megtudhatná, mert a földi világban sokaknak lelkéről eltávolított az a felső réteg, ami megakadályozza, hogy a láthatatlan világba betekintést nyerhessenek. Ezzel azt akarom mondani, hogy sokak részére fennáll annak a lehetősége, hogy eszközök legyenek, és kapcsolatot létesítsenek a láthatatlan világgal. A kapuk is nyitva vannak, és sokan a képességet is megkapták ehhez, csak az embernek akarnia kellene megtudni, hogy honnan is jön, és hova kell visszatérnie, miért is él, és minek mi lesz a következménye. Mert az életben történő események nem a véletlen révén történnek, sem az egyes emberekkel, sem az emberiséggel, hanem minden egész pontosan kapcsolódik egymáshoz. Így kapcsolódik egymáshoz a múlt, a jelen és a jövő, a láthatatlan világ a látható anyagi világhoz, s aztán az anyagi világ megint a láthatatlan világhoz. Tehát ez érvényes úgy az egyénre nézve, mint népek, nemzetek, fajok életére és sorsára is, hogy mi mikor következik be, és mi mikor nem hárítható már el és mikor szakad az emberre, vagy népekre, nemzetekre az égő ház, vagy egyáltalán el lehet-e oltani az égő házat?

Mint látjátok, mindennek kikutathatók lennének, **mert akopalip-tikus időket éltek, ami a titkos dolgok feltárását jelenti.** Az ember ugyan átvitt értelemben ezt a kifejezést az utolsó idők jelölésére, a világ vége előtt bekövetkező eseményekre használja, de a valóságban azt jelenti, hogy a krisztusi megváltó munkának minden rejtett része megtudható és megismerhető. Ez azért adatik meg az utolsó idők munkásainak, hogy a hitük meg ne lanyhuljon, meg ne gyöngüljön az utolsó idők nehézségeiben. Akik nem ennek az utolsó órának munkásai, csak átélői, azok pedig gyenge hitükhöz, vagy éppen hitetlenségükhöz erősítést nyerjenek azáltal. A valóság világa - a láthatatlan világ -

összekapcsolódik az árnyékvilággal, vagyis ezzel a földi világgal, amely csak vetülete a valóságos világnak, és hozzásegíti az itt élőket ahhoz, hogy itt szilárd alapokra tudjanak építkezni és pontos irányuk, illetve ehhez az irányhoz megfelelő iránytűjük legyen, nehogy eltévedjenek, és elveszenek akár egy örökkévalóságra.

Örökké, mindörökké: ez az ember számára felfoghatatlan időterminus. De mégha egy örökkévalóságot említek, az is felfoghatatlanul és hihetetlenül hosszú idő. Ezalatt az idő alatt azok a nyomorúságok és szenvedések, amit átél a lélek, mindent kimosnak emlékezetéből olyannyira, hogy még azt is elfelejti, aki valaha volt, amilyen éneje valaha voltak, amilyen életfázisokon valaha keresztülment. Tehát ha egy örökkévalóság után az isteni kegyelem újra a létbe hívja, úgy ébred öntudatra, mint aki újjáteremtetett, vagy aki most teremtetett, mert semminemű emlékezete nincs mindarról, ami ezt az egy örökkévalóságot megelőzően történt vele.

A kárhozát az, amikor mindennemű lehetőségtől el van zárva az egyén; el van zárva azoktól az érzésektől, amelyekben Isten van, azoktól az energiáktól, amik Istentől származnak, azoktól az emlékezetektől, amik az életet széppé és boldoggá teszik.

Most egy korszak befejezésének a végnapjait élitek. Egy-egy fejlődési korszak lejárodásakor az isteni kegyelem mindig az ember tudomására hozta, hogy az a korszak lejárodóban van, és ilyenkor az Isten eszközei mindig a megtérést sürgették és ajánlották az emberek figyelmébe. Gondoljatok csak Noéra, mielőtt az özönvíz bekövetkezett, bárkát készített Isten parancsára; és újra és újra figyelmeztette az embereket, hogy térjenek meg mielőtt a nagy katasztrófa, a nagy vízözön bekövetkezik. A vízözön az emberiség nagy részét elpusztította, de akik életben maradtak, azok újra szaporodni és sokasodni kezdtek. Így volt ez egy-egy földrész, egy-egy város elpusztulásánál is: akár Ninivére, akár Szodomára, akár Gomorrára, akár Atlantiszra gondol az ember; mielőtt a nagy kataklizma, a nagy pusztulás bekövetkezett, a figyelmeztetés mindig ott volt. Azonban

egyik katasztrófa sem volt olyan nagy, mint ami most eljövend. Mert ezek a katasztrófák csak egy-egy szigetre, egy-egy föld-részre, egy-egy városra, egy-egy területre korlátozódtak, de a Föld mégis egységében maradt és nem dobatott ki a salak, mint az történt az első Hold létrejöttékor. Az első Hold kialakulása azonban azokra az időkre megy vissza, amikor az ember értelmi és érzelmi világa és szférája még nem fejlődött erre a magaslatra, mint a mai emberé.

Amikor azt mondom, hogy az ember értelmi és érzelmi világa vagy szférája egy magasabb szintre fejlődött, ez alatt nem azt értem, hogy megtisztult, hanem csak azt értem, hogy a befogadó képessége megnőtt; tehát nagyobb lett a rálátása a dolgok összefüggéseire, és érzékenyebbé vált a hozzá érkező érzelmi hatásokra, amik mint hullámok érkeznek hozzá; ezeket képes mint egy antenna felvenni, és a maga megmenekülésére vagy kárhozatára felhasználni. Ezelőtt a nagy átalakulás, nagy korszakváltás előtt az isteni kegyelem hihetetlenül sok kaput nyitott ki a láthatatlan világ felé, hogy az ember lássa, hova megy és oda hogyan kell felkészülnie és meglássa a földi világ múlandó voltát. Megértse, hogy akármilyen értékkel bír, vagy bírni vél az ember, mivel itt minden múlandó, ezért semmit meg nem tarthat, és nem érdemes túl nagy erőfeszítéseket tenni olyan értékekért, amelyek a múlandóságé és amelyeket halálra szántak. Az embernek - mert ugye rólatok beszélünk - vannak szellemi, lelki és anyagi értékei. Az ember hármass lényében a szellem a legértékesebb rész, ami a teremtés pillanatától örökké megmarad, tehát meg nem semmisíthető; egy szikra magából a teremtő Istenből, ugyanazokkal az értékes tulajdonságokkal, mint maga a teremtő Isten. Természetesen nem abban a felfokozott mértékben, mint azok a teremtő Istenben vannak, hanem azoknak csak töredéke, de az a töredék minden egyes isteni tulajdonságot magában foglal. Ezen szellemi értékek közül a legfontosabb a szellem tisztasága. Mert csakis a tiszta szellem képes teljes egészében átvenni a Teremtő akaratát. Aki szellemileg

tiszta, annak a szellemi tulajdonságai is hatványozottan értéke-
sebbek, erősebbek lesznek, isteni energiával dúsítottabbak, és
ezzel az energiával maga a szellem rendelkezhet, mert az az
övé és ezzel az energiával hihetetlen dolgok megcselekvésére,
alkotására, létrehozására, átélésére válik képessé. Az ember-
nek ezek azok a szellemi értékei, amelyekkel a testben képes
további eredményeket elérni.

Ezért olyan fontos, hogy az ember szellemileg tisztuljon, javul-
jon, mert ezáltal szellemi értékei, vagyona növekszik, amivel
nemcsak a Földön tud hihetetlen dolgokat véghezvinni, hanem
még inkább a láthatatlan világban. A lélek képességei képezik
tulajdonképpen lelki vagyonát. Az emberek világában a művé-
szi hajlamot, az üzleti érzéket, vagy bármilyen tehetséget
nagyra tartják. Pedig a lelki vagyon - érték szempontjából - meg-
sem közelíti a szellemi vagyont, mert ennek birtokában a szel-
lemnek tiszta ismerete és tudása van. Ha pedig ismerete és tu-
dása van a magasabb törvénykörökről, a magasabb szellemi
világokról, akkor ezekkel az ismeretekkel képes hatástalanítani,
vagy felerősíteni, vagy leküzdeni a természettörvény hatásait.

**A szellemi vagyonnal rendelkezőnek mindenek lehetősége-
sek.** Akinek lelki vagyona és ebből kifolyólag tehetsége, képes-
ségei vannak, az a Földön sokat jelenthet, sőt anyagiakat, hír-
nevet, vagy dicsőséget is hozhat az ember részére, de ezek
múlандók és valójában ezek nem az övéi. **A szellemi vagyon
viszont elvitathatatlanul az övé.** *Szellemi vagyon birtokában -
mint mondtam - az ember mindent átláthat, mindent megtudhat,
mindent megérezhet, minden ajtó megnyílhat számára a látha-
tatlan világ felé.* A szellemi vagyon nem a földi életre biztosít
hatalmat, dicsőséget, gazdagságot, hanem az örökkévaló-
ságra.

Mint tudjátok, anyagi javak a legkorszerűtlen, a legnehezebb fel-
fogású embernek, a szellemi szempontból fejletlen, sőt örült
egyénnek is adathatnak. Gondoljatok csak a római császárokra,
vagy korotok szörnyszülőtteire, akik gazdagsághoz és hatalom-
hoz jutottak, de mivel szellemi értékekkel nem bírtak, mindaz,

amit az anyagi világ adott számukra, vagy amit az anyagi világból erőszakkal elraboltak, nem adhat nekik világos gondolkodást és az érzéseiken keresztül útmutatást, hogy mindazzal, amivel most rendelkeznek, hogyan tudnának jól cselekedni. Általában, - kivétel mindig van - a földi világban, a nagy gazdagság és hatalom az ellentét embereinek kezén van. Ez az utolsó időkre különösképpen igaz, mert a ma hatalmon lévők elfordultak a szellemvilág nyitott kapuitól. Úgy is mondhatnám, hogy mivel a világosságtól fordulnak el, sötétségben élnek. Képletesen úgy is mondhatnám, hogy arccal lefele fekszenek saját koporsóikban, a test koporsójában, és bár látszanak élni, belülről szellemi ismeretek és világosság híján holtak ők. Ezeknek minden mozdulata fájdalmat, gyötrelmet, és szenvedést hozott és hoz a világra. Bár mindegyik azt hiszi, hogy ő a világ megváltója; ő az, aki tudja, hogy egy népnek, egy nemzetnek, vagy az egész világnak mire van szüksége; ő az, aki biztonságosabbá teszi az életet a Földön, holott háborúk dúlnak, és nap mint nap emberek sokasága veszti el az életét; ők azok, akik pótolhatatlannak tartják magukat, ezért mindent elkövetnek, hogy bekerüljenek a történelmi halhatatlanság csarnokába. De ezeknek az embereknek a neve nincsen beírva az életnek könyvébe. Akinek pedig nincs beírva a neve az életnek könyvébe, annak előbb-utóbb meg kell tapasztalnia a halált, azaz a kárhozatot.

Ezek az ablakok és ezek az ajtók, amelyek ma a láthatatlan világból nyitva vannak a ti világotok felé, tulajdonképpen csak az elsőtől a negyedik szféráig mutathatják meg magukat teljes egészében. Nem azt mondom, hogy a magasabb szférákba, vagy más égitestekre egyáltalán nem lehet belátni. Csak azt mondom, hogy ezek átjárható területek. Az emberi lélek az éjszakai pihenés, az álom ideje alatt bejárhatja ezeket a helyeket is és ott megtalálhatja a megoldást élete problémáira. Megerősítheti ezeket az ismereteket önmagában annyira, hogy bár nem tudatosan, de mégis azt teszi, amit tennie kell; mégis azt látja meg, amely őt hazavezeti. Tehát a földi élet nagy-nagy lehetőségeket kínál, az ilyen embernek. A földi ember általában

úgy hiszi, úgy gondolja, hogy nagy lehetőségei a gazdag, az erős, a nagy hadsereggel rendelkező országoknak, népeknek vannak. Ezt azonban nemcsak most gondolja így az ember. Így gondolta száz évvel, ötszáz évvel, kétezer évvel, ötezer évvel ezelőtt is. Pedig a nagy lehetőségek nem ezekben rejlenek a földi életben, mert mint mondtam, ezek mind a múlandóságé, mindezt a halál kiveszi az ember kezéből. Semmiféle anyagi értéket, földi dicsőséget, hatalmat az ember ebből a világból a szellemi világba nem vihet át. **A nagy lehetőséget nem az ú.n. „jó élet”, nem a gazdagság, nem a hírnév tartogatja az ember számára, hanem maga a földi élet, ahol elérheti lelki, szellemi tisztulását, mivel itt, ezen a Földön öltött testet a mi Urunk, a Jézus Krisztus.** Egy ilyen hatalmas szellemet küldött Isten az emberiség megsegítésére, és mellette számtalan magasrendű szellemi értékekkel rendelkező embert, és próféta-lelket, akik ezeken a kapukon át közlekedtek és onnan csodálatos kincseket szórtak az emberiség közé.

Tehát itt van a nagy lehetőség ezeknek a kincseknek a meglátására, megtalálására és felhasználására: itt van a tanulási lehetőség, mert itt nem a hasonlók közé van az emberi lélek bezárva, mint a láthatatlan világban; itt van a megtérésre a lehetősége, ami Saullal, ami Mária Magdalénával, az apostolokkal, az első keresztyényekkel, és az inkvizíció áldozataival végbement. Itt vált lehetővé, hogy az egyszerű halászból, mint amilyen Péter volt, egy hatalmas nagy szellemi mozgalom vezetője lett, akinek kezében vannak a láthatatlan világ kulcsai. Ennek révén új és új lehetőségek nyílhatnak meg, záruk felpattanhatnak, és egészen új élet kezdődhet azok számára, akik meglátják a lehetőséget a szellemi mozgalomban a megtérésre. Az, hogy külsőben milyen valláshoz, milyen kisebb gyülekezethez tartozik valaki, vagy hogy bírt-e mindazzal, amit az emberek világában nagynak tartanak, ideát a mi világunkban semmit nem jelent. Elmúlik a dicsőség, elmúlik a hírnév, elvész a gazdagság, oda a hatalom, oda a test maga is, és aki a test halála után ideérkezik aszerint helyeztetik el, hogy mennyire tisztult meg

bűneitől, mennyi világossággal rendelkezik, és ezáltal mennyire ismeri az itteni törvényeket; egyáltalán mennyire ismeri itt ki magát. Ha egy ember be akarja utazni a Földet, akkor bizonyos ismerettel kell rendelkeznie azt a földrészt illetően, ahova utazni készül. Tisztában kell lennie az ottani szokásokkal, az ottani időjárással, az ottani pénznemmel, az ottani lehetőségekkel. Ugyanígy, amikor átkerül a lélek ebbe a világba, itt is ki kellene tudni ismernie magát, mert a láthatatlan világ egy rengeteg, hihetetlen számú emberi lélekkel, régi és újabb korszakokból, különböző gondolkodással, különböző ismeretekkel. A gondolkodásban benne foglaltatik az az elv és eszme, ami a Földön ráakódott, az elv és eszme, ami ideát egymástól elkülönült szférákat alkot. Amit a Földön az ember oly nagyon szeretett: akár egy elvet, egy elgondolást, vagy egy eszmét és azért sokat áldozott, nos ideát kell majd meglátnia, hogy mit is fizet az az elv, az az eszme. Vagy ha kielégíthetetlen vágya volt egy férfinak vagy nőnek a másik nem iránt, következményként megutálják a másneműeket. Amilyen vétkek, amilyen bűnök, amilyen erőösszeolvadások ezeket az állapotokat itt a számukra megteremtették, azokat kell megtapasztalniuk. Azok az egyének elevednek meg előttük, akik ellen vétettek.

A szellemvilágnak, vagy ha így tetszik az asztrális síknak hihetetlenül sok arca, hihetetlen sok erőrétege van. Nincs olyan a Földön, ami itt ne lenne. Amíg a szellem, a lélek és a test egymással szorosán össze van kapcsolva, a legnagyobb öröme és a legnagyobb szenvedése semmi ahhoz képest, mint amit a fizikai testét levetett lélek érez, akinek csak lelki teste van. Amilyen erőteljes gyötrelmeken, vagy örömkön ez a lelki test keresztül megy, azt a földi ember a pillanatnak töredéke alatt sem lenne képes elviselni. Ezzel csak azt akarom érzékeltetni, hogy ideát minden felfokozottabb mértékben nyilvánul meg. Az öregedéssel, az idő előrehaladásával az ember lassan elveszíti fizikai erejét, de főleg életerejét. Az életerő a test táplálásával nem fokozható. Fokozható imádsággal, fokozható böjttel, fokozható a hit által, de semmiképpen sem anyagiakkal. A test

sejtvilágának azonban szüksége van táplálékra. Előfordulhat, hogy valaki bőséges táplálkozás ellenére is elveszíti az életerejét.

A Föld és az egész teremtett világmindenség energiával van tele. Kérdés: milyen ez az energia? Megrontott, vagy pedig tiszta? Mert a megrontott energiák mind további károkat okoznak. Ha az ember erőállaga - energiaállaga - romlott, akkor nem tud uralkodni magán. Egyre több gonoszságot követ el, aminek következtében, tovább romlanak erői, és ez a romlott erőállag, az egész lényét, tehát nem csak a testi énjét, az egész lelkét megfertőzi. Amikor a fertőzöttség eléri a maximálisat, akkor lebénul, akkor ha semmi betegséget sem állapít meg nála az orvos, meghal, mert nincs élő, isteni energiája. Lezárta azokat a lehetőségeket, amin keresztül ezeket az isteni energiákat magához vonzhatná. Maga az isteni kegyelem is lezárja ezeket a zsilipeket, hogy az ilyen ember ezeket az új energiákat már ne használhassa fel az önmaga romlására és mások tönkretételére. A nagy gonosz - a XX. században volt belőlük elég - ezt az energiát, amivel megéli a maga hetven, hetvenöt nyolcvan esztendejét, tulajdonképpen nem a láthatatlan világból szerzi magának, mert ezek a zsilipek leengedtetek, hanem azokból az emberi lelkekből, akik hisznek neki, vagyis akik ugyanazon a nézeten, ugyanazon az elven, ugyanabban az eszmében látnak nagyot, és minden életerejükkel táplálják azt. Így erősítik azokat, akik ezeket a gonosz, Istentől elvetett elveket és eszméket a világba engedik.

Tehát a hozzátok közel eső szellemi világ ajtóit, kapuit tárva nyitva vannak. Minden igazságra elvezethetné az emberiséget az utolsó időkre az Istentől kirendelt Szentlélek. Elrejtve ugyan, de minden jó megtalálható a világban. A felszínen viszont nem a jó, csak a látszatos jó, vagy a látszatos jónak köntösében a rossz van jelen, és ezzel a látszatos jóval téveszti meg az embereket, hogy ne az igaz jó után nyúljanak, hanem a látszatos jó után, ami szépen van csomagolva, és nem ad a lélek épülé-

sére semmit, tartalmatlan, üres. **Ez a jobbik eset. A rosszabbik eset az,** amikor ez a külsőleg díszes csomag sűrítve van a rossz termékeivel, és az ember kibontja, és az százfele fröccsen és milliókat fertőz meg. Az emberek nap mint nap a rosszat fogadják el jóként, nap mint nap tévtanokért, tévhitékért teszik kockára életüket, nap mint nap emberek, katonák, hadseregek vannak mozgósítva a rossz, az ellentét érdekében. Pedig ha látnák a valós célt, akkor nem küzdenének, nem harcolnának mindazért, amik napjaitokban a világban megtörténnek. **Világosságot, világosságot az emberiségnek!**

Az ember akarjon látni! Ezért szól a Lélek minden korban, minden időben. Maga Krisztus is ezért szól a gyülekezetekhez, hogy akinek füle van a hallásra, akinek szeme van a látásra: hallja és lássa, hogy mit mond a Lélek, mert ha nem látja, nem tud különbséget tenni jó és rossz között. Ha pedig nem tud különbséget tenni, eltéved; a jót akarja és a rosszat választja; a jót akarja és a rosszat cselekszi; üdvösséget akar magának és halálra készíti magát; jót akar az emberiségnek, a felebarátjának, a családjának, a rokonának, a szomszédjának és mégis szünet nélküli a harc ember és ember között. Minden eljárását ezzel a látszatos jóval akarja igazolni. Minden cselekedete ebben nyilvánul meg, ebben a látszatos jóban kapaszkodik. Elhiszi magáról, hogy ő jó, igaz, tökéletes, segítőkész és becsületes ember, aki halála után a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak a kebelén fog nyugodni. Elhiszi, hogy a mennyek országának kapui kitárulnak előtte, és ő a fény, a csend, a boldogság, a békesség világaiba majd besétálhat.

Nem így van, testvéreim! Akármennyire állítják a vallások, akármennyire hiszik, hogy ha a külsőségekben eleget tesznek bizonyos vallási követelményeknek, akkor megváltották jegyüket a mennyeknek országába. Nem így van! Hiába hiszi az ember azt, hogy ez, vagy az a nemzet előbbrevaló, mint a másik. Nem! Minden ember felebarátja egymásnak. Senki ne kívánja a másinak azt, amit nem szeretne, ha vele megcselekednének az emberek. Senki ne akarjon másokat félrevezetni, ne akarja a

hazugságot igazság gyanánt eladni. Mert ez fog történni, amikor a Szentírást kiforgatják; az többé nem igaz már, hanem hamissággal megkevert igazság, ami nagyon veszélyes, és ezért nem tudja az ember szétválogatni, - hisz nem lát tisztán - hogy akkor mi is az igazság. Eljut oda, ahol Pilátus állt, és ő is azt kérdezi: mi hát az igazság? Nem fogja tudni a sok részletigazság, a sok emberi igazság, a sok világot irányító igazság között megtalálni a Krisztus igazságát. Miként Pilátus akkor mosta a kezét, a választott nép ma élő leszármazottjai hasonlóképpen mossák kezeiket, elhárítva maguktól a felelősséget a mi Urunk, a Jézus Krisztus haláláért. Ez a sok-sok kézmosás, a felelősség fel nem vállalása, másokra való áthárítása, hogy nem én vagyok a bűnös, hanem az a másik; én jobb, igazabb vagyok, mint az a másik: vezet az írások kiforgatásához. Mondják, hogy itt egy kicsit tegyünk hozzá, ott egy kicsit hagyjunk el, azt változtassuk meg, hisz Krisztus az ember fia volt, az ember fia pedig nem képes olyan cselekedetekre, mint amit Krisztus művelt. Le akarják szállítani Krisztus isteniúságának értékét a maguk szennyes, emberi színvonalára.

Nem azon van a mai ember, hogy először is önmagához, azután pedig a felnövekvő nemzedékhez legyen szigorú, hogy az a jó és igaz mellé álljon, hanem ha szigorú, azért szigorú gyermekével szemben, hogy a maga igazságát, maga nézetét elfogadtassa vele, vagy megbüntesse, ha az nem hajlandó úgy gondolkodni, dolgokat úgy elfogadni, ahogy azt ő akarja, és ő szeretné látni. Hiszen így büntettek, így közösítették ki eretnekeket a vallások is; aki másként hitt, aki másként látott dolgokat, az szerintük elfogadhatatlan, az megzavarta annak a közösségnek az életét. Ezért - mint azt Krisztusra mondták - inkább veszen egy ember, ha kell a legértékesebb, aki pedig mindent adhatott a világnak. Vagy ahogy a későbbiek mondták: inkább az eretnekek alatt égjenek a máglyák, minthogy a hatalomban naggyá lett egyház szenvedjen kárt a maga emberies igazságában.

Tehát akinek füle van a hallásra, annak mondom: nyitva vannak a szellemvilág kapui, ahonnan intést, figyelmeztést, igazságot lehet kapni; meg lehet ismerni a szellemvilágbeli állapotokat, meg lehet ismerni a szenvedéseik okait, meg lehet ismerni mindazokat az isteni igazságokat, amiknek a révén az ember tisztává és igazzá válhatik. Akinek füle van a hallásra, keresse az alkalmakat, és hallja és értse, hogy mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!

Isten legyen mindnyájatokkal.

KRISZTUS(*)

2004. március 21.

Urunk és Megváltónk, a Jézus Krisztusnak nevében köszönte-
lek benneteket, testvéreim. Ígérem néktek, hogy majd egy al-
kalmal a mi Urunkról, a Jézus Krisztusról fogok beszélni nék-
tek. Urunk, Mesterünk, Megváltónk a Jézus Krisztus. Krisztus
Jézus. Emberi neve: Jézus. Megváltói neve: Cristos. A terem-
mények közül nincs nagyobb és hatalmasabb Nála. Istennek
Fia, és az embernek fia. Az ember ezt a kettőt nem tudja ösz-
szeötvözni. Egyszer Istennek tekinti, más alkalommal közönsé-
ges embernek, legfeljebb egynek a próféták közül. Pedig hihe-
tetlenül nagy hatalom adatott néki a teremtő Istentől égen és
Földön. Hihetetlenül nagy hatalom. Ezzel a hatalommal soha,
egyetlen percre vissza nem élt. Soha a maga felemelésére,
vagy a maga nehézségeinek megkönnyítésére ezt az isteni ha-
talmat fel nem használta. A hatalom mellett sok név adatott
néki. Már az e világ és az egész bukott világ fundamentumának
felvettése előtt ígéretet kapott az emberiség és a bukottaknak
egész világa, hogy a szerető Isten elküld majd valakit, Aki vált-
ságdíjat fizet a törvénynek a bukottakért.

Ki lehet alkalmas egy ilyen hatalmas feladat elvégzésére?
Ugyanis a legkisebb, a legparányibb eltérés az isteni akarattól

az egész nagy megváltói művet tönkretenné. Az elsődök teremtése után különböző rendű és rangú teremtményei voltak az Istennek: angyalok, arkangyalok, kerubok, szeráfok, amelyek mind aszerint csoportosultak, hogy milyen munka elvégzésére a legalkalmasabbak. Az elsődök között a messiások rendje egy külön rend, amelynek tagjai minden körülmények között, minden időben a legalkalmasabbak a vezetésre. **Fénylő csillagok ők a teremtett világmindenségben.** Fénylő csillagok, mint valaha **Lucifer** is volt, a fénynek, a világosságnak hordozója, aki megvakult saját fényétől. Istennek képzelte magát, **ezért fellázadt Isten ellen, magával ragadva az elsődök egyharmad részét.** Ők a hulló csillagok, az Istenhez hű maradtak pedig az örökké fénylő csillagok.

A messiások rendjén belül is különböző munkákra alkalmas szellemek találhatók. Vannak, akik az igazság pontos működtetésében, és vannak, akik a szeretet törvénykörében tevékenykednek. Ezeknek legkiválóbbja a mi Urunk, a Jézus Krisztus: a szeretet Messiása. Csakis ilyen valaki válhatott alkalmassá arra, hogy ezt a nagy megváltói munkát elvégezze. Hihetetlen magasságból küldetett a mélységbe, fényévszázadokra az első napokból a hatod naprendszereknek egy kis bolygójára: a Földre. A fizikai távolság is óriási, de a szellemi távolság, a szellemi szakadék még ennél is nagyobb. Le kellett mondania fényhazájáról és mindarról, aki, és ami Ő volt, és ami felett Ő rendelkezett. Mindent el kellett hagynia, és ahogy keresztüljött a bukott világmindenségben, rétegenként magára vette a világmindenség bűnös tendenciájú erőit. Így vette magára e világ bűneit is. Mire ideért, nem volt a világokon olyan bűn, amely rajta ne lett volna, amely őt a pillanatnak minden töredékében szeges ostorként ne ostorozta volna. Természetes, ezeknek a bűnös, de étellel telített erőknél a felvételével homályosság keletkezett aközött, aki Ő a valóságban volt és akivé lett, amikor az emberfiává lett.

A magasságok világában az ellentét és az ellentétes erők számára megközelíthetetlen volt, de itt a Földön, amely az ellentét

világa, ahol a hatalom, a dicsőség és az anyagi javak az ellentét kezén vannak, az ellentét hozzáférhetett, és születésétől fogva üldözte és pillanatról pillanatra kísértette Őt. Ezt a kísértést, ezt a támadást életének harminchárom földi esztendeje alatt szünet nélkül pillanatról pillanatra vissza kellett vernie. Soha, sem annak előtte, sem azóta senki ilyen hatalmas, nagy küldetéssel: a bukott világ megváltásának céljával nem tette lábát e Földre, és soha senki ilyen magányos, mint Ő nem volt a Földön. **Hiszen ahogy Ő mondta: az Ő országa nem e világból való.** Az Ő ideérkezése előtt már Istennek prófétái prófétálták jövetelét és hírül adták nevét is. Többféle névvel illették Őt a próféciák, illették Őt kortársai és különbözőképpen nevezi magát, amikor önmagáról beszél, sőt elismeri Őt Isten Fiának az ellentét: a sátán is. A próféciák szerint Ő a Szeretet Messiása, a Békesség Fedelme, az Istennek ama Báránya, Aki elveszi a világ bűneit. Kortársai, valamint az isteni tanúbizonyság szerint: Ő az Istennek szerelmetes Fia, Őt hallgassátok. A csodái nem azért történtek, hogy önmagát felmagasztalja, naggyá tegye az emberek előtt, hanem hogy higgyenek a szavának, és lássák, hogy Ő az Istennek küldöttje, az Istennek helytartója, az Istennek Fia, Aki a bukott világért emberré lett. Amikor az Úr megkérdezi az Ő tanítványait, hogy kinek tartanak engem az emberek, a tanítványok így válaszolnak: némelyek Illésnek, mások Keresztelő Jánosnak, megint mások egynek a próféták közül. És akkor megkérdezi: és ti, akiket kiválasztottalak tanítványaimnak, ti kinek tartotok engem? Péter válaszol: Te vagy az élő Isten Fia. Ezért Krisztus boldognak mondja Pétert, mert nem az ember jelentette ezt meg Péternek, hanem a Szentlélek.

A farizeusok és az írástudók - azért nevezzük írástudóknak őket, mert az írásokat tanulmányozták, értették, és ismerték, ellentétben a többi emberrel, akik írástudatlanok voltak, és különben sem voltak a szent iratoknak birtokában - pontosan tudták, hogy a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak hol, ki által, hogyan, milyen körülmények között, mikor kell megszületnie. Pontosan tudták, hogy Isten fia megszületik, de féltették tőle a nagytól, a

hatalmastól, az Isten küldöttjétől az ő szegényes földi hatalmukat. Féltette ezt a világi hatalmasság, Heródes is. Ezért volt, hogy rossz fordítás szerint minden két év alatti, de valójában minden egy éves kor alatt lévő gyermekeket Betlehembben megöletett. Hatalomféltésből gyerekek százait ölette le. Két főpap volt Krisztus idején, mert bár Kaifás a főpap, de apósa, Annás is még mindig él. Két főpap láthat rá világosan, hogy a Világosság e világban van. Krisztus magáról is tanúbizonyságot tesz. Semmit nem rejt véka alá. Világosan mondja: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet. Én vagyok a feltámadás és az élet.”*

Király vagy te? - kérdezik. **Király vagyok, de az én országom nem e világból való.**

Miért vagy hát a világban? *„Én vagyok a világ világossága. Azért jöttem, hogy tanúbizonyságot tegyek az igazságról”.* Igazságtételért az isteni igazság mellett. Igazságtételt amellelt, ami volt, ami van és ami a jövőben lesz. Aki az igazságot szereti, az a világosságban jár. Akinek van takargatnivalója, az a sötétséget szereti. Tehát bizonyágot tesz önmagáról, bizonyágot tesz róla Keresztelő János és Péter; bizonyágot tesz róla hangos szóval a szerető Atya, de bizonyágot tesznek róla beteggyógyításai, csodái, halottfeltámasztásai is, amelyek letagadhatatlanok. Mivel letagadhatatlanok, az akkori vallási vezetők fordítanak az egészen egyet és azt mondják: mindezt az ördögök fejedelmének, Belzebubnak erejével teszi. Egy szóval e világ, az ellentét világa nem akarja Őt befogadni és nem akarja az Ő igéit és tanításait elfogadni. Félnék az igazságtól. Félnék, hogy az alvó lelkek felébrednek, és az ellentét mákonyával megkevert igazság helyett, amit az akkori vallás hirdetett, a tiszta világosság lesz láthatóvá, és az emberek Krisztus igazságát fogadják el.

Valami hihetetlenül nagy dolgot adott a mi Urunk, a Jézus Krisztus az emberiségnek, a bűnbocsánat lehetőségében.

Ezt az ember éppen úgy nem tudja felmérni, mint ahogy nem tudja felmérni, hogy milyen távolságról jött az Úr, a Jézus Krisztus. Hogy mi mindenről mondott le, és milyen gyötredelmes

élete volt itt ezen a Földön, amíg a megváltás munkáját véghezvitte.

Az ember nem is akar ezen elgondolkodni. Mindezt tovasöpri és lehúzza Őt a maga színvonalára, mondván, hogy ember volt ő is. Igen, Istennek Fia és embernek fia. Ezt a dualitást a Földön soha, senkinél, semmikor nem tapasztalták, nem tapasztalhatták az emberek. Igen, Istennek Fia, hiszen minden igazság, minden tudás, minden ismeret nyitva állt előtte; látta a múltat, a jelent és a jövőt. Tisztában van a múltban történt bukással és mindazzal, amit a bukás a világba hozott. Tisztában van azzal, hogy a bukással miként engedték be a teremtmények az ellentétes, az Istennel szemben lázadó érzéseket a lelkükbe, és azt hogyan dédelgetik továbbra is önmagukban. Tisztában van azzal, hogy a szeretet helyett a gyűlölet, az alázatosság helyett a gőg, az önzetlenség helyett az önzés, a békesség helyett a lázadás él a bukottak lelkében, ami szünet nélküli harcot és háborúságot hirdet a jóval és a jónak képviselőivel és magával a teremtő Istennel szemben. A lázadók, akik minél inkább tökéleteset akarnak Isten nélkül létrehozni és megvalósítani, annál tökéletlenebbek, annál korcsabbak, annál tönkrementebbek, annál lepusztultabbak lesznek, egészen addig, amíg bűneik miatt az élet helyett a halált aratják, a halál vár rájuk.

Mindez egészen tiszta és egészen világos a mi Urunk, a Jézus Krisztus előtt. Tudja, ha Ő ezt a megváltó munkát nem vállalja, és pontról pontra Isten akarata szerint el nem végzi, vagy a legkevesebb engedményt teszi e világ fejedelmének, a nagy mű tönkremegy. És az Isten által teremtett lényeknek milliárdjai jutnak az örök kárhozatra, abba az állapotba, ahonnan nincs kiút és nincs visszaút az életbe, a feltámadásra, egy új élet kezdetére; nincs visszajutás a mélységekből a magasságba a mi Atyánkhöz, Istenünkhöz. Az Ő megváltói műve teszi lehetővé minden bukott teremtmény számára, hogy Átala juthasson vissza az Atyához; hogy a kárhozat ne örökre, hanem csak egy örökkévalóságra tartson, de meg is rövidülhet azáltal, hogy Ő

halála után alászállt a poklokra. Tehát ezekbe a kárhozatos világokba is, amelyek addig el voltak zárva az isteni tiszta erőktől, az Úr Jézus Krisztus isteni tiszta erőket vitt, hogy az élet, a mozgás, az éledés meginduljon ott is, és megkezdődhessen a legnagyobb mélységekből is a fejlődés, a felemelkedés az Isten felé, azaz testhez, életlehetőséghez juthassanak az ott élők. Először a hatodnaprendszerekbe, hogy aztán onnan fokozatosan és kemény munka árán, a megváltó Krisztus erőibe és párányaiba kapaszkodva, feljuthassanak a hatodnapokról az ötöd, a negyed-, a harmad-, majd a másodnapokba is. Mindenki oda, ahol a teremtő Isten az ő helyét kijelölte, ahol neki teljes tökéletességgel és kapacitással be kell töltenie a helyét a világmindenségben, hogy végre az egész teremtett világmindenség egy akol és egy pásztor legyen. A mi Urunk, a Jézus Krisztus egy személyben áldozati bárány is, de ugyanakkor a jó pásztor is, Aki életét adja juhaiért. Ez az egy akol és egy pásztor állapota akkor jövend el, amikor minden bukott teremtmény visszajut arra a helyre, amelyet teremtése pillanatában számára Isten a világmindenségben kijelölt.

A régiek, a választott nép rituáléi tulajdonképpen mind előképei voltak az eljövendőnek, ahogy Egyiptomból szabadultak, ahogy az ígélet földjére, Kánaánba bemehettek. Ahogy ennek emlékére minden esztendőben bűneikért bárányt áldoztak, vérét az oltárnál elfolyatták, húsát pedig elfogyasztották, hogy azzal önmagukat megerősítsék. Nem véletlenül esik ugyanerre az időre a mi Urunk, az áldozati Bárány vérének kihullatása. Nem véletlen az ígélet, amely szerint **Ő az élő kenyér, az Ő kiontott vére megelevenítheti az embert.** Nála van az élő tűz és az életnek vize. Emlékezzetek, amikor a kútnál az asszonnyal beszélt és mondta, hogy nála **van az életnek vize, aki abból iszik, nem szomjazik meg soha.** Ez a víz, amely az embert új életre, a feltámadás lehetőségére juttatja el. Az Ő igéi a kenyér, amely az ember szellemi táplálására adatott. Ő az ige, amely az embert megelevenítheti, amely az egész teremtett világmindenségnek a lényege; maga a valóság, maga isteni élet. Isten az

Istenből, világosság a világosságból, fény a fényből, tisztaság a tisztaságból. Mindeneknek tudója, mindeneknek ismerője, minden törvény tökéletes hordozója és betöltője. Ezt hozza, ezt mutatja be a mi Urunk, a Jézus Krisztus itt a Földön. **Ha Ő el nem jön, sötétségben, gyötrelemben, szenvedésben, halálban marad az emberiség és minden bukott teremtmény. Ha Ő el nem jön és ki nem engeszteli a törvényt, nincs bűnbocsánat.**

Ezt ismeri fel Mária Magdaléna az Úrban, hogy senki, sem égen, sem Földön neki bűnbocsánatot nem adhat, senki őt a bűn szennyéből fel nem emelheti, senki a megtörténtet, amit átélt, amit megcselekedett mint bűnt, el nem törölheti, csak egyedül a mi Urunk, a Jézus Krisztus. Ezért ragaszkodik Hozzá, ezért szereti oly nagyon az Urat. Ezért követi árnyékként mindehova, ezért volt képes szakítani bűnös életével, ezért tudta mindazokat az anyagi javakat, mindazt a pompát, mindazt a sok ékszert, amit bűnös életmódja jutalmaként kapott az ellentétől, feladni, és felvenni a szeretet és az alázatosság köntösét. Krisztus mondja is neki: megbocsáttatnak a te bűneid, mert nagyon szerettél. **A szeretetnek hihetetlen nagy a hatalma; a szeretet világokat hoz létre, a szeretet átalakítja az embert, a szeretet teremt.** Ezzel szemben az ellentét gyűlöletet, háborúságot szít és rombol.

Az ember pedig, megtévesztve az ellentétől, azt hiszi, hogy a bűn édes, a bűn boldogságot nyújt, azt hiszi, hogy a bűn elkövetése által megelégtülhet és kielégülhet, holott a bűn mindenkor halált, betegséget, nyomorúságot, szenvedést, káoszt, sötétséget hozott e világra. A bűn jelenti elvesztését az isteni természetnek, elvesztését azoknak a lehetőségeknek, amelyek kivétel nélkül, minden teremtmény számára fennálltak.

Krisztus felismerteti az emberrel a bűnt, és hirdeti, hogy ha az ember is felismeri bűnös voltát, megbánja és szakít bűneivel, azaz mindent elkövet, hogy a bűntől szabaduljon, akkor meggyógyulhat betegségeiből is. Hiszen ezt bizonyította azzal is, amit minden gyógyítása alkalmával mondott: **menj el, de többé**

ne vétkezzél, mert ha vétkezel hasonló, vagy még rosszabb sorsra jutsz, mint annak előtte voltál. **A gyógyuláshoz, a megigazuláshoz, a megtéréshez, az üdvösséghez, az embernek és minden bukottnak fel kell ismernie, be kell látnia, hogy milyen óriási tévedés volt részéről az Isten és az Ő törvényei ellen lázadnia.** Meg kell látnia, be kell ismernie, hogy mekkora zavart, milyen rombolást, mennyi betegséget, mennyi nyomorúságot, mennyi csalódást, mennyi szenvedést és halált hozott azzal, hogy eltért Isten akaratától.

És most itt van Krisztus, az áldozat, Aki mindazt eltűri, amit ez ellentét vele cselekszik úgy, hogy a legkisebb érzésrezdülés sincs benne az indulatra, a haragra, a bosszúállásra, a megtorlásra, vagy hatalmának fitogtatására. Mint bárány az ő nyírőjének keze alatt, mindent elvisel és mindent eltűr. Eltűri a tanítvány árulását, aki vele volt éjjel és nappal, aki az ígét, mint gyöngyszemeket hallotta az Úr ajkáról peregni, eltűri az elfogatást; eltűri, hogy Őt állítják oda bűnbakként, és ráteszik a világnak minden bűnét; elviseli a megostoroztatást, az arcul verést, a töviskoronát, elviseli a nehéz kereszt hordozását. Oh, nem csak annak a keresztnek hordozását, amelyet akkor ácsoltak számára, amit Ő vitt fel a Golgotára, hanem az egész emberiség bűneiből, az egész bukott világ bűneiből ácsolt keresztet. Ő azonban leveszi a roskadozó, a gyenge, a hitehagyott ember válláról is a keresztet, aki szeretne megtérni, aki szeretné nap mint nap felvenni a keresztjét és hordozni azt, de gyenge arra, és helyette, és minden bűnös helyett felviszi azt a Golgotára. Egészen addig, míg az emberek egyenként, külön-külön meg nem erősödnek annyira, hogy képesek a saját keresztjüket vállukra venni és hordozni. **Felviszi az emberiség bűnét a keresztre és a keresztfán életét adja a bukottakért, a bűnbeesettekért és engedelmes egészen a kereszthalálig.** Hiába csúfolják: ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről, tégy most csodát, bizonyítsd be nekünk, hogy az vagy, akinek mondottad magad: a Messiás, az Isten Fia, amivel minket megbotránkoztatnál.

Semmit nem tesz, csak csendben, némán tűr és imádkozik Istenhez, hogy bocsássa meg az egész bukott emberiségnek és azoknak, akik ezt vele művelik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek.

Mindennek elviseléséhez óriási mennyiségű fizikai erő kellett, de ennél is nagyobb szellemi és lelkierő, hiszen a lelkek világa teljességgel nyitva áll előtte. A mélységekből, a megszálltakból kiűzött démoni lelkek, mind-mind ott nyüzsögnek körülötte, hogy fájdalmat okozzanak neki. Ennek ellenére mindenkivel szemben türelmet tanúsít, mindenkivel szemben megbocsátó. Tudja, hogy csakis ezen az úton és módon lehet a bukottak világát, a bukottak kárhozatra ítélt lelkét megszabadítani és feltámasztani. *„Én vagyok a feltámadás és az élet! Aki bennem hisz; ha meghalt is élni fog.”* - mondja Ő.

A Föld az Ő korában, és azóta is egy nagy temető. Tele van szellemi, lelki és fizikai értelemben is holtakkal, mert halottá teszi az egész emberiséget és a bukott világok lakóit a bűn. És íme megjelenik Ő és azt mondja: *„én vagyok a feltámadás és az élet.”* Azt mondja, hogy ha valaki hisz benne, ha meghalt is élni fog, és Ő nem időleges életet ígér! Mi pénzt hajlandóak az emberek az orvosoknak gyógyulásukért, vagy pláne földi életük meghosszabbításáért fizetni. Krisztus pedig az Ő megváltó munkáján keresztül örök, boldog életet kínál mindazoknak, akik hisznek Benne, akik felismerik benne a világ megváltóját és követik Őt. Pogány és zsidó lelkületű emberekkel van tele a világ és kivétel nélkül mindenkinek: szegénynek, gazdagnak, fiatalnak, öregnek, nőnek, férfinak, bármilyen vallási felekezethez, bármilyen néphez, fajhoz tartozónak pogány, vagy zsidó lelkületűnek egyaránt felajánlja áldozata révén, hogy megigazulhasson, és ezáltal élhessen. Nem személyválogató, nem mondja azt, hogy csak ezek, vagy azok juthatnak el az üdvösségre. **Sőt megmondja a tanítványainak is: menjetek el szerte a világba és hirdessétek, amit tőlem hallottatok, és hirdessétek, amit a Szentlélek kijelent néktek, minden népnek, minden nemzetnek, megkeresztelve őket az Atya, a Fiú**

és a Szentlélek nevében. És az apostolok és a tanítványok és a későbbi tanítványok elmennek és szétszélednek a világon. Minden népet, minden nemzetet meghagy a maga keretein belül. Minden nép, minden nemzet a saját nyelvén értheti, hogy mit mond a Lélek az első pünkösd napján. Hallhatják Krisztus üzenetét, hogy hogyan és miként kell az embernek az Ő igazságát elfogadni, és az Ő kihullott vére és megtörtetett teste által hogyan erősödhetnek meg a bűnnel szembeni harcban.

Mit tesz ezzel szemben a mai ember? Ugyanazt, mint amit a régiek tettek. Miként a régiek gondolták, ha Babilonban összegyűlnek és ott nagy tornyot építenek, akkor elérik a mennyeknek kapuját. Bábel ez, vagy görög szóval: Babilon, vagy Babili, ami szó szerint az Istennek kapuját jelenti. Az ilyen csoportosulásban azonban nincs benne az Isten akarata, ezért ez csak az ember nagyot akarása marad, amellyel égiségig érő nagy tornyot akar építeni. Azonban láthatjátok mit tett az Isten a nagyot akaró régiekkel? Szétszórta őket az egész földkerekségen, hogy mindenki a maga szellemi fejlődéséhez legalkalmasabb helyen végezze el azt a munkát, amiért az isteni végzés őt odaállította. Ma mit tesz az emberiség? Globalizálni akarja a világot. Ezzel akarja elérni az egységet, holott ez a fajta törekvés egyre szélesebb szakadékokat hoz létre ember és ember között; csak arra alkalmas, hogy a nagyobb nemzetek így kerekedjenek a kisebb népek, nemzetek fölé, és hatalmat gyakorolva felettük diktálhassanak nekik, hogy mit adhatnak és mit vehetnek, milyen jogaik, milyen lehetőségeik vannak, vagy a jövőben milyen szabadságjogaik lesznek majd.

Nem! Krisztus azt mondja: *„ha ketten, hárman az én nevemben összejöttök, közöttetek vagyok.”* Tehát ezt az összejövetelt a krisztusi elvben, a krisztusi eszmében kell az embernek létrehozni. Azzal a jóhiszeműséggel, hogy azért jön össze, hogy a mi Urunk, a Jézus Krisztus is ott legyen és erejével, igazságával, igéivel, világosságával, az embert és általa a földi életet is jobbá tegye, mint tegnap volt, és a holnappal jobb lehessen, mint ma, mert ezt írja elő az embernek a szellemi fejlődés. Ezért

jött el Krisztus, hogy az ember megismerje az igazságot és az igazság által megigazulhasson és jobbá válhasson. Közelednek azok az ünnepek, amelyek Krisztusnak kínszenvedéseit, gyötrelmeit kell, hogy közel hozzák az emberhez. Krisztus Urunk elítélése, megkínzása és kereszthalála bizonyíték arra nézve, hogy az ember mennyire nem képes felismerni a világosságot, és az igazságot, még akkor sem, amikor a világosság és az igazság e világban van. Pillanatnyilag fellelkesedik, amikor hallja az Úr hazahívó szavát. Pillanatnyilag fellelkesedik, ha evett a megsokasított kenyérből, és a halból. Pillanatnyilag fellelkesedik, ha bűnei következményeitől megkönnyebbülhet, de a végső átalakulás, a teljes átváltozás újra és újra csak elmarad. Pillanatnyilag fellelkesedik a tömeg, mint ahogy az Úr jeruzsálemi bevonulásakor történt, amikor így kiált: *„hossánna Dávid fiának, hosszánna, ki az Úr nevében jön.”* Fel vannak izgatva, nagy várakozással néznek elébe annak, mi fog történni, milyen csodát fog véghezvinni? Hogyan fognak reagálni rá a jeruzsálemiek: a pilátusok, a heródesek, az írástudók, a farizeusok, a főpap? Kíváncsi, és szenzációra éhes a tömeg. Aláhanyatlik a nap, leszáll az est, mindent beborít a sötétség, minden elcsendesedik, és aludni tér, hogy aztán másnap, harmadnap, s az elkövetkező hét minden napján várják a szenzációt. És mi lesz az új szenzáció? Krisztus elfogatása, Krisztus megostorozása, megkínzása és keresztre feszítése. A tömeg pedig bizonygatja: Barabás kell nekünk, Barabás, a rabló, a gyilkos, aki egyszerű velünk! Ki ez a Krisztus, Aki most semmit nem akar adni nekünk, és nem tesz semmiféle csodát, hogy bizonyítsa előttünk isteniúságát? Csendben van és hallgat. Legfeljebb annyit tett, hogy ostorral kiűzte Isten házából a kereskedőket, a pénzváltókat és felforgatta asztalukat. Többet várunk tőle... sokkal többet. Szükséges tehát, hogy lássuk, hogy mit tesz, ha ostromozzák, mit tesz, ha keresztet kell cipelnie, és mit tesz ha keresztre feszítik?

A járhatatlanságig tele vannak a felbolygatott Jeruzsálem utcái emberekkel. Minden utcasarkon tárgyalják, beszélnek a történetet, várják a nagy csodát, pedig csodákban részesültek eddig is, hisz betegek meggyógyultak, halottaik feltámadtak, az éhezők enni kaptak, a szegényeknek az evangélium hirdettetett. A mi Atyánk Istenünk pedig tanúbizonyságot tett az ő szeretett Fia és az írások mellett, de tanúbizonyságot tettek mellette még a messziről jött keleti bölcsek és az égen feltűnt csillag is.

Mindezt azonban elfelejti a nép, elfelejti a tömeg. Nem a halk szavú, a békés Krisztust, a szeretet Messiását hallja már, hanem hallja az írástudókat, hallja a főpapot, hallja a vádat, amit a főpap - megszagatva ruháit - ellene emel: *„Káromkodott. Istené tette magát, ezért méltó a halálra! Keresztre vele!”*

Mikor esküszik az ember égre-földre? Amikor úgy érzi, hogy az emberek nem hisznek neki. A főpappal is ez történik. Mindenképpen bizonyítani akarja a római helytartó, a pogány Pilátus előtt, hogy neki van igaza, hogy valóban az isteni törvények ellen vétett. Van törvényetek - mondja a nagy pogány - cselekedjétek a szerint! Van királyotok! Nincs királyunk, csak császárunk! - válaszolják. A főpap pedig, mintegy esküt kiáltja, átkot véve magára: *„vére rajtunk és fiainkon!”* Vére rajtunk és fiainkon, csak feszítsd meg Őt, csak feszítsd meg Őt, csak feszítsd meg az igazságot, mert ezen a Földön nem érvényesülhet az igazság! Ezen a Földön a hazugság, az óriáskígyó, a sátán, a sárkány akaratának kell érvényesülni. Ez a pillanat, amikor az ellentét hatalma érvényesülhet; keresztre juttatja az ártatlant, de kiszabadítja a rablógylókat, kiszabadítja a bűnt, a szennyet, a gonoszságot. Mi lehet testvéreim mindennek a következménye? Nagyon súlyos dolgok, amelyet a zsidó történetíró szintén megörökített. A zsidó háború, Jeruzsálem teljes bezártsága és ebben a bezártságban ostroma, amikor senki se ki, se be nem mehet az ostromlott városból. Beszorulnak a nagy templomba és a nagy templomban is megkezdődnek a gyilkolások, az öldöklések, és a nagy templom is a lángok martalékává lesz. Je-

ruzsálemet bevetik sóval, hogy ott semmi, de semmi ne teremjen. Jeruzsálem volt és Jeruzsálem nincs, és Istennek választott népe, az Úr halála után hetven évvel szétszórattott a világban. Azóta is próbálják hazájukat, régi dicsőségüket visszaszerezni, kiválasztottságukat igazolni és bizonyítani, de mindez volt, nincs; elmúlt a régi dicsőséggel együtt.

Különben is testvéreim nem az írástudók, a farizeusok, és az erőszakosan követelőző, feszítsd meg-et kiáltó tömeg tette nagygyá a régi Jeruzsálemet, és a későbbi időkben sem a keresztényeket üldöző pogány császárok tették nagygyá, hatalmassá és erőssé Rómát, hanem az első keresztények vére. A régi Izraelt pedig az igaz próféták, Istennek küldöttjei és emberei tették nagygyá. Azok, akik hittek az Isten beszédének, akik várták a mi Urunkat, a Jézus Krisztust, akik köréje tömörültek és szomjasan itták és hallgatták az Ő szavát, akik az első pünkösdi napján Szentlelket vettek. Ezekért volt, ezekért létezett Izrael kiválasztottsága; ezekért a lelkekért létezett és állt fent a nagy, az örök Róma. Nem pedig azokért, akik az ellentétet szolgálták, akiknek az ellentét adta a hatalmat, a dicsőséget, az anyagi javakat, akik uralkodhattak embereken, akik élet és halál urai voltak. Néha úgy, hogy erőszakkal tették meg magukat élet és halál urának. Más esetekben úgy, mint ahogy Pilátusnak mondotta az Úr, hogy a hatalmat Istentől kapták. Akárhogyan is jutottak hatalomhoz, visszaéltek vele. Nem ismerték fel az igazat, nem ismerték fel az igazságot.

Mert a választott néphez hasonlatosan Róma sem ismerte fel az igazságot. Az is mindig üldözte, nemcsak az első keresztényeket, de később is mindazokat, akik az első keresztényekhez hasonlatosan megvilágosultak, értették, tudták és érezték, hogy mi az igazság és nem a földi hatalom előtt hajlongtak, nem a földi hatalmasságoknak akartak dicsőséget adni. Mivel Krisztus követői voltak, emberektől dicsőséget nem vettek, hanem minden dicsőséget az Atyához továbbítottak. Elismerték Isten hatalmát és dicsőségét **és az életüket adták, miként Krisztus tette, az isteni igazságért**, hogy egykoron eljuthassanak a mi

Atyánkhöz, Istenünkhöz, **amit el ne feledjete!** - **Krisztus tett lehetővé. Ezért legyen örök hála és örök dicsőség a Báránynak!**

Isten legyen mindnyájatokkal! Isten veletek!

HALLJÁTOK A SZÉLNEK ZÚGÁSÁT(*)

2006. február 19.

Az én Atyám, Istenem nevében szeretettel köszöntelek benneteket testvéreim. *Az Úr mondja, érzékelitek és halljátok a szélnek zúgását, de nem tudjátok, hogy a szél honnan jön és hová megyen.* Egy dolog tény, testvéreim, a szél mindig változást hoz; elviszi, elsodorja a meglévőt, mindazt, ami szennyezett, ami megposhadt, ami többé nem a fejlődést, a haladást, az életet szolgálja. Tehát ebben az értelemben tisztító ereje van, és ezzel nagy segítséget nyújt mindazoknak, akiknek itt kell élniük. Más esetben lerombol mindent, amit az ember nehéz, fáradságos, nem egy esetben keserves munkával épített.

Az első Pünkösd napján, a Biblia szerint, a Szentlélek kitöltetését is zúgó szél formájában érzékelték mindazok, akik ezen a napon Jeruzsálemben voltak. A sutogó, forróságot enyhítő szellőtől, egészen a pusztító orkánig változhat és alakulhat a szélnek ereje. Vajon honnan indul ki, hogyan jön létre és milyen céllal? Ki határozza meg a szellőnek vagy a pusztító orkánnak irányát, hogy hol segítsen és hol pusztítson? Az ember minden tudományos felkészültségével, ismeretével, műszereivel sem képes ennek pontos megállapítására. Miként a fizikai világban van szél és orkán, úgy ez tapasztalható a szellemi síkon is. Mind a két féle szél láthatatlan, de hatásaiban mindkettő érzékelhető, és mindkettőre mérhetetlenül nagy szükség van. Az utolsó időkben a légkör és a légkörben lejátszódó történések különösen nagy-nagy változásoknak lesznek kitéve. A szél tulajdonképpen a levegő mozgása, és a légkörben játszódik le. A légkör külön-

böző elemekkel telítődik, aminek fokozatait mérni lehet. Bizonyos tényezők, mint például a légkör hőmérséklete vagy annak párával való telítettsége határozzák meg a különböző földrészek klímáját, hogy az hideg, meleg, mérsékelt, csapadékos vagy száraz. Minél szárazabb a levegő, annál inkább elsivatosodik az a terület és így alkalmatlanná válik a növényzet, különösképpen tápláló növényzet kialakulására. Minél telítettebb a légkör nedvességgel, annál nagyobb a lehetőség arra, hogy abból csapadék keletkezzen, égi áldásként, vagy - nagyobb mennyiségben - csapásként.

De ugyanígy telítődik a levegő azokkal az elemekkel is, amelyek az ember tüdejére nézve terhelőleg hatnak és az oxigénnek a tüdő által való felvételét nagyban nehezítik, és ezáltal az emberi szervezet, és ami a legnagyobb baj, az agy képtelen hozzájutni az élethez szükséges tiszta és megfelelő mennyiségű oxigénhez. Az utolsó időkben a légkör, a földi életre igen veszélyes elemekkel telítődött, amelynek hatásai már most érezhetőek, de még nagyobb mértékben érezhetőek lesznek a jövőben, befolyásolják a föld termését és az óceánokban lejátszódó folyamatokat, amelyeket már a tisztábban látó tudósaitok is észrevettek, a világ vezetői azonban mindezekről nem akarnak tudomást venni. A légkör elektromosságot is tartalmaz. Ez eredetiségében ód és delej volt, ami a lelki és fizikai szennyeződés következtében még ott is alaposan megcsökkent, ahol a természet tisztának néz ki, pedig az élet fenntartásához mindkettő nagy fontossággal bír. Ehelyett a légkör elektromos feszültsége, majd ebből kifolyólag a kisülések, vagyis a villámlások egyre sűrűbben és pusztítóbban fogják érni Földeteket.

Az energiaforrások kiapadásának veszélye miatt, az ember - ha tetszik, ha nem - arra kényszerül, hogy más források után nézzen. Voltak tudósok, köztük magyar is, akik Isten kegyelméből már felfedezték ezen erőforrásokat, és tudományosan kidolgozták azok alkalmazását, azonban érdekcsoportok, amelyek a régi energiaforrásokon épülő busás haszontól nem akartak el-esni, a találmányokat felvásárolták, és eltüntették. Azonban el

fog jönni az idő, amikor az ember úgy érzi, hogy szükséges az atmoszféra nagyfeszültségű elektromossággal telített rétegébe belenyúlnia, és megpróbálni azt a maga céljaira felhasználni. Bár ennek szükségét érzi az ember, de ez igen nagy bajt hoz majd az emberiségre, mivel az ember egyáltalán nincs tisztában ezen energiák felszabadításának veszélyével, illetve mindazokra az ismeretekre még nem tett kellőképpen szert, amivel láthatná a mögötte meghúzódó súlyos veszélyeket, amelyek az emberi életekben igen nagy kárt okoznak majd. *Végeredményben a Föld átalakulásához is a légköri elektromosság fog vezetni, amelyről az ember úgy hiszi, hogy egy kiapadhatatlan energiaforrással köti össze magát.*

De magával azokkal az energiákkal sincs tisztában, csak hatásaiban érzékeli, amelyek az atomhasítás révén szabadulnak fel. Pedig ez sűrűbb, kézzelfogható anyagból jön létre, melynek szerkezetét már alaposabb vizsgálat tárgyává tette. A légköri elektromosságot viszont csak hatásaiban érzékeli, amikor a másodpercenkénti kisülések, tehát villámlások történnek. Azok látványos tűzijátékát érzékeli csupán, de a pontos feszültséggel, amely a kisülést megelőzi, egyáltalán nincs tisztában, mivel nincsenek megfelelő mérőkészülékei, amivel azt mérni tudná. Meglévő mérőkészülékeit tönkretenné, kiégetné és szétrobbantaná ez a magasfeszültségű elektromosság. Nincs tisztában ezen nagy feszültséggel, és azzal sem, hogy ez a feszültség hogy s mint fogható be még a robbanás előtt, hogyan is lehetne csökkentett formában, energiaként felhasználni. Tehát mint mondom, a Föld átalakulását az ezekkel az elektromos kisülésekkel folytatott kísérletek, különféle próbálkozások hozzák el, amikor tűzkarikák formájában távolíttatnak el mindazok a salakanyagok, természetesen azokkal a szellemekkel együtt, akik a Föld anyagát érzéseikkel, vágyaikkal, gondolataikkal, elveikkel, elgondolásaikkal beszennyezték, sűrítették, elsalakosították. A salak nem más, mint használhatatlan anyag, amitől a Földnek tisztulása érdekében meg kell szabadulnia, hogy akik örökségül

kapják a megtisztult Földet, azok itt tovább folytathassák szellemi fejlődésüket. **Amikor az ember meg nem térése révén, a Föld annyira telítetté válik a salaktól, hogy az minden szellemi haladást meggátol, akkor válik szükségessé az átalakulás, akkor jön el a vég.**

De a salak nemcsak a talajban, hanem a növény- és állatvilág szerves részeiben is, olyan mértékig felhalmozódik, hogy bár a természetben örökös a megújulás, a megtisztulási, a feltámasztási, az élet dúsitási folyamata, ez már nem lesz lehetséges. A Föld már nem lesz képes megfelelni annak a feladatnak, amelyért tulajdonképpen azt Isten örökségül adta az embernek, hogy az ember itt megtérjen, és ezáltal eljuthasson az örök életre. Majd látni fogjátok, hogy a környezet szennyeződése miatt, különböző növény- és állatfajták teljesen kihalnak, ami csak gyorsítja a természet egyensúlyának felborulását. Bizonyos növények, fák, amelyek a talaj megkötését szolgálják, és az aszsimiláció által a levegőt tisztítják, erdőségek, amelyek bizonyos állatfajtáknak nyújtanak védeltséget: az ember ostobasága, nem tudása, nemtörődömsége, profit hajhászása, gonoszsága és indulatai következtében, mind-mind a kipusztulás veszélyének vannak már most kitéve. **A katasztrófa elkerülhetetlen, és a mai ember ezer ha ugyan nem tízezer mérföldes sebességgel rohan a falnak, amelyen elkerülhetetlenül szétloccsantja fejét.** Ezt a katasztrófát csakis az emberiség hozza magára azáltal, hogy mindazzal, amit a magasrendű szellemvilág a tudomására hozott, mint alapkijelentéseket, vagy hozhatott volna különböző népek, társadalmak körében: az emberek nem törődtek. De nem voltak hajlandók testi szemekkel sem észrevenni azokat a nagy pusztításokat, amelyeket az emberek megtéretlenségük folytán a természeti világban létrehoztak.

Mindaz, amit ma, mint a természet kirablottságát szemlélhetitek: az a valóság. Például, ahogy én látom, az óceánok nagy kizsákmányolása, olyan méreteket öltött, hogy a halállomány

hetven százaléka elfogyott. Az ember nemtörődömsége, ön-zése, pazarlása olyan katasztrófákhoz vezet, amelyet nem is tudok kellően ecsetelni előttetek. Ezekben az utolsó időkben a szél tisztító jellege is megszűnik, és többnyire romboló orkánná fajul. A folyamat, a természet egyensúlyában történt eltolódások miatt, ma már megfordíthatatlan. Így aztán, ahol januárban kemény télnek kellene lenni, ott két-vagy három napig tartó gyenge, kellemes, tavaszias időjárás van, aminek következtében másutt nagyon erős szelek, pusztító orkánok keletkeznek. **Mindenért meg kell fizetni a természettörvénynek.** Ha mindazt, amit Isten az embernek ajándékképpen, kegyelemből, szeretetből nyújtott és adott, és nyújt és ad még ma is, az ember azonnal kihasználja, felhabzsolja, tönkreteszi: **következményként, a természettörvény váratlanul és egyre nagyobb gyorsasággal üt vissza.**

Nem lesznek már azok a békés periódusok, amelyek kegyelemből akárcsak ötven évvel ezelőtt, vagy menjünk csak vissza, harminc évvel ezelőtt is fenn álltak, mert az ember érzéseivel, tetteivel felkorbácsolja a természet haragját és a természet rövid időn belül, haragosan visszavág. Nem mindig ugyanott és nem mindig ugyanabban az időben történnek a visszavágások, ezért lesz az ember képtelen még a legjobban megszerkesztett műszereivel is pontosan, előre meghatározni azokat, hogy aztán az óvó intézkedéseket megtehesse. Tehát egészen rapszódikus és szélsőséges lesz a következmények visszaütése; a legváratlanabb pillanatban, ott és úgy csap le, ahol az ember a legkevésbé számít rá. Esetleg ott csap le a természet megnyilvánulása, ahol ilyet, ebben a formában az ember még nem is tapasztalt. Természetesen ezzel nem azt mondom, hogy a megszokott helyeken ne fordulnának elő ezek a csapások. Sőt, a megszokott helyeken egyre sűrűbbé válnak, vagy ha - ezt relatíve mondom - hosszabb ideig csend honol, az ember megint elnyújtózkodik, és azt gondolja, íme ezt állították, de mégsem az történt; nem kell komolyan venni ezeket a riogatásokat, még

tudósok részéről sem. Ezek a rövid, csendes periódusok azonban a vihart megelőző időszakok, hogy aztán gyors egymásutánban nagy, pusztító erejű természeti csapás következzen be. Értem ezalatt például a tengerek vízének mozgását, a tengerek veszedelmes viharait, a tengerek, az óceánok szintjének óriási, - ezt szó szerint értsétek - megemelkedését, a tűzhányók újra beindulását, vagy értem ezalatt az egyre gyakoribb földrengéseket, de mindazokat a megkötetlen területeket is, ahol a teljesen ostoba és meggondolatlan fakitermelések miatt a talajt megkötetlen állapotban hagyták és emiatt a nagy esőzések után sárcsuszamlások, esetleg egész falvakat temetnek el. De értem ezalatt azokat a némely esetben évezredek óta meglévő repedéseket is a Föld belsejében, amelyek egyik napról a másikra szélesebbekké válnak, és ezáltal egész félszigetek szakadnak le a szárazföld testéről, és süllyednek el az óceán vízében. Ezen felül a légkör szennyezettsége olyan méretűvé válik, hogy azon a Nap áldásthozó sugarai nem lesznek képesek áthatolni, amire például a növényi szervezetnek feltétlen szüksége van ahhoz, hogy abban bizonyos, az ember táplálására alkalmas anyagok létrejöhessenek. A Nap káros sugarai viszont, a szennyeződés következtében kilyuggatott védőpajzson eljutnak Földetekre, ami növényre, állatra és főképpen az emberre veszélyes lesz. Ugyanakkor, mint azt mondtam, a növényekben bizonyos nyomelemek, bizonyos anyagok, különböző sók nem lesznek jelen. Lehet, hogy az elfogyasztott táplálék kalóriadús lesz, de azok az elemek, amelyekre az emberi szervezetnek feltétlen szüksége lenne, hogy egészséges maradjon, hiányozni fognak belőle. Az ember táplálkozására használt növények pedig, mivel mérgezett talajból, mérgezett atmoszférából szívják a tápot magukba, nyilvánvaló, hogy az emberi szervezetre nézve káros mérgeket tartalmaznak, amelyek újabb betegségek létrejöttét idézik majd elő. **Mindezt a természettörvény működésével kapcsolatban mondtam el, de ha a tisztító folyamat, azaz a Szentlélek zúgó szele nincs az emberek életében, akkor a szellemi szennyeződés növekszik a lelkükben.** Vagyis,

olyan bizarr elgondolások és elvek uralják az ember lelkivilágát, amelyek a pokol termékei, és ezek visszavetik őt szellemi haladásában, és mire az ember majd az utolsó pillanat töredékében rájön arra, hogy rossz úton jár, rossz irányba halad, tévisteneket, bálványokat imád, akkorra már túl késő. Itt most egy kis kitérőt tennék arra nézve, hogy az Ótestamentumban az Úr nem is annyira az emberek bűneit ostorozza, hanem legfőbbképpen a bálványimádást. Az írás szerint a bálványimádás utálatos Isten előtt. Erre azért térek ki, mert ezek az elvek, tehát nem maga a fából, a rézből, az aranyból készített tárgyak azok, amelyek utálatosak Isten előtt, hanem a mögöttük lévő elvek, elgondolások és eszmék. Ugyanis nem lehet a többi bűnöktől megszabadulni, míg az ember nem képes az egy igaz Isten felé fordulni. Ezért büntette a törvény a bálványimádást az ószövetségi időkben, hogy az ember az egy igaz Istenhez térjen és szakítson fertőzött elveivel, elgondolásaival, a tévhittel, aminek megszemélyesítői az áspiskígyó, a krokodil, a madár, stb. voltak.

Ezt azért hoztam fel, mert most, az utolsó időkben ugyanezt tapasztaljuk; az ember nem akar Istenhez térni, ezért a szellemi mozgalmak tisztító szele és ereje sem lesz képes megújnodást, megtisztulást, megigazulást hozni az emberek életébe. Pedig Isten minden időben megadta az emberiség részére a megtérésükhöz szükséges ismereteket; úgy a Tízparancsolat, mint az Úr Jézus Krisztus igéi és bemutatott példája révén és most a harmadik, a Szentlélek kijelentései révén. Ezek az ismeretek a maguk idején, mint zúgó szél, mint teljesen új gondolat, elv és eszme jelentek meg a világban, amelyek felemelhették, feltisztíthatták, megigazíthatták volna az emberiséget. Azonban, mihelyt ez a szellemi szél, ez a szellemi átalakító erő a világban megjelent, máris ott volt az ellentét bomlasztó hatása, amely a szél irányát ugyan megváltoztatni nem volt képes, de képes befolyásolni az ember érzés- és gondolatvilágát, azt szennyezettséggel telíteni, és ott a rombolást véghezvinni. Tehát minden, ami a természeti világban az embernek adatott, az az isteni jót volt hivatva szolgálni; a talaj, a légkör, a növény-

és állatvilág, a tengerek élővilága, a szél, a víz, a szárazföldek, a napfény, minden. Az ember azonban mindent az ellenkezőjére fordította bűneivel, ezért az ember ellen fordul a természet. Tovább már nem tisztít, hanem rombol a szél, a Nap többé nem áldására, hanem átkára lesz a Földnek; sugarai már most rákot okozók. A hiba nem a Napban keresendő, hanem a Földet körülvevő védőpajzsot ért megrongálódottságában, ami az ember műve. A tengerek és óceánok élelmet adtak, vagy adhatnának ma is az embereknek, de ezek kipusztítása folyamatban van, mert nagy hajóitok nem hajlandók a kikötőkben, biztonságos körülmények közt leadni a hajón felgyülemlt hulladékot vagy szennyezett olajat, hanem kikötés előtt azt az óceán vízébe engedik. Az ember nem hall, nem lát, mert süket és vak. Nem látja, hogy a természet, amely eddig dajkálta az embert lágy ölen, mely eddig mindent megadott neki, már lázadzik ellene.

Az állatvilágot, amely hűséges társa lehetne, amely örömet jelenthetne számára, oktanul öli, gyilkolja, szenvedtetni, kínozza. Mi lehet testvéreim mindennek a vége? A jóra jó, a rosszra rossz felelet jön, és ez százszorosán, ezerszeresen igaz ma, hiszen a természettörvény, az igazság törvénye. A természettörvény nem ismer kegyelmet. A természettörvény működését, abban a folyamatok kifejlődését az isteni kegyelem lefogja, lassítja, azaz időt és alkalmat ad az embernek a megtérésre, de ha az ember ezt az Istentől ingyen kegyelemből kapott időt, és ezeket az alkalmakat nem a megtérésére használja, hanem megmarad bűneiben, a természetet rongálja és pusztítja: ennek nem lehet más a következménye, csak a természet fellázadása az ember ellen. **Ezért lenne szükséges testvéreim, hogy ezalatt a hátralevő rövid idő - és ezt szó szerint értsétek! -, akinek füle van a hallásra és szeme a látásra, az térjen meg!** Ne úgy cselekedjék, ne úgy érezzon, ne úgy gondolkodjon, ne úgy viselkedjen, mintha nem tudná, mi az igazság, nem tudná, hogy mi a jó, mintha nem tudná, hogy a Krisztus a követendő példakép!

Isten kegyelméből ti mindnyájan kiválasztattatok arra, hogy megéreztesse veletek az utolsó idők szelét, megértsétek mit szól a Lélek, tapasztalatokat, meggyőződéseket adjon néktek, hogy ebben a még hátralévő rövid időben elkészüljete és bejuthassatok a tiszta világokba. A mi Urunk a Jézus Krisztus az ember megváltásáért szenvedett, hordozta a keresztet, és vérezett el a kereszten. **Az elmúlt 140-150 évben, mi mindnyájan ezért jövünk töretlen erővel az emberek közé, hogy megértesük velük az idők szavát, hogy felhívjuk a figyelmüket, hogy honnan jó a szél és hova megyen.** *Felhívjuk a figyelmüket arra; hogy a pusztító vihar elkerülhetetlen, felhívjuk a figyelmüket arra, hogy nem kell a veszedelembé jutni. Az emberen múlik, hogy milyen irányt választ; az emberen múlik, hogy mit kezd földi életével, mivel tölti meg érzésvilágát: szeretettel, vagy gyűlölettel?*

A mi Urunk a Jézus Krisztus eljövetelének előestéjén is nagy volt a Földön a gyűlölet, de mindazok ellenére, amelyek a régi-eknél történtek, azt kell mondanom, hogy ilyen nagy gyűlölet soha nem volt az emberek lelkében, mint amilyen lesz. Ez hozza el azt, amiről Krisztus beszélt, hogy nép nép ellen, nemzet nemzet ellen, ember ember ellen, gyermek szülő ellen, szülő gyermek ellen támad. Ez a gyűlöletből fakadó nagy szétválasztódás, ez a teljes elkülönülés, ami az önzésből adódik, azaz, hogy csak én számítok, csak én vagyok a fontos, hogy a másikkal mi történik, az számomra lényegtelen, - már folyamatban van. Az ember nem tud elnéző lenni, nem tud megbocsájtani, nem figyel az intő szóra, amikor valaki valakinek valamit, annak okulására mond, hanem rögtön indulatba jön. Pedig helyreigazításokra szükség van, mert ha az embert a kezdetnél nem figyelmeztetik a rossz kiindulási pontra, akkor az egész levezetés rossz vágányra jut, és ezekből a helytelen levezetésekől helytelen, téves elvek, eszmék, elgondolások keletkeznek, mint az történt például a XX. században. Az emberiség nagy hányada

ateistává vált, életében pedig gyötrelmes, életet, szépet tisztító időszakok következtek be és következnek be majd a jövőben is.

A dolgokat a helyükre kell tudni tenni! A dolgokat tisztán kell látni! Téves elgondolása az embernek az, hogy ha nem tudok valamiről, akkor az nem fáj, akkor az nem zavar, nem nyugtalanít. Tehát homokba dugom a fejem, mint a strucc, becsukom szememet, bedugom fülemet, nem akarom hallani, nem akarom tudni, ami történik. De ha nem akarja tudni, ha nem akarja észrevenni, az akkor is van, akkor is létezik; következményeiben, hatásaiban, akkor is érezni fogja. Ő is részese lesz mindannak a szenvedésnek, amit esetleg meg lehetett volna gátolni, ha lát, ha figyel, ha éber, ha foglalkozik a dolgokkal, ha elgondolkodik rajta, ha érzésben, gondolatban szóban a jó mellé áll, ha a rossz elleni tiltakozását kifejezésre juttatja.

Mert miért csak a gonosz és a rossz tiltakozik a jónak építkezése ellen, a helyesebb, a célravezetőbb gondolat vagy meglátás, a fejlődést szolgáló ellen? Miért kell mindig a jónak hallgatnia? Mert az ember fél. A félelemkeltés az ellentét leghathatósabb fegyvere; félelmet kelteni az emberben, hogy a test áldozatul esik, hogy az embernek nehézségeken, fájdalmakon kell keresztülmenni. Pedig a Földön mindenképpen nehézségeken és fájdalmakon kell keresztülmennie az embernek. Az ember sem a hatalmát, sem a dicsőségét, sem a gazdagságát, sem magas pozícióját, sem az egészségét, sem a szépségét, sem a fiatalságát, semmit a világon meg nem tarthat; egyszer van, másszor nincs. Egy időre, egy pillanatra teheti, amit akar, és ez a pillanat az, amelyen az ember sorsa áll vagy bukik. A kérdés az, hogy amikor a világ urának érezte magát, mit határozott, melyik útra lépett, mit szolgált, mit segített elő hatalmával, gazdagságával. Ugyanis, amikor elvétetik tőle a sáfárság, elvétetik ismerete, tudása, szikrázó értelme, elvétetnek lehetőségei: nyomorult helyzetbe, megváltozott körülmények között kell élnie. Ugyan segít rajta, ha gyűlölködik, ha uszít, ha fenyegetőzik, ha irigykedik, vagy ha örökösen arra hivatkozik, hogy én is voltam

ez vagy az, én is rendelkeztem sok minden felett? Ami volt, az ma nincs. **A jelennel, a vannel számolj ember, mert a jelen hordozza magában azokat a lehetőségeket, hogy ne csak néhány pillanatra, rövid időre légy az életnek ura, hanem örökkévalóságokra!**

Ezért mondjuk mindazt amit mondunk, hogy legalább ti, és azok, akik még a világban szavunkat, sugallatunkat, érzéseinket átveszik, azok örökkévalóságokra csalódásmentes, boldog, megelégedett életet élhessenek, élhesetek ti is szeretett embertestvéreim.

Isten legyen mindnyájatokkal! Isten veletek!

2.
A SZENTÍRÁS (*)

A SZENTÍRÁS KIFORGATÁSA(*)

2004. február 29.

Köszöntelek benneteket testvéreim, a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében. Eljön majd az idő mindenki részére, amikor a hit helyett tudáshoz jut. De amíg az ember a Földön él, addig a számára a hit sokkal de sokkal fontosabb, mint a tudás. Mert a földi ember keveset tud, és amit tud, többnyire azt is rosszul tudja. Ezért van szüksége az embernek nagyobb mértékben az igaz hitre, mint a Föld töredékes tudására. **A három csodálatos isteni kijelentés a világban van.** Az embernek ezeket az isteni kijelentéseket a hit erejével kell megközelítenie, nem pedig a földi ismeretek és a földi tudás töredékeivel. A tudomány és az anyagelvűség korában, - aminek most van a csúcspontja - nem így gondolja az ember. A földi tudást, a tudomány ismereteit előbbre helyezi a hitnél, és bizonyos fokig lenézi, lekezeli azokat az embereket, akik a hit erejére támaszkodnak, akik Isten felé fordulnak és ezért az igaz hit ajándékaiban részesülhetnek. Éppen ezért testvéreim, úgy a vallási dolgokban - tehát nem a hit, hanem a vallás dolgaiban - valamint a földi tudomány dolgaiban nagy-nagy tévedések találhatók. **A tudomány tanítja az evolúciót. A vallások viszont kardoskodnak a teremtés igazsága mellett.** A kettőt nem tudják összeegyeztetni, pedig mind a kettő fennáll. Mind a kettő igazság: a teremtés, az Isten általi teremtés igazsága is, és az evolúció tana is. Isten teremtette a világot, az egész világmindenséget és a hozzá hasonlós teremtményeit: a szellemeket.

De ha a bukás utáni szomorú állapotokat nézzük, akkor azt kell látnunk, hogy Isten csodálatos teremtménye, a szellem, az állatnál is alacsonyabb szintre süllyedt, ezért ismeretét, tudását, világosságát elveszítette. Még csak emlékei sincsenek a régi, csodálatos életéről és arról a világról, amelyben élt. A bukás utáni szomorú állapotokból, az evolúció segítette őt, hogy a kü-

lönböző hatások, valamint Isten kegyelme által újból kibontakozhassék értelme és érzelmi világa, hogy ezáltal az Isten teremtménye kibontakozhasson a fizikai test béklyóiból.

A legtöbb vallásos ember a Szentírásban leírtakat tévesen látja, tévesen értelmezi, így tévesen alkalmazza. Ezért keletkezett a sokféle vallás. Ezért lehet elmondani, hogy csaknem minden ember másként látja a természeti világot, azaz Isten csodálatos teremtett világát, és benne az embert, és az ember szerepét. És ezek még csak földi dolgok! Az Úr szavaival: *„Ha földiekről beszélek, és nem hiszitek, hogyan fogjátok elhinni, ha majd mennyieikről szólok néktek.”* Tehát a tévedések, a helytelen ismeretek, a félremagyarázások, a félreértések egész tömege él az emberi lelkekben. Az isteni kijelentések a különböző korszakokban az emberek elé adattak, és mégsem tudták azokat az igazságnak, a kijelentéseknek megfelelően értelmezni és főleg nem a földi élet nehézségei között megvalósítani. Az emberek bizonyos igazságokat, bizonyos korszakokban másként láttak, és akik éppen hatalmon voltak, hatalmuknál fogva azokat jelentették ki igazságnak, azt az értelmezést tartották helyesnek. Sőt, a hatalmon lévők, és a vallási vezetők odáig mentek, hogy akik az általuk felállított igazságtól eltérően gondoltak a túlvilágról, Istenről, Krisztusról, Krisztus tanításairól, az Ótestamentum történeteiről, a világ keletkezéséről, azokat mind eretneknek nyilvánították. Ezek sokszor az életükkel fizettek mindazért, amit ők helyesebben, az igazságnak megfelelőbben tudtak értelmezni.

A vallási vezetők mindent elkövettek, hogy ezek az egyének vonják vissza állításaikat. Például, hogy nem mozog a Föld, hogy az egész világmindenség központja a Föld, hogy egy Istenben három személy van, vessék el az evolúció elvét, vagy, amit a csillagok, a bolygók járása nekik megmutatott, arra mondják azt, hogy nem úgy van. Ezek a kutató, gondolkozó emberek viszont tudták, hogy azok a dolgok letagadhatatlanul úgy vannak. Az egyház álláspontja más volt, az egyház nem tudta a kettőt összeegyeztetni, nem látta tisztán, ezért azokat, akik

messzebb láttak és mondhatnám így: a határon túl merészkedtek, személyes ellenségnek, az egyház ellenségeinek, mi több, Isten és Krisztus ellenségének tekintették. Azokat, akik nem hittek abban, hogy a végső feltámadás test szerint megy végbe, az egyházi vezetők kivetették, mert nem értették a szellemi testben, a tiszta, szellemi erőkből való feltámadást, és azt gondolták, hogy a porhüvelyben kell az embernek az örök életre feltámadnia.

Mára elérkeztetek azokhoz az időkhöz, amikor az ellentét megkezdte **az írások kiforgatását és megváltoztatását.** Minderre a harmadik Isteni kijelentés jó előre felhívta a figyelmeteket és mindazok figyelmét *„akiknek füle van a hallásra...”*. Némileg érthető, hogy régen, amit nem értettek az emberek, azt nem tudták elfogadni. De a mai korban - amikor már minden ismeret a világban van, és minden bizonyosságul szolgálhat -, elfogadhatatlan, hogy emberek veszik maguknak a bátorságot, hogy a szent iratokhoz nyúljanak. A régiek, a nagyon régiek előtt az **újratesztelés tana** is ismeretes volt. Hiszen Krisztus nem helyesbítette, amikor a tanítványait megkérdezte, hogy kinek tartják Őt az emberek, és azok azt mondták, hogy Illésnek, Keresztelő Jánosnak, vagy valakinek a próféták közül. Krisztus egyenesen kimondja ezt akkor is, amikor Keresztelő Jánosról beszél és Illésnek nevezi őt. Mégis később a szent iratokból, mivel ezzel nem tudtak azonosulni, az idevágó részeket mind törölték. A régi időkben a szöveget nem megváltoztatták, hanem amit nem tartottak jónak, célravezetőnek, vagy nem értették, azt egyszerűen törölték.

A keletiek között viszont tovább élt az újratesztelés, a reinkarnáció tana, ami azonban nem azonos az újjászületéssel! Ezt tévesen értelmezték. Úgy gondolták, mintha a testi lét megszűnte, tehát a halál beállta után, nem kellene a szellemvilágban időznie a léleknek, vagy mintha a szellemvilág nem is léteznék, vagy ha létezik, egy rövid időszakot ölel fel és a lélek azonnal újjászületik, újra testhez jut. Ez aztán oda vezetett, hogy a reinkarnációt egészen kicsavarva, lélekvándorlásról kezdtek beszélni.

Tehát úgy, hogy a lélek vándorolhat különböző testekbe: férfi, női testekben, sőt állat testében is jelentkezhettek és élhet. Mindezek még nagyobb zavart keltettek. Így az egyik rész, az úgynevezett keresztény hívők ezt teljesen elvetették, a keletiek pedig teljesen félreértelmezve, lélekvándorlásról beszéltek. Kis számban ugyan, de keleten még ma is vannak a titkos igazságoknak ismerői, akik ezt a mélyértelmű igazságot őrzik, ami el van zárva az átlag keleti és a nyugati ember elől. Azok lelkében, akik az írásokban nem jártasak, és a keleti vallások tanításai felé - és ezt el kell különítenem a titkos igazságoktól, amit csak kevesek ismernek - fordulnak, ezek az ismeretek még nagyobb zavart keltenek. Ezek az emberek még kevésbé ismerik ki magukat a világban lévő vallási teóriákban és elképzelésekben, legyen az, amit Krisztus hozott a világba, vagy tévigazság.

Például, az előbb említett **Szentháromság tana**, amire komoly - tehát a tudománynak is megfelelő magyarázatot képtelenek szolgáltatni a különböző keresztény egyházak. A tudomány előtt viszont nyilvánvaló, hogy egy valakiben nem lehet három személy. Mivel az egyház hirdette, hogy egy Isten van, Aki mindent és mindenkit teremtett, azért úgy tanította, hogy egy Istenben három személy van. De ezt maguk az egyházak sem tudják megmagyarázni, ezért azt mondják, hogy ez titok. Egyáltalán mindenre, amit képtelenek megmagyarázni, azt mondják, hogy vallási titok. Nos, **az utolsó időkre a Szentlélek - a harmadik kijelentés - azért adatott a világnak, hogy minden igazságra elvezesse az embert!** Mert az utolsó idők a tudomány kora. Tehát nem lehet a tudományok terén ismeretre és jártasságra szert tett embereket, akik kísérletekkel, kézzelfogható tényekkel bizonyítanak dolgokat, ilyen dajkamesékkel áztatni. Ha az egyházak továbbra is ezt teszik, egyre több hívőt tántorítanak el a hittől és veszítenek el. Ezért történt az testvéreim, hogy most, az idők végére a hitetlenség még nagyobb, mint bármely korszakban volt; az emberek nem tudják összeegyeztetni és megérteni a dolgokat. Vallás és tudomány két különböző úton halad és egyre távolodnak egymástól. Tehát, még csak remény sincs

arra, hogy az igazság terén azonos elveket valljanak. Ezért az emberek egyre nagyobb számban veszítik el a hitüket. Az ellentét ezekben az utolsó időkben, a huszonnegyedik órában ezt felismerve, szándékosan nyúl majd - és mint mondom, a sötétben már meg is teszi - az isteni kijelentésekhez, tehát a szent iratokhoz.

Az ellentét először úgy hirdeti, hogy mindaz, ami az Újszövetségben található, nem akkor írtak meg, amikor Krisztus a Földön járt, hanem harminc, negyven, hetven évvel később. Tehát azt mondják, hogy azok, akik azt leírták nem is voltak Krisztusnak kortársai. A kutatások ma már azt mutatják, hogy negyven vagy negyvenöt változata volt a szent iratoknak, amit először a Rómában megerősödött katolikus egyház, majd a különböző egyházak kiadtak. És a bizonytalankodó emberek felteszik a kérdést: *„ha negyvenféle változata volt a Szentírásnak, akkor mi a bizonyíték arra, hogy Máté, Márk, Lukács és János evangéliuma minden vonatkozásban megfelel az igazságnak?...”*

Azoknak, akik a szent iratok alapján elfogadják, hogy Krisztus élt, és itt járt a Földön, az ellentét így magyaráz: *„A kérdés az, hogy Krisztus mit, mikor, és hogyan mondott, mit, és miért cselekedett?, az, amit megcselekedett, lehetséges volt-e annak az időnek, annak a korszaknak minden tudományos ismerete mellett?... és ha az Úr a bölcsesség, az igazságismeret, vagy a gyógyításhoz való szakértelem birtokában volt, ugyan hol tanulta és hogyan sajátította el?...”* És az ellentét más kérdést is feltesz: *„voltak-e a Krisztusnak testvérei? Ha voltak, akkor minden bizonnyal, egyszer csak elő kell bukkanniuk.”* Hát elő is bukkant, szerintük abban a halotti ládában, amire rá van írva: Krisztus testvére, Jakab. Vagy az ilyen, olyan, vagy amolyan tekercek, amelyek különböző helyekről előkerültek, azok ezt és ezt bizonyítják, ellentétben a négy evangélista által megírtakkal. A szkeptikusok így vélekednek: *„ha hajlandók vagyunk is elfogadni a teóriát, miszerint Krisztus az Isten fia volt, maga az írás viszont azt mondja, hogy Krisztus az embernek a fia is volt... Mivel a vallások Krisztus istenfiúságát sem magyarázzák meg,*

hanem Istenné teszik - tehát nem teremtménnyé, hanem Istenné, azaz egyenlővé az Atyával - ezért már az egész istenfiúság elve sántít, nem értik azt sem, amikor az Úr mondja: „*én és az Atya egyek vagyunk...* Nem értik, hogy tulajdonképpen minden teremtmény eggyé válhat Istennel akaratban, tisztaságban, a törvények betartásában, a szeretet és igazság törvényében, és eggyé is válik majd, ha befejezte fejlődését és elérte tökéletességét. Krisztus elérte ezt a fokozatot; gondolatban, akaratni tendenciában, tisztaságban, az élet ismeretében eggyé vált az Atyával. Más helyen világosan mutatja a Szentírás, hogy Krisztus az Atyához, mint különálló lényhez beszél. A hitetlenek, a szkeptikusok ezeket figyelmen kívül hagyják.

Ha pedig Krisztus az emberfia - mondják a kételkedők, a szkeptikusok, de legfőképpen a hitetlenek - akkor bizonyára emberies, testies igényei is voltak. De milyen egy bűnös ember igénye és milyen az Isten Fiának igénye, Aki soha nem bukott? Nem ugyanolyan! A tudatlan ember azonban egy szintre hozza a kettőt. A kételkedők, a szkeptikusok és a hitetlenek azt mondják, hogy minden bizonnal naponta háromszor táplálkoznia kellett; minden bizonnal a megfelelő mennyiségű folyadékot magához kellett vennie, minden bizonnal, mint férfinak szüksége volt női társra is. Eleresztve a fantáziájukat, a szent iratokban keresnek egy női lelket, akit az Úr mellé illeszthetnek. Az ilyen embereknek fogalmuk sincs a duáltörvényről, a duális egységről, az adó és elfogadó fél közti kapcsolat tisztaságáról, és arról, hogy Krisztus ebből a duális egységből soha, egy pillanatra nem lépett ki. Tehát amikor a Földön az emberfia volt, akkor Krisztusban az adófél végezte a reá szabott feladatot, az elfogadó fél a szellemvilágban időzött. Tehát valaki, aki a duális egységet meg nem törte, aki abból soha ki nem lépett, az nem keverheti meg erőit úgy, mint azt a földi ember teszi. Mi mindenre tudnánk pontos magyarázattal szolgálni, **de a harmadik kijelentés úgy a tudomány, mint a vallások részére tabu,** amihez nem akarnak, vagy nem mernek, vagy nem érettek hoz-

zányúlni, vagy nem hajlandók vállalni a felelősséget, mivel tudják, hogy az igazságismeret kötelez, és aki többet tud, attól több váratik. Tehát bármi legyen is az ok, a vallások nem közelítenek, sőt híveiknek megtiltják az ezzel való foglalkozást. Így aztán emberi gondolkodás, emberi igény szerint kezdik forgatni, értelmezni a Szentírást és főképpen a Krisztus életét és tanításait.

A régiéknél csak a nagy gondolkodók merték a kérdéseket feltenni, és ha azokra a szellemvilágból a gondolkodásuk révén, vagy az érzelmi világukon keresztül választ kaptak, azokat megtartották maguknak, vagy ha leírták könyvekben, vagy ki merték mondani: vállalniuk kellett a súlyos következményeket, amik emiatt szakadtak rájuk.

A mai korban az emberek ebben és még néhány nyugati országban szabadon élhetnek vallási meggyőződésük szerint. Még nem üldözik azokat, akik az igazság útját járják, Krisztusban hisznek és reménykednek, és az Ő tanát igyekeznek életükbe belevinni és megvalósítani.

De ugyanakkor egyre nagyobb a lehetősége az ellentétnek arra, hogy szabad neki mindent kimondani, mindent feltárni, mindent és minden szent dolgot lehúzni, mindenkit és mindent megrágalmazni, az igazságot teljesen kiforgatni. Ezáltal az ellentét a gondolkodni nem tudó, vagy nem akaró embereket hihetetlen mennyiségben tudja a rabláncára felfűzni, (lásd „Az utolsó idők allegóriája” 1979. nov. 25-i közleményt).

Az ilyen hitetlen emberek észre sem veszik, hogy a különböző emberies teóriáktól, elgondolásoktól, a tudomány vívmányaitól mennyire vakok, mennyire nem látják a fától az erdőt. Nem látják, milyen nagy szükségük lenne arra a fényre és világosságra, ami Krisztusból árad e világra, hiszen Ő a világ világossága. Nem látják, hogy mennyire szükségük lenne a békességre, hiszen Krisztus a békesség fejedelme. Nem látják, hogy mennyire szükségük lenne a Krisztus erejére, hogy meggyógyulhassanak. Pedig a halottak feltámasztása, a betegek gyógyítása azt bizonyítják, hogy Krisztus erejére minden embernek nagy-nagy

szüksége van. Nem látják, hogy a haláltól - amitől félnek és rettegnek - csak Krisztus által szabadulhatnak meg, mert egyedül Krisztus az, Aki feltámaszthatja őket a halálból az életre. Menyire nem látják, nem ismerik az Urat, a Jézus Krisztust, Aki három és fél esztendeig tanított, és mindent, amire az embereknek szükségük volt és szükségük lesz, megadta nekik. Mindennek birtokába juthatott volna az egész emberiség a letűnt kétezer esztendő alatt.

És most itt van még ez az egyharmad század: az utolsó idők, amikbe már belesodrótatok, amikben benne vagytok, benne éltek, amiknek minden félelmetes jelenségével találkoznotok kell. Most lenne szükség a nagy megvilágosodásra, hogy értse az ember, mit mond a Lélek. És most előállnak azok az emberek, akik tudatlanságból - mivel sötétségben vannak - nem tudják, mit cselekszenek. Nem tudják, hogy az írások kiforgatásával a gyengékben milyen kételyeket keltenek, és hogy ez a kétely az ő elvesztésükre is vezet. Nem tudják felmérni az ima erejét, sőt, még akik imádkoznak, sem tudnak helyesen imádkozni. Nem tudják, hogyha valaki Krisztus nevét és a mi Atyánknak a nevét hívja segítségül, akkor az ég csodálatos, tiszta erői, valamint Krisztus életereje áradnak felénk, és részesülhetnek azokban, hanem lekicsinylő, megalázó, káromkodó szavakkal illetik őket, vagy egyáltalán meg sem említik Krisztus, vagy Isten nevét. Pedig már a régi időkben a Mózes által közölt tízparancsolat első négy parancsolata okkal és céllal írta elő az Isten nevének és egyáltalán az Isten személyének a tiszteletadását. Az akkor élő emberek odáig mentek, hogy festett képeken sem lehetett ábrázolni a teremtő Istent, mert hiszen a bűnös emberi lény szemtől szemben soha nem láthatja meg az Istent, tehát még csak fogalma sem lehet Istenről, az Ő nagyságáról, intelligenciájáról, szeretetéről, hatalmáról, erejéről, teremtőképességéről, vagy arról, hogy Isten hogyan van jelen a világmindenségben és minden élőben. Tehát mivel az embernek mindezekről fogalma sincs, hogyan alkothatna képet magának Istenről?

A leghelyesebb ábrázolási módja annak, hogy Isten van, a mindent látó szem, mert valóban, Istennek mindenről tudomása van, ami a világmindenségben történik.

Persze az ellentét emberei, amikor valami ilyesmit vagy ehhez hasonlót hallanak, azt mondják: *„ha mindenről tudomása van, nem látja a nagy-nagy zűrzavart, a káoszt, a nyomorúságot, a szenvedést, a háborúságot, a halált, a betegségeket?... akkor miért nem segít mindezekben? vagy ha már Ő nem segít, ha elküldte egyszer a Szent Fiát és a Szent Fiának adatott minden hatalom égen és földön, miért nem változtatja mindezt meg?...”*

Vagy amikor az Urat az a sok gonoszság és bűn a keresztre juttatta, azt kérdezték: *„ha Isten Fia vagy, miért nem szállsz le a keresztről?...”* Így vélekedett a bal lator is.

És ha az Isten Fiát, az emberfiát, a megígért Messiást, a bűnök megbocsátására való hatalom központját, a bűnösök között feszítették keresztre, akkor testvéreim, más helyzetben, az ellentét mindezt, mindenkivel megcselekedheti. De ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy az ő oldalán az igazság és neki van igaza. Hiába kéri ki, hiába szabadítja fel a feltüzelt tömeg Barabást, Barabás rablógyilkos marad, a mi Urunk, a Jézus Krisztus pedig Istennek Báránya, Aki elveszi a világ bűneit. Tehát az ellentét felmentheti a barabásokat és elítélheti Istennek küldöttéit, mert itt, e földi világban nagy a hatalma.

Mindaz, ami a szent iratokban megörökítettett, a belső lényeg, az ember megváltására, megtisztulására adatott. Nem szabad a Szentírást szétszedni, megváltoztatni, nem szabad átírni, hogy ez vagy az nem Barabás bűne, nem Júdás bűne, hogy az Úr keresztre feszítése nem a zsidók bűne, hanem a rómaiaké. A rómaiak nem törődtek azzal, hiszen pogány lelkületű emberek voltak. És abban az időben nem a pogányoknak adatott Krisztus, hanem a zsidóknak, ahogy az felíratott a keresztre: **„a zsidók királya...”**

Később, amikor már Krisztus a Földről eltávozott, akkor adatott a tanítása az egész világnak. Ahogy az Úr mondta a tanítványainak: *„menjetek el és kereszteljétek meg minden embert az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében...”*

Az írás világosan mondja, hogy Krisztus azért jött, hogy az elveszettet, a századikat, a mélységbe esett bárányt megkerítse, kiszabadítsa, kisegítse. **Az utolsó időkben sok-sok kötél leeresztetett a magas világokból. Mi vagyunk, testvéreim, azok a kötelek;** mi, a szellemvilágnak, a Szentléleknek munkásai, hogy megkeressük és a Krisztus tanát odatéve kisegítsük az emberi lelkeket a bűn vermeiből, a bűn mélységeiből, a bűn szakadékaiból, a halál völgyéből. Nem a mi érdemünk, nem a mi erőnkkel történik, hanem Krisztus, a Megváltó erejével. Ő küld ki bennünket, mindannyiunkat, Ő ad erőt ehhez a nehéz feladathoz. Ő teríti szét emberek körül azt a hálót, amivel megvédi őket a veszedelemtől, ami biztonságot adhat nekik, és Ő szolgáltatja a bizonyosságot a kételkedők részére. A mi tanunk, a harmadik kijelentés az Ő igazságára épül. Az utolsó időkre valóban minden igazságra eljuthat az ember. Minden igazságra elvezetheti az emberiséget a Szentlélek! Érthető és világos kellene legyen úgy a tudomány, mint a vallások emberei előtt, hogy mit is kíván Krisztus, és hogy mit is adott nemcsak az egész emberiségnek, hanem az egész bukott világnak. Mindent megkaphatna az ember, de nem érdekli, nem törődik vele, viszont annál különlegesebb szenzációnak tartja, ha a hitetlen világ hazugsággal valami rosszat, szennyet tud a mi Urunkra, a Jézus Krisztusra felhozni. Mindezekre a mai napon felhívtam a figyelmeteket, és ha az én Atyám, az én Istenem lehetőséget ad majd nekem, akkor szeretnék majd a nagybőjt idején - ami Krisztus tanításaira és szenvedéseire kell hogy a figyelmet terelje - egy előadást tartani néktek Krisztusról, az Ő hatalmáról, erejéről és nagyságáról. Nem az istenségéről, isteni mivoltáról, hanem az Ő isteni természetéről. Persze, persze, minden valószínűség szerint akármennyire fogok igyekezni, csak egy gyenge képet leszek majd képes elétek tenni, mert hiszen az Ő nagyságának

némi megértéséhez, átlátásához, csodálatos isteni tulajdonságaihoz, életének, cselekedeteinek értékeléséhez egy magasabb szellemi szint szükségeltetik.

Ezért nem értette meg Őt kétezer esztendőn keresztül az emberiség, ezért értette félre és ezért magyaráznak ma is mindent félre a tudósok, a vallási vezetők, mert hiszen az ő szellemi szintük, homályos látásuk miatt éppen csak valami halvány, homályos képet tudnak kialakítani magukban a mi Urunkról, a Jézus Krisztusról.

Isten legyen mindnyájatokkal! Isten legyen veletek!

A BIBLIA ÉRTELMEZÉSE(*)

2005. január 9.

Az Úr nevében köszöntelek benneteket, kedves testvéreim. **A Biblia a Könyvek Könyve.** Mióta a könyvnyomtatást az emberiség feltalálta, azóta sok-sok millió, milliárd könyvet adtak az emberiség kezébe. Azonban nincs egyetlen könyv sem, amely úgy felölelné az emberiség történelmét, és amely oly pontosan közölné Isten akaratát és törvényeit az olvasóval, mint a Biblia. Egyes részei teljesen nyilvánvalóan mutatják be azt, amit az embernek meg kell értenie, más részeiben homály fedi az isteni titkokat. Az egész Biblia a legkülönbözőbb emberi jellemeket mutatja be, akik képviselik a Földön élők minden embertípusát; a régi, az új, illetve az utolsó idők emberét, és azok jellegzetes tulajdonságait. Bemutatja a választott népet a környező népekkel, valamint az elvek és eszmék világában vívott küzdelmeiben és harcaiban; az ember szembehelyezkedését az isteni akarat, amikor is Isten, prófétáin keresztül, újra és újra a választott nép fülébe harsogta eltérésüket, annak okait, és hogy milyen megszorítások által térhetnek újra vissza az Isten által kijelölt útra. Amikor ellenálltak Isten figyelmeztetéseinek, akkor a következmények törvényének sújtó keze hol rövidebb, hol hosszabb ideig rájuk zúdult. A Biblia az ószövetségi embert minden

jellegzetességével bemutatja az olvasónak, az Újszövetség pedig teljessé teszi a fennálló törvénykört a szeretet törvényével, amelynek tökéletes bemutatója a mi Urunk, a Jézus Krisztus volt. Mindaz, amit mondott és mindaz, amit cselekedett, az Isten akaratát, az Istennek céljait és törekvéseit mutatja be az embernek.

Nem mondom, hogy Krisztus igéi minden titkot felfedtek, vagy felfednek akár a ma, az utolsó időkben élő emberek előtt is, de Krisztusnak minden szava igazság, amelynek megértésére minden kereső, kutató ember eljuthat. Az emberen múlik, hogy egyáltalán olvassa-e a Szentírást, és ha olvassa, hogyan olvassa, és mit vesz ki belőle. Nem elég a Szentírást negyedében, harmadában átnézni. Nem elég itt, ott, amott beleolvasni. Az sem fontos viszont hogy az ember pontosan meg tudja határozni, hogy a Szentírás 66 könyve közül mi, hol található, hanem az a fontos, hogy az értelmi mondanivalót és a neki szóló intelmeket és figyelmeztetéseket helyesen értse, megszívlelje, utána pedig mindent elkövessen, hogy azt az életében megvalósítsa és kivitelezze. Ezért tehát az ember napi olvasmányává kell, hogy váljék a Szentírás. De nem azért, amiért azt egyes igehirdetők teszik, hogy a Bibliaismeretük révén hírnévre tegyenek szert, és meggazdagodjanak, vagy egyes államvezetők hatalmi törekvéseiket támasszák alá általa, vagy megint mások azt higgyék, hogy ők közvetlenül Istennel beszélnek és az Isten utasította, vagy hagyta jóvá azt, amit a világi hatalmak megcselekszenek. Nem! **A Biblia külön-külön minden egyes emberhez szól.**

Bölcs és okos dolog volt a reformátorok részéről, hogy a köznép kezére adták a Bibliát, és nagy-nagy hiba, mi több: bűn volt, hogy a nagy hatalommal rendelkező elvilágiasodott egyház a reformáció idején tiltotta a Szentírás olvasását, és ha a mai időkben nem is tiltja, de nem mutat kellő hajlandóságot arra nézve, hogy híveinek kezébe adja. Ahány ember, szellemileg annyi szellemi fokozatot mutat. **Az egyén lelki fokozatától**

függ, hogy az isteni igazságokból mennyit és mennyire helyesen képes megérteni. Az embernek sem az ismeretet, sem a tudományt, sem a Szentírásban foglaltakat nem lehet tölcserrel a fejébe tölteni, és senkit nem lenne szabad arra kényszeríteni, hogyan értelmezze és fogja fel a Szentírásba foglaltakat. A Szentírást olvasva, azt mindenki értelmezi valahogyan. De egyáltalán nincsen biztosíték arra nézve, hogy az értelmileg fejlett, a magas iskolákat végzett, a magát igehirdetőnek tartó ember, vagy egyes embercsoportok helyesebben, az igazságnak megfelelőbben lennének képesek értelmezni a Bibliába foglaltakat. A legnagyobb baj az, hogy az ember mindig az ő „emberi” értelmével akarja azt felfogni, értelmezni, mert azt hiszi, hogy az a testi embernek szól. Tehát a testi ember elvárásai, fogalmai szerint akarja értelmezni a szellemi igazságokat. Az Istennek igéjét is arra akarja felhasználni, hogy azzal a maga igazát támassza alá, és azzal híveket toborozzon és szerezzen arra nézve, hogy mások minél nagyobb számban jóváhagyják és úgy értelmezzék a szent iratokat, ahogyan azt ő, vagy az ő csoportja értelmezi. Márpedig minden embernek szüksége van szellemi táplálékra és ezt a szellemi táplálékot nyújtja a Biblia. De minden embernek különböző töménységben van szüksége erre a szellemi táplálékra. Tehát nem adható mindenkinek olyan fokon egy ismeret, ahogy azt más befogadni, vagy értelmezni, vagy még inkább megvalósítani képes.

Nem azt mondom, hogy az embert magára kell hagyni a Szentírás tanulmányozásában, mert ebben bizonyos fokú irányításra van szüksége. Ezt az irányítást azonban a láthatatlan világ, a Szentlélek sokkal inkább képes megadni részére, mint a legtöbb igehirdető. Az igehirdetésnek, vagy szentbeszédnek nem csupán abból kellene állnia, hogy a Bibliából minden alkalommal felolvasnak, elismételnek egy-egy részt, hanem a legnagyobb szükség arra lenne, hogy amit arra a napra a híveknek lelki táplálékként kiemeltek és felolvastak, azt a Szentlélek befolyása alatt képesek legyenek az igazságnak megfelelően, helyesen kibontani és megmagyarázni, és azt az ember érzelmi

és értelmi világához közel vinni. Szükséges lenne továbbá, hogy a hallgatóságban érzéseket váltsanak ki, és ne csak hallják a szavakat, hanem képesek legyenek azokat lélek szerint, helyesen értelmezni, és amikor életükben próbák adódnak, akkor tudják, hogy mit és hogyan kell az igazságnak megfelelően cselekedniük. Az Ótestamentum egy-egy jellemet, egy-egy kimagasló egyéniséget oly csodálatos módon mutat be, hogy példájukból hihetetlenül sok mindent kivehet, megtanulhat és felhasználhat az ember a saját jelleme átformálására. Az ótestamentumi királyok, bírák, és főként az Istennek emberei, a próféták, mindig figyelmeztetői és világító oszlopai voltak a választott népnek; mindenkor világosan kimondták, hogy mit szabad, és mit nem szabad az embernek megcselekednie. Cselekedeteikkel és mondanivalójukkal, úgy az akkor élők, mint a későbbi kor gyermekei előtt bizonyosságot tesznek Isten igazsága mellett. Tehát ezért szükséges az Ó- és Újtestamentumon végig húzódó történések, az azokban rejlő isteni igazságok, illetve annak tanulmányozása, hogy az Istennek, az emberi életbe való beavatkozása mi célt szolgál, hogy megértse, mit kell abból kivennie és magáévá tennie megtérése érdekében.

Különösen gazdag az Újszövetség azokban a jellemelekben, akik Krisztus születésétől a haláláig, úgy életében, mint az események formálásában részt vettek, jelentős, vagy kevésbé jelentős szerepet játszottak. Ezek megörökítése az Újszövetség lapjain az evangélisták: Máté, Márk, Lukács és János által nem véletlenül történtek. Nem véletlen az sem, hogy bizonyos történéseket, vagy időszakokat kevésbé világít meg az Újszövetség, vagy ahogy már mondtam, elfed vagy titokként kezel. **Tehát okkal és céllal örökített meg Heródes, Pilátus, a tanítványok, Júdás, Mária Magdaléna története, tanulságul minden kor részére.** Különben - ezekben az utolsó időkben - Mária Magdaléna élete komoly vita tárgyát képezi. Legtöbbször az ő szerepét, az ő átalakulását, egyáltalán az ő egész jellemét, valamint az Úr Jézus Krisztushoz fűződő kapcsolatát helytelenül értelmezik az emberek. Annak, amiért

őt felkarolta az Úr, komoly oka volt. Azon társadalomban, azon körülmények között Mária Magdaléna a legárvább, a legkivetettebb, a legmegvetettebb volt. Előtte még az útszéli koldus is kiköpött, őt egyik társadalmi osztály, vagy réteg sem volt hajlandó befogadni, vele szemben mindenki elutasító volt és neki senki sem volt hajlandó megbocsátani, csak a Megváltó. Ezért Őt Mária Magdaléna mindenkinél jobban szerette. Különben az Ótestamentumból jól láthatjátok, hogy a biblikus időkben a keleti népek körében, sőt a választott népnél is mennyire másodrendű, megalázó helyzetben éltek a nők. Ez a magatartás a férfiak részéről még ma is él Keleten. Abban az időben pedig, ha egy nő mellett nem állt egy férfi védelmül, még ha „erényes életet” élt is, könnyen a társadalom játéklabdájává válhatott. Ami szabad volt, ami egészen természetes, és megengedhető volt a férfinek, azért nem egyszer súlyos büntetés járt a nőnek; a legjobb esetben társadalmi helyzetének tönkretételét jelentette, miként az történt Mária Magdalénával is. Ha az Ótestamentum szereplői: Ábrahám, Izsák, Jákob, vagy Jákob tizenkét fia jellemét nézitek, az ő jellemvonásaik a ma élő emberiség lelkében is felfedezhetők és azokból minden jóra törekvő ember tanulhat.

Vannak emberi lelkek, akikben egyes csúnya, bűnös jellemvonások már bizonyos mértékig elhalványultak, mások pedig az idők folyamán megerősödtek és nyilvánvalókká váltak. Akik a kezdettől fogva a mai napig, különböző korszakokban az ellentétes erőkhöz kapcsolódtak érzéseikkel, gondolataikkal, azok a bennük élő bűnös tendenciáiktól indítva mindenre képesek voltak, hogy az ő akaratuk érvényesüljön, miközben a testi ember erősödött meg bennük. A cél a boldogság elérése volt, amit a testi élvezeteken keresztül akartak elérni.

Hiszen nem csak a pogányok, hanem az úgynevezett választott nép is nem egyszer bizonyosságot tett arról, hogy mennyire a testi ember elgondolásait, a testi ember kívánságait juttatta érvényre. Hiszen pontosan ezért ölték meg és kövezték meg a prófétákat, mert azok nem a testi ember igényei szerint beszél-

tek, hanem beszédjükkel ostromolták tetteiket, tehát ezzel mintegy kihívták maguk ellen a testi ember haragját. Mert a testi ember nem akart hallani a megtérésről, hogy a test emberét minden csúnya, bűnös tulajdonságával fel kell áldoznia az áldozati oltáron, hanem azt akarták, hogy Isten emberei megerősítsék, és jóváhagyják azt, ahogy ők élnek, ahogy ők cselekednek. Sőt mi több, elvárták a nagy Jehovától, hogy megtéretlenségük ellenére is megsokasítsa olajukat, búzájukat, mert azt hitték, ők a nagy Jehova kiválasztottjai, és Ábrahám, a hit atyjának leszármazottai. Arra nem gondoltak, hogy ezt szellemi értelemben kell értelmezniük. Tehát úgy értelmezték, hogyha ők test szerint Ábrahámnak, Izsáknak, Jákobnak, a fehérlelkű Józsefnek utódjai, akkor - hisz az ígélet arról szólt - a nagy Jehovának kötelessége mindent megadni nekik. **Az Isten emberei azonban világosan megmondták, hogy Isten segedelme mindenkor feltételhez van kötve; a feltétel az, hogy megtérjenek.** A megtérésre kapják az időt, az alkalmat, és a testetöltések lehetőségeit. A választott nép részére is így szólt az ígélet: ha Istennek parancsolatait megtartják, akkor Isten megadja a testi embernek is azt, amire az élete fenntartásához szüksége van. Az Úr Jézus Krisztus idejében az írástudók, a farizeusok, az egyszerű emberek pedig még inkább úgy képzelték, hogy a megígért Megváltónak azért kell eljönnie, hogy a testi embert szabadítsa fel a római iga, a pogány hatalom alól, a testi embernek adjon jólétet, dicsőséget és hatalmat. Hiszen már azzal, hogy királyt kértek maguknak, és miután az első királyt felkenték: Izrael dicsőségére, Izrael világi hatalmára vágytak. Azt hitték, hogy a nagy Jehova majd a megígért Messiáson keresztül a testi embert emeli magasra, teszi naggyá és hatalmassá a világ többi népei felett.

Pedig, ha jól odafigyeltek volna, megláthatták volna, hogy a próféták és az Isten emberei közül egyetlen egy sem törekedett sem hatalomra, sem hírnévre, sem dicsőségre, sem gazdagságra. Még csak arra sem, hogy különböző nehéz helyzetekből kikerüljenek, hanem az életüket is képesek voltak feláldozni.

Gondoljatok csak Dánielre és társaira; mennyire nem az volt a céljuk, hogy visszatérjenek a babiloni fogságból Jeruzsálembe, hanem minden törekvésük az volt, hogy a nagy Jehovának engedelmeskedjenek, és az Ő akaratát juttassák érvényre mindenkor, minden helyzetben. Ez adta a bátorságot Dánielnek ahhoz, hogy határozottan és félelem nélkül lépjen fel Babilon uralkodóival szemben, de azt soha nem kérte, hogy bocsássák el őt és engedjék meg, hogy visszatérhessen Izrael földjére. **Tehát testvéreim, az ember akkor is, ma is minden ismerete, iskolázottsága, tanultsága ellenére is a testi ember szemével olvassa a Bibliát.** Azért nem mond neki sokat, azért nem mond neki eleget, vagy kifejezetten titokba burkolódzik előtte az igazság, mert bár kereszténynek hiszi magát, mégis ugyanabban a helyzetben találja magát, mint Pilátus, a nagy pogány, aki annak ellenére, hogy Krisztus személyében ott állt előtte az igazság, mégis feltette a kérdést: „**mi hát az igazság?**”

A mai ember is olvassa a betűket, olvassa a sorokat, és egy nagy kérdőjel mered eléje, hogy mi hát az igazság? Ha pedig szimbólumokkal van dolga, a mai ember a régi emberhez viszonyítva teljesen el van veszve, és úgy gondolja, hogy másként kellett volna megírni, például a Jelenések Könyvét is, mert azt a sok szimbólum érthetlenné teszi. Márpedig hatalmas, ezer és ezer esztendőket felölelő víziókat mutat be ez a kinyilatkoztatás, amelyek hol a mennyben, hol a Földön játszódnak le. A látomások betekintést nyújtanak a menny világába, szólnak a Bárányról, és szólnak az ellentétről, a sárkányról; szólnak mindazokról, akik már feltisztultak és a menny tiszta világában élnek, akik a Bárány követői, akik a teremtő Isten trónusát körülveszik, vagy akiket a lelkes állatok személyesítenek meg.

Egyáltalán - ezt csak közbevetem - a médiumi munkát is ezért képtelen a ma élő emberiség helyesen felhasználni, - úgy lelki fejlődése érdekében, mint a szellemiekben való tájékozódásra, vagy a fizikai létben való helyes tájékozódásra - mert azt várják, hogy a közvetítő úgy mondjon meg mindent, ahogy azt ők akar-

ják. A szellemi igazságokat is valami nagyon egyszerű és közönséges szavakkal fejezze ki számukra, és akkor azok a testi ember részére is érthetővé válnak. **De hát a Szentírás, és mindaz, ami a magasabb szellemi világokból, Isten kegyelméből az emberek világába belefolyhat, nem a testi embernek szól.** Ehhez előbb szellemi emberré kell válnia, és akkor már könnyen fog tájékozódni a Szentírás történései között, sőt képes lesz felbontani a titkokat, és a benne szereplők jellembe vágó tulajdonságaiból sokat tanulhat. Akkor nem fog mindent egy általánosító kijelentéssel leönteni, amit időnként még nálatok is észreveszünk. Nem egyszer, amikor érzéseitekkel és gondolataitokkal már kezdetek behatolni az igazság mélyebb régióiba, közületek egyesek egy-egy ilyen hozzászólással megint visszazökkentik az egészet a régi kerékvágásba. Más esetben, amikor a helyesebb, a jobb megérthetőség kedvéért egy ismerős témát, más oldalról megvilágítva teszünk elétek, már csak negyedannyi, vagy félannyi figyelemmel vagytok ott, gondolván, és néha ki is mondjátok, hogy ez a téma már ismerős, erről már sokat hallottunk. **Lehet, hogy sokat, csak nem eleget!** Lehet, hogy a külső köntösét már nagyszerűen felfogjátok, érzékelitek és beszélni is tudtok róla, de az elrejtett mondanivalókkal még mindig nem vagytok tisztában. Hogy honnan veszem ezt? Egyszerűen onnan, ahogy megvizsgáljuk cselekedeteiteket, vagy érzelmi és értelmi reakcióitokat mindarra, amit a világban láttok, vagy ami a ti életekben, vagy a környezetetek életében történik, és azt látjuk, hogy nem tudjátok helyére rakni a dolgokat. Számtalanszor fel sem figyeltek a számotokra abban elhelyezett értékre, ezért azt teljesen mellőzitek.

Tehát ahhoz, hogy az ember alaposan, helyesen és jól értse a Bibliát, szellemi emberré kell válnia, mert csak a szellemi ember képes megérteni a Szentírásban és hát igen, a mi tanításainkban is belefoglalt lényegét. *Az ige a ti nyelvetekre fordítva isteni lényegét jelent. Azért nem érti meg az ember az igét, mivel vagy tagadja az Istent, vagy ha elismeri, nem jól ismeri Őt, ezért az Istent valami egész emberies tulajdonságokkal*

és fogalmakkal ruházza fel. Még az igehirdetők is többnyire összekeverik a dolgokat, mert egyszer azt mondják, hogy **Krisztus Istennek küldöttje a megígért Messiás, Tőle különálló személy, másszor meg állítják, hogy Krisztus maga az Isten.** Tehát a testi ember fogalmai szerint értelmezi Istent, valamint Krisztus és az Atya egylényegűségét. Nem érti, hogy ezt szellemi szinten kell értelmezni, hogy ez szellemben, igazságban és akaratban való egységet jelent, ami minden egységnél magasabb rendű. Igen, erről beszél Krisztus, amikor azt mondja, hogy Ő és az Atya egy, nem pedig arról, hogy Ő maga lenne az Isten. **Tudja az ember, hogy Isten öröktől fogva van, és minden ami lett, Átala lett, ugyanakkor azt mondja, hogy az Istennek anyja van.** Hogy lehet az Istennek anyja, amikor az Isten öröktől fogva létezik? *Hihetetlen ellentmondások vannak a vallások magyarázataiban, és ezt nem lehet másra visszavezetni, mint arra, hogy a vallási közösségek és a nagy történelmi vallások vezetői nem engedik be lelkükbe a Szentlélek megvilágosító erejét.* Ezért az egyik esküszik arra, hogy gyermeket kell keresztelni, a másik arra, hogy felnőttet. Az egyik esküszik arra, hogy már piciny kortól, nem a krisztusi igazságok, hanem így mondja: az ő vallásának megfelelő teóriák szerint kell a gyermeket nevelni. A másik állítja, hogy az válik igazán keresztényé, aki újjászületik Krisztusban. Dehát kinek van szüksége arra, hogy újjászülessen? Annak, aki bűnben élt. Ezzel azt akarja mondani, hogy bár keresztény családban született, bár megkeresztelkedett, már elérte a harminc, a negyven, vagy az ötven éves kort és akkor van szüksége az újjászületésre? Hát akkor addig milyen keresztény volt? - ha ebben az esetben egyáltalán beszélhetünk kereszténységről. Vagy azt hiszi, hogy ezen a folyamaton mindenkinek át kell mennie? Hogy nincsenek olyanok, akik már ifjú korukban komolyan veszik az életet, és a testi embert visszaszorítják magukban? Hiszen Krisztus ebben is példát mutatott. Amíg az emberek világában a szülő rettegve gondol arra, hogy hogyan fogja az ő gyermekét

mindazoktól visszatartani, amik mint erőszakos vágyak az ifjúságban felszínre törnek, vagy hogyan védi meg azokat a hatásoktól, amelyek a világ, vagy a hasonló korúak részéről érik gyermekét, addig a 12 éves Jézus a jeruzsálemi templomban elkápráztatta a választott nép véneit, írástudóit és farizeusait az Ő bölcsességével, ismeretével és tudásával. Mi több azokat az egyszerű szavakat, amelyeket édesanyjának megnyugtatóan mondott, maga Mária sem érti, és bár sok mindent ő sem értett, de a közönséges emberrel ellentétben, elraktározta az ő szívében és tudta, ha most nem is érti, az Úr olyat mondott neki, aminek komoly értelme, értéke és jelentősége van, és amit majd idővel megért.

Éppen ez volt a nagy különbség az Isten emberei, a próféták, vagy az utolsó nagy próféta, Keresztelő János, tehát ezen szent életű emberek és a választott nép többsége között, hogy az Isten emberei megértették az Isten hangját, az Isten akaratát és azt véghezvitték, akár a testi ember minden tiltakozása ellenére is. Az írástudók, a farizeusok, a hatalmon lévők azonban szándékosan nem akarták megérteni, ezért mindig új és új próbára tették Krisztust. Mindig törbe, csapdába akarták csalni; olyan kérdéseket tettek fel neki, amivel meg akarták fogni, de erre soha, egyetlen alkalommal sem voltak képesek. Ebből nem azt a tanulságot szűrték le, hogy Krisztus igazsága több az övékéénél, hogy Krisztus valóban a megígért Messiás, hogy nekik is Krisztusra kellene hallgatni, aztán pedig nekik kellene a népet Krisztushoz vezetni. Nem! *Ők a hatalmukat féltették és a maguk tudására voltak beépültek és büszkék.* **Ez a hibája a mai embernek is, aki ismeretere, tudására, képességeire rendkívül hiú és büszke.** Ezért nagyon zavarja és bántja őt, ha valaki felülmúlja őt ismeretben, tudásban, gazdagságban, és ezzel veszélyezteti az ő hatalmát. **Ezért nem szereti a világ a szellemi embereket a Földön.** A másik testi emberrel, akinek érdekei azonosak az övéivel, akinek a viselkedése éppen olyan erőszakos és köve-

telőző, éppen olyan hiú, olyan irigy, és mint ő, képes harcot viselni, mert pontosan ki tudja számítani, hogy az milyen fegyvereket vet be a küzdelem, be. *A szellemi emberrel más a helyzet; a szellemi ember nem vet be ilyen eszközöket a rosszal folytatott küzdelembe, mert a szellemi ember részére sosem szentesíti a cél az eszközt, hanem az mindig békességre megbocsátásra törekszik, és ennek érdekében áldozatot is tud hozni.*

Az áldozathozatal egész sorozatát láthatjátok a Bibliában, és azt is, hogy még édes testvérek közül, nem egyszer ikrek esetében is, az egyik a testi ember megszemélyesítője, a másik a szellemi emberé. Továbbá láthatjátok, hogy a testi ember durvasága, sokszor kegyetlensége hány esetben vezet a szellemi ember megalázásához, sőt életének kioltásához is. **A Földet és magát a földi életet a Szentírásban lefektetett élő, eleven igazságok, igék tartják fenn. Ezek biztosítják az emberiség szellemi és tudásbeli gyarapodását is, és adják az emberiségnek azokat az emberlelkeket, akiket más néven a világ sóinak, vagy a világosság fiainak neveztek, akik bizony nem kedveltek és nem kedvesek a testi ember előtt.** Akármennyire nem kéne a testi embernek a hatalmát félteni a szellemi embertől, mégis hihetetlenül félti. Gondoljatok milyen félelem volt az írástudókban és a farizeusokban Krisztussal szemben. Pedig Krisztus kijelentette, hogy az Ő királysága nem e világból való. *És mégis, az értékesebb által veszélyeztetve látja a testi ember a maga hatalmának, erejének megszilárdítását. Ezért félték Krisztus után az őskeresztényektől. Nem csak a pogányok és a pogány Róma, hanem a választott nép vezetői is, és mielőtt Izrael fiai között elterjedhetett volna Krisztus igazsága, mindent elkövettek annak megakadályozására.* Tehát olyan hazugságokat terjesztettek és olyan üldöztetésnek tették ki a keresztényeket, hogy az ne is legyen lehetséges. Saul is, aki rabbi volt, úgy érezte, úgy látta, hogy mindent meg kell tennie, hogy a krisztusi eszmét üldöztetésnek tegye ki, azaz elhallgattassa. **Amíg a testi emberből nem válik szellemi emberré, amíg**

Saul nem válik Pállá, addig mindig üldözi a magasabbrendűt, a szellemit, az Isten igazságát. Amíg ezen a változáson át nem esik az ember, addig mindig gúnynak, megvetés tárgyának teszi ki a lelki, a szellemi embereket, akik amúgy is mindig kevesen vannak a világban.

A nagy, a hatalmas történelmi egyházak többnyire nem szellemi emberekből tevődnek ki; ez inkább a kis közösségekre jellemző. A nagy egyházak mindig hatalmat akarnak gyakorolni az emberi lelkek felett. A farizeusok és az írástudók vajon nem ezt akarták? Dehogynem! Hiszen azért ijedtek meg, amikor azt látták, hogy Krisztus milyen hatással volt a népre. Úgy érezték elvesztik hatalmukat az emberi lelkek felett. Az Úr minden cselekedete, csodája, beszéde, megnyilvánulása még a legegyszerűbb, a legtudatlanabb ember értelmi világát is foglalkoztatta. Még ezek a nehéz felfogású emberek sem tudtak szabadulni a hatás alól, amit értelmileg és még inkább érzelmileg Krisztus rájuk gyakorolt.

Mi a baj a mai úgynevezett keresztény társadalmakkal, és az úgynevezett keresztényekkel? Nem tudom! Annyit tudok, hogy némelyek vallásosnak vallásosak. Jó katolikus, jó református, jó evangélikus, jó baptista, jó szombatista, jó pünkösdistá, de hogy jó keresztény is lenne, azt kevésbé látom. Mi baja van ma Izrael gyermekeinek vagy egyáltalán az emberek többségének azzal, hogy Krisztus születésének ünnepnapja: karácsony közeledtével az utak mentén, vagy tereken erre figyelmeztetőül jászolbölcsőt állítanak? Mi baja van a világnak azzal hogy valaki keresztény, vagy keresztény szeretne lenni? Miért van az, hogy aki keresztény elveket és értékeket képvisel és aszerint próbál élni, azt kihasználják, azt becsapják, vagy még most is kiközösítik a gyülekezetekből, és megvetéssel sújtják? A súlyos és mindenki által ismert bűnökben élő embert keblükre ölelik, de akinek mások az ismeretei Krisztus igazságáról, mint nekik, *tehát akik a Szentlélek megvilágítása szerint értelmezik a Szentírást, azok ma sem - így a spiritiszták sem - kedveltek a*

vallások hívei előtt. Egyrészt különböző erkölcsi értékekre hivatkoznak, másrészt az erkölcsi értékeket lábbal tapossák. Egyrészt emberek úgy gondolják, hogy ők megtértek, és nekik Istentől adott feladatuk, hogy az egész világot, vagy legalább a fél világot kereszténnyé tegyék, holott maguk sem igaz keresztények. Valójában, ahogy Krisztus mindenkit meghagyott a maga hitében és mindenkit szeretettel, minden erőszak nélkül megkínált szellemi táplálékával, azonmód kellene ezt az embereknek is cselekedniük. Mert mint mondtam, mindenkinek más szellemi táplálékra van szüksége; az egyik erre érett, a másik arra. **Az azonban igaz, hogy Krisztus igazsága, ami az Újszövetségben van lefektetve, a legmagasabbrendű,** de csak azok számára, akik képesek azt lélek szerint megérteni és kivitelezni. Aki viszont megéri és kivitelezni is tudja azt, az már nem fogja elvárni, hogy a csonka-bonka, a vak és rosszlátású úgy lásson és a rosszhallású is úgy hallja meg, még a halk hangokat is, mint amint ő.

Mindenkit meg kell hagyni a maga hitében. Mindenkit meg lehet kínálni szeretettel, és ez a szeretet Krisztushoz vezetí majd azokat is, akiket egy-egy ember az ő krisztusi szeretetével és irgalmasságával megkínál. Az igaz keresztény irgalmas szamaritánus, de aki még nagyon szétválasztja az emberiséget rosszakra és jókra, gonoszok tengelyére, ilyen-olyan vallásúakra, az ezzel a magatartásával azt bizonyítja, hogy mennyire nem a krisztusi szeretettörvény alapján áll. Ezt mutatta meg a reformáció előtti nagy történelmi egyház, ahogy eljárta azokkal, akik már képesek voltak mélyebben belelátni az igazságba, vagy akiknek kapcsolatuk volt a magasrendű szellemi világgal, vagy akik csatornái voltak ennek a világnak, és ki merték mondani az isteni igazságot. Az akkori egyház tantételei sok esetben nem egyeztek az isteni igazsággal, és aki ezt megvilágosultságánál fogva átlátta, azt eretneknek minősítették. Sajnos, amit a kezdetek kezdetén különböző zsinatokon tévesen lecövekeltek, vagy elvetettek, azt még ma is érvényre akarják juttatni. És hiába szakadt ki közel kétszáz különböző felekezet a

nagy keresztény egyházból, azok sem értelmezik sok mindenben a Szentírást helyesebben, mint amikből kiszakadtak. Általában az új vallásalapítók kiragadtak a Bibliából egy-egy részt és vallásuk tantételeit e köré csoportosították. **Mennyivel más lehetne ezeknek a vallási csoportoknak az élete, ha Szentlelket vennének, mert csakis azok tudják a Bibliából kivenni azt, amire az életük átalakításához szükségük van, akik Szentlelket vesznek.** Azok képesek a belső hangot meghallani, és azt helyesen értelmezni, még ha az elrettenti is őket, hogy aztán helyesen, az igazságnak megfelelően járjanak el. Hányszor elrettentette az igazság az Istennek embereit is. Gondoljatok akár Mózesre, vagy Dánielre, mennyire megrettentek, mennyire megháborította őket mindaz amit az isteni hang a jövőre nézve neki megparancsolt. Mennyire megrettentett sokakat az a küldetés, mellyel az Úr megbízza őket. Gondoljatok például Jónásra, amikor Ninivébe küldetett, mennyire megrettent a nagy küldetéstől és feladattól. Azonban az igazsággal átitatott ember nem mondhat mást, mint csak az igazságot. Akkor ki az, aki mást mond? Az, aki az igazságot nem ismeri, vagy csak tévigazságokat ismer. Az úgy tud hazudni, hogy a szeme sem rebben, sőt úgy meggyőzi magát az általa kigondolt tévigazságokról, hogy azoktól senki el nem tántoríthatja. A végén az általa szólt hazugságokat maga is elhiszi, és magában igazságként rögzíti.

Az igazságismerethez az is szükséges, hogy az ember egészen a gyökerekig legyen képes visszanyúlni. Ez fenn áll itt a történesek világában is. A mai ember nem igen ismeri a világtörténelmet, vagy legalábbis nem helyesen, mivel a későbbi korok történései annyit változtattak azon a sok valótlanág által. Manapság az ember még a jelenkor eseményei között sem ismeri ki magát, mennyivel kevésbé ismeri ki magát a régebbi korokban. Legfeljebb a saját népének történelmét ismeri, de azt is rosszul. Így, mikor - akár egy valaki, akár egy ország kormánya - mások életébe beavatkozik, nem ismerve kellően azok törté-

nelmét, azok hagyományait, nem tudhatja, hogy beavatkozásával mit indít el. Mindennek van valahol egy kiindulási pontja, ami akkor csak kis tévedésnek, arroganciának, vagy egy kis hatalmaskodásnak, vagy kisebb fokú erőszaknak látszott, mégis később nagy baj lesz belőle; gyűlöletet hoz a felszínre azokból, akik ellen fellépett, és támadásba lendülnek vele szemben, melyt arra alkalom kínálkozik. *Miközben a nem keresztény emberektől elvárja, hogy vele szemben keresztényien viselkedjenek, addig ő nem úgy viselkedik velük szemben, bár kezében a Bibliával, keresztény mivoltára és arra hivatkozik, hogy minden nap megfordul az Isten házában. De hát az Istennek házában mire tanítják őt? **Az Isten háza arra való, hogy ott az ember megtanulja az Isten igazságát,** és ezzel az igazsággal ne másokra mutogasson és ne mások szeméből akarja kivenni a szálkát, hanem nézzen önmagába, érezze kicsinységét, jelentéktelenségét, porszemségét és térjen meg. Érezze át, hogy ha né tán hatalom, vagy dicsőség adatott is neki egy rövid időre, az nem tart örökké, és azzal helyesen kell élnie. Ugyanis ha a külső körülményeket, amibe belehelyeztetett, vagy ahova feltornászta magát megváltoztatnák, ha elvennék a gazdagságát, az egészségét, a hatalmát, a dicsőségét, kit látnátok magatok előtt? Többnyire egy senkit. Ha megnézitek az úgynevezett híres embereket, minden fényük, minden dicsőségük ellenére látható, hogy lelkileg, szellemileg mennyire nem azok, mint aminek külső csillogásuk mutatja őket. A viselkedésükkel, közönséges beszédjükkel, megjelenésükkel, vagy erkölcstelen éltmódjukkal mást árulnak el magukról; a fénylő keret ellenére már a halál bomlasztó, rothasztó jelei észlelhető rajtuk.*

*Az egyszerű, a kevéssel megelégedő, a jószándékú ember, az áldozatot hozni tudó, a megbocsátó, a szeretetet gyakorló ember nevezhető csak kereszténynek, és csak az tudja helyesen megérteni, hogy mit mondanak a szent iratok, és az tudja helyesen felhasználni az azokban található igazságot a maga megtérésére és mások boldogítására. A cél nem az; hogy másokat megtérítsen, hanem, hogy másokat boldoggá tegyen. **Igy***

olvassátok az írásokat, így hallgassátok szavainkat, és akkor megtért és boldog emberekké válhattok.

Isten legyen mindnyájatokkal! Isten legyen veletek!

3.
A TEST ERŐI (*)

A DELEJ ÉS A DELEJEZÉS(*)

1989. november 9.

A jó Isten akaratából jöhettek közétek és szeretettel köszönte-
lek benneteket az Ő szent Fia nevében. Olyan vidéken jártam,
ahol az ód és a delej - itt a Földeteken is - nagyobb mennyiség-
ben megtalálható. Magam is tapasztaltam, hogy az óddal és a
delejjel hogyan lehet megrontott fluidokat helyreállítani. Ha em-
ber lennék, azt mondanám, hogy a csodával határos, de mint
tudjátok, végeredményben csodák nincsenek. Minden törvé-
nyeken alapul, és a törvények ismeretével, azok helyes és meg-
felelő időben való alkalmazásával lehet elérni olyan eredménye-
ket, amelyek a földi ember előtt csodálatosnak tűnnek. Az Úr is
a legtitkosabb természettörvények ismeretében tudta megvaló-
sítani és létrehozni azokat a csodákat, amelyeknek híre meg-
örökítettett a Szentírásban, és amelyet a mai tudomány embere
sem megérteni, sem utánozni nem képes. Ha ezekkel a fluidok-
kal, vagy a természetben elhelyezett óddal és delejjel mégsem
tudunk, vagy mások nem tudnak megfelelő eredményeket el-
érni, akkor ott magában a betegségben, vagy a tönkretett szö-
vetek ellenállásában van a baj. Ezt az ellenállást mindenkor a
bűnhöz való tapadtság, vagy a bűnhöz való további ragaszko-
dás okozza. Ahogy látom, a nem túl forró, de mégis kellemesen
meleg homok, például az óceánok, a tengerek partján, különö-
sen az egész fehérszínű, finom szemcséjű homok, sok delejes
erőt tartalmaz. Így, ha bármikor, bármelyiketeknek lehetősége
nyílik arra, hogy ilyen helyen néhány napot, esetleg egy-két he-
tet eltölthessen, ne sajnáljátok az időt arra, hogy nem nyug-
ágyon, takarón, vagy gyékényen, hanem mezítelen testtel a ho-
mokba feküdjetek. Természetesen ezt a mezítelenséget nem
szeméremstőnek értem, de minden esetre fontos, hogy a fá-
jós, beteg rész közvetlenül érintkezzék ezzel a homokkal. Bele
is temetkezhetnek, de nem a déli és a legforróbb órákban, ha-

nem inkább a délelőtti vagy már a késő délutáni időben. Úgy-szintén, bizonyos helyeken - mivel az ember a tengerek fertőzésével ennek a delejnek az erejét csökkenti - ahol a tenger vize kevésbé szennyezett, a tengerben való hosszabb időzés is gyógyítólag hat.

A napnak is megvan a megfelelő ódja és deleje. Tehát a napon való tartózkodás - megint csak a túl erős és az égető sugarakat kizárva - segítőleg hat, különösen a szaggató vagy reumatikus fájdalmakra, vérkeringési zavarokra, valamint arra, hogy bizonyos fertőző betegségeket az ember ne egykönnyen kapjon meg. Természetesen, ha valakinek a természete a nap sugara-ira érzékeny, akkor ezt a jótékony hatást nem lehet elérni vele, vagy ha ezen az oldalon eredmény érhető is el, a másik oldalon kárt okoz. Tehát mindenkinek a maga szervezetéhez, annak reakciójához mérten, megfelelő mennyiségben kell napoznia. Holdvilágos éjszakákon a nyugodt tempójú séta, bizonyos fokú meditációval párosulva szintén jótékony hatással van a szervezetre. A meditáció alatt annak nem a mélyebb fokozatát értem, hanem csak a kellemes, szép, üdítő gondolatokkal való foglalkozást: a széppel, a nemessel, az Úr szavaival, vagy a Szentlélek kijelentéseivel való foglalkozást. Így a holdból áradó erők jó hatásokat válthatnak ki az ember szervezetében. Delejességet lehet találni bizonyos fűfélékben, amelyek a homeopátia gyógymódok ismeretében alkalmazhatók majdnem mindenkinnél. Például az idegek fáradságánál, kimerültségénél a bodzatea, úgy-szintén az akác virágából főzött tea előnyös lehet. De sok egyéb fű és virág, például a hárs is és az abból való főzetek hasznosak. Ezeket én most így részleteiben el nem mondhatom, meg különben is tudnia kell az embernek, hogy különböző betegségekre a füveket hogyan és mint lehet keverni. Mindenesetre azt akarom mondani, hogy sokkal bölcsebb dolog ezeket az erőket a tiszta természetből megszerezni, mint gyógyszerekből. A tiszta természetet relatíve mondhatom, mert a Földön azt szennyeztette tette az ember, különösen most az utolsó időben.

De ennek ellenére a természetből vett delejes erők jobban gyógyítanak, mint a mindenféle - úgynevezett - gyógyszerek, amiket a mai orvostudomány néha felelőtlenül, nagy mennyiségben és hosszabb időn keresztül adagol. Ezeknek egytől-egyig mindnek megvan a hátrányos oldala is, ami más területeken rombol. Elterjedt például most a Földön, hogy elektromos párnákat használnak és elektromos takarókkal takaróznak. Ez végeredményben nem egészséges, mert a napi 7-8-10 órás elektromosságban való fekvés által az ód és delej feszültté válik, felbomlik és ez a feszült áramkör a szervezetre nézve káros. Tehát fázós embereknél, vagy olyanoknál, akiknek a testük egy bizonyos részét melegen kell tartaniuk, sokkal célszerűbb a réteges takaró használata, mint az elektromos takaróké, vagy párnáké. Amikor takaróval, ruhaneművel fedi az ember a testét, akkor is sokkal célszerűbbek és egészségesebbek a természetből közvetlenül vett anyagok használata, mint például a gyapot, a gyapjú, vagy a selyem. Ezek mindig jobbak, legalábbis ott, ahol a testtel közvetlenül érintkeznek. Tehát hálóingek, pizsamák, és alsóneműk ilyen természetes anyagokból és ne műanyagból valók legyenek. Amikor valami delejjel van átítatva, mint például az Úrvacsorán kiosztott rózsa, azt is mindenkor - hogy a delejt hosszabb időre megőrizze - feltétlenül természetes anyagba: selyembe, vagy szövetbe csomagoljátok. Így - bár az idő múlásával mindenképpen csökken a hatása -, de egyszerre kevesebbet veszít az átítatottságából és lassabban, hosszabb ideig tartja a delejes erőt. Ezt ahhoz tudnám hasonlítani, mint az alkoholnak azt a tulajdonságát, hogy aránylag gyorsan párolog a levegőn, tehát ha az alkoholt nem zárják üvegbe, az üveget nem dugaszolják be, akkor rövidesen elpárolog. Éppen ilyen tulajdonsága van a delejnek is, különösen annak a delejnek, ami nem belülről hat kifelé, hanem amit kívülről vittetek rá. Tehát, amikor delejezés alkalmával ruhaneműre, zsebkendőre, virágra, vízre, vagy Úrvacsoránál a kenyérré és a borra visszük vagy viszitek át a delejt, tehát nem abból áramlik ki, nem annak

a tulajdonsága, akkor gyorsabb idő alatt veszít a koncentrált de-lejességéből. A víz delejezéséhez jóakaratra, segítőkészségre, nyugodt lelkiállapotra, megszentelt érzésekre van a delejző-nek szüksége és arra, hogy ne legyen ellenszenv a delejző és a delejzett között.

Amikor vizet delejztek, kétféleképpen tehetitek. Az egyik az, amikor a delejzés egy határozott céllal történik. Tehát úgy, hogy például ezt a pohár vizet a médium részére vagy egy be-teg részére, hogy az a térdére, fejére, szívére, májára stb. has-son, delejzi a delejző. Vagy lehet delejzeni úgy, hogy a dele-jző nem egy bizonyos célért teszi, csak a maga jóakarátán ke-resztül átengedi a delejt. Akkor ebből más ember is fogyaszthat, mert nem egy külön célra vagy külön személy részére lett dele-jezve. Vagy pedig fogyaszthat belőle akkor is, ha az másnak a bajaira, de nem egy speciális bajára lett delejzve. A speciáli-san, egy dologra delejzett víznek az az előnye, hogy koncent-ráltabb és ezért erőteljesebben hat arra a szervre, aminek az érdekében az a delejzés történik. Ahogy látom, egyre több a beteg közöttetek. Sőt azok is, akik egészségesnek látszanak, már betegesek, legyöngültek, öregesek, vagy erőikben kimerültek és megfogyatkoztak. Tehát ma, holnap, holnapután és a jövőben több segítségre lesz szüksége a delejen keresztül a gyülekezet minden egyes tagjának, mint volt 20-25-30 évvel ez-előtt, amikor még a gyülekezet többnyire fiatalabb, erőteljesebb, egészségesebb egyénekből állt. Mivel jelenleg csak egy deleje-zőtök van, ezért ezt ügyesen kell néktek, embereknek is beosz-tanotok. A delejzésre a legalkalmasabb időpont a felkelés utáni idő, mivel ezt megelőzően a delejző szelleme a szellem-világban időzött, és nincs még leterhelve a nap gondjaival, ba-jaival, kellemetlenségeivel. Aztán vigyázni kell, hogy a deleje-zésből mindenkinek jusson, akinek erre szüksége van. És lehe-tőleg egy napra ne jusson túl sok, mert amikor a delejző utol-jára delejz, már természetesen nincs meg az az erőmennyi-sége, mint az elsőnél.

Bár a delej átfolyik a mi világunkból, mert delejezéskor a tőlünk kirendelt személyek vannak ott jelen, de már a delejező koncentrációja, érzése és gondolat összeszedettsége nem olyan, mint amikor azt kezdte. Ezenkívül minden mást is meg kell tenetnek, hogy minél koncentráltabb, minél több delejes erővel rendelkező delejes vízhez juthassatok. Ez úgy érhető el, hogy megfelelő üveget hozzatok. Ne sajnáljátok erre a fillérkéiteket, hogy jó lesz majd a kávé üveg, a savanyúságos üveg és a mézes üveg. Azonkívül, ti azt hiszitek, ha jól kimostátok az üveget, akkor az már nincs megtöltve az abban tartott anyag parányaival. Pedig például ha valakinek jó szimata van, az üvegen, esetleg néhány hétig is érzi a kávé illatát. De, ha nem is érzi - mert úgy kimosták - akkor is az anyag parányai ott vannak.

Tehát a delejes víznek testvéreim, egy tiszta, eddig még más célra nem használt, új üveget vegyetek, mert a legelső delejezésnél az üveget magát is áthatja a delej. Mindig ugyanazt az üveget hozzátok, mert az üveg is sugározza majd bizonyos fókig az átvett delejességet. A másik fontos dolog, hogy az üvegnek széles szája legyen, mert az ujjak végén áramlik a delejezőből a legnagyobb mennyiségű delej, és ha szűkszájú az üveg, akkor az üveg száján kívül eső ujjakból az üveg mellé áramlik a delej, tehát veszendőbe megy. A delejezett vizet értéknek tekintésétek, amelyben az isteni gondviselés külön is részesít benneteket. A delejezett vízből nem szükséges a szomatokat oltani, elég abból egy kortynyi egyszerre. Nem kell túl nagy mennyiség, mert ez koncentrált erejű. Ez olyan, mint amikor gyógyszer vesztek be. Ha két pirulát írnak elő, nem szükséges az egész dobozzal bevennetek, mert az még ártalmas is lehet. Nem mintha a delejes víz ártalmatokra lenne, de semmivel nem értek el többet, gyorsabb gyógyulást, ha azon a napon az egész üveg vizet megisszátok, mintha csak egy-két kortynyt vagy cseppnyit fogyasztotok belőle. Ha a delejes vizet beteges testrészeire kell alkalmazni, akkor elég, ha csak ráfröcskölitek, mert ennyi is hat a beteg, vagy ha nem is beteg, de az életerő hiánya miatt lelassult szervre.

Szükséges az is, hogy a delejes vizet közvetlenül az imádkozás és a felemelkedés, a könyörgés után vegyétek magatokhoz. **Itt kitérek arra, hogy hogyan kell imádkozni. Először is szeretett testvéreim, a legszebb, a legmagasztosabb, a leghálásabb, a legszeretetteljesebb érzéseiteket szedjétek csokorba, amikor imádkoztok.** Ez legyen az ima első szakasza. **A második szakaszban, ha valami kérnivalótok van, a kialakított, áhítatos érzések között tegyétek az Úr elé.** Nem követelőző módon, nem úgy, mint aki elvárja, hogy az megtörténjék és bekövetkezzék, mert ha ti egy embertől szívességet akartok kérni, ugye annak sem rohantok „ajtóstól a házába”, hanem mintegy megalázkodva kéritek, hogy amire nem vagytok képesek, azt nektek elintézzze, megtegye. Hát mennyivel inkább így kell ezt a mi Teremtő Istenünk elé tenni! Tehát, amikor felemelkedtetek az Úrhoz, akkor így, ilyen alázatos lélekkel, amit olyan nagyon óhajtotok, amit olyan nagyon szeretnétek, amit olyan nagyon hiányoltok - legyen az egészség, vagy békesség hiánya - azt tegyétek az Úr színe elé - természetesen azzal a feltétellel, hogy legyen úgy, ahogy Ő látja jónak. **Miután így imádkoztatok, akkor fogyasszátok el a részetekre ajándékkul kapott delejes vizet.** Mert a delejes vizet nem lehet csak úgy „gyártani”, hogy így emberies szóval fejezzem ki magam, mint ahogy az ember azt elképzeli. Ahhoz, hogy a víz gyógyító erők hordozójává váljék, és hatást tudjon kiváltani bennetek, ebből a mi világunkból is, nagyon sok mindennek össze kell jönnie. Csakis akkor fejt ki azt a segítő hatást, aminek érdekében ti azt a delejes vizet magatokhoz veszitek. Hát most egyelőre ezekről a dolgokról többet nem mondhatok.

A jó Isten áldása nyugodjék meg rajtatok. Adjon nektek hitet, reménységet, szeretetet, békességet! Adja meg nektek mindazt, amire nem az embernek, hanem a szellemnek van szüksége most, amikor mint ember él és még nagyobb szüksége lesz akkor, amikor a halál után szellemként éli tovább az életét!

A BETEGSÉGEK CÉLJA(*)

1992. március 15.

A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk nevében köszöntelek benneteket testvéreim! Jólesett vezetőtök imája érettünk, akik betegek mellett teljesítünk szolgálatot. Minden erő Istentől jön. Isten nélkül semmi nem lehetséges. Istennel viszont minden elérhető. A Tőle jött erő gyógyít, világosságot ad, segítséget nyújt, kitartást eredményez mindannyiunknál. Nem is az a fontos számunkra, hogy emberek kérjék mindazt Istentől helyettünk, amire szükségük van, csak jólesik az a gesztus, amivel ránk gondoltok, és átérzitek a munka nehézségét, amelyet egy-egy beteg mellett lévő szolgálat ránk ró. Mert nem könnyű beteg mellett szolgálatot teljesíteni. Lehet, ti úgy gondoljátok, hogy nem könnyű betegnek lenni. És ez is igaz, mert a betegség elviseléséhez sok-sok türelemre van az embernek szüksége. Türelemre és hitre, hogy hinni tudjon a teremtő Isten gondoskodásában, hogy Neki gondja van rá személy szerint is, hogy Isten nem feledkezett meg róla, nem fordította el az Ő orcáját felőle. A sok-sok ember között nem feledkezett el az ő bajáról, hanem tud róla, tud a betegségéről, tud a nyomorúságáról, fájdmáról és szenvedéseiről. Amilyen az ember természete, olyan színt mutat magáról a betegségekben is. A türelmetlen, indulatos, testies ember nem tudja ezt úgy elviselni, hogy abból a lelkének haszna származzék, hanem még tovább rongálja a szervezetét azzal a haraggal, indulattal, türelmetlenséggel, istenkáromlással, amelyet megenged magának azért, mert tehetetlen és hiába szeretne kiutat találni a betegségből, az egyre késik. Sokan vannak, akik kezdetben nem is igazán betegek, csak betegeknek hiszik magukat vagy betegséget színlelnek azért, hogy kötelezettségüktől és munkájuktól szabadulhassanak, és így mások figyelmét, törődését, szimpátiáját, jóindulatát, segítőkészségét maguk felé fordítsák, hogy azután azt a helyzetet kihasználják. Csakhogy emberi szólás szerint: „végén csattan az ostor”. Sok esetben az

ilyen kezdetnek szomorú és súlyos vége lesz, mert a szervezetben valóban kialakul a betegség, amelytől azután már akármennyire szeretne szabadulni, nem tud. Akárhány ajtót nyit, akárhány orvoshoz megy, nem tudnak segíteni a baján, vagy nem is találják azt. És ő mégis rosszul, egyre betegebbnek érzi magát. Egyre jobban fáj neki ez is, az is. Egyre erőtlenebbnek érzi magát, hiába eszik, hiába iszik, hiába pihen, hiába alszik sokkal többet, mint amire a szervezetének szüksége lenne, mégsem jut erőhöz, mégis gyengének, levertnek, munkaképtelennek érzi magát. Nem jön vissza az életkedve. Hiába szeretné az élettől még ezt is, azt is megkapni, az élet testies örömeiből továbbra is kivenni a részét, valahogy képtelen lesz arra. Sem ereje nem lesz, sem lehetőségei; ha pedig a lehetőségeket kicsikarja az élettől, azok megint nem hozzák meg neki azt a gyönyört, amire számított, hanem csak valami csalódottságot, keserűséget, kielégítetlenséget, valami nagy-nagy sóvárgást.

Az ember a jó helyett, egyre inkább a bűn után sóvárog, amit persze ő nem bűnnek, hanem olyan vágynak tekint, ami számára jóleső. Ez a sóvárgás pedig nagyra nő benne, nem hagyja nyugodni őt, mindenféle képek jelennek meg lelki szemei előtt, kívánja azt, de amikor eléri azt, amikor azt a másik egyént a magáévá teszi, az nem hozza meg a várva-várt kielégülést, hanem állapota rosszra fordul, és egyre kielégítetlenebb, és egyre betegebb lesz. **A betegség tanítóeszköz, figyelmeztetés, ami sok titokra rávezetheti azt az embert, aki a betegséget is úgy szemléli, mint amivel a szerető Istennek az a célja, hogy tekintetét befelé fordítsa,** és ne annyira a maga énje legyen a központ, ne annyira a külső embert lássa és annak kívánságait tartsa szem előtt, hanem forduljon befelé. Mert a külső, a látszatvilág mögött van és létezik a láthatatlan világ, amelyből minden ered, és amelyhez minden visszatér. Az ember, amíg fiatal, erős, egészséges, azt hiszi, hogy övé az egész világ. Azt hiszi, mindenképpen szabadok neki. Nos, van ennek egy másik oldala is, amit az apostol így fejez ki: *„mindenek szabadok énnékem, de nem mindenek használnak”*. Amíg az ereje el

nem fecsérlődik, amíg az egészsége meg nem rokkan, amíg a test sejtjei egyre nagyobb tömegben meg nem hálnak, addig azt hiszi, hogy mindenképp szabadok neki, hogy amit tesz, érez, gondol, ami után vágyakozik és sóvárog, az nem hoz rá nézve olyan következményeket, amiket pont a dédelgetett test fog megsínyleni. Az még a kisebbik rossz, hogy gyógyíthatatlan, úgynevezett halálos betegségek jönnek rá. A rosszabbik rész igazán a láthatatlan világban kezdődik majd részére. A test világában csak szimptomák jelentkeznek: megbetegednek az ember zsigerei és megbetegszik a vére.

Mert tulajdonképpen a betegségek csirája a bűn, a lélekben élő bűn elsősorban a vért betegíti meg. Ti csak azokat a vérbetegségeket ismeritek, amelyek a fajfenntartó ösztönnel való visszaélés következményeként jönnek létre, amelyek a „*ne paráználkodj*” parancsolattal vannak összefüggésben. Pedig minden más betegség is először a vérben jelentkezik, csak a sok tudományos kutatás ellenére sem jöttek még rá kutatóitok és orvosaitok arra, hogy a vérben ezek az elváltozások mikor keletkeznek. Csak egészen előrehaladott állapotban veszik észre, hogy több a vérben a cukor, több a zsiradék, több a fehérvérsejt, vagy feldolgozatlan salakanyagok maradnak vissza, amelyeknek a vizeleten keresztül kellett volna távozniuk. Ezek már mind csak következmények, amelyeket a mikroszkóppal regisztrálnak, de a vér már sokkal előbb megbetegedett. És a szervezet központja, a szív, ezt a beteg vért pumpálja, ami átjárja a szívet és ott elváltozásokat okoz. De elváltozásokat okoz más szerveitekben és a test minden egyes sejtjében is. Tehát így, amikor átjárja a beteg vér összes sejteteket, akkor a szervezetetekben a betegségek csirái ütnek fel a fejüket. Természetesen minden vágy, minden bűn, minden törvényszegés más és más szervet érint, ezért más és más szerven jelentkeznek először azok a betegségek. **A ti modern korszakotokban az ember az ő türelmetlenségénél fogva** - hogy a vágyait minél előbb újra kiélhesse - **valami csodát vár az orvostudománytól**, és azt hiszi, hogy ha elmegy az orvoshoz, és az valamilyen gyógyszert felír

neki, az a csodagyógyszer öt napok, hetek, esetleg hónapok alatt meggyógyítja. Sőt, orvosaitok is ezt hiszik és ezért, ha az egyik gyógyszer nem hoz javulást a szervezetben, azt visszavonják és másikat írnak elő, gondolván, ha ez nem jó, a másik bizonyára segít. De ez egyáltalán nincs így! Minden gyógyszerrel bizonyos mérgeket visz az ember a szervezetébe, és ezekkel a mérgekkel meg kell küzdenie a szervezetnek. Ti úgy mondjátok, hogy minden gyógyszernek van mellékhatása. Ezekkel a gyógyszerekkel - hangsúlyozom - nem lehet a szervezetet meggyógyítani. Ezekkel a betegség tüneteit meg lehet szüntetni, ami azt a látszatot kelti, mintha a beteg meggyógyult volna. A betegség azonban nem szűnt meg, továbbra is ott van, hogy azután most, mivel a tüneteket egy oldalon elnyomták, egy másik oldalon törjön ki és egy másfajta betegségben jelentkezék. Néha látszólag évtizedekre megszüntet az orvostudomány egy-egy betegséget, ami a kiválasztó szervekre, a vérre, a tüdőre vagy bármilyen más szervre hat, hogy azután az annál nagyobb erővel visszatérjen, és az embert teljesen leteperje a lábáról és átszállítsa a halál birodalmába. Persze a földi élet maga is egy olyan rövid időszakasz, hogy ezeknek a kialakulását néha egy életem keresztül nem lehet észrevenni, azonban a következő életben, a következő fordulónál teljes erővel tör ki, és mint ványadt, erőtlén, sovány kis gyermek születik meg, akiből már semmiképpen nem válik erőteljes, munkabíró ember. **Te hát szeretett testvéreim, ha az ember szabadulni akar a betegségektől, akkor egészségessé kell tennie elsősorban a gondolat-, a vágy- és érzésvilágát, meg kell szabadulnia a bűnös vágyaktól és kívánságoktól.** Akkor a testet eszköznek kell látni ahhoz, hogy a szellem a sűrű anyagi világban is képes legyen kifejezni magát: munkáját, feladatát, megbízatását elvégezni; a hasonlóan súlyos és mélypontra jutott felebarátjával és a törvénnyel szembeni tartozását kiegyenlíteni. Ezen célok érdekében a testet táplálni kell, a testet tisztán kell tartani, a testnek meg kell adni a megfelelő pihenést.

De a túlzások - mivel nem tanult meg lemondani - mind-mind súlyosan visszaütnek az egyénre. Mert amikor egy olyan egyén kerül át a szellemvilágba, akinek bármilyen szenvedélye volt, ideát borzalmas sors vár rá. Mert a vágyai megmaradnak, de azok kiéléséhez a lehetőség teljes egészében hiányzik. Hiába kívánja a nikotint, hiába érzi a vágyat az italra, hiába kíván különböző kábítószereket, hiába kívánja a különböző konyhák mester ízeit, hiába kívánja, hogy kívánatosan, fiatalosan, üdén, szépen nézzen ki és csodálatos, pompás ruhái legyenek: mindez teljességgel lehetetlen. A bűn eltorzítja a lelki testet. Púpossá, idétlenné, öreggé, erőtlenné teszi, és még ha üdén és fiatalon halt is meg, ez itt mind levétezik róla az erők szétszedése folytán, és itt annak látszik, amilyenné őt a vágyai, gondolatai, érzései, törekvései, cselekedetei tették. *Az ember azt hiszi, hogy a halál angyala megváltja őt a betegségektől. Azt hiszi, hogy amikor meghal, megszűnik számára a szenvedés, az ágyhoz kötöttség, az erőtlenség, és a kibíratatlan fájdalom. De ez nem így van, mert ezek mind itt élnek vele, sőt ezek a testnélküli állapotában sokkal erőteljesebben érezhetők a szellem részére, mint a vaskos testen és a lélek erőrétegein keresztül.*

Teóriáitok, elképzeléseitek vannak arról, hogy gyógyíthatatlan betegeiteket, vagy a túlságosan öregeket miként szabadítsátok meg halállal a szenvedésteljes állapotokból. Ezt hiába képzelték így. Vagy tíz-tizenkét év múlva törvényeitekbe hiába akarják egyes társadalmi rendek beiktatni ezt az ideát, azon a szerencsétlenül egyáltalán semmit nem segít. Az ember azt hiszi, hogyha valamit a földi törvények megengednek, akkor az törvényes lesz ideát is. Azt hiszi, hogy ha törvénybe iktatja, és megengedi például a különböző kábítószer használatát, az jó lesz, mert ha már nem tiltják, akkor sokkal kevesebben élnek vele. Az ilyenfajta törvények homlokegyenest ellentétben állnak az itt fennálló erkölcsi törvényekkel, és még súlyosabb következményeket hoznak a szerencsétlen lelkekre. A szellemvilág-

beli ápolóknak kettős feladatuk van. Egyesek az emberek világában vannak beosztva a szenvedők mellé otthonukba, vagy intézetekbe, amelyeket az emberi törődés és szeretet hozott létre. Hogy ma már nem a törődés és a szeretet intézményének látjátok azokat, az csak azért van, mert az ott szolgálatot teljesítő betegápolóknak nincs meg az a hivatástudatuk, türelmük, szeretetük, ami az itteni, a szellemvilágbeli ápolóknak megvan. Sokakat az indít arra, hogy az ilyen intézményekbe helyt kérjenek, hogy a kiszolgáltatottak felett uralkodhassanak, bántalmazhassák őket. Így azután nem a segítségükre, hanem inkább az életük megnehezítésére lesznek. Ezt nem azért mondom, mintha ez mindenütt így lenne, de ez is fennáll, azon egyszerű oknál fogva, hogy míg a szellemvilágban a törvény megváltja, hogy kik érettek egy ilyen szeretettől fűtött, türelmes, a beteggel együttérző munka elvállalására, addig a földi világban mindez nem történik meg. Ezért sok ilyen intézmény nem üti meg a kívánt mértéket. Tehát innen, a mi világunkból csoportosan kell ezekben az intézményekben, kórházakba, öregotthonokba, javítóintézetekbe, terápiás intézetekbe vagy akár még börtönökbe is ilyen segítőket, ápolókat küldeni, hogy azok legyenek a szerencsétlenek segítségére, hogy türelmüket, hitüket erősítsék, hogy szellemileg erőket vigyenek részükre, amik elviselhetőbbé tesznek akár egyetlen órát, egyetlen éjszakát, esetleg néhány hónapot. Öröm az olyan emberek mellett dolgozni, akik a betegségükben, tehát ezek között az új, másfajta körülményeik és állapotuk között is érzésben, gondolatban a teremtető Istenre bízzák az életüket. Mert miként a teremtető Istennek gondja van a mezők liliomaira, és az ég madaraira, azonképpen gondja van az Ő teremtményeire. Még akkor is, ha ilyen mélységekig buktak, hogy ezt a sűrű, anyagi testet kellett magukra venni és a halál árnyékában kell élni, vonszolni a legtöbbször nem kellemes, hanem fájdalmakkal megrakott életüket.

Nem Isten akarata a szenvedés, a fájdalom, a betegség, a halál, hanem a bűnnek egyenes és megmásíthatatlan következménye. De ezekből a megteremtett helyzetekből is van

kiút, ha az ember megtanulja magát fegyelmezni, ha képes lemondani az előnyeiről, és belátja azt, hogy ez a nehéz helyzet egy olyan korlátot alkot most körülötte, ami nagy veszedelemtől védi meg őt. Ha az ember az egész lelki világában érzi, hogy a teremtő Istennek gondja van rá, hogy minden rosszból, minden szenvedésteljesből valami lelki előnye származhat, ha azt Istenbe vetett hittel éli végig. Látom, érzem, tudom, hogy menyire nem könnyű a szenvedésteljes állapotokat végig élni. Ha benneteket nézünk, közöttetek is látjuk, hogy kik azok, akiknek évek, esetleg évtizedek betegsége elvégezte azt a munkát, amit életek egész hosszú sorozata nem volt képes elvégezni, amíg vágyaikat kiélhették, mert a körülmények és lehetőségek azt lehetővé tették részükre. Látom - sajnos - már azt is közöttetek, akinél nagyon kérdéses, hogy ez az eredmény ott lesz-e.

Mert nem a szenvedések juttatják a lelket egy jobb helyzetbe, hanem az, ami a lélekből kiváltódik a szenvedések, a betegségek és a fájdalmak hatására. Az ember az élet nehézségeit kétféleképpen viselheti el: vagy úgy, hogy abból lelki haszna lesz, vagy úgy, hogy minden nehézséget, fájdalmat, sírással, jajgatással, panaszkodással, nemtetszéssel él át, és így azok nem hozzák meg részére a várva-várt eredményt.

Az ember számtalanszor azt hiszi, hogy a beteget feltétlenül fel kell szabadítani betegsége alól, vagy hogy a beteg mindenmű szeszélyes kívánságának eleget kell tenni. Mert - mint mondtam - a legtöbb beteg türelmetlen és szeszélyes. A legtöbb beteg gyorsan szeretne szabadulni betegségétől, de mivel erre képtelen és nem élheti ki vágyait, ezért türelmetlenségét kivetíti a környezetére és a betegápolóra. Annak okoz kellemetlenséget, annak nem engedelmeskedik, és annak nehezíti tevékenységét, aki a türelmét, szeretetét, idejét, tudását, nyugalomát áldozza rá. Akinél még mindezeket a megnyilvánulásokat látjátok egy betegség idején, arra azt mondhatom, hogy a betegség még nem végezte el azt a munkát rajta, amiért ezek közé a körülmények közé került. **Az ember a betegséggel kiszol-**

gálatottá lesz, tehát meg kell tanulnia ezzel a kiszolgáltatottsággal élnie. Egyetlen ember - a betegápoló sem - angyal, tehát sokkal okosabb, és célravezetőbb, ha a beteg értékeli mindazt, amit a betegápoló nyújt neki, mint azzal hadakozni, annak ellene tenni, és ezzel abban ellenszenvet ébreszteni maga iránt. Tehát hiába várna el azt a türelmetlen beteg, hogy ezt is, azt is, amazt is tegyék meg neki, hiszen ő szenved, mindenki elkerüli őt és lehetőleg mellőzik, mert senki sem akarja az ő szélsőségeinek vagy indulatának kitenni magát. **Csak az irgalmaságban már komoly fokozatot elért emberlelkek képesek az ilyen betegek mellett nyugodtan, türelmesen, szeretettel megmaradni.** És itt nem olyan betegápolásról beszélek, hogy az ember betegápolóként fél órára, egy vagy másfél órára be-szalad és akkor kedves hozzá, hanem amikor mindazokat a te-endőket elvégzi, amelyek a beteg helyzetét kényelmesebbé teszik. Igen testvéreim, most böjti időben vagytok, és ebben a böjti időben jó, ha az ember különösképpen elgondolkozik azon, hogy önmagára nézve milyen megszorításokat tegyen. A vallásos emberek közül például, aki szereti az édességet, most nem fogyaszt, a húsevő kevesebb húst fogyaszt; az italkedvelő a kedvenc italáról lemond, vagy esetleg a házastársak megtartóztatják magukat. Ezek is bizonyos lépcsőfokok, de **az embernek elsősorban a bűnös természetén kell megtanulni uralkodni, és azt feladni, ami leginkább nehezére esik. Ha türelmetlen, hogy türelmes legyen; ha indulatos, hogy azt leszerelje; ha gyorsan jár el a nyelve, hogy ne szóljon semmit.** Visszatérve a betegségekhez, mindannyian eljuttok, ha előbb nem, utóbb olyan állomásokhoz, amikből nincs kiút. Amiket hetekig, hónapokig, ha ugyan nem évekig - vagy ha az életetek utolsó szakaszára tolódott ki, egész a halál pillanatáig el kell viselnetek. Hány beteg hiszi azt, hogyha abból kihozzák, akkor máris jobban fogja érezni magát. Legfeljebb annyival, hogy ott megint szabadabban követelheti azoktól, akik körülötte vannak, hogy csak vele foglalkozzanak. De az még nem jelenti azt, hogy benső szerint ez az átalakulás megtörtént nála.

A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk azt mondja: *„tagadd meg magadat, vedd fel a keresztedet minden napon és úgy kövess engem”*. Ha az ember, amíg fiatal, amíg lehetőségei vannak, amíg az emberek körülveszik őt és magasztalják, nem veszi fel a keresztyét, nem tagadja meg magát, hanem mindig azt teszi, ami jóleső, mindig csak azt fogadja el az emberektől, amire úgy érzi, szüksége van, addig belül nem történt semmi. **Pedig belül kell az embernek más nézetre, más belátásra jutnia.** Belül kell a megtérés folyamatát megkezdeni, és nem megrekedni az első lépéseknél 50, 60, 70, 90 éves korban is, hanem minden nappal fel kell vennie a keresztet, minden nap oda kell áldozni valamit az áldozati oltárra, valamit minden nap fel kell áldozni a test kívánságaiból. **Minden nap valamilyen gondolatotokon, érzéseken úrrá kell lennetek! Ha bizonyos gondolatokon, érzéseken nem tudtok úrrá lenni, az rögeszmévé válik.** A rögeszme pedig börtönbe zárja az ember lelkét, és teljes egészében megakasztja a fejlődésben. Hiába gondolja, hogy ő szenved, és gyötrődik, hogy őt megalázzák, kihasználják, becsapják, szenvedtetik, hogy tőle dolgokat megvonnak; neki elismerést, szeretetet, ezt vagy azt nem adnak meg, nem segít rajta, ha ettől a gondolattól el nem oldozkodik, tovább nem lép.

Tagadd meg magadat, ne hasonlítsd össze magadat mással, hogy annak mi adatott meg, és ne gondold úgy, hogy ha annak az megadatott, akkor neked is jogod van ahhoz! A te életed merőben más, a te bűneid gyarlóságaid merőben mások. Tehát az élet egészen más feladatot ró rád azért, hogy azoktól szabadulni tudj. Minden embernek megvannak a maga fáradalmi, nehézségei, küzdelmei. Te a magad keresztyét vedd fel, te a magad környezetében állj helyt, te a magad benső világát ismerd meg az Igazság tükrében és a magad fogyatékoságain, gyarlóságain, gyengeségein uralkodjál, hogy beteggé ne légy!

A földi élet természetes velejárója, hogy az ember időnkint megbetegszik annak következtében, hogy a lelkében lévő bűnök összegyűlnek. Amikor azután a betegséget okozó bűn alábbhagy vagy visszább húzódik, akkor a betegség is javulást

mutat. **Azonban nem természetes állapot ez ebben a világban, szeretett testvéreim, ahonnan hozzátok szólunk.** Mert mire ide jut a lélek, addigra már legalább a betegségből gyógyulóvá, lábadozóvá kellene válnia. Ideát már nem természetes az a nyomorúság, amibe az ember a testi élet nemtörődömségével, a vágyak szabad kiélésével kerítette magát. Ideát nem lehet a nyomorultat meggyógyítani és egészségessé tenni. Ideát a szegényt nem lehet gazdaggá tenni. A Földön a beteg még meggyógyulhat, a Földön a szegény még anyagi javakhoz juthat, meg is gazdagodhat, de itt nem. **Itt már tényekkel áll szemben és az van, amit a földi élettel magának készített.** Ezért nemcsak a ti világotokban kell nekünk a betegápoló szerepét elvállalnunk, hanem itt az alacsony, a Föld színvonalához közeli, vagy annak színvonala alatt lévő szférák nyomorultjai között is. Itt viszont sokkal nehezebb a dolgunk: itt nem annyi egy elvonó- vagy gyógyítókéúra, mint a Földeteken. Itt ezek az intézmények, a szanatóriumok, a kórházak, az idegosztályok, mind zsúfolásig megtelnek, és aki oda kerül, csak lassan kerül ki onnan. Vannak azután olyan szanatóriumaink, ahonnan gyorsabban kikerülhet a beteg. Ezek átmeneti helyek azok részére, akiknél nem az volt a baj, hogy nem tagadták meg magukat és nem vették fel a keresztyüket, hanem akiket a más emberek nemtörődömsége, önzése, hatalomvágya, irigysége, erőszakossága tett tönkre és juttatott ide. Tehát szükséges, hogy itt megerősítsük őket, mert elvesztették erejüket abban a küzdelemben, amelyben ők nem akartak hasonlítani az átlag, a tömegemberrel, hanem mert bátrak és helytállóak voltak, szemben úsztak az árral. Mert segítőkészek voltak, nem egyszer nemcsak a maguk keresztyét, de másokét is hordozták.

Testvéreim, kérdezzétek meg magatoktól ezekben a böjti napokban, ti mikor, kiknek vagytok segítségére? Kérdezzétek meg magatoktól, hányszor látogatjátok meg betegeiteket, hányszor látogatjátok meg az elesetteket és vigasztaljátok meg őket? Vagy hányszor fontosabb nektek, hogy mit egyetek, mit igyatok,

mibe öltözködjetek, vagy hogyan oldjátok meg a saját problémátokat?

Az emberek legnagyobb része süket a mások fájdalmával, sírásával, panaszával szemben. Szeretnék, hogy az ő panaszukat reggeltől estig hallgassák, de hogy ők is meghallanák a csendes sírást, ők is megéreznék a másik szenvedését, sóhaját, hogy ők is ott lennének egy simogatással, amikor a másiknak a legnagyobb szüksége lenne rá, arról már elfeledkeznek. Nekik adjon meg mindent a szeretet, a testvériség, az eszme, amiben hisznek, amikor bajban vannak. De hogy ők mikor, kinek, hol adjanak valamit, már kevésbé törődnek az emberek. Mással felvetetik a keresztet minden napon, más vállára ráteszik a keresztet, mást keresztre feszítenek a hitéért, az erejéért, a meggyőződéséért, a segítőkészségéért, de hogy ők a maguk kis keresztjét vinnék zúgolódás nélkül, hogy a törvénytől - nem Istentől! - következményként ráért kis betegséget, szenvedést, kényelmetlenséget, nehézséget elviseljék, erre már képtelenek. Keresztényeknek, hitben élő embereknek, spiritisztáknak vallják magukat, de mindaz, amit a spiritizmus jelent, mindaz, amit mi hétről-hétre, évről-évre itt tanítunk nekik, lepereg róluk, vagy ha tudomásul veszik is, elismerik is, hogy nekik szólt, semmit nem tesznek azért, hogy a figyelmeztetés nyomán megváltozzanak. **Ta-gadjátok meg magatokat, vegyétek fel a kereszteteket, tart-satok böjtöt, tartsatok bűnbánatot, térjete-k meg, hogy tié-tek lehessen az Isten országa.**

Isten legyen mindannyiótokkal, Isten veletek!

A MÉRTÉKTARTÁSRÓL(*)

2001. május 27.

Köszöntelek benneteket sok szeretettel az Úr, a Jézus Krisztus nevében! Álltam az óceán partján és figyeltem a vizet. A hullámok gyorsan igyekeztek a part felé és magukkal ragadták az útjukban álló homokszemecskéket. Állandó és szünet nélküli ütközésnek volt a part kitéve, és akkor **eszembe jutott a ti életek, a földi élet, amely ugyancsak állandóan, szünet nélküli ütközéseknek van kitéve.** Szükségesek ezek az ütközések, mert ezáltal esnek szét anyagrészecskék, erőtömörülések, amik többé így nem maradhatnak, mert már halálra ítéltettek és szükséges, hogy új és új erőkkkel kapcsolódjanak, amik azután új életlehetőségek felé viszik azokat. **A földi ember szervezete is állandó halálnak és állandó megújulásnak van kitéve.** Az élet minden percében sejtek halnak el és új sejtek képződnek; ezek az új sejtek új életlehetőséget rejtenek és jelentenek az egész test, az egész szervezet számára. Kívülről hatások érik az embert, amiket kénytelen elfogadni, majd azokat önmagával telítve, ismét kibocsátani magából. Belülről a lélekből is szünet nélkül hatások törnek a felszínre és azok mint hullámok kifelé sietnek és áldására vagy átkára lesznek mindannak, amivel kapcsolatba kerülnek. Az ember a légzéssel is új és új levegőmolekulákat ragad magához; az oxigént, amire szüksége van kivonja abból, ami pedig használhatatlan a szervezet számára azt kileheli, visszaadja környezetének. Táplálkozik az ember, mert táplálkoznia kell, hogy élhessen; a táplálékot elfogyasztja, azt a szervezet átalakítja és beépíti, a salakot pedig kiüríti és visszaadja a természetnek. A természetben, még a salak sem vész el, hanem a természettörvény erejénél fogva az is mind szétesik és új életlehetőségeket biztosít. Ki gondolná, hogy az állatokból vagy az emberből eltávozó salak a talajt olyan elemekkel látja el, amelyek serkentőleg hatnak a gabona hozamára, ami által az ember kellő táplálékhoz jut.

A mai ember túl sokat foglalkozik a táplálkozással és azt nagyon fontosnak és lényegesnek tartja. Van a táplálkozásnak az emberi világban tudománya, és van művészete. A táplálkozás tudománya megmondja, hogy az ember hogyan étkezzék, mit szabad és mit nem szabad; sókból, savakból, lúgokból, miből, mennyire van szüksége. Mennyi a táplálék kalóriaértéke, és ahhoz, hogy az ember élni tudjon, hány kalóriára van szüksége. A tudomány mindent kikutat, szétszed és az ember elé teszi, hogy válasszon: él vele vagy sem? A táplálkozás művészete már nem ezt teszi, hanem keresi az ember ínyének kedvezőt, hogy mi mivel és hogyan kombinálható, hogy finomabb és kellemesebb ízű legyen, amelyet az ember örömmel és szívesen fogyaszt el, némely esetben akkor is, ha az káros az egészségére. Tulajdonképpen az ember belső lelkivilága határozza meg, hogy mivé lesz benne a táplálék, mert ahogy az Úr mondja, viszonylagosan egészséges szervezetnél teljesen mindegy, hogy az ember mivel táplálkozik. Tudniillik a békés, nyugodt természetű ember, aki ismeri a mértéket és képes a mértéktartásra, - nem csak a táplálkozásban, de mindenben, a bűnnel szemben is - ezzel a természetével még a mérgező anyagokat is képes felbontani, és ha nem is képes használhatóvá tenni a szervezet részére, de semlegesíti azokat. Akinek lelkében pedig a méreg, a harag, az indulat, az önzés, a gyűlölködés, a megtorlás, a bálványimádás él, annak szervezetében a legártatlanabb táplálék is méreggé válhat. Tehát a legfontosabb, hogy az ember a saját érzés- és gondolatvilágát alakítsa át. A Krisztus eszméje szerint átalakított érzés- és gondolatvilág mindent, még amivel táplálkozik, azt is a maga testi és szellemi hasznára fordítja. Ezért azt mondom néktek, hogy legyetek mértéktartók mindenben, és igyekezzetek érzés- és gondolatvilágotokat megtisztítani a bűntől, mert sokféle betegséget lehet megelőzni ezzel. Az ember akarati tendenciája a bűn felé hajlik, és ha ma még egészségesnek látszik is, holnap különböző fajta betegségek mutatkoz-

hatnak rajta. Azonban, lelki higiéniával a betegségek megelőzhetők. **Amikor a szervező életerő működésében zavarok keletkeznek, akkor hajlamok lépnek fel a szervezetben betegségre.** Ez megint származhat az önmaga lelkiállapotából és eredhet azokból az erőparányokból is, amelyeket a szülők, a nagyszülők és még régebbre visszamenő ősök fluidikus erőiből - tudományos szóval - génjéből öröklött. Ez is hatással van rá. Mégis ha az ember ura tud lenni a maga lelki természetének, amely hajlamos a kitörésre, a haragra, az indulatra, az erőszakra, az érvényesülésre, a nagyotakarásra, akkor sok betegséget kikerülhet, illetve a már kifejlődött betegségekből is gyógyulhat.

Fertőzött tehát egyrészt az ember erőállaga és állománya, és fertőzött a környezete, ami alatt nemcsak a természeti világot értem, hanem közvetlen emberi környezetét is. A lélekből kiáradó törvénytelen érzések, gondolatok hatással vannak a környezetére; a férj, a feleség, a gyermekek, a családtagok, oldalági rokonok, munkatársak, akikkel az ember együtt dolgozik, mind-mind erős hatással vannak egymásra. A békés természetet valakiben megzavarhatja, ha a környezetében állandó a békétlenség, ha ott olyan emberek élnek, akik ezt a békétlenséget, nyugtalanságot, elégedetlenséget sugározzák ki és fröccsentik szét magukból. **Az ember a természetet, amely tulajdonságánál fogva, az óceán hullámaihoz hasonlóan mindent feltisztít,** megfertőzi mindazzal, ahogy érez, ahogy gondolkozik és ahogy cselekszik. Például ha önző, kivitelezi azt, amire ez a természet őt indítja; minden áron, mindent magához kíván ragadni és nem érdekli, hogy milyen és mekkora pusztításokat visz végbe a természeti világban. Valaha tápláló és egészséget adó volt minden, amit az ember elfogyasztott, mert Isten mindazt azért adta, hogy azzal táplálva a testét, a munkát és a feladatot, amivel megbízott, ha nem is hiánytalanul, de elvégezhesse. **Ma már nemcsak benne élnek ezek az ellentétes érzések, hanem átította velük a természeti világot is,** és a Föld akármit kínál, akármit ad néki, az méreggé változik a szervezetében; mi

több, a kölcsönhatás egyre erősebb, mert belülről és kívülről is mérgezi önmagát. **Tehát egy tisztulási folyamatnak kéne megindulni az ember bensejéből.** Át kéne alakítania érzés- és gondolatvilágát, át kéne alakítania az egész életvitelét, és szükséges lenne, hogy a maga részére megszorításokat tegyen és dolgokról, köztük a nagy mennyiségű étel fogyasztásáról is le tudjon mondani.

Hiába gondolják azok a társadalmak, mint a tietek is, hogy nem az szükségeltetik, hogy a gazdag ember is kevesebb hússal táplálkozzon, hanem az, hogy minden ember tudjon lemondani a neki jólesőről. Azt mondom néktek, hogy jó ha az ember hússal és szeszesitallal nem él vagy ha húst és szeszesitalt nem fogyaszt, mert mindkettő izgatólag hat az idegszférára. Az idegszféra nem más, mint a lelket, a lélek erőállományát összekötő rész a testtel. A test hatást tesz az idegszférán keresztül a lélekre, a lélek hatásokat ad le és fogad el a testtől, tehát egyik a másikra kölcsönös hatással van. Az az ember, aki nagy mennyiségben állatokat öl, teljesen elveszíti az idegszférajának érzékenységét, de elveszítik azok az emberek is, akik gyilkos, haragos, indulatos, gyűlölködő érzésekkel vannak felebarátaik iránt. Az ölés mindenképpen bűn. Azonban az ember alacsony szellemi fokozatán, ha az élet iránti szeretet még nem tiltakozik benne, megengedhető, - mivel bizonyos fehérjék csak az állati szervezetben találhatóak és kevésbé a magvakban - hogy kis mennyiségű hússal táplálkozzék. Az állati szervezetben - ezt nem tudom másképp kifejezni - már magasabb rendűvé válnak a növényi világban előforduló életértékek. Amikor az ember az állatot megöli, mivel az állatban ez az életerő a teljes körforgását, fejlődését még nem végezte el, benne reked, benne csomósodik. Természetesen a vérben és különböző belső szervekben is, mint a tüdő, a máj, a vese, a gyomor, valósággal bennük reked, bennük csomósodik az az érzés, amelyet az állat a halásikoly kiadása pillanatában érzett, amikor életét vették. Ezek aztán méginkább izgatólag hatnak az emberre, és betegségeket okozhatnak. Nem azt mondom okoznak, de okozhatnak.

Mint mondom, minden az egyéntől függ. Hogy ez mennyire így van, azt látnotok kell abból, hogy vannak állatok, amelyeknek húsával az ember egyáltalán nem táplálkozhat, mert ha táplálkozna, megmérgezné magát vele; sőt mi több, a növényvilágban is vannak mérges növények, amelyek az emberi szervezet táplálására egyáltalán nem alkalmasak.

Tehát, ha az ember olyan lenne, mint amilyen nem, semmi nem ártana neki, és bármivel táplálkozhatna, de mivel minden ember más, így emberekként változik a táplálék hatása a szervezetre. Ha az ember már egy olyan betegséget szerzett, amit bizonyos táplálékok még inkább ronthatnak, akkor annak a tápláléknak a fogyasztásától el kell állnia. Akinek a hasnyálmirigy működése leáll, vagy abban zavarok keletkeznek és nem termel elegendő inzulint vagy nem akkor termeli, amikor a szervezetnek arra szüksége van, az nem fogyaszthat cukrot vagy szénhidrátot, mert attól szervezete még inkább károsodik. Az ilyen egyének nem mondhatom azt, hogy bizonyos esetekben engedélyezhető számára a cukor fogyasztása! Akinek vérében sok zsíradék halmozódik fel, és ennek következtében a vére besűrűsödik, annak szükséges, hogy megszorításokat tegyen arra nézve, hogy ezt megakadályozza, különben a már amúgy is megterhelt máj megbetegszik és még annyi feladatot sem lesz képes elvégezni, mint eddig. Akinek a gyomrával van baj, az nem fogyaszthatja ugyanazokat a táplálékokat, amelyeket én különben egészségesnek mondok. Mert például a nyers gyümölcs vagy zöldség egészségesnek mondható, de akinek a gyomrával van baja, az az ezekben lévő savakat nem képes semlegesíteni, ezért jobb, ha azokat párolt állapotban fogyasztja.

Egyáltalán az emberben a lúg és a sav hatásnak is összhangban kell lennie. Dehát kérdem én, mi van az emberben összhangban? Az egyik pillanatban békés és nyugodt, mondhatnám báránytermészetű, a másik pillanatban - emberies kifejezéssel élve - fent van a plafonon, haragos és indulatos. Az ember azt gondolná, hogy ez nem hat a szervezetére. Hogyne

hatna! Ezek a nagy kilengések hatással vannak az érrendszerre. Olyan ez, mint mikor egy u-alakú hajlított csőbe folyadékot tesznek, a cső egyik szarát lezárják, a másik végéről pedig egy dugattyú által nyomást gyakorolnak a folyadékra. A nyomás következtében olyan feszültséget idézhetünk elő a csőben, hogy az egy bizonyos ponton kiszakad. Tehát jelen esetben, ezek a hatások annyira felviszik az illető vérnyomását, hogy az komoly károkat okoz az erekben, bizonyos esetekben a már meggyöngyült falú erek elpattannak, és ez óriási károkat hoz létre, például az agyban. De kérdezhetném, mivel él az ember bölcsen és okosan? **Romlott levegőt szív be**, de nehogy azt gondoljátok, csak azok, akik nikotinnal fertőzik magukat. Nem! Nézzétek meg a világotokat és megláthatjátok, hogy milyen mérgezett, különösen a városok levegője. Az ember a lakását sem szellőzteti kellőképpen, hogy megfelelő oxigénnel dúsított levegőhöz jusson, és pillanatról-pillanatra, percről-percre, óráról-órára ezzel az oxigénhiányos levegővel telíti tüdejét. Ne csodálkozzék, hogy egy idő után a szervezet nem bírja ezt az örökös küzdelmet, harcot és beteggé lesz. **A táplálkozás terén keresi az ínycsemegetőt**; sokkal többet eszik, és olyan ételeket fogyaszt, amit a már kialakult betegsége miatt nem lehetne. Ezáltal nemcsak a gyomrával lesznek bajok, hanem más szervével is, amely az élelem felszívódását segíti elő, illetve szabályozza, hogy milyen anyagok kerülnek a vérbe, hogy azok lassan a sejtekbe épülhessenek. Túlfűszerezi az ételét, mert kívánja az erős ízeket, de ezek a fűszerek mérgekké válhatnak a szervezetében. Igaz, mindenre szükség van, - de mint mondom - a mértéket ismerni kell! **Az Úr azt mondja, hogy azok, akik az igazságon keresztül átalakulnak, ők a világ sói.** A sóra szükség van, mert a só ízt ad és megköti a szervezetben a vizet; anélkül az kiszáradna. Kérdés azonban, hogy milyen állapotban, mennyi sóra van szüksége, mert nagyobb mennyiségre van szüksége annak, aki meleg, tűző nap alatt fut vagy bármilyen fizikai munkát végez, mint annak, aki az árnyékban kényel-

mesen pihen. Igen, szükség van a folyadék bevitelére, leginkább tiszta víz formájában, de ugyan milyenné váltak forrásaitok, folyóitok és folyamjaitok? Bizony-bizony lassan csak vegyszerrel megkezelt víz jut az emberi szervezetbe és abból sem elegendő, mert az ember szívesebben fogyaszt bódító italokat vagy különlegesen ízesített, agyonédesített hűsítő italokat, amik mindenféle bajok forrásává válnak.

Azután ott van az életöszön. Hányszor és hányszor visszaélsz ezzel is; hol túlságosan felfokozza és akkor is élni akar, amikor már a halálnak kell aratnia, más esetben annak sem ad létehetőséget, akinek Isten szerint munkája és feladata lenne még. A fajfenntartó erővel is visszaélsz, amelynek a legtisztábbnak kéne lennie és mindazt a sok betegséget, ami az összekevert erők következtében létrejön, átadja az utódoknak és ők hetedíziglen hurcolják, cipelik mindazt magukkal. **Nagyon szeretném, ha nem értenétek félre engem és nem vonnátok le olyan következtetéseket, hogy aki beteg, az bűnösebb mint más, vagy ha nem ő, akkor az őse egészen biztosan sokat vétkezett. Aki viszont egészséges, arról azt gondoljátok, hogy az mindent helyesen, az igazság és a szeretet törvényének megfelelően töltött be az életében.** Sok beteg fluid van és számtalan esetben erősebb szellemek beteg fluidokat vesznek magukra, hogy ezeket megtisztítsák; aki pedig kellő erővel nem rendelkezik még, vagy kicsiny a hite, az vasegészséget kap, hogy megszeresse az életet. **Mindazok pedig, amit az embernek a hit erejével kéne elviselnie és meg kéne cselekednie, azt nem cselekszi meg, mert nincs ereje és hite.** Sőt a legkisebb testi fájdalomra is feljajdul és szükségesnek tartja, hogy mindennemű fájdalomcsillapító szerrel éljen. **De testvéreim, nincs az a fájdalomcsillapító vagy gyógyszer, amelynek valamilyen mellékhatása ne lenne.** Tehát úgy a betegeiteknek, mint az orvosaitoknak mérlegelniük kellene, hogy mikor és mennyit adjanak, nem pedig azt hinni, hogy gyógyszerektől holnap már egészséges leszek. Nem! Ezek mind-mind újabb mé-

regként rakódnak le a vesébe, a májba, a gyomor falára, a belekbe, tehát megmérgezi vele magát és többet árt magának, mint amennyit használ. Én ezzel nem azt mondom, hogy nincs szüksége az embernek gyógyszerre, de tudniuk kellene az orvosoknak és az embereknek is, mikor és mennyit. **Száz évvel ezelőtt nem volt ennyi allergiás beteg, mint ma,** és mindez azért van, mert az emberi szervezet telítődött bizonyos vegyi anyagokkal, amelyre azután túlságos érzékenységgel reagál, azaz allergiás hatást vált ki a szervezetében, ami olyan méreteig fokozódhat, hogy a halálát is okozhatja. Allergiássá és beteggé válik azért is, mert amit elfogyaszt - ahogy azt a természet adja - az már nem tiszta és természetes, mint volt azelőtt. Mérgektől szennyezett a talaj, és az abból sarjadó fű is, amit az állat legel. Mindazok a hormonok, amikkel kezelik az állatokat, amivel beoltják őket, az belekerül az emberi szervezetbe is, és ott elváltozásokat okoz. Egyes sejtek működése teljesen lelassul, más haragos, indulatos természetű sejtek - csak így tudom ezt mondani - gyors osztódásnak indulnak és nagy kelevényekké, nagy daganatokká növekednek, és ahol daganat keletkezik, ott a halál hatalmasodik el.

Ezeket a rosszindulatú daganatokat helyes táplálkozással, Istenbe vetett hittel, pozitív gondolkodással, szünet nélküli jó szándékkal, imádsággal, a szeretet érzésének egy magas szinten való tartásával körül lehet zárni, hogy az újabb károkat ne okozzon. Meg lehet bombázni ezeket a sejteket azzal is, hogy vegyi anyagot juttatnak a vérbe vagy különböző sugárzással is, de el ne feledjétek, az élő sejtek gyorsabban és hamarabb pusztulnak és égnek el, mint a makacs és erőszakos sejtek, amelyek ezt a daganatot képezik. A mai tudomány még nincs tisztában ezek megfelelő mértékű és arányú adagolásával. Már tisztába jött azzal, hogy milyen kezelésekkel lehet hatást elérni, de sokszor tévesen azt hiszik, ha háromféle vegyi anyaggal hatást értek el, akkor a hatást felgyorsíthatják és fokozhatják, ha a háromféle komponenst keverik, de ezzel csak nagyobb bajt zúdítanak az emberre. Tehát én azt mondom néktek kedves

testvéreim, hogy a fehér mágia egész zuhatagja, gyógyító erők vehetnek körül benneteket akkor, ha hiteteket Istenbe helyezitek. Ha feltett, igaz szándékotok az, hogy az életeteket átalakítsátok, megváltozzatok és más emberekké legyetek, akkor a halálból is visszahozhatók vagytok az életbe. Ha pedig mindez nem történik meg a ti életetekben, akkor még előbb is elszólíthat benneteket innen a halál, mint ahogyan azt eredetileg Isten kegyelme szánta részetekre. Egyeseknek nagy, súlyos dolgok is eredményt hoznak és súlyos betegségekből is kigyógyulhatnak, másoknál úgy nézett ki, hogy egészséges az illető, és mégis egyik pillanatról a másikra eltűnik ebből az árnyékvilágból. **Tehát nem szükséges a relatíve egészséges embernél a nagy válogatás az étkezésben, sem az ínyenckedés, sem a torokkodás, sem pedig a koplalás azért, hogy fogyjon, hanem étkezzék természetesen.** Aki viszont beteg, tartóztassa meg magát mindazoktól az ételektől, amelyek nyilvánvalóan a kárára lesznek. **Még egy dologról szeretnék szólni nektek: az ember mozgáshiányáról.** A mozgás az élet természetes velejárója; minden, ami él mozog. Szükséges tehát az embernek a mozgás, a munka. Szükséges, hogy az ember megizzadjon, verejtékezzon, mert ezáltal sok olyan méreg választódik ki az izzadságmirigyek működése révén a bőrön keresztül, amely ha a szervezetben lerakódik, egy idő után betegséget okoz. **Szükséges, hogy az ember fiatal korától kezdve késő öregségéig mozogjon, tevékenykedjen, munkát végezzen. Más az eset, amikor az embernek mozgásszervi betegsége van,** mert akkor még ha akarná sem tehetné azt, de más életmóddal, más életszemlélettel sok bajt megelőzhetett volna.

Az ember ma itt él a világban és így látjátok egymást és önmagatokat, ahogyan vagytok. Sok minden az előző életekben történt, tehát az okokat nem is lehet mindig ebben az életben keresni és megtalálni, hanem már múltja van mindennek. **Az ember ne higgye egy percig sem, hogy halála után, az elrontott fluidokhoz többé semmi köze. Nem így van!** Az ember azt hiszi, hogy az a karma: ha öltem, majd engem is megölnék, ha

csaltam, majd engem is megcsalnak. A tény az, hogy a fertőzött anyagokat - természetesen Isten ingyen kegyelméből - tiszta erőkkkel feldúsítva, újra fel kell vennie, fel kell dolgoznia, tisztává kell tennie, át kell alakítania. Az embernek ki kell vennie a részét ebből a munkából, hogy amit elrontott, azt helyrehozza, átalakítsa.

Ne legyetek elbizakodva, ha ma még egészségesek vagytok, de ne legyetek kétségbe esve sem, ha betegségben kell életetek napjait morzsolgatnotok. Mert él az egy igaz Isten, akinek gondja van mindannyiótokra, és mindegyikőtöknek csak annyit ad a terhekből, aminek feldolgozására és elviselésére képesek vagytok. A gyógyuláshoz szükséges a delej is. A delej nem más, mint olyan erő, amely a szervezetben ütközést hoz létre, azaz a delej megütközik, felbontja, felszabadítja, és apró részecskékre szedi a kötött állapotban lévő, betegséget okozó erőket, hogy utána külön-külön bánjon el velük. **A delej levonható ima és hit által; átvihető egy egyénre a delejező által, de a delejezőnek is az ima által kell levonnia azt.** Vízet, vattát, tiszta gyolcsot, természetes anyagokból készült ruhát érdemes delejvel átítatni, és ezeket a tárgyakat a beteg testrészeire helyezni. Például a szív fölé, mert sugárzó erejénél fogva az a bőrön, az izmokon és a csontokon keresztül is áthatol. **A sugárzás nem más, mint a legfinomabb rezgés.** *A delejes víz koncentrált közeg,* ezért szükségtelen, hogy az ember a delejes vízből annyit fogyasszon, mint amikor a szomját csillapítja; *abból egy nyeletnyi, egy egész piciny korty megteszi ugyanazt a hatást, mintha egy egész pohárral innék belőle.*

Az idült, a 20, 30 vagy akár 50 éve meglévő betegségnek, amelyen a delej nem segített, karmatikus vagy egyéb okai lehetnek, amire most nem térek ki. Tehát **vannak esetek, amikor az embernek a betegséggel meg kell tanulnia élni.** Ilyen esetben delejes vizet csak akkor szabadna fogyasztania, ha az állapotában valami módon romlás, rosszabbodás állt be. Különben, ha az emberben nincs vibráló lelkesedés és erős hit, a de-

lejes vizet is úgy megszokhatja a szervezete, mint egyéb gyógyszer. Így hatásából már sokat veszít, és amikor igazán szüksége lenne a delej felbontó erejére, akkor az nem képes elvégezni rajta azt a hatást, amit különben elvégezne. **A megszokás különben nagyon veszélyes az emberre nézve.** Az ember a szokások rabjává válhatik étkezésben, cselekvésben, alvásban; ellustulhat, elkényelmesedhet és nem kívánja meg önmagától azt, ami az egészséghez és a tiszta lelkülethez szükséges lenne. Ezeket a helytelen tendenciákat már nagyon nehéz visszaforgatni, hisz láthatjátok, hogy az ember mily nehezen szabadul szenvedélyeitől is. A szervezet jó tanító; megmutatja, hogy mire van szüksége, mennyi pihenésre, mennyi munkára, mennyi lemondásra, mennyi türelemre, mert ezek mind szükségesek ahhoz, hogy a táplálékot helyesen tudja feldolgozni a szervezet. És ha a táplálékból valami hiányzik, mint például a kálium, a kalcium, a vas vagy bármi, azok szükségességére figyelmeztet a tünetek által. Amikor azonban az ember csak úgy megkíván valamit, mert annyira szereti az erőset, a sósat, a kesernyést vagy a legtöbb ember a mértéktelenségig az édességet, az az ő félrefejlett ízléséből ered. Akik rászoknak az alkoholra, nem tudnak nélküle élni, pedig a szervezetnek semmi szüksége nincs rá. A májban, a vesékben óriási károk keletkeznek, nem beszélve az agysejtek pusztulásáról, ami feledékenységgel jár. Tehát óriási károkat okoz ezzel magának az ember! A feledékenység sem más testvéreim, minthogy az agyból fontos vegyi elemek hiányoznak vagy ott olyan anyagok halmozódnak fel, amit a vér onnan kiüríteni nem tud.

A feledékenységnek még egy másik okára is rámutatnék. Az ember számára az agy eszköz a gondolkodásra, tehát **az agyat munkába kell szólítani** és használni kell, azaz **gondolkodni kell**. Akik lusták a gondolkodásra, azok feledékennyé válnak, mert nem veszik az időt és a fáradságot, hogy a hallottakat vagy látottakat pontosan megjegyezzék, és akkor nincs amit előhívhatnának, amikor arra szükségük van. Természetesen a korral

a szervezet kopik, elhasználódik, de ha az ember nem használja bölcsen, idő előtt tönkremegy. Az öregedés természetes folyamat, így sem a szív, sem a gyomor, sem a máj, sem a vese, sem a belső elválasztású mirigyek vagy az agy, már nem funkcionál úgy, mint fiatal korban. De lehetséges az embernek idős korára is megtartani az értelmi képességét, a józan gondolkodását és viszonylagos egészségét is.

A józan gondolkodás nagyon fontos; józanul átgondolni, hogy az ember mit, mikor és ne a testnek jólesőt kedvelje, hanem azt, ami a lelket acélozza, erősíti, és ami a szellemet szabaddá teszi. **Tehát éljetez mindennel bölcsen, amiről pedig tudjátok, hogy károtokra van, azt hagyjátok el! Hússal és a szeszesitalal pedig óvatosan éljetez!** Szeszes italok közül leginkább a bor ajánlott, mert abban olyan nyomelemek vannak, amelyek mértékletes fogyasztás mellett, a szervezet tisztítására alkalmasak. De aki a mértékletességet nem ismeri, az jobb, ha nem él vele. Remélem, hogy megértettek és nem félreértettek! Én vagyok a „doktor bácsi”, ahogyan ti hívtok engemet. Most szeretném elvégezni azt, amit az elmúlt alkalommal ígértem néktek. (A médium által megdelejezi a betegeket.)

Körvezető: Magyarországról egy testvérünk kérését szeretném irányodba tolmácsolni. A férje súlyos beteg és arra kért, ha lehetséges nézd meg őt.

Médium: Minden beteg szeretne a betegségtől, a szenvedéstől szabadulni. Ez természetes, és ezért adta Isten a természeti világban azokat az anyagokat, amelyeknek gyógyító hatásuk van, és ezért küld el olyan orvosokat, akik az emberek egészségének helyreállításában segítséget tudnak nyújtani, de mint azt beszédemből kivehettétek, Isten után elsősorban a beteg emberen múlik, hogy meggyógyul-e vagy sem. Vannak betegségek, amik nem gyógyíthatók, mert karmatikusak, ezért az Úr sem gyógyított meg mindenkit. Tehát ez így áll. Én elsősorban hozzátok és közétek vagyok beosztva, én a ti testi és lelki nyavalyáitokat ismerem leginkább. Az illetőt, akiről beszélsz nem ismerem, és ezért ahhoz, hogy az ő bajához hozzászólhassak,

nekem őt alapos vizsgálat alá kell vennem. Ehhez viszont szükségeltetik, hogy tudjam, hova menjek és kit keressek. Tehát ha az neked is megfelel, akkor mondjuk, a földi ember időszámítása szerint este nyolc óra tájban ellátogatok hozzád. Kérek, hogy tedd ki valahova írásban a nevét és címét, és többször hangosan nevezd meg az illetőt. Én majd, amint alkalom kínálkozik rá, felkeresem őt.

Isten veletek!

A HALDOKLÁS ÁLLAPOTA(*)

2005. március 27.

Az Amerikában élő Terri Schiavo 27 éves korában a lakásában a padlón összeesett. Az agyműködése leállt. Előbb kórházba került, majd betegek otthonában gondozták, mesterségesen, intravénásán táplálták. Tizenöt év után megszüntették a mesterséges táplálást, és Terri két héten belül meghalt.

Szellemvilági oktatónk a következőket mondta ezzel az esettel kapcsolatban:

Felfigyeltetek-e arra az írásokban testvéreim, hogy az Úr, amikor szenvedett és gyötrődött a keresztfán, semminemű vegyi anyagot nem fogadott el, amivel testi kínjait enyhíthette volna? Mindegyik alkalommal, amikor azt Néki felkínálták, gyengéden, de határozottan visszautasította. Nyilvánvalóvá akarta tenni, hogy minden szenvedést vállal, és minden szenvedésen, ami a halállal jár, keresztülmegy és elviseli azt. Minden embernek más és más a halála, de a leggyötredelmesebb halál, a haldoklásnak az a folyamata, amikor az ember valami miatt a két világ között megreked. A mai emberi tudomány tévesen azt hiszi, hogy ha az ember által tönkretett életet mindenképpen és minden áron kihúzza, és az ilyen embert mindenképpen életbe tartja, az a fontos. Nem tudja felmérni, hogy az illetőnek, akivel

ezt cselekszi, milyen nagy károkat és szenvedéseket okoz, mert megreked az ilyen, csapdába kerül a két világ között. Itt már nincs és ott még nincs. Elszakadna a testtől, de nem tud. Visszahúzódna a testbe, hogy azt éltetni tudja, de képtelen. Tehát mindennemű ilyen anyagokkal, mindennemű ilyen kísérletezésekkel, vagy mesterségesen táplálékhoz juttatással, kiteszi magát az ember annak, hogy a két világ között, a közbülső világban megreked. Tehát jobb, ha az ember, amikor az idő itt van, elengedi és elbocsátja az ő szeretettét, és jobb az embernek úgy rendelkezni, hogy enyhítse ugyan a fájdalmat, mert nem Krisztus ő, de semmiféle olyan dolgot ne vegyen igénybe, amellyel ezt a veszélyt magára hozhatja, vagy mások reá hozhatják. Mert az ilyeneknek nemcsak most, ebben az állapotban, hosszasan tartóan nehéz, hanem a halál után, ideát is nehezen tudnak öntudatra ébredni és erőiket úgy összeszedni, hogy ennek a láthatatlan világnak éber, öntudatra ébredt egyénisége, teremtménye legyen. Mindig veszélyesek azok a dolgok, amik a test és lélek, valamint a szellem kapcsolatát meglazítják, vagy ha a meglazult kapcsolatot újra szorosabbra akarják kapcsolni, mert a kapcsolódás görcsös lesz, és ezáltal nem jöhet létre az, aminek létre kéne jönnie, az egészséges felépülés, vagy a békés eltávozás.

A halál nem félelmetes dolog. Az út az, ami nehéz, különösen egyeseknél, amíg a halál pillanata beáll. Mert rontani lehet ezen, el lehet rontani az embernek magának is, ha a természetes folyamatba beleavatkozik. A halál előtt néhány órával, esetleg néhány nappal is már egy békés szendergő - normális esetben mondom, nem manipulált helyzetben - egy olyan lelki állapotba kerül, amikor is távol kerül a fizikai élet jelenségeitől, az emberek világától, és lassan kezd kibontakozni számára a láthatatlan világ. Krisztus nagyon pontosan tudta, hogy miért nem fogadta el azokat a szereket, és mestere volt annak, hogy az életerővel hogyan támassza életre a megholt fizikai testet. De az ember minden tudományával együtt sem az, hanem bele-

kontárokodik a természet már szétbomlasztó munkájába, belevatkozik a halál angyalainak munkájába, amivel nagy fájdalmakat okoz pont annak, akit szeret, vagy szeretett. És annak életét vagy állapotát nehezíti meg, vagy ha az illető maga járult hozzá azzal, amit tett, ami a kérelme volt, és így nem az isteni akarat, és nem a halál angyalainak munkája történhet meg úgy, ahogy ők oldoznak, hanem az ember hozzá nem értő akarata, szándéka és hozzá nem értő tudománya. Isten legyen mindnyájatokkal. Isten veletek.

**4.
TERMÉSZETI ERŐK (*)**

A TERMÉSZET ÜZENETE(*)

1996. október 3.

A természet üzenete:

Folyóimat tönkretettétek! Vizeimet megmérgeztétek! Talajomat megfertőztétek! Növényeimet pusztítjátok! Óserdőimet kivágjátok! Állataimat megkínózzátok! A természetet kiraboljátok! Mindent, amit a teremtő Isten örökségül adott nektek e Földdel, meggyalázzátok! A természet sír és nyög, a természeti világ lázad, nem lesz többé az ember barátja, segítője és társa, mint ahogy az volt régtől, kezdettől fogva, Isten akaratából, Isten parancsára. A természet nem lesz többé az ember hűséges szolgálója. Nem adja meg többé a Földnek mindazt, amire a rajta élőknak szüksége lesz. Vizeit kiszárítja, napját sötétbe borítja, holdját véres köddel veszi körül. Hol szárazsággal, hol nagy-nagy hidegekkel, hol pedig mindent megrothasztó esővel fogja a Föld népét ébresztgetni arra a tudatra, hogy mindazzal, ami az ő örömére, boldogságára és segítségére adatott, nem teheti azt, amit akar. Az ember értelmesebb a növénynél, az állatnál, és az ember szabadon cselekedhetik jót vagy rosszat. Az egész természet, - a növények és az állatok, amelyeket életprincípiumok éltetnek - az emberre bízott. Az ember azonban, mindezzel a szépség és jósággal, ami a természetben lelhető, visszaélt, meggyalázta, és ma is azt teszi, és ezért felelősséggel tartozik. Siratjátok az embereket, és kérdezitek, miért a növény- és állatvilágnak, miért a természeti világnak fogom pártját?

Azért teszem, mert ők rátok bízottak, mert nekik ti vagytok a nagy, és erős testvérei; mert ti tehattétek, cselekedhettétek volna a jót, de az Isten akaratával ellentétben a rosszat cselekedtetétek. Sajnálom az embert, mivel ember az emberhez gonosz? Sajnos a Földön egyre több a gonosz ember. Tehát nem sajnálom őket, mert ők szabadakaratuknál fogva a gonoszt, az Istentől elvetett cselekszik, amivel nehezítik és ezáltal tönkreteszik mások és a maguk életét. De sajnálom azokat, akiknek

nincs lehetőségük a választásra, akik nem mozdulhatnak arról a helyről, ahova állítottak, akik nem rohanhatnak el, amikor a fejsze éle az egészséges fa törzsére vettetik. De sajnálom mindazokat az állatokat, amelyeket az ember kénye-kedve szerint, úgynevezett tudományos kísérletekre használ fel és okoz nekik mérhetetlen szenvedést. Ez a szenvedés visszaüt, ez a szenvedés bánatot és nincstelenséget hoz a Földre. Ezért nincs, ezért nem létezik többé ez a ragyogás, ez a csodálatos természeti világ, amelyet megmutattam az eszköznek.

Mindenben benne van a betegség, benne van a kín, a fájdalom és az elmúlás, és mindez egy lehanyatló korszak utolsó óráit mutatja. Azokért az emberekért, akikben még Isten, egymás, és minden élő iránt a szeretet él, Isten az Ő kegyelménél fogva majd megrövidíti azokat a napokat, amikor a természettörvény ereje fog érvényesülni a Földön. A természettörvénybe beleíratott: „szemet szemért, fogat fogért!” Amit az ember beleadott a természetbe, azt kapja vissza éhség, betegség és szenvedések formájában, ezért a természeti világ nem lesz számára többé tündérvilág és tündérvilág. Ez csak a mesék és szférák világában marad meg. Mert a vizeimet megfertőzték, a fáimat oktanul kivágták, az állatvilágomnak nagy szenvedést okoztatok, a tiszta levegőt, amelyet erdőitek fái tettek tisztává, megfertőzték, völgyeimbe nem virágok nyílnak, hanem oda mindenféle undokságokat temettetek, és a tenger mélyén robbantásokat végeztetek. A természet csapásai, katasztrófái bekövetkeznek, mert gonosz érzéseitekkel, vágyaitokkal, gyűlöletetekkel e tündérvilágot az idők végezetére elpusztítottátok. Az emberek majd várják az esőt, de az ég nem könyörületes; az emberek várják az őszi vetésre a havat és elmarad. Más helyeken hatalmas árvizek vannak, amelyek mindent megrothasztanak, és mindenféle furcsa rovarok pusztítják vetéseiteket. Az egyik helyen nincs, máshol túl sok a napfény, a meleg, máshol pedig kibírhatatlan a hőség. Egyik helyen minden kiég, máshol pedig minden elrothad. Sok a Földön az éhező, akinek nincs meg a

betevő falatja sem, miközben mások dőzsölnek, ínyenc falatokban dúskálnak.

Nagy a köd és a sötétség, és van valami dögszag a levegőben és nem érződik a virágok illata Ez a világ a halál, az elmúlás, a pusztulás világa - javak, gyümölcsök nélkül... Meddő életek, szomorú életek, reménytelen, hitetlen, kietlen életek...

Most már nem látok semmit... sötét van.

CSODÁK ÉS JELENSÉGEK(*)

1997. december 14.

Az én Atyám, Istenem nevében köszöntelek benneteket testvéreim! Figyeljétek az idők jeleit!... a régiek is ezt tették... Semmi sem történik véletlenül, mindennek oka van és minden céllal történik. Honnan jön a szél és mitől erősödik orkánná? Honnan jön, hova megy? Ki indítja meg az ég csatornáit? Ki hozza létre a felhők járását, tömörülését, sűrűsödését, majd a benne lévő nedvesség kicsapódását? Miért indult el, milyen erőktől indítva és hol keletkezett az a csillag, amely feltűnt a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk születése előtt és megállt a betlehemi istálló felett, ahol a gyermek Jézus született? Üstökösök keletkeznek és lehullanak. Időnkint csillaghullás van, máskor mozdulatlanak látszik az ég. Az Úr születése előtt, Mária az eget kémlelte, mert érezte és tudta, hogy mindennek a gyökere ott van, minden onnan indul el, és a Földön, mint jelenség egy-egy pillanatra megmutatja magát, hogy azután a világmindenségben tovább folytassa útját, amíg időtörvénye le nem járódik. Minden: kicsiny, vagy nagy, ebből a világból jön. Az ember lelkében keletkező érzések is szellemi eredetűek. Minden jön és megy; mindennek ideje van, mindennek fejlődnie kell, hogy kihozza magából azt, ami benne van, és elérje a célt, amiért a létbe szólított. Az a cél, hogy mindazok az erő- és életparányok, amelyek szétfrocscentek a teremtett világmindenségben, egykoron újra visszataláljanak oda, ahonnan származnak, ahova tartoznak, aminek

természetét együttesen képezték, hogy egy boldog világ alakuljon ki azok számára, akiknek a lelkében az megszületett, akiknek a lelkéből az útnak indult. Mert nem csak az létezik szeretett testvéreim, amit az ember gyengülő, homályosuló, vaksi szemével lát; nem csak a kemény anyag zárt világa. Hanem létezik egy másik világ az anyagi világ mögött, ami a tárgyi világ jelenségeit létrehozza, megfelelő körpályákon mozgatja, időt és alkalmat adva arra, hogy mindazt kihozzák magukból, amelyek bennük foglaltattak, és azok minőségükhöz méltóan megtalálják helyüket a teremtett világmindenségben. Megtálálják azok a parányok is, amelyek egy-egy teremtménynek tartozékai, járulékaik, produktumai voltak.

Tehát van egy másik világ, amely a látható, a fogható, a test érzékszerveivel érzékelhető világ mögött létezik, ténykedik és törvényt tart fent. Ennek a törvénynek a legerősebb motívuma a fejlődés, az igazság és a szeretet törvénye szerint, úgy hogy mindkettőben fejlődve, tökéletes harmóniában elérje a maximumot Isten közelségében. Mert Istent meg lehet közelíteni, sőt szükséges is megközelíteni, de Isten helyét, nagyságát, erejét, hatalmát senki a világmindenségben át nem veheti, be nem töltheti. Az örökké élő Istent kell az embernek is valaha megközelítenie, amikor az egész érzés- és gondolatvilága átalakult és ő betöltötte a teremtő Atya akaratát. **Ez a szellemvilág gyakran adott és gyakran ad jelt magáról; figyeljétek tehát a jeleket, a jelenségeket, hogy azok mögött felfedezhessétek az indító erőt, a mozgó lényeket, és végsősorban ezen a szálon keresztül eljuthassatok ti is Istenetekhez, Atyátokhoz.** Ezek az égi jelek néha csodaként tárulnak az ember csodálkozó szeme elé, más alkalommal pedig félelmet keltenek benne, mert nem tudja, hogy mit akarnak ezen jelek megmutatni neki, mit akarnak elérni vele, esetleg a képzeletében felépített fellegvárában mit fognak lerombolni. Félti az ember azt is, amit a rosszban, a gonoszban épített, mert abban látja a nagyságát, erejét, hatalmát, és érzi, hogy ezek a jelek, amelyek megjelennek az életében, mindezen építkezésére veszélyt hoznak.

Mégis azt mondom: figyeljétek az égi jeleket, miként a régiek figyelték és pontosan igazodtak az ég törvényeihez. Pontosán eligazodtak a nap, a hold, a csillagok járásában és állásában; pontosan tudták, hogy mi mit jelent, hogy mi mire akarja a figyelmüket felhívni. Tulajdonképpen minden megrázó esemény előtt, az ember életében ott vannak ezek a jelek, csak oda kell figyelni, csak meg kell azokat látni.

Ezek a jelek ott voltak a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk születésénél is; ott voltak a mezőn, a pásztorok előtt, akiket fényesség borított el az angyalok sokaságától, és akiből olyan fény és erő áradt, hogy nappali világosságot árasztott a mezőn az éj sötétjében. Ott voltak a jelek a bölcsek előtt, akik messziről, a varázslatok, a misztikumok hazáiból, keletről-jöttek, ott voltak a jelek Heródes életében is, aki rosszat olvasott ki belőlük, mert féltette a hatalmát attól, akit ő jelentéktelennek hitt, de miután a keleti bölcsektől értesült, hogy nagy valakinek kell lennie, ha keletről a bölcsek is ide zarándokolnak, akkor tudta, hogy megint gathatja a hatalmát. A régiek olvasták azokat az írásokat, amelyeket Isten emberei a jövőből láttak meg, és tudták, hogy a jövendöléseknek, amelyek Istentől valók, be kell következniük, és senki ember fia, akármilyen királlyal, akármilyen hatalommal, akármilyen gazdagsággal bír is, nem képes a bekövetkező eseményeket megállítani, mert azok az idők méhében nagyra nőttek.

Nagyra nőttek először a teremtmények lelkében, azután e világban; e világban, amely nem az Úré; ahogyan ő mondta: „*az én országom nem e világból való*”. És ha nem e világból való, akkor kell lennie egy másik világnak, ahova Ő való, amelynek Ő a küldöttje, ahonnan jön, ahonnan elhozta mindannyiunk és mindannyiótok számára az örömhírt, hogy a teremtő Isten egyetlen teremtményéről sem feledkezett meg, hanem utána nyúl az eltévelyedetteknek. És Krisztus áldozatában kiengeszteli a törvényt, hogy aki meghalt, az élhessen; hogy akit eltemettek, az feltámadhasson; hogy aki Krisztusban hinni tud és újra hinni fog, annak örök élete lehessen. Mindannyiótok életében vannak

jelek; mindannyiótok életében megmutatkozott vagy megmutatkozott ez a másik világ, amelyről az Úr szólt. Néha figyelmeztet, máskor elismer és simogat, megint máskor bizonyosságot ad arról, hogy akiket szerettetek, azok élnek és vannak, helyzetük pedig olyan, amilyenné alakították azt földi életükkel: érzéseikkel, vágyaikkal és gondolataikkal. Mert azt mondja az Írás: *„amilyenek az én érzéseim, vágyaim és gondolataim, az vagyok én”*. Ezeket viszont más nem alakíthatja át, csak maga az egyén. Mindenki a maga érzése miatt, vágyai miatt, gondolatai miatt, törekvései miatt és cselekedetei miatt felelős. A törvény felelősségre von mindenkit, hogy amikor a lehetőségek és alkalmak ott voltak, mit kezdett ezekkel? Mit olvasott ki az égi jelekből? És ezekből az égi jelekből kiolvasa-e azt, amit kellett, és ezáltal megtért-e? Mert *„szükséges tinéktek, hogy újra szülessetek víztől és Szentlélektől”*. Szükséges mindannyiótok számára, hogy újra szülessetek a testetöltések sorozata alatt. Szükséges hogy új és új lehetőségek legyenek újabb és újabb próbálkozásra, hogy a jót megismerjétek, a gonoszt pedig elhagyjátok, nehogy naggyá és hatalmassá növekedjen az a ti lelketekben, és a ti környezetetek életében. Igen, felelősséggel tartoztok azért, hogy mindazzal, ami szemetek elé tárult, mit kezdtetek. A vak ember nem látja az idők jeleit. A vak ember legyint és azt mondja: *„a dolgok mindig voltak és lesznek”*. Lehet, hogy mindig voltak és mindig lesznek, de az ő számára nem mindig voltak és nem mindig lesznek. Az ember próbálkozása véges, és Istennek a bűnös szembeni hosszútűrése is véget ér egyszer.

Igen, szükséges tinéktek nemcsak test szerint, hanem lélekben is újra születnetek. A testetöltések sorozata is azért adatik, hogy az ember eljuthasson egyszer arra a pontra, hogy lélekben átalakul, hogy lélekben megtér, hogy lélekben újjászületik. És ez az újjászületett ember nem az, aki régen volt; ez az újjászületett ember szakít a régivel. Nem a régit ölte meg, nem a régit temette el, hanem ebből sarjadt ki az a virág, amely már édes illatot lehel, és pompájával mindenkit gyönyörködtet, és mindenkinek boldogságot nyújt. Mert ha a régiek elmúltak is

- mint ahogyan az Úr mondja - a régiek meg nem semmisíthetők. Mert ő sem azért jött, hogy a régieket megsemmisítse, hanem azért, hogy azokat kiegészítse és betöltse. A régi törvényeket nem törölte el, a mózesi törvényekre nem mondta azt, hogy érvényüket veszítették, hanem azokat tökéletesebb, tisztább formában tette az ember elé. Mert az embernek nincs egyetlen elvetni való érzése sem. Mert ha elvetné, hová vetné? Bele a világba. És ahova elveti, ahova kidobja, ahogy a mások lelkébe átülteti, az ott is tovább él. Tehát mindazzal a rosszal, amit az ember magából kiad, csak a rosszat növeli, de meg nem semmisíti. Tehát az embernek az érzéseit nem elvetni kell, hanem vizsgálat tárgyává kell tennie a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk világosságánál. Ez a világosság abban a csillagban volt, amely megjelent az égen az Ő születésekor, és megállt ott, ahol a gyermek Jézus született. És ebben a csillagban jutott először a világosság a bűntől sötét Földre. Ez a csillag volt az első világosságparány, amely ezt a földi világot, ezt az anyagi világot, a test világát, a bűn világát megvilágította.

Ez a világosság, amikor a mi Urunk, a Jézus Krisztus az emberek világában az eltévelyedettek keresésére indult, Belőle sugárzott, és azóta is csodálatos fényként özönlik a Földre. Az az ember, aki már vágyik a világosságra meglátva azt, beengedi a lelkébe, és ennél a világosságnál meglátja lelke undokságait, bűneit a maguk valóságában, és a megszületett Krisztus segítségével tesz is valamit az azoktól való szabadulása érdekében. Így az ember újjászülethet lélekben, új tetterőre kap, és meglátja a földi világ felett ezt a másik világot is, amely új és új jeleket hoz és mutat meg a megtérni vágyó, a megtérni kívánó emberlélek számára. Ezek az új jelek új bizonyosságokat szolgáltatnak, új figyelmeztetéseket adnak, ezek révén olyan dolgokat érthet meg az ember, amelyekre minden tudását, minden ismeretét igénybe véve sem volt képes magyarázatot adni. Csak érzi, hogy vele valami csoda történt, csak érzi, hogy ez bizonyosság volt az ő életében, amire most és ezentúl építkezni lehet. Csak érzi, hogy ezt senki, de senki a világon el nem veheti tőle,

mert ezt ő kapta, ez az övé, és erre építkezhet. **És új és új jelek jönnek majd, amelyek félelmetesek lesznek inkább, mint csodálatosak.** Mert *a csodák ideje lejárt!* **A csodák mindig rendkívüli idők kísérő jelei.** Ezért volt tele csodával az a korszak, az a harminchárom esztendő az Úr születésének pillanatától a feltámadásáig és mennybemeneteléig, mert rendkívüli idők voltak azok. Hiszen a mi Urunk, a Jézus Krisztus, a világ világossága, a világ Megváltója, a békesség Fejedelme, a szeretet Mestere, a Szabadító tette e Földre a lábát. Az Úr minden mozdulata, minden szava erőkisugárzás volt: tiszta erők, fény kisugárzása, és ezekben a fényerőkben fürödhetett meg az emberiség harminchárom esztendeig.

De voltak, akik jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot és a világosságot nem fogadták be, hanem igyekeztek minden hatalmukat, erejüket munkába szólítani, hogy a világosságot újra megszüntessék e Földön, és megöljék Azt, Akiből ez a világosság, ez a jóság, ez a szeretet, ez az isteni Igazság áradt. És elmúltak a jelek, és ott maradtak az emberek testben és lélekben szegényebben, mint annakelőtte voltak. Csak azok gazdagodtak meg, akik ebből a fényből vettek, akik az Úr szeretetét magukhoz vonták. Azok részére továbbra is adtak a jelek, amelyeket Krisztus ereje által ezután már a Szentlélek sugárzott ebbe a világba. És mindazok, akik Szentlelket vettek, értették az idők jeleit; mindig érezték, mindig tudták, mit kell tenniük és miért kell tenniük; és megerősödött a hitük ebben a másik világban, ahonnan az Úr eljött és ahova visszatért, és amiről azt mondta: *„az én országom nem e világból való”*. Testvéreim, ez a világ él; ez a világ új és új jeleket küld felétek; ebből a világból újra és újra kopogtat az én Mesterem, a mi Urunk, a Jézus Krisztus a ti szívetek ajtaján is. Ebben a világban él, ténykedik és hatalmat tart fent. Óriási az Ő hatalma, hiszen hatalom adott Néki Istentől égen és Földön!

Tudjátok-e mi ez a két betűből álló szó: ég? Hol van ez az ég, hol van a mennyeknek országa? A mennyeknek országa: a tiszta világ, a boldogság, a békesség, a szeretet, az összhang,

a tökéletes szépség és a tökéletes jóság világa; ha ez van bennetek, akkor a mennyek országa van bennetek. Ha nem ez van bennetek, akkor járhattok a világban, elérhetitek a holdat, mégis a pokol él bennetek, és a pokol láncai kötnek le benneteket a bűnön keresztül a testi világ útvesztőibe, nyomorúságaihoz, betegségeihez, fájdalmaihoz, csalódásaihoz, a halálhoz és kárhozathoz. Ha Krisztushoz kapcsolódtok, a mennyek országa ti bennetek lesz. Ha hiszitek, hogy ez a világ a számotokra is elérhető, a számotokra is fenáll és örök életet nyújt, akkor hitetek szerint így léssen. Ha hisztek az örök jó győzelmében, ha hisztek abban, hogy a mi Urunk, a Jézus Krisztus legyőzte a halált, a bűnt, legyőzte a sötétséget, utat nyitott a tiszta lelki világokba, a szellemi világokba, akkor a kárhozat világaiból is kiszabadulhattok. **Ha nem hisztek, elkárhoztok!** Elkárhoztok azért, mert hitetek szerint lesz. Ha a rossz győzelmében hisztek, ha a rosszat cselekszitek akár tudatosan és szándékosan, akár azért, mert a lelketekben hagyátok azt nagyra burjánozni, akkor mindenképpen a halál, a kárhozat gyermekei vagytok. A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk jeleket ad nektek. A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk elküldte a régi világba azt, aki a törvény utolsó képviselője volt: Keresztelő Jánost. Ő minden erejével, minden mennyből kapott hatalmával, minden böjtölésével, minden jó szándékával hirdette és egyengette az utat a mi Urunk, a Jézus Krisztus előtt.

Ha az életetekbe a törvény nyomul bele, és életetekben a törvény szava az uralkodó, akkor ez azért történik veletek, hogy meghalljátok amit Keresztelő János hirdetett az Úr eljövele előtti időben: *„térjete meg, mert elközelgett számotokra az Isten országa”*. **Az Úr új utat mutatott néktek, és azt akarja, hogy erre lépjetek, és ezen minden körülmények között megmaradjatok.** Ha nagyon sötét és borús az ég felettetek, új lámpásokat gyújt, új jeleket tesz elétek, hogy el ne tévedjetek, hogy hitben meg ne kicsinyüljetek, hogy el ne essetek, és a lábatokat a kőbe ne üssétek. Igaz, hogy mindezt az ellentét is ígéri, mert ezzel akarta az Urat is és benneteket is, akik Benne

hisztek, félrevezetni. Azt ígéri, hogy ha nem az Úrra, hanem rá, az ellentétre figyeltek, az egész világ gazdagsága a tiétek lesz; akkor ha magas hegyről alávetitek magatokat, nem ütitek meg magatokat. De az Úr tudja, hogy ez mind káprázat és elutasította magától a sátáni gondolatot: „távozz tőlem” - mondta. És nektek is így kell elutasítanotok az ellentét csábítását. Az embernek tehát a keskeny úton, a Krisztus útján nem kell megrémülnie, nem kell félnie akkor sem, ha az ellentét félelmetes árnyakat vetít arra, mert árnyak ezek csupán. A hazugság, a képmutatás, a hamisság árnyai, amelyek nem az igazságból táplálkoznak, amelyek a valóságban nincsenek, csak részetekre vannak, mert ti a lelketekben hagyátok az ellentét erejét megerősödni és nagyra nőni, és ezáltal megerősödött és úrrá vált lelketekben a félelem is. Tehát testvéreim, amikor életetekben az árnyak megjelennek, akkor imádkozzatok jelekért, hogy megnyugodjatok, mert érzitek, hogy Istennek gondja van rátok. Ha pedig félelmetes jeleket láttok, hitetek meg ne rendüljön, mert lesznek olyan jelek is, amelyek a közelgő vihart jelzik. Ez a vihar most még nem erős, de nagy és erős vihar lesz, nem azért, hogy a Krisztusban hívőket elsodorja az ár, óh, nem azért. Krisztus ezeket védett helyre viszi. Mindezek a félelmetes jelek azok részére szólnak, akik az ellentét kiszolgálói és az ellentét adja nekik a hatalmukat, dicsőségüket és nagyságukat - mint ahogyan Heródesnek is.

Az Úr angyala megmondta Józsefnek, hogy ne térjenek vissza Betlehemből Názáretbe, hanem menjenek Egyiptomba. Később ismét az Úr angyala megjelent Józsefnek, és utasította őt: *„fogd a gyermeket és anyját, és menj Izrael földjére, mert meghaltak, akik a gyermek életére törtek.”* Názáretben telepedtek le. Itt növekedett Jézus, innen indult el megváltói útjára, amikor is hirdette az evangéliumot, a süketek hallottak, a vakok láttak, a sánták jártak és a halottak feltámadtak. Heródes nem tudott az idők jeléből olvasni. Pilátus és a felesége tudott, de Pilátus nem hallgatott a figyelmeztető szóra, a jelre, hogy semmi dolga ne

legyen a mi Urunk, a Jézus Krisztussal. A heródések, a pilátusok elmúltak. Amit feljegyez róluk a történelem, nem kívánatos színben tünteti fel őket. De a mi Urunk, a Jézus Krisztus dicsősége örökké él. Dicsőség ezért Istennek! Tehát az embernek nem kell félnie a hatalomtól, mert nem attól függ az ő élete, az ő holnapja, az ő jövője. Örökéletre előhívott szellemére gondja van a Teremtőnek és Krisztusnak. Nem kell tehát félnetek azoktól a jelektől, amelyek a jövőben majd megmutatkoznak, és megmutatják, hogy a természeti világ felett is korlátlan úr a mi Urunk, a Jézus Krisztus. Az Úr annakidején a természettörvényt ismerve a vizet borrá változtatta, és a vízen járt; a néhány kenyérből és halból ötezer embert vendégelt meg, és még utána is szakajtókat töltöttek meg a morzsákkal. Igen, a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk ereje és hatalma fog megmutatkozni akkor, amikor a Nap és a Hold véressé fog válni, amikor a tenger megmozdul és morajlik, amikor a Föld megmozdul és kihányja magából mindazt, ami benne volt, és elnyeli mindazokat a szárazföldeket, amelyeken ember él. De akik az Úréi, azokat Ő biztos helyre menti, és akkor már nem jelekben szól hozzájuk, hanem megmutatja magát az Övéinek és a keblére öleli őket.

De akik nem az Övéi, hiába mondják majd Neki: *„Uram, Uram, a nevedben beszéltünk, a nevedben prédikáltunk, olvastuk az életről szóló írásaidat”*. De az Úr majd azt mondja: *„nem ismerlek benneteket, mert szándékotok nem volt azonos az én szándékommal; mert szeretetetek nem volt azonos az én szeretetemmel. Hanem szerettétek önmagatokat, szerettétek a világ hiú káprázatát, szerettétek a dicsőséget, a hatalmat, szerettétek az erőszakot; de nem szerettétek az áldozathozatalt, nem szerettétek igazán az én Atyámat, Istenemet”*.

Ünnep közeledik testvéreim, nagy és hatalmas ünnep, amely a világ megváltásának, az emberi lelkek megmentésének az ünnepe. Király született e világra, Akinek országa nem e világból való. Krisztus ebbe az országba veszi fel mindazokat, akik hallgatnak szavára, akik nem dicsőségről, hiú káprázatról álmodoznak, nem azon vannak, hogy vágyaikat kiéljék, hanem alázatos

lélekkel az Úr segítségét kérik, hogy újjá születhessenek víztől és Szentlélektől; hogy újjá születhessenek a mi Urunkban, a Jézus Krisztusban. Ezért jövünk mi is közétek és szeretnénk felkészíteni benneteket az ünnepre, annak hangulatára; szeretnénk az ünnep áhítattal átítatott érzéseivel megajándékozni benneteket, hogy ünnepetek és ünneplésetek ne a test, hanem a lélek ünneplése legyen. Öltözzetek fel hát lélekben az ünneplő ruhátokba, hogy méltóan és tiszta szívvel, szép érzésekkel és jó szándékkal gerjesszetek illatot Neki; megszentelt érzéseiteket, mint aranyat, tömjént és mirhát, tegyétek le majd szent Karácsony hajnalán a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk jászolbölcsője elé.

Isten legyen mindannyiótokkal! Az ő szeretete és békessége nyugodjék meg rajtatok! Isten veletek!

EMBER AZ ERŐK VILÁGÁBAN(*)

2002. október 6.

Az én Atyám, Istenem nevében szeretettel köszöntelek benneteket testvéreim! Csodálatos dolog az élet, mindennél csodálatosabb! Minden, ami él vibrál, erőket bocsát ki magából. **A legcsodálatosabb erők forrása a mi Atyánk, Istenünk.** A legcsodálatosabb a Belőle áradó életnek ereje. Az életerő, amely nemcsak a földi ember számára megfejthetetlen, hanem még a magas, tiszta világok lakói számára is. Az életerő kiáradásához a legfontosabb tényező a szeretet, ami nélkül élet nem jöhet létre. Az élet megjelenéséhez - így is mondhatom - feltétlenül nagy-nagy szeretetre van szükség. A legmagasabb rendű szeretet, így az élet forrása is maga a teremtő Isten. De minden, ami él erőket bocsát ki magából, a kérdés azonban az, hogy milyen erőket? Az erőket minőségük és határfokuk szerint lehet osztályozni. A megrontott szennyes erők is válhatnak ki nagy hatásokat mindaddig, amíg a lehetőséget a bennük felgyülemlett

rossz meg nem gátolja. Egy idő után ugyanis az erők fertőzöttsége meggátolja az erők gyors és vehemens kisugárzását, és akkor már nem is beszélhetünk igazán kisugárzásról csak erők vibrálásáról. Az anyagi világok, a csillagok, az égitestek szintén erős kisugárzással, erőket bocsátanak ki magukból. Ezek a kisugárzások hatással vannak a Földön élők életére is, és erős befolyást gyakorolnak még akkor is, ha az ember nem képes ezeket az erőket sem megfelelően vonzani, sem megfelelően befogadni, sem megfelelően felhasználni. Ennek ellenére az életükre, a mindennapjaikra, az egészségükre, az életükben rejlő lehetőségekre nagy-nagy hatással vannak. A bolygók járásával és azoknak az emberi életre gyakorolt hatásával az asztrológia foglalkozik. Az asztrológia legtöbb esetben pontatlan. Pontatlan elsősorban azért, mert rendkívül nehéz egészen pontos születési időt meghatározni valakinél. Márpedig az összes bolygó Földre gyakorolt befolyásánál az a számottevő, hogy abban a pillanatban, amikor új ember születik e világra, melyik bolygó sugárzása érvényesül és az milyen erős. Dehát az óráitok sem pontosak, pedig a sugárzásoknál már a perc töredékét is számításba kellene venni. Fontos a megszületett gyermek első lélegzetvételét is pontosítani, illetve kiszámítani mindazokat az erőhatásokat, amik akkor érték azt a helyet, ahol a gyermek megszületett.

Az asztrológia a zodiákust vagy állatövet, amely a csillagokban, az égen, a Földön, és igen, az emberi természetben is benne van: tizenkét állatjegyre osztja. Az ember életére, karakterére az van leginkább hatással, amelyik állatjegy alatt született. Azonban, mint azt az előzőleg mondottakból láthatjátok, egy és ugyanazon állatjegy alatt született egyének természete is egészen eltérő lehet, mert az egyik esetben pont akkor elfordulás történt attól az állatövtől, vagy egy bolygó sugárzását egy másik bolygó sugárzása semlegesítette, vagy befolyásolta. Tehát, általában véve, az ember életét nem az égitestek állása és kisugárzása határozza meg, hanem az, hogy az ember mit kezd

azokkal a hatásokkal, mert a sugárzások ugye erőket képviselnek. A kérdés az, hogy milyen erőket erősít fel és milyen erőket nyom el önmagában a megtérése által. A megtérés folyamata, mindig jó erőket vonz, és jó erőket erősít fel, míg a bűnös természetű embernél, mivel jót nem képes kibocsátani magából, ezért még ezeket a tiszta sugárzásokat is a maga bűnös, rossz természetének felerősítésére használja fel. Akármennyire pontos lenne az asztrológia, azon gyermekek esetében, akik nem természetes szüléssel jönnek a világra, hanem műtét útján egyszerűen csak kiemelik az anyaméhből, abszolút meghatározhatatlanok azok a hatások, amelyek a születés időpontjában összeadódtak, bár bizonyos fokig az első lélegzetvételre azok is vonatkoznak. Az élőkől kisugárzó erők nagy hatással vannak az egész világmindenségre. Minél erősebb a kisugárzás, természetesen annál messzebbre és távolabbra hat - ez fizikai törvény.

Mivel Istenből a legerősebb, a legtökéletesebb erők áramlanak ki, ezt semmi meg nem gátolhatja, semmi vissza nem szoríthatja, ezért Isten az ő erői által mindenütt, az egész teremtett világmindenségben jelen van. Azokon a világokon is, amelyek leszakadtak a tisztább világokról és külön, önálló forgásba kezdtek. Az ott élő teremtmények viszont éncentrikusak, tehát nem Istent érzik, tekintik és fogadják el az egész teremtett világmindenség erőközpontjának, hanem úgy gondolják, hogy ők a központok és minden körülöttük forog. Azért tehát, hogy a bukkott teremtmények ezen éncentrikussága nehogy teljes és visszafordíthatatlanul halált okozzon számukra, az isteni szeretet, erőkisugárzásával még az úgynevezett halál birodalmait: a pokoli világokat, a kárhozat világait is átjárja. Mindenesetre igen erősen koncentrált erőkre van szükség, hogy ezeket a halott világokat és a halott világok lakóit életre csókolja. Ha ez nem történne meg, hasonló eset állna elő, mintha a ti Földeteknek a Nap nélkül kellene létezni, tehát ha nem lenne egy külső energiaforrás, ahonnan a fényt, a melegséget, az élethez szükséges életerőket kapná. Mert a Nap esetében sem csak arról van szó,

amit a természettudomány ismer, hogy fényt és melegséget ad, de a fény és a melegség magában, életerő parányok nélkül életet nem adhatnak, azaz életerő nélkül nem tudná életre csókolni a földbe elvetett magot. Tehát ezek az erők rendkívül fontosak az egész világmindenségben. A bukás felmérhetetlen és kibeszélhetetlenül nagy károkat okozott. Így a kárhozat állapotaiban a teremtményekből nem árad ki erő. Ezért lenne örök kárhozatra ítélve a lélek, ha az Istenből, mint erőforrásból kiáradó életerő újra és újra alá nem áradna, és körül nem nyaldosná ezeket a világokat, és az anyagba zárt lelkeket. De, amikor életre keltetnek ezek a lelkek, akkor belőlük is, mint forrásból újra megindul az erők kiáradása. Azonban, mivel a kárhozatos állapotukban a beszennyezett és megsűrűsödött erők tartották fogva őket, természetes, hogy a felébresztés után is ezek a megfertőzött erők kezdenek kiáramlani ezekből az életre keltett „életilánkokból”. Így nevezem őket, mert csak töredékeik ők annak a gondolatnak, akik valaha, teremtésük pillanatában voltak. Tudjátok, hogy a cél az lett volna, hogy a teremtmények tökélyre vigyék ezt a tiszta isteni gondolatot és érzést, de a bukottaknál mindez nem történt meg. Egykoron azonban a bukott szellemeknek is el kell jutniuk arra a szintre, amelyen az Úr, a Teremtő nevükön szólíthatja őket, vagyis amikor bennük Istennek eme gondolata teljes megtisztulást és kiteljesedést nyer. Minden más név csak ideiglenes és időleges; némely esetben a kapott nevek csak részben vagy egyáltalán nem fedik azt a gondolatot, érzést, ami egy-egy testetöltés idején azt az egyént élteti.

Vannak emberek, akik gyorsan változtatnak nevet, aszerint, amilyen környezetbe kerülnek és ott az a név hogyan válhat előnyükre. Szellemi értelemben azonban az ilyen név nem viheti előbbre az embert. A szellemi haladáshoz szükséges, hogy a lélekről letisztuljon mindaz a szenny, ami az ő eredeti nevét elhomályosította és vele is teljesen elfelejtette. Mint mondtam, ezek a halál kábulatából újra ébresztett, bukott teremtmények, az új életkörülmények között hatásokat kezdenek kibocsátani

magukból. A belőlük áradó erőkisugárzás minden helyzetben és minden pillanatban hatással van a körülöttük lévő életre. Nemcsak az emberre, hanem hatással van az egész természeti világra. Tehát, hogy egy-egy égitesten, mint a Földetek is, milyenné válik a növényzet, és az állatvilág, hogy mennyi ideig van fent a nap, milyen hosszúak az éjszakák, milyen ódikus kisugárzása van annak az égitestnek, ez mind-mind az ott élők erőkisugárzása következményeként áll elő. Tehát nem mindegy, hogy egyénenként kinek, milyen minőségű és milyen erősségű az életkisugárzása, valamint a gondolat- és érzésbeli kisugárzása sem. Ezért kellene az ember lelkének a Szentlélek templomának, s benne az Isten országának lennie, mert ami az ember lelkében él, azt sugározza ki környezetére. Ez a kisugárzás erőteljesebbé tehető, ha a gondolatok, - akár a rosszban, de mindig jobb, ha a jóban - koncentráltak; ugyanis minél tisztábbak az érzések, annál nagyobb és gyorsabb a kisugárzó erejük. Ugyanez vonatkozik a szavakra is, mert a szavakat nemcsak a jelentésük határozzák meg, hanem az azokat kísérő érzések és gondolatok is.

Amikor indulatos, haragos, gyűlölködő valaki, amikor a bosszú hajtja, amikor másoknak rosszat kíván, és azt szavakkal kifejezésre is juttatja, tehát átkozódik; amikor valami rossznak, valami gonosz dolognak az elindítója, azzal sokkal inkább a maga ellensége, mint annak, akinek azt kívánja. Tudniillik mindaz, amit mint rosszat kibocsátott a világba, az megtéve körforgását, mint bumeráng tér vissza hozzá. Más esetben, mint hólabda indul el, de amint gurul, újabb hótömegek rakódnak rá és később, mint lavina temeti maga alá elindítóját. Tehát, ha nem a közeljövőben, akkor a távoljövőben, ha nem ebben az életében, akkor a szellemvilágbeli életében, avagy a szellemvilágbeli élete után, a következő testi létben ez a bumeráng vagy hólabda eltalálja őt, némely esetben csak megsérti, megsebezi, más esetben halálát is okozza. Nem az a legfontosabb az ember részéről, hogy mit cselekszik és mit mond, bár az embereknél ez az irányadó,

hanem az, hogy mit érez, mit kíván, milyen érzések és gondolatok indítják cselekedetre élete során, milyen érzések és gondolatok hatják át őt akkor, amikor a teremtés művében részt vállal, amikor erőket olvaszt össze. Ez feltétlenül hatással van rá, de hatással lesz a születendő gyermekekre, és hatással lesz a egész teremtett világmindenségre is. Mivel az ember bukott lény és mindenkor, mindennemű gonosz, ferde, az Isten törvényeivel össze nem mérhető érzéseket és gondolatokat bocsátott ki magából, a növény- és az állatvilág is ezeket a durva érzéseket és gondolatokat reprezentálja megjelenésében. Így azután, minél több gonoszt ad bele a világba, annál inkább szennyezi az egész környezetet.

Amikor szennyezettségről beszéltek, ti többnyire a fizikai szennyeződésre gondoltok. Ez azonban egy másodlagos dolog; az élet minőségét a Földön vagy egy másik bolygón az ember lelki világából felszínre törő érzések és gondolatok minősége határozza meg. Amikor egy egyén teszi ezt, azt még ellensúlyozza a természet, de ha csoportosan hódolnak a bűnnek: azzal erőket sűrítenek, és felborítják a természeti erők egyensúlyát. Ha olyan törvényeket alkotnak egy társadalomban, amelyek a legcsekélyebb mértékben eltérnek az isteni törvényektől, azzal a társadalom tagjainak ártanak. A természettörvényt ezt is regisztrálja. Nem lehet semmit megváltoztatni anélkül, hogy arról a törvény tudomást ne venne. A törvény rögzíti mindazt, ami az ember érzés- és gondolatvilágában van, és amit az ember a természeti világra és embertársaira kibocsát. Ma már az orvostudomány is tisztában van azzal, hogy a betegség nem akkor és nem ott kezdődik, amikor annak, akár gyengébb, vagy súlyosabb szimptomái a testben jelentkeznek, hanem ott kezdődik, amikor az ember bűnös, szennyes érzéseket, vágyakat, gondolatokat táplál lelkében, aminek következtében a test nedveiben, még mikroszkóppal sem látható piciny betegségcsírák keletkeznek, és ezek elterjednek az egész nyirokrendszerben és a vérben. Persze erről sem az egyénnek, sem a környezetének nincs tudomása, de ezek megváltoztatják az ő erőkisugárzását is.

Sok esetben, ha a tudomány jártas lenne a szellemvilági ismeretekben, mint ahogy sajnos nem az, akkor azok a médiumok, akik erre képezve lennének, megláthatnák az egyén aurájában azokat a piciny, fekete pontocskákat, amik már a színes aura ellenére is betegségekre utalnak és időben felhívnák a figyelmet a veszélyre. De mivel az ember ezt nem ismeri, így csak a fájdalomra figyel fel, ami nem más, mint figyelmeztetés arra, hogy valami baj van. A boldogság világain és a tiszta világokon nincs fájdalom, mert a fájdalom a bűn következménye. Mint tudjátok nemcsak fizikai fájdalom, hanem lelki fájdalom is van. Azokon a világokon, ahol még ilyen sűrű fizikai teste nem is volt a teremtményeknek, de már eltértek Isten akaratától, azok a bűn elkövetése következtében érzékelték a fájdalmat. Például irigykedtek. Az irigység is fájdalmas érzés, mert a sóvárgás az után, amivel a másik rendelkezik, beteggé tudja tenni az egyént és csak az nyújt számára kielégülést, ha azt, amit mástól elkívánt és irigyelt, megszerezheti.

A ti világotokban naponta találkozhattok olyan emberekkel, akiket az a tudat elégít ki, ha nekem nincs, annak se legyen; ha nekem nem lehet, annak se legyen; sőt ez a beteges, irigy, féltékeny természet nem egyszer a gyilkosságig fajul bennük. Ezeket csak példának és a jobb megérthetőség kedvéért említtem meg, hogy az Isten törvénye, szeretete, életsugárzása ellen fellázadva, úgy maguknak, mint a teremtet világnak, milyen óriási károkat okoztak és okoznak ma is, akik a bűn útját járják. De mivel Isten maga a szeretet és a szeretetnek kiapadhatatlan a tárháza, ezért testvéreim, ha másképp nem tud hozzáférni az emberhez, akkor az embert környező természeti világot hatja át tiszta, jó erővel, és az ember onnan képes ezeket a csodálatos kisugárzásokat ezeket a gyógyító erőket magához vonzani. Ilyen erők: az ód és a delej. Ahol a természet még szűz, - bár ma már nemigen van ilyen terület a Földön - ott az ód és a delej nagyobb mennyiségben és koncentráltan van jelen. Régen mindez nagyobb mennyiségben volt található a sűrű, sötét, nagy erdők mélyén, a lehullott lombzat alatt, vagy a tengerek,

az óceánok partján a kikristályosodott kvarc finom homokjában - kevésbé a sivatagok homokjában, mert a sivatagok homokja bizonyos fokig fertőzött a már letűnt kultúrák megromlott erőitől. Mindenesetre vizekben, különösen gyorsfolyású, inkább kisebb patakokban, kisebb folyókban még szintén jelen lehet. Azután a sztratoszférában, ahol ritkább a levegő, mert az emberi szervezet számára szükséges oxigén már kevésbé van meg, szintén nagyobb mennyiségben található ód és delej.

Nem a véletlen műve, hogy a keleti igazságokat Tibet magas hegyeiben őrizték és őrzik. Nem a véletlen műve, hogy ezek a szent életű emberek képesek hosszabb időre, halálszerű állapotba hozni magukat, és ebben az állapotban feltöltődni az ott jelenlevő tiszta erőkkel, amelyek átalakítólag hatnak minden sejtparányukra. Felébredve ebből az állapotból, átlag életkort meghaladva, hosszú évtizedekig állnak őrhelyükön, mint a magasrendű igazságok őrzői. Minden ember megtehetné ezt, de ehhez az szükségeltetik, hogy lelkileg, szellemileg tisztítsa önmagát. Tudniillik, ha ezt teszi - ha nincs is lehetősége a napi tisztálkodásra - a bőr felületén olyan olajréteg képződik, amely megvédi az egész szervezetét a külső kórokozók támadásától és felerősíti az immunrendszerét, mintegy visszaverve mindazt, ami a külvilágból fertőzés formájában feléje áramlik. A fertőző betegségek kórokozói a természeti erők áramlása révén jutnak be a lelkileg, s az ennek következtében fizikailag legyengült emberi szervezetbe. A lelkileg erős ember egészséges immunrendszere képes leküzdeni ezeket a kórokozókat. Ezért van az, hogy amikor valaki szeretettől indítatva szolgálatot teljesít fertőző betegek között, és mégsem betegszik meg. Minden bűn ellen a legjobb orvosság a lelkemben kialakított, megerősített, felfokozott szeretet érzése, amely engem áldozathozatalra, és az önértékelésem feladására képesít. Így nem értékelem túl magamat, nem gondolom azt, hogy nélkülem egy munkakör vagy egy család nem létezne, nem gondolom azt, hogy én nagy és sokat jelentő tényező vagyok a világmindenségben, az emberi társadalomban, vagy a családban, hanem csak eszköznek

tekintem magam Isten kezében, akin keresztül tisztább erők, nagyobb világosság, tudás és ismeret folyhat bele a világba. Ha így érzek és gondolkozok, akkor leszek képes segítőkészséggel lehajolni mindazokhoz, akik kisebb átfogó vagy felfogó képességgel, kezűgyességgel rendelkeznek, és a többletemet minden dicséret, elismerés vagy dicsőség elvárása nélkül átadnom azoknak, akiknek szüksége van rá - magáért a jóért. Amikor mi azt mondjuk néktek, hogy a jót magáért a jóért kell cselekedni, az azt jelenti, hogy érzéseimből, gondolataimból, egész benső világomból, az önmagam megszorítása árán a jót engedem érvényesülni, hogy a jó gyarapodhasson, mert tisztában vagyok azzal, hogy - átformaló ereje révén - a jónak csak jó lehet a következménye, ezért a jó átformalhatja az én egész környezetemet.

Ha én jót cselekszem, akkor azzal a jót szaporítom, a jó pedig üdvöt és boldogságot adó úgy a magam, mint mindazok részére, akikkel engem az élet hosszabb-rövidebb időre összehoz. Ez vonatkozik teljes környezetemre: embertársaimra, valamint a növény- és állatvilágra. Az ember úgy gondolja, hogy a földi világban azért kevés az isteni jó, mert az itt élők nem azt kívánják megvalósítani, de ha ő kívánatosnak találja a jó eredményeit, annak érvényesítése érdekében már nem hajlandó munkát vállalni, lemondást gyakorolni, mert nagyon is önző. Talán mivel a Földön kevés a jó, azért mérlegeli patikamérlegen az ember, hogy várjunk csak, mit is kaptam én ettől, és ha csak ennyit kaptam, azt a kevés jót nem fogom viszonzni, hanem azt megtartom magamnak. Legfeljebb csak azt részesítem benne, aki nekem kedves, aki hozzám is jó, aki engem nem bánt, nem sért meg, aki nem keresztezi az utamat és nem foszt meg engem az érvényesülés lehetőségeitől. Ezzel a mérlegeléssel az ember az adás örömétől és boldogságától fosztja meg önmagát, és ahelyett, hogy az ő kisugárzása átjárhatná a környezetét és a világlelket is, egyre irigyebben, egyre számítóbban, egyre zsugoribban tartja vissza azt a kis jót, amivel rendelkezik. Így a jó nemhogy növekedne, hanem még az a kevés jó

is elfogy, amivel bírt vagy bírni vélt. Olyan ez testvéreim, mint a pénz. Amikor az ember befekteti a pénzét, akkor az hozhat számára háromszoros, ötszörös, nyolcszoros vagy tízszeres hasznot, de ha elássa, akkor nem hoz semmit.

Ehhez hasonlóan kellene az embernek kamatoztatnia a lelkében levő jót is. Mivel az emberben halhatatlan szellem él, amely hatások leadására és felvételére van berendezkedve, a jóban kell tevékenykednie. Sokan úgy gondolják, az az okos, az a bölcs dolog, ha a rosszat kiszórák magukból, ha kiabálnak, ha ordítozva számon kérnek, ha másokat büntetnek, ami pedig kívánatos és jó, azt mind megtartják a maguk részére. Ez nem így működik, mert ezáltal nemhogy gazdagabb, de egyre nyomorultabb, szegényebb, betegebb, nincstelenebb lesz az ember. Nézzük az állatvilágot: az ember az állatvilágból is hasznot akar húzni. Az állatvilág természetes ösztöne szerint az ember szolgálatára van, de az ember gonoszul és rosszul bánik vele, aminek következményeként az állatvilág fellázad ellene, így egyre mérgeesebbé, egyre veszélyesebbé válik az ember életére nézve. Ez nem csak attól van, hogy veri, kínozza őket, hanem ahogyan az állat iránt érez. Maguknak a világon mindent megadnának az emberek, de az éhező kóbor kutyával, vagy más szerencsétlen állattal mit sem törődnek, mert azért nem éreznek felelősséget, hisz az nem az övék. Tudniillik, az ember mindent ezen a szemüvegen keresztül néz: mi az enyém és mi a kívánatos, és azt hogyan tehetném a magamévá. Azért hajlandó lopni, csalni, hazudni, másokat félrevezetni, csakhogy amit ő kívánatosnak tart, azt megszerezhesse magának.

Egy idő után eljut az ember oda, hogy már nem is azon van a hangsúly, hogy mit szerezhetne meg, hanem, hogy ami benne ennek a harácsolásnak hatására, mint feszültség felgyülemlett, attól hogyan szabadulhatna, de a természettörvény ezt nem engedi. Ezekről az érzésekről rettenetesen érzi magát, és helytelenül úgy gondolja, ha üt-vág maga körül, akkor ezzel kiszorítja magából mindazt, ami őt belülről feszíti. Ez olyan méretekig fo-

kozódhat az embernél, hogy szadistává válik. Tudniillik azt hiszi, hogy akkor elégül ki, akkor szabadul meg ezektől a szörnyű érzésektől, ha a másikat szenvedteti, ha a másikat megkínozza, ha a másikat megöli. Néha éveket vagy hónapokig foglalkozik a bűnös gondolattal és kiszínezi fantáziájában, hogyha lehetősége lenne, mit tenne például a másik neművel, mit tenne az ellenségével. A végén már nem is ellenségről van szó, mert olyan emberek ellen fordul, akikhez egyáltalán nincs is köze, akit soha nem látott; a lényeg az, hogy egy élő valaki legyen. Ezért a szadista először mindig állatok kínzásával kezdi, hogy azután később egy élő emberen tölthesse ki mindazt, ami az ő életét úgy gyöttri. Ettől a gyötrelemtől akar szabadulni azáltal, hogy másokat kínozz és gyötör meg. Elképzelitek testvéreim, hogy milyen egy ilyen ember szellemi környezete, milyen annak a kisugárzása? Feltehetnétek a kérdést, hogyan lehetséges az, hogy ilyen emberek mégis vasesztségnek örvendenek, akik nem egy esetben, mint öreg nyugdíjasok párnák között halnak meg. Nos! Az isteni törvény nem siet, hanem pontról-pontra mindent összegyűjt az emberről, olyan pontossággal és alaposággal, amit a földi törvénykezés meg sem közelít. Higgyétek el nekem, hogy a természettörvény, ami egyenlő az igazságtörvénnyel, a karma törvényével, mindent pontról pontra összegyűjt és regisztrál. Ami késik, nem múlik. Minél tovább hagyja futni a törvény a bűnöst, később annál rosszabb lesz sorsa, mert amíg eljut a számonkérésig, még több lehetősége és alkalma van a rossz elkövetésére, aminek következtében még súlyosabb lesz az ő számadása. Némely esetben maga az ember szélesíti ki a lehetőséget a rossz elkövetésére, mert amikor először elkövette úgy nézett ki, hogy a törvény nem vette észre, tehát felbátorodik, és egyre gyakrabban, egyre merészebben, egyre gonoszabb és körmönfontabb módon viszi véghez bűntetteit.

A hazugsággal is így van az ember. Azért, akik itt a Földön a hazugság szellemét teszik uralkodóvá az életükben, azok a túl-

világon olyan labirintusban találják magukat, amiből nem talál-
nak ki. Sőt a labirintusok némely esetben nagyon keskenyek és
olyan alacsonyak lesznek, hogy csak kúszva lehet bennük to-
vább jutni, mert olyan nagy ott a sötétség, hogy egyáltalán nem
lehet bennük tájékozódni. Mindez azért van így, mivel a Földön,
a lehetőségek világában, ahol választhatott jó és rossz között,
minden benső indíttatása, vágya, gondolata, érzése az volt,
hogy a hazugsággal minél inkább körülfonja az igazságot. Mi-
ért? Mert az igazság nem kedvezett az ő számára. Miért nem?
Azért testvéreim, mert **akik bűnben élnek, azok nem szeretik
az igazság fényét**, más emberektől pedig nem szívesen fogad-
ják el, ha azok az ő mulasztásaikra, bűneikre, tévedéseikre, hi-
bájukra világosságot derítenek. Ezért csúrik-csavarják az igaz-
ságot, aminek eredményeként jönnek létre ezek a labirintusok
ideát. Azonban el ne felejtsetek, hogy nincs a világon az a ha-
zugság, amire egyszer világosság ne derülne, és akkor annak
az egyénnek nemcsak az igazság törvénye előtt, hanem szel-
lemtestvérei előtt is meg kell szégyenülnie. Ezért nem kell az
embernek túlságosan nagy jelentőséget tulajdonítania annak,
hogy a gonoszoknak, a bűnben élőknek minden sikerül, hogy
az élet mintha mindent a kezükre játszana: egészségesek, si-
keresek, mert egyszer nagy árat fognak mindezért fizetni. **Én
ezért dicsérem az egyszerű életet, amely a természettör-
vénnyel egy irányban halad és együtt hullámszik.**

Még kitérnék arra is, hogy azok az erők, amikről az imént szól-
tam néktek, - az ód és a delej - azért vannak a természetben,
hogy segítsék az embert egészségének megőrzésében, ezáltal
életcéljának elérésében. De mint mondom békésségre kell tö-
rekednie, és keresnie kell a világtól való elvonulást, hogy ezek-
kel a csodálatos erőkkel feltöltődhessetek. Egyébként, ha olyan
helyre nem is tud valaki elmenni, ahol ezek az erők nagyobb
mennyiségben vannak jelen, akkor ha megtanul az isteni igaz-
ságra koncentrálni, azon elmélkedni, vagy megtanul helyesen
imádkozni, az ő kis kamrácskájában is elérheti azt, hogy a ter-
mészeti erőknek ez a finom hatása rajta is érvényesüljön. Még

az is számottevő, ha például az alvás idején az ember úgy fekszik az ágyában, hogy északnak van a feje és délnek a lábai, mert ez megkönnyíti azoknak az erőknek áramlását, amelyek éjszaka tisztítják az ő szervezetét. Azután az is fontos, hogy a Nap járásával keljen és feküdjön, ugyanis a Nap olyan erőket sugároz a Földre, amelyek megkönnyítik az ember életét. Különben jellemző a városi emberre az a rossz szokás, hogy szeret késő délelőttig lustálkodni az ágyban, este pedig későn fekszik. Mivel az ember szervezete 70%-ban víz, szükséges lenne a szervezetből eltávozott víz pótlása, de ma az emberiség 68%-a nem jut tiszta, egészséges ivóvízhez. Részben azért, mert forrásaitok, folyóitok, tavaitok mindennel szennyezettek, mérgezetek, másrészt, azok, akik még tiszta ivóvízhez juthatnának is, ízlésüknél fogva, a tiszta víz helyett a mesterségesen ízesített üdítő italokat fogyasztják. Ezek az italok sok cukrot és különböző vegyi anyagot tartalmaznak, amiknek feldolgozása a szervezet számára megterhelést jelent. Ez mind salak, amitől a szervezet szabadulni akar. A salak először a nedvekben: a vérben, a nyirokban van jelen, de később valahol le kell rakódnia, ki kell csapódnia. Aszerint, hogy hol, a szervezet melyik részén csapódik ki, - egy szervben, az izmokban vagy ízületekben, - jönnek létre a különböző betegségek. Sok minden előfordulhat. A mai orvostudomány egyrészt nem az okot, hanem a következményt: a szimptomát kezeli, másrészt teljesen eltér a természetes gyógymódoktól, ahelyett hogy a természetben található gyógynövényeket használná. Így aztán teletömik a beteget gyógyszerrel, mintha annak nem lenne súlyos mellékhatása és elhiszik, hogy az majd meggyógyítja.

Mindenesetre azzal zárnám beszédemet: **törekedjetez testvéreim arra, hogy az Isten ingyen kegyelméből rendelkezésekre álló tiszta erőkhöz hozzájuthassatok.** Tiszta erőket azonban csak tiszta tömlőkbe lehet önteni, miként a jó bort sem önti az ember szennyezett hordóba. **Tehát tiszta legyen a ti lelkivilágotok, akkor ezeket a tiszta erőket képesek lesztek**

magatokhoz vonzani, befogadni és hasznosítani. **Ügyeljete** minden mozdulatokra, minden arc- és szemjátékokra, minden szavatokra, minden beszédetekre; miként az Úr mondja, **hogy beszédetek legyen igen-igen, nem-nem, mert az ember igen sokat árt beszédjével is.** Továbbá ügyeljetek érzéseitekre, szereteteket ne vonjátok meg senkitől; sem embertársaitoktól, sem a környező világtól. **Éljete** **békességben önmagatokkal és felebarátaikkal,** akkor hatalmas és csodálatos gazdagságra tehettek szert, ami majd boldoggá tesz benneteket. **Hisz az a célja Istennek mindannyiunkkal, hogy boldogok és megelégedettek legyünk.** Isten legyen mindannyiótokkal! Isten veletek!

AZ EMBER FÁJ A FÖLDNEK(*)

2004. március 25.

Szeretettel köszöntelek benneteket kedves testvéreim az Úr Jézus Krisztus nevében. Az előző alkalommal egy sokat tapasztalt valaki elmondotta néktek, hogy a szellemvilág kapui nyitva állnak, azaz létrejött és még egy ideig tartani fog az a helyzet és állapot, amikor a szellemvilággal az ember kapcsolatot képes létesíteni. Csak akarnia kell, csak zörgetnie kell, és akkor világossá válnak előtte azok a lehetőségek, amin keresztül ez vele is, vagy ha csoportról van szó, velük is megtörténhet.

Egyelőre még a kegyelem időszakában éltek, ami a mi Urunk, a Jézus Krisztus születésével kezdődött az emberek számára. Igazán akkor nyitotta meg az Úr a kaput, akkor mutatta meg az utat, ami a Földről a magasabb, vagy esetlegesen a mennyei világokba vezet és az azóta is nyitva van. Mivel kegyelmi korszakban éltek, a kegyelem mindenben, mindenütt és mindenki-vel szemben - legalábbis bizonyos mértékig - érezteti a hatását, ezért a felelet a természettörvény részéről nem következik be azonnal. Úgy is mondhatnám, hogy a kegyelem révén a szemet-szemért, fogat-fogért törvény felfüggesztetett. Ez hozza

létre annak a lehetőségét is, hogy ahogy a véghez közeledünk, egyre több éretlen lélek is e világra születhet. A kegyelem teszi lehetővé számukra ezt az utolsó lehetőséget próbálkozásra. A törvény azelőtt szigorú korlátokat és határt húzott a földi világ és a láthatatlan világ alsó rétegei közé, és ebből az alsó rétegből bármennyire is akartak az éretlen, a testetöltésre még fel nem készült lelkek testhez jutni, csak nagyon ritkán és kivételes alkalmakkor sikerült nekik. Mivel azonban a kegyelem visszavonulásra készítette és lefogja a természettörvény kezét, ezért a lehetőségek az utolsó időkben nemcsak a jónak, hanem a rossznak a részére is megnöttek. Úgy is mondhatnám, hogy az alacsonyabb fokozatú lelkek világa nincs teljesen elzárva a fizikai síkon élőktől, bizonyos helyeken őrizetlenül van hagyva ez a határ, ezért nagyon sokan - hiszen ebben látják a nehéz helyzetből való kiszabadulásuk lehetőségét, - elárasztották már a földi világot, és a jövőben még inkább elárasztják. Mi lett ennek a következménye? **Az, hogy az ember fáj a Földnek.** Az ember az egész természeti világgal és a természeti világban élőkkel olyan dolgokat művel, amit a Föld már csak egy rövid ideig lesz képes elviselni. A ma élő emberek legnagyobb része az alsó szférák pokoli világaiból jött, és ezek nem áldására, hanem átkára vannak, átkává lesznek a Földnek és az itt élőknek. Veszélyt, halált, gyilkosságot hoznak mindenkire és minden rendnek, minden békességnek, minden fejlődésnek, minden szeretetnek tönkretévői lesznek. Ezért már nem lehet jobb, békésebb, boldogabb időkre számítani, mint régen, amikor az emberiség fejlődése békességesebb, és nyugalmasabb körülmények között folyhatott. Akkor még volt idő mindenre. **A mai ember viszont kifut az időből.** Az idő egyszerre sokat hoz eléje, sokat mutat neki, de amilyen sokat megmutatott, azt a sokat éppen olyan gyorsan és éppen olyan hirtelenséggel tovább is sodorja. Az ember azt hiszi, hogy amit eléje hozott az élet, azt megtarthatja magának, pedig a következő pillanat már ki is veszi a kezéből mindazt, amit az előző pillanat hozzá sodort.

A Földön ma hihetetlenül sok vámpírtermészetű ember él. A vér a testi élet feltétele. Ennek elszívására keresi az alkalmakat, és a lehetőségeket szünet nélkül *az ellentét* és *az általa* megfertőzött gondolkodású, fejletlen érzésvilágú ember, aki minden örömet és boldogságát csak az anyagi világ lehetőségeiben véli felfedezni. Az ilyen beállítottságú embereknek azután semmi nemű lelkiismeret furdalásuk nincs, hogy a másik embertől elvegyék az életet, az életlehetőséget, sőt nem egyszer a Krisztus tanával való megismerkedés lehetőségét is. Természetesen tudják az élet vámpírjai, hogy ezt csak úgy, egyszerűen az életből kivonni és elvenni nem lehet; a Krisztus igazságát és tanát nem lehet elzárni az emberektől. Mert ha kevesen is, de vannak a Földön a világosság fiaiból, a Föld sóiból is, akik észreveszik szándékukat, és minden erejükkel és a Krisztushoz való ragaszkodásukkal azon vannak, hogy meggátolják azt, ami az emberre, és az egész földi életre nézve még nagyobb nehézséget hozhatna. Tehát a kegyelemnek az ereje, a világosság fiai, a Krisztus erőparányai még e világban vannak, és ezek még némileg egyensúlyban tartják a Föld erőit, de mint mondtam: **az ember fáj a Földnek. Az ember gyötrelmére van a Földnek.** Maga a természeti világ, a természeti törvények felgyorsult ütemben sem képesek a sok rosszat feldolgozni és egyensúlyban tartani a természeti erőket, hogy azok további rossz irányba ne billenjenek. A billenés egyre fokozottabb mértékben a rossz, a kárhozat irányába történik, ezért sem a növényvilág, sem az állatvilág amelynek tisztítólag kellene hatnia a Föld légrétegeire, a talajra, a vizekre, tehát mindarra, ami a fizikai élethez szükséges, már nem képesek a természetben az egyensúlyt fenntartani. Ma már elérték azt a pontot, hogy az emberiségnek egy igen nagy hányada nem jut megfelelő táplálékhoz, pláne nem megfelelő tiszta ivóvízhez. Ebből adódnak majd mindazok a súlyos, gyógyíthatatlan és kelevényes betegségek is, amikről a János jelenései hét csészéjének kiöntésénél olvashattok. Az emberek ma úgy gondolják, hogy a vallások és a hitetlenek csoportját még egyensúlyban tudják tartani a Krisztus igéivel azok,

akik magukat keresztényeknek tartják. A valóságban azonban nem, mert legtöbb közülük is hitetlen; nagy részük megkeresztelt pogány. Különbösen is az ilyenfajta keresztiség, semmiképpen nem jelent a Krisztus elvére és eszméjére nézve értéket. A Föld egyre inkább az egyformaság külső jegyeit ölti magára, tehát uniformizálódik. Nemcsak azzal, hogy ma a fiatal férfiak nagy része egyenruhát visel, és harcot, háborút vív az ellenség és egymás ellen, hanem ez az öltözködésmód szellemileg is megtörtént az emberiséggel. Tehát belső érték és mértékrend szerint is sablonossá vált a gondolkozásuk; azonossá váltak a rosszban, a lelkiismeret szava helyett az ösztöneik indíttatására hallgatnak és cselekszenek, és ezek mind-mind új tévutakra viszik őket, amelyen tévkapukat nyitogatnak. Azért mondom tévkapuknak, mert ezek nem azok a kapuk, ahonnan a szellemi világból a magasabbrendű tiszta krisztusi eszme, a Szentlélek tiszta világossága ömölhetne e szerencsétlen Földre - és ami a lényeg: az emberi lelkekbe, hanem ezek a kapuk mind az alsó, pokoli világ felé nyitottak, ahonnan soha nem tapasztalt nyüzsgés, erőszakos törtetés indult meg a fizikai sík felé. A jövőben tömegesen megszülető és megszületendő alacsony szférák lakói Isten törvényeit nem fogják ismerni, és mivel nem ismerik, be sem tartják. Ha hallják is, mert hát ki ne hallaná a földi életben Krisztus nevét, valójában Krisztus egyéniségéről, Krisztus erőiről, Krisztus ígéről, és tanításairól semminemű helyes fogalmuk nem lesz.

Ezeknek egy része már testben van, a másik része pedig ezután fogja elszakítani láncait. Úgy is mondhatnám, hogy a kegyelem törvénye kétezer év óta ezeket a bilincseket nem szorította meg és zárta le alaposan, mert szükséges volt, hogy Krisztus ezt a kegyelmi korszakot megnyissa, és ezáltal lehetővé tegye a törekvő, a jóindulatú, a fejlődni kívánó emberlelkek részére a Földről való eltávozást. Ez olyan dolog, mint amikor az ember lakásának, otthonának ajtaját kinyitja, és azon az ajtón nem csak a barátok, nem csak az ismerősök, nem csak a jóindulatú segítők térhetnek be, hanem azok is, akiknek szándéka

rablás, gyilkolás, vagy gyújtogatás. Tehát ez a szellemvilág kapuira vonatkoztatva is érvényes. Nem azt mondom, hogy bizonyos örködés a kapuk felett ne lenne, de az embernek is tudnia kéne védeni önmagát a feléje áramló rosszal szemben, de nem cselekszi meg. A gonosz, az ellentét erős és kíméletlen a rosszban. Ugyanakkor a jóra törekvő ember még mindig gyenge a jónak megvalósítására. Tehát mivel az értékesebbek, a tisztábbak, a jobbak kisebbségben vannak a veszendőbe menőkkel szemben, és nem egyszer ők is gyengének bizonyulnak a jónak megvalósításában, ezért a mérlegnek nyelve a rossz irányába billenik. Ez azt jelenti, hogy az irányt a földi világban, az itt ténykedő erőszakos, önző irigykedő, gyűlölködő rossz határozza meg. Ez az erőszakos rossz, nyilvánvalóan nem nézi tétlenül a jónak próbálkozásait és munkáját, és pont ezért egyre gyorsabb ütemben elmozdítja országok, államok, egyházak éléről azokat, akikben még a felebaráti szeretet él, és olyanokat segít vezető pozíciókba, akik csakis a maguk önző elgondolásait akarják tűzön-vízen, ha kell erőszakkal keresztülvinni. Programokkal jönnek ki, amiket szépként, jóként tüntetnek fel a tapasztalatlan, a jót a rossztól megkülönböztetni nem tudó tömegek előtt, hogy ezzel megnyerjék azokat a maguk rosszának. Ez olyan erős tömbbé teszi őket, amit az a kevés jó, ami még e Földön van, ami még velejéig nem romlott meg, nem lesz képes kordában tartani.

A magasabb világokról egyre kevesebben vállalkoznak testetöltésre. Azok, akiket a természettörvény, vagy a maguk gyötrelmes helyzete nem készit testetöltésre, már visszavonulnak, tehát kevés azoknak a száma, akik a maguk elhatározásából ezekbe a nehéz helyzetekbe, ezekbe a súlyos, rossz állapotokba beleszületnek. Hiszen János jelenései szerint az oltár alatt lévők már meghozták az áldozatot és már megfizették az igazság kétezer esztendeig való erősödéséért azt a díjat, ami tőlük elváratott. Ezek az oltár alatt várják, hogy beteljék a számuk. Mihelyt számuk betelik, a tisztább szellemek közül csakis azok öltenek testet, akiknek még munkájuk és feladatuk van.

Akik egy-egy feladatot már elvállaltak és annak elvégzéséért már testben vannak, azokat az isteni végzés az őrhelyeikről lassanként felmenti. Mikor ezeknek száma betelik, akkor lesz majd nagy-nagy fejetlenség a Földön. Akkor nincs többé, ami a természeti világ indulatát, haragját, robbanását lefoghatná, **mert az ember fáj a Földnek. Mert az ember átkára lett az életnek!**

Annak az életnek, amit Istentől kapott, amiért Isten boldogságra, szépségre, világosságra hívta elő az ő teremtményeit. Olyan nagymérvű és nagyfokú lesz az alantas lelkületű emberekben a gonoszság, az elvetemedettség, hogy nem tudnak többé együttérezni azokkal, akik szenvednek, akiknek fájdalmai vannak, akik éheznek, akik szomjúhozna, akik a Nap hevét állják. Az utolsó óra munkásai mindent elkövetnek, hogy biztonságos helyre mentsék azokat, akik még menthetőek. Nem lehet lekicsinyelni egyetlen emberlelket se, és legyinteni rá, hogy nem éri meg a fáradságot, mert Isten minden bukott gyermekét meg akarja menteni. A Szentlélek ugyancsak nagy és erős hálókkal jön az emberiség segítségére, amibe az ember belekapaszkodhat; ezeket a hálókat a Szentlélek küldöttei szeretnék a túlsó partra, tehát a láthatatlan világ partjára vonni.

Emlékeztek, amikor Péter és a többi halászok egész éjszaka fáradoztak és semmit sem fogtak? Az Úr mondja nekik, hogy vessétek ki a hálót és néhány percen belül hihetetlen mennyiségű halat fogtak. Ez lenne a Szentlélek munkájával a cél, hogy partra vonja az élet tengeréből a hálót, és biztos helyre vontassa be. De a hálóban egyre kevesebben akadnak meg; a szellemi halászok egyre nehezebben dolgoznak és egyre kevesbűlő eredménnyel. Ellenben az ellentét hálójában egyre többen akadnak fenn. Sajnálatos módon még ha fent se akadtak a hálóban, az emberek maguk azok, akik kapaszkodnak az ellentét hálójába, mert azt hiszik, hogy az adhat nekik védelmet, az adhat nekik menekülést. Ez a hiedelem abból adódik, hogy az ellentét itt a Földön azokat segíti, azoknak ad a Föld javaiból, akik hozzá fordulnak akik őt szolgálják, akik az ő érdekeiért beszél-

nek, cselekszenek, vagy esetleg hoznak áldozatot - már amennyiben ezt áldozatnak lehet nevezni. A jó ugyanis - és erre Krisztus a legkiválóbb példa - önmagából hozza ki az áldozatot, tehát önmagát adja oda, az önmagáéről mond le, hogy másokat megsegítsen, hogy másokat a helyes útra vezessen. Az ellentét ezzel szemben az áldozatot mindig másokkal, de sohasem a világ fiaival, hanem mindig a világ sóival, a világosság fiaival hozatja meg. Mindig azok hozzák az áldozatot a jónak érdekében, hogy a jók innen e Földről elmehessenek. **Ezek áldozatából áll fent a Föld, ezen áldozatok eredményeként** vannak még nemes dolgok a földi életben, de ezeket lassan-lassan mind a maga malmára hajtja és a maga magtáraiba söpri be az ellentét.

Már nem azokat az időket élitek, amikor az ember kényelmesen várakozhat, amikor nyugodt lassú lépésekben próbálkozhat a maga lelki fejlődésével, sőt nem lehet bizonytalankodni sem. Ezek már nem azok az idők, amikor mondjuk az ember egy mély tóra, vagy a tengerre - ami alatt az életet értem - kimerészkedhetne hajójával úgy, hogy ne lenne meg az ismerete arról, hogy az a vízrengeteg milyen veszélyeket rejt magában, és hogy ne lenne meg az az ismerete és tudása, hogy hogyan kell az ő hajóját vagy csónakját kormányozni, mire kell ügyelnie, milyen szeleket foghat be a vitorlájába, amelyek az ő révbe jutását segítik, és melyek azok, amik eltérítik őt a céltól.

Ezért a jó terén bölcsességgel, tudással, ismerettel kell az embernek rendelkeznie ahhoz, hogy életét fenntartsa és biztonságban átjusson a túlsó partra, mielőtt ezek a nyitott kapuk bezárulnak. Fontos, hogy oda ahhoz a világhoz méltó ruhában érkezzen, különben más irányba terelik őt, és egy hosszú időre nem juthat oda, ahova azok kerültek, akik a fejlődésüket ez alatt az időszak alatt elvégezték. **Az írásokat is alapos megfontoltsággal kell átolvasni!** Nem lehet ma már azt mondani: csak ezt a részt szeretem, csak ezt a részt olvasom, mert ez nekem nyugalmat, békességet, hitet ad, hanem az egészet kell alaposan megismerni. Sőt a szimbólumokat is fel kell tudni bontania

az embernek, és meg kell tudnia, mi vonatkozott a múltra, mi vonatkozik a jelenre, mi vonatkozik a jövőre, mi vár rá, és mik fognak még a hátralévő rövid időszakban megtörténni. Akármennyire úgy néz is ki, hogy sok a keresztény a Földön, a mi véleményünk az, hogy akik igazán ismerik a Krisztus evangéliumát, akik igazán tudják, hogy mi váratik tőlük ebben az életben, mi az életük célja, mi az életük munkája és feladata, azoknak a száma nagyon kevés. Mi azonban nem szűnünk meg azon fáradozni, hogy ezeknek a keveseknek a homlokára tehessük Krisztus Urunk jelét. Mert sem az isteni törvényeket, sem az Úr Jézus Krisztust nem lehet a külsőségekben véghezvitt dolgokkal elkápráztatni. **A törvény patikamérleg pontossággal mér és Krisztus pontosan tudni fogja, kik az övéi**, hiába mondja bárki: Uram, Uram, nem ismertünk Téged? Uram, Uram, nem a Te nevedben tanítottunk, nem a Te nevedben úztünk ördögöket? Ha Krisztus nem találja abban az emberben az Ő lelkületét, elutasítja őt mondván: *„távozz tőlem, nem ismerlek téged, te nem az én juhaim közül való vagy!”*

Mindezt azért kötöttem össze az elmúlt alkalommal elhangzottakkal, hogy talán jobban megértitek és megérezitek az idők sürgetését; talán jobban megérezitek az idők szelét, amely egyre viharosabbá válik; talán jobban érzitek a Földnek nyögését, Földnek vajúdását, a Földnek görcsbe rándulását, amelyek miatt aztán majd lesznek földrengések, földindulások és a tengereknek hihetetlen mozgásai. **Éreznetek kell, hogy ha már az ember átkára van a Földnek és a földi életnek, ha már az ember fáj a Földnek**, hogy akkor ti, akik Krisztushoz tértetek, akiket a Szentlélek összehozott az Úrnak, a Jézus Krisztusnak iskolájába, **ti semmivel nem járulhattok hozzá az ellentét munkájához**. Az ellentét mindent tönkretesz maga körül, legfőképp a Földet, Istennek csodálatos alkotását. Isten hat nap, azaz hat korszak alatt teremtette a Földet és örömmel nyugodott meg rajta tekintete. A hetedik nap eljöttével megállapította, hogy alkalmas és megfelelő helye lesz ez azoknak, akik ugyan eltértek Isten akaratától, de az Ő kegyelméből eljutottak ennek

a közbülső állomásnak fokozatára, amely összeköti a föntieket az alsó világokkal. Itt abban a kegyelemben részesültek, hogy Isten elküldte az Ő szent Fiát, nem más bolygóra, erre a Földre. Itt váltak a legintenzívebbé, leghatásosabbá az Ő itt hagyott erőparányai.

Éreztétek, hogy minden nap kegyelemből van a számotokra és ezt a ti lelki fejlődésetek lelki előrehaladásotok érdekében kell felhasználni!

Segítsen meg benneteket ebben az én Atyám, az én Istenem! Isten legyen mindnyájatokkal!

ERŐHATÁSOK(*)

Zita médium által

2007. május 20.

A mi Urunk, a Jézus Krisztusnak nevében, szeretettel köszön-telek benneteket testvéreim. Az egész világmindenséget sugárzások és vibrációk járják át. Igaz, mindez az emberi szem részére láthatatlan, de hatásaiban érezhető, némely esetben domináló. Maga a teremtő Isten és minden teremtménye hármasság. Tudjátok ti ezt. Szellem, erő és anyag. Magát az anyagot is sugárzások járják át, és ezáltal az anyag szerkezete megváltozhat; a tömör lassan fellazulhat és szerkezetében is megváltozhat. Hiszen a kemény anyag is folyékonyá válhat, a folyékony anyag pedig gőzzé, párává alakulhat át. A kettőnek, illetve a háromnak már szerkezeti különbsége egészen más. A mi Urunk, a Jézus Krisztus feltámadása után negyven nappal elbúcsúzott az ő tanítványaitól és felszállva, eltávozott a mennyekbe. A mennyek kifejezés nem pontos meghatározás. Mindenesetre fizikailag és értelmileg is távol áll az embertől. A fizikai távolságokat fényévekben mérik. A fény magas sebességű, és a fénynek egyik helyről a másikra való eljutásához is évekre van szükség, hogy csak egy magasabb rendű világot, mondjuk az ötöd- vagy a negyednapok világát elérje. Mielőtt elment az Úr, mindent rendbe hagyott. Tanítványainak pontos utasítást

adott arra nézve, hogy abból a keretből amiben éltek ki kell lépniük, a világ minden tájára el kell jutniuk, el kell juttatniuk az isteni ígét. Még egyszer megismételte ígéretét is, hogyha Ő távozik, elküldi a Szentlélek, hogy az minden igazságra elvezethesse azokat, akik a Szentlélek befogadására hajlandók. A tanítványokat megerősítette lélekben és igazságban, hogy amikor ő, az Úr, már nincs velük, a Szentlélek ereje képesítse őket a nagy munka elvégzésére, és ha földi hatalom úgy kívánja, akkor életük feláldozására is, az igazságért, azaz a krisztusi ígért.

A Szentlélek nem olyan mértékben, de szintén hasonlatosan az isteni és a krisztusi erőnek forrása, így ezzel az erővel az anyagi világot át lehet alakítani és meg lehet változtatni. Erőket lehet sűríteni, egy pontban koncentrálni, illetve az erőket szellemesítve, hézagossítani, lazítani lehet, azaz egyre nagyobb távolságra juttatni az anyag legkisebb részecskéit egymástól és ezáltal az egészen tömör, egészen sűrű anyagot szintén szellemesíteni lehet. Az anyag szellemesítése nem azonos az anyag szétesési procedúrájával. A szétesésben bizonyos fokú rothadás van mindenkoron, a szellemesített anyagnak viszont minden paránya fénylővé, étellel telítetté válik, és hatásaiban felfokozható, és ezzel a felfokozott hatással csodákat lehet véghezvinni, vagy ezeket az anyagrészeket magasabb világokba lehet emelni. Az a test, amiben Krisztus feltámadott már nem az volt, amely megkínóztatott, keresztre feszítettet, hanem már ezekkel az élő erőparányokkal, a teljesen szellemesített és feldúsított erővel volt tele. Telített volt ezekkel az erőparányokkal, és amíg maga a feltámadás, a holt test feltámasztása történt, addig az erők koncentrációja ment végbe, azaz az erők koncentrációja révén jött létre, de miután ez megtörtént, akkor már nem anyag sűrítésről beszélhetünk, hanem az anyagrészek nagy távolságokra történő hézagossításáról, azaz az erőparányok közötti távolság megnöveléséről. Így, amikor az Úr az ég felhőiben eltűnt, akkor azt magával emelhetette és minden egyes parányt, azokra a helyekre, azon célokból adatott vissza,

ahonnan Földre jövelekor Ő azt eredetileg vette. Tehát tulajdonképpen maga a feltámadás és felszállása a mennyekbe is meglévő természeti törvények betöltésével történt és betöltésével alakult, ahogy annak alakulnia kellett. Az ember járatlan a sugárzások és az erőhatások világában. Fizikai, kémiai és biológiai ismereteivel úgy ahogy, annyira, amennyire az üres mechanikai erőket már megismerni volt képes, de azokat az erőket, amelyek élettel telítettek, amelyek intelligens gondolatokat, vágyakat vagy érzéseket hordoznak, még nem; ezek a sugárzások és hatások teljesen ismeretlenek előtte. Még olyan emberek előtt is, akik erőket felszabadítani, sűríteni, vagy koncentrálni képesek a maguk akarateréjével. Az akaraterő is tulajdonképpen az erőknek egyetlen pontban való koncentrációja, de ez az egyetlen pontban való koncentráció azért kell hogy megtörténjék, hogy aztán más erőket ezzel a koncentrációval az illető felbontani legyen képes.

A növény- és állatvilág, természetesen nem értelemszerűen, mert hiszen nincs értelme abban az értelemben, ahogy az embernél beszélhetünk erről, mert nincs halhatatlan szelleme, tehát ilyen fokú intelligenciaforrása, de az egész világra való nyitottságával, ahogy harmóniában él az egész teremtett világmindelességgel és betölti feladatát, amiért a létet, néha évszázadokra más esetekben egy-egy órára kapja, hogy az megvalósulhasson. Tehát az állat hatodik érzékszerve teljesen nyitott ezt semmiféle erőhatások meggátolni nem képesek. Ösztönnek nevezzük ezt, és az ösztönével pontosan tájékozódni képes. Tájékozódni képes mindaddig, amíg a törvényeknek megfelelően, azaz az ember által létrehozott káosz nélkül élheti az életét. Az ember ugyanis a fizikai és a különböző természettudományi ismereteivel belekontárkodott az erők pontos működésébe, a különböző sugárzásokba, és ezáltal az állatvilágnak pontos tájékozódó képességét is megzavarta. Ezek a zavarok hol időlegesek, hol állandósulnak, állandó jellegűvé válnak. Az ember tizedébe, századába, ezredébe, milliomodában nem is-

meri sem a természeti törvényeket, pláne nem a világmindenséget úgy, ahogy azt a mi Atyánk, Istenünk megteremtette. Éppen ezért minden érzésével, gondolatával és egész kialakított erőszakos vágyvilágával újabb és újabb zavarokat hoz létre az erők hullámvölgyeiben, illetve az erőknek azon csúcsaiban, amikor az erők rezgése, vagy sugárzása - ez a két dolog fontos, rezgés és sugárzás -, a csúcspontot éri el. Vannak esetek, amikor az erők rezgését vagy sugárzását fokozni kell valaminek a megtörténtéhez, más esetekben a hullámvölgybe kell alászállítani, hogy a rezgés csak éppen, hogy észlelhető, mérhető legyen. Erők özönében, erők sugárzásában, erők vibrációi között él az ember. Amit érzékel, mármint az érzékenyebb lélek, az annyi, hogy a sugárzás, vagy a rezgés kellemes vagy kellemetlen. Békességet, nyugalmat, örömet hordozó, magasabbrendű érzéseket is adhat, ami hasznosítható, vagy negatív vibrációkat, amelyek az anyagra is hatással vannak. Ilyenkor, az anyag mindenképpen sűrűsödik. Tehát az anyag nem vonatkoztatható el az erők világától. Magában az anyagban is latens erők, energiák vannak, ezek szabadíthatók fel például tűz által, de ezek az erők kívülről is hathatnak az anyag belseje felé, és mint mondtam, az anyag szerkezetét megváltoztatják.

A mi Urunk, a Jézus Krisztus feltámadott teste például már egészen más erőprincípiumokat tartalmazott. Igaz, hogy már születése pillanatától sem, illetve már Mária méhében sem azon erők törvényei alakult a kiképzésre váró test, mint az a test, ami - az írás szavaival mondom - a férfi indulatából születendő. Ez az egész csodálatos kompozíció, a legnagyobb lehetőségek tárháza volt. A mindenre való képesség, amely magából az isteni, tiszta szellemből, Krisztus szelleméből eredt és táplálkozott. De anyagi test volt. Ugyanakkor ebben az anyagban kötve voltak - hogy úgy mondjam - a világnak bűnei. Kötve voltak, mert magára vette azokat. Kötve voltak azért, mert kötött állapotukból ezeket az erőket Ő volt hivatva kötetlen állapotba hozni, azaz felszabadítani, azaz szellemesíteni, amely a tisztítás és tisztulás folyamata által megy végbe. Jelentéktelenül kicsinyben

az emberben is végbemehet mindez, amikor rálép a megtérés útjára, de a tisztulási folyamat egészen a megtérés befejező akkordjáig tart. Ez egy hihetetlenül hosszú, évezredekig tartó folyamat. Viszont a mi Urunknak, Aki az egész világ bűnét magára vette, mindössze harminc földi esztendőbe tellett, mire ezeket a bűnrétegeket megtisztította és szellemesítette. Ezzel urává vált nemcsak mindazon erőknél és anyagnak, amely a testét alkotta, hanem urává vált mindazoknak az erőknél is, amelyek a természettörvényben működnek, amelyek az egész világmindenségben feltalálhatók, amelyek az igazság törvényét kemény, szilárd, megmásíthatatlan törvénné teszik. A másik oldalon a szeretet törvénye bár lágy, de ugyanakkor az is szilárdan megtartó, változásokat előidézni benne lehetetlenség. Mindegyik nemcsak egyetlen törvény, hanem a törvényeknek egész láncolata, vagyis törvénykörök. A törvénykörökön belül a szabad és tiszta szellem, még inkább a tökéletességre eljutott szellem teljes szabadságot élvez, ő maga is a törvény részévé válik, ő maga is törvénné lesz. A törvények Isten által belehelyezettek minden teremtménybe, hiszen magából teremtette, a maga képére és hasonlatosságára. Tehát, nemcsak a törvények ismeretéről van szó, hanem a törvényekkel egységet alkotva, minden teremtmény egy volt a teremtő Istennel, egészen addig a pontig, amíg a bukás, illetve a későbbiek folyamán a bukások be nem következtek. Mikor a bukás bekövetkezett, ezzel a cselekedetével a teremtmény kilépett a szeretet és igazság törvényköreiből, törvényen kívülivé vált. Tévesen azt hitte, hogy a törvényen kívül nagyobb lesz a szabadsága, mert így nincs korlátozva, és nagyobb lesz ismerete és tudása is. Tévedt! Az anyag börtönévé vált, mert nem volt képes többé tiszta erővel áthatni, tehát nem lett szabadabb, tudása és ismerete pedig meghomályosodott. Nem érzékelte az eljövendőt, mi több az erők sűrűsödése következtében sötétedés, tompultság következett be értelmi és érzelmi világába. Értelmével már nem volt azon tudás birtokában, mint a kezdetek kezdetén, érzelmi

világával pedig nem tudott már teljes mértékig a világmindenségből olyan vibrációkat és sugárzásokat felvenni, amelyekkel életben tudta volna tartani azokat az érzéseket, amelyeket elsősorban Isten felé kellett volna sugároznia, másodsorban az önmaga duálja felé - akivel akkor még egységet alkottak - és harmadsorban az egész teremtett világmindenség felé, azaz a többi teremtmény felé is. Isten felé, duálja felé és minden teremtett lény felé az igazságot és a szeretetet sugározni ki. Először még érték szerint az igazság és szeretet ebben a belőle kiáradó vibrációban benne volt, de már nem volt olyan erős a hatóereje, hogy nagyobb távolságokat hasson át, így ami messze került tőle, azt már nem tudta közelségbe hozni az érzések, vágyak, gondolatok szárnyán. Ez okozta a vesztét, azaz ez is megnyirbálta a szabadságát, mert hiszen egy nagyszámú teremtmény kikerült az ő további hatóköréből, számára idegenné, ismeretlenné vált. Az anyag egyrészt sűrűsödött, másrészt ritkult. Sűrűsödött körülötte az anyag és gyengült, amit képes volt kisugározni, azaz a hatótávolságot nem tudta növelni, azaz a távolságot legyőzni. A világmindenség pedig határtalan. Nem lehet behatárolni, hogy itt ér véget a világ. Bizonyos sűrű anyagréteget lehet csak behatárolni. Így a bolygók nyilvánvalóan az anyaguk tömörsége miatt behatárolhatók; behatárolható, hogy egy-egy bolygó milyen nagy, milyen nagy felületű, milyen nagyságú a többi bolygókhöz viszonyítva és milyen távolságra van egyik bolygó a másiktól. Vannak emberek, akik bár némi jártasságra tettek szert mondjuk a spiritizmus terén is, mégsem tudják elfogadni vagy átlátni, hogy a bolygók sugárzása milyen nagy hatással van Földetekre, a Föld termésére, mindenféle növénynek és állatnak, sőt az embernek növekedésére is. Nemcsak fizikailag, hogy a hormonokat és a mirigyeket serkenti, hanem a szellemi növekedésére is. Ezek a bolygóhatások szintén nem határolhatók be. Bizonyos fogalmatok van arról, hogy kozmikus sugárzások az ember életére is hatással vannak. Az újszülött életére vonatkozó hatások kiszámíthatók abból, hogy a Földetek

melyik pontján, melyik pillanatban született, mivel a bolygók állása befolyásolja az újszülött életét lehetőségekben és eshetőségekben. Tehát nem egy biztos meghatározás ez, mert sorsának kialakulása az ember kezében van aszerint, hogy milyen elveket és eszméket követ, milyen ismereteket tesz magáévá, mibe dolgozza bele magát, mit asszimilál, hogy életében megtér-e vagy sem.

Az ember úgy gondolja, hogy fizikai megjelenésével be van határolva az élete. De ez nem egészen így van, mert ha test szerint itt ülök is, szellemem, lelkem nagyobb távolságok behatolására is képes, vagy ami távol történik, annak befogadására is képessé válhat. Nyilvánvaló, ha ismereteim, szellemi tisztaságom magasabb rendű; erőkisugárzásom hatótávolsága is nagyobb lesz. A karizmatikus emberekre egyrészt az jellemző, hogy fel tudják kelteni a hallgatóságban az általuk felvetett téma iránti érdeklődést, másrészt egy pontba képesek hozni az emberek érzéseit és gondolatait, és így a karizmatikus egyén hatótávolsága nagyobb lesz. Az is elég gyakran előfordulhat a földi világban, hogy helytelen, téves vagy rossz elvek esetében is képes az előadó a hatást felfokozni, de csak a hasonlóan gondolkodók és érzők esetében. Ezt csak példaként mondom, de ha egy csecsemő császármetszéssel kerül e világra, nyilvánvalóan nem abban a percben, nem abban a pillanatban születik, amikor pont ott lett volna a születésének ideje, tehát így ezek a bolygóhatások kuszábbak, egyesek erősebbek, mások gyengébbek lesznek, tehát semmiképpen nem az ő tényleges születési időpontjának megfelelőek.

Ugyancsak a Földön mindennek, fűnek, fának, állatoknak, víznek, talajnak, a légkörnek kisugárzása van. Minden rezgéshullámokból épül fel. Amihez az ember közelebb vagy távolabb esik, hatással van rá. Természetesen, ami távol van, vagy ami gyengébb, az kevesebb hatást válthat ki, vagy az is kevesebb hatást vált ki, ha arra a hatásfelvételre az ember nincs berendezkedve, mert idegen tőle az a gondolat, idegen tőle az az em-

ber, idegen tőle az a felfogás, vagy az az elv egészen az érdeklődési körén kívül esik. Szükséges viszont, hogy az ember érdeklődési köre egyre szélesebbé váljon, ha nem, beszűkül, ha viszont beszűkül, sem a kellő adások leadására, sem az adások felvételére nem képes. Akkor sem, ha hangosan kiabál, mert a figyelmet nem azzal tereli az ember magára, helyesebben a mondanivalójára, hogy kiabál, hanem azzal, hogy értelmesen beszél, érvel, azzal, hogy mit mond, és amit mond, azt milyen érzések kísérik és abban milyen konkrét tények rejlenek. Konkrét tények, ismeretek, nem helytelen állítások, valótlanságok, aminek ő nagy jelentőséget tulajdonít.

Minden, ami a láthatatlanban érzékelhető, ami a láthatatlanban van, onnan indul ki az anyagi világ felé. Ezalatt a láthatatlan világból jövő elveket, eszméket, tudást, ismeretet, elgondolást kell érteni. Ez az ismeret és tudás, csak akkor lesz képes növekedésnek indulni, ha a lélekben befogadásra talál. Hasonlatosan ahhoz, ahogy az Úr szólott a magvetőről szóló példabeszédében, hogy némely mag az út szélére hullott, és az ég madarai felcsipegették, némely a tövisek közé, amit a tövisek elnyomtak, a többi pedig jó földbe hullott és termést hozott. Tehát az ember lelkének jó talajnak kell lennie, és mindig csak a jó növekedését szabad gondolataival, érzéseivel előmozdítani, a rossznak terjedését pedig meggátolni. Nyilvánvaló, hogyha a rosszért rosszat adok cserébe, azzal nem gátolom a rossz a terjedését, hanem inkább elősegítem. Tehát minden rossz hullámozásnak, negatív erőnek, negatív vibrációnak a hatását, csak az én pozitív, jóra hangolt érzéseimmel, törekvéseimmel vágyaimmal, segítőkészségemmel, szeretetemmel, jóakaratommal leszek képes gyengíteni vagy meggátolni. Ha az ismeretekre nyitott vagyok, akkor nyilvánvaló, hogy egy szűrőnek kell működni bennem, hogy a rosszat kiszűrjem, hogy sorrend a pontos legyen, hogy tudjam, mi a lényegtelen, mi a fontos, mi a legfontosabb. Sohasem az a fontos, hogy én érvényesüljek, hogy az én igazam jusson érvényre, sohasem az a fontos, hogy rám az emberek

felfigyeljenek és dicsérjenek. **Mindig az a fontos, hogy alázatos eszköze legyek az isteni jónak, a jó vibrációinak, a jó kisugárzásainak, hogy minden tettemmel Istent és az Ő nagyságát dicsérjem és semmiképpen ne önmagamat magasztaljam fel.** Amit tudok, amit hallottam tanulóórákon, amit a Szentírásból megismerhetek, amit a Szentlélek alap kijelentéseiből felfoghatok, amit a magasabb rendű világok lakói belém csöpögtetnek, az még nem az enyém, még ha beszélni tudok is arról, az még nem az enyém. Akkor válik az enyémmé, hogyha eggyé leszek azzal, magamba befogadtam, hogy ott az átalakító munkát elvégezhesse rajtam. Elvégezze rajtam, vagyis, hogy újjászülessek víztől és Lélektől. Ha ez nem következik be, - betéve tudhatom a Bibliának minden sorát, minderről tudhatok meggyőző erővel előadást tartani, mindez nem segít rajtam. Lehet, hogy másokon segít, de önmagamon még mindig nem segítettem vele.

Amikor koncentrálok, erőket sűríték egy pontba. A koncentráció akkor szükséges, ha valamit meg akarok figyelni. A lényeg az, hogy jól figyeljem meg. Ugyanis, ha nem jól figyelem meg, tévedések egész sorozatát indíthatja meg bennem. Az ember csak annyit mond rá: félreértettem. Annyit mond rá: félreértettek, bocsánat. Ez nem elég. Figyelje meg a pontos mondanivalót, és vegye ki belőle, amit az mond, mert csak így tud segíteni rajta. Más esetekben, nem szükséges ez a koncentráció. Ellenkezőleg. Szabadon el kell engednem magam. Készen vagyok hatások felvételére anélkül, hogy valamit nagyon megfigyelni akarnék. Egyszerűen átadom magamat azoknak az erőknek, amelyek hullámként, hullámszerűen felém érkeznek. Kitért lélekkel, kitért szívvel. Az értelem kevésbé vesz részt ebben. Mert ha értelmileg valamire nagyon figyelek, koncentrálok, nem tudom elengedni magam a különböző erők, például gyógyító erők vagy a Szentlélek befolyásolására. Sokféle változata van, hogy mi az és hogyan történik, amikor erőket kívánok felvenni, vagy erőket kívánok leadni. Példának mondom, a légzésnél tiszta,

oxigénnel dúsított levegőt vesz magához a tüdő és a széndioxidral telítettet, tehát a szervezet számára használhatatlant adja le. Az ember erőcseréje azonban nem így történik. Ha nyitott vagyok a szépre, a jóra, az isteni nemes dolgok befogadására, akkor azt kell továbbadnom, nem a használhatatlant. Az emberek ezzel szemben azt tartják, hogyha tele vagyok indulattal, nemtetszéssel, haraggal, idegességgel, azt kell kiadjam magamból. Sőt, az ember többnyire ezt nem egy üres teremben teszi - ahol még a falakra, a bútorokra és a légtérre is hatással vannak ezek a rossz vibrációk -, hanem embertársára önti ki. Ez felér egy atomrobbantás kárával, azaz komoly kárt okozhat a másik lélekben. Ha megfigyelitek az állatokat, mindaddig bizonyos nyugalmi helyzetben vannak, amíg haragos, indulatos, szitkozódó hangok, durva szavak az ember ajkát el nem hagyják. Mihelyt ez megtörténik, az állat igyekezik erről helyről elmenekülni. Pedig nem érti a szavak jelentését, de érzékeli, mert felveszi a rossz erővibrációját. Az állatvilág sokkal érzékenyebb mindezekre a láthatatlan hatásokra, rezgésekre, mint az emberi lélek. Az ember technikájával sokféle erőt koncentrálnak, például transzformátorokkal, magasfeszültségű vezetékekkel, szignálokat leadó tornyokkal. Azonban, minél szélesebb körben alkalmazza és használja a technika ezen vívmányait, annál nagyobb zavarokat kelt az erők világában. Nem azt mondom ezzel, hogy a technika vagy az ismeret ne lenne áldása a Földnek, csak hogy az ember soha nem annyit és soha nem arra használja fel, amire kellene. Gyakran teljesen szükségtelen dolgokra, pazarló módon és ostobán használja, és amit sokkal egyszerűbben, kevesebből el lehetne végezni; csak azért, mert még van, mert eladható, és sok pénzt lehet kapni érte, az ember úgy gondolkodik, ha a másoknak van, nekem is legyen, - ha szükségem van rá, ha nem. Önzésével, pazarlásával sok bajt hoz létre. Az elektronikus eszközeiteknek is kisugárzásai vannak, testvéreim. Mivel elektromosságról van szó, tehát nem delejről, vagy ódról, ebben mindig benne rejlik az a veszedelem is, hogy olyan

sugárzásnak teszi ki magát az ember ezen a készülékein keresztül, amelyek a sejtekben károsodásokat hoznak létre. Fülben, fejben, mellkasban, bárhol, ahol közeli érintkezési felülete van. Az ember még a lakásában sem azoknak a jóhatású sugárzásoknak van kitéve, amelyek a természetben fellelhetők tópartján, a sarjadó fűben vagy erdők mélyén. Ugyanis, amikor elektronikus készülékei be vannak kötve egy elektromos hálózatra, mégha nincsenek is használatban, kisugárzásuk van. Ennek ellenére piciny gyermekeket, néha már egy-két éves korban is néhány lépésre a távolbalátó elé ültetnek, és a szülő a szeretett gyermekét ennek a káros rossz sugárzásnak teszi ki. Ezeket azért mondom el, mert a későbbiek folyamán a tudomány felfedezései révén eljön majd az idő, amikor a légköri elektromosságba is bekapcsolja magát az ember, mivel úgy érzi, rá lesz kényszerítve kifogyásnak indult energiaszükséglete miatt. De nem ismeri majd fel a benne rejlő óriási veszélyt. Tudja, hogy milyen nagy mennyiségű energiához jutna ezáltal, és mire lehetne hasznosítható, de pusztító erejét nem. Tehát ezek a kísérletei, hatásaikban kiszámíthatatlanok lesznek, mivel a földi tudomány nem rendelkezik majd olyan készülékkel, amivel mérni és szabályozni tudná a légköri elektromosság feszültségét. De így van ez testvéreim az ember az érzésvilágában lévő robbanásokkal is. Ha nem tudja mérsékelni indulatait, akkor kárt okoz önmagában és másokban is. Szívében, ereiben, tüdejében, gyomrában, idegrendszerében. Tehát károsodásokat hoz létre magában, másokénak pedig fájdalmat okozhat vagy el is pusztíthatja. Mert az anyagrészecskék, az őket érő hatásra megváltozhatnak. Ezen az elven alapul a víznek delejezése is. A szilárdabb tárgyakba nehezebb a behatolás, de például a lézer már ezen is áthatol. A folyékonyabb, egymástól távolabb eső atomokat, atomrészecskéket jobban át tudja hatni, jobban át tudja járni, mint a szilárd testeket. Így a pohár víz megtelítődik azzal a delejjel, ami segítségére lehet a beteg szervezetnek. Ugyanígy itatódik át minden erővel, amit az ember megfog, amihez hozzányúl. Ha rossz indulattal, haragos érzésekkel teszi

ezt, nyilvánvaló a hatás rossz. Megint csak példának mondom, hogy a fáraók sírjánál, Egyiptomban, ugyanez az elv érvényesült.

Ha valamit megkötnék, az meg van kötve. Tehát, hogyha azokat az erőparányokat megkötik, akkor azok megkötött állapotban maradnak mindaddig, amíg valaki nem érinti, azaz amíg valaki ezt a lezárt burkot mintegy fel nem pattintja, de az illet rövidesen utoléri a súlyos következmény: betegség, sok esetben halál. Az Úr mondja az ő tanítványainak, hogy ami megkötött a Földön, az megkötetik mennyben is, amit pedig feloldotok, az feloldatik. Mármint azok képesek csak erre, akik Szentlelket vettek. Azok, akiknek egész belső lelkivilágát, minden porcikáját átjárta a Szentlélek ereje. Ők tudják, hogy mi az, ami megkötendő és ők tudják, hogy mi az, ami feloldandó. Semmiképpen nem az a megkötendő, amit halálos bűnként egy vallás mond ki annak, és nem azáltal oldható fel, hogy különböző penitenciákat adnak fel. Az ember maga magát köti meg bűnnel, rossz, gyűlöletes érzésekkel, haraggal, indulattal, rossz kívánságokkal mások iránt. Saját magát köti meg, de a saját maga felszabadítására nem képes. Csakis az igazság ereje teheti őt szabaddá, aminek kívülről jövő segítséggel és belülről, az eltemetett mélyből jövő jóval lehet csak feltámadnia. Feltámadnia, hogy megszűnjék a rabság, a megkötöttség, a bilincsbevertség. Ezt segítette elő a mi Urunk, a Jézus Krisztus, amikor a feltámadt halálából, és ezáltal testének minden porcikáját széteszlatni volt képes. Azt azonban nem úgy kell elképzelni, hogy ugyanazon testben ment fel a mennyekbe és ott ül az Atya Istennek jobbjára felül és onnan lészen eljövendő ítélni eleveneket és holtakat. Az imának ezen része igaz. De az a test, amelyben Krisztus felemelkedett a mennybe, már nem az volt, amelyben az emberek Őt harminchárom éven át látták, és nem is az a test volt, amelyben Mária Magdaléna a sírkertben találkozott vele, vagy amelyben Tamás látta, amikor ujját a sebhelybe tette. Nem. Az a test szellemesített, minden kötöttségtől felszabadított anyag volt, amit oda adott vissza, ahonnan vette. Ez már maga is csoda, hogy a

nagy világmindenségben, ahol fényévekre vannak a bolygók egymástól, pontosan oda juttatta vissza a megtisztított anyagot, ahonnan vette. Ezzel a tettel az Úr oda fényt, világosságot, békességet, a bűnök bocsánatának lehetőségét vitte, és az általa megtisztított anyag ott hatalmas erőkonglomerátummá vált, amelyből még ma is meríthetnek mindazok, akik eredeti helyüket még nem találták meg a világmindenségben. Azonban el kell jönni az időnek, amikor minden a helyére kerül, amikor mindenki betölti azt a helyet, ahova teremtett, és amiért teremtett. Ég és Föld - tehát az anyagi világok - elmúlnak, de Krisztusnak igéi, az igazság, a szeretet igéi soha el nem múlnak. Azok örökkévalók, örökértékűek, és új és új teremtéseket, új és új teremtési korszakokat hoznak létre, ami által az öröm és a boldogság megnövekedik a világmindenségben.

Segítsen meg benneteket mindennapi életetek küzdelmeibe, e között a sok nehéz, fertőzött erő között az én Atyám, az én Istenem.

Isten legyen mindnyájatokkal! Isten veletek!

**5.
VÉGIDŐK(*)**

AZ UTOLSÓ IDŐK SÜRGETÉSE(*)

1996. október 6.

Köszöntelek benneteket testvéreim az Úr, a Jézus Krisztus nevében! Nagy messzeségből érkeztem közétek; sok-sok világot bejártam, fényeset és kevésbé fényeset; világokat, ahol az Úr lelke lakik és világokat, ahol az ellentét az úr. Milyen szomorú, milyen fájdalmas, milyen elkopott azoknak az élete, akik nem ismerik a mi Atyánkat, Istenünket. És ha ismerik, hallásból ismerik csupán; nem ismerik Isten nagy és kibeszélhetetlen szeretetét, amivel lehajol azokhoz a gyermekeihez, akik Tőle messze estek, akik az ő törvényének benső lényegét nem tették a maguk lényegtörvényévé, akik hódoltak mindazoknak a szenvedélyeknek és bűnöknek, amelyek rájuk elhomályosodást, fájdalmat, szomorúságot és bánatot hoztak.

Mennyire örül az ember lelke, amikor felhőtlen az ég és a nap hét ágra szórja sugarát; mennyire átjárja az ember érzés- és gondolatvilágát; ebben a nagy ragyogásban, milyen nagy végtelenséget érez és végtelenséget szel át az ő érzéseiével és gondolataival! Íme a fény ezt teszi még az eltévelyedett, az alacsony világokra bukott lelkekkel, teremtményekkel is. És milyen más az élet testvéreim ott, ahol mindig fény honol, ahol örökösen süt a nap, ahol az ott élőkől fény árad és nincs köd, nincs füst, amely ezt a fényt meghomályosíthatná, elködösíthetné, hanem mindenütt csodálatos kristálytisztá ragyogás van.

Milyen kár, hogy az ember ennyi sok évezred után sem csömörölt meg a bűntől, nem lett elege a sötétségből, a fájdalomkból, a halálból és a kárhozatból! Amikor Isten új lehetőséget ad neki a nap alatt és megszülethet a fizikai síkon, akkor újra és újra bűnös természete kap lábra, újra és újra bűnös természete kíván megszólalni és érvényesülni benne. Nem keresi a fényt, nem keresi az ő Teremtőjét, nem keresi a kapcsolatot az Úr küldöttjeivel, akik az ilyen világokra ellátogatnak és lehajolnak,

hogy oda békességet, szeretetet, nyugalmat, fényt és melegséget hozzanak, hanem keresi a maga tévelygő akaratát, keresi azokat az utakat, lehetőségeket, módokat, amelyek a testi embernek kedveznek, de a léleknek és a szellemnek kárára vannak.

Ezekre az utolsó időkre szeretett testvéreim, egészen megváltozott a világ képe. Eddig is a szomorúságok, betegségek, a csalódások és a halál siralom völgye volt, de ezekre az időkre még nehezebbé, még fájdalmasabbá, még sötétebbé vált, mert megindult a nagy lavina. Nem képes az ember a természetén többé uralkodni, mert amikor az idő és alkalom ott volt, hogy azon megszorításokat tegyen, hogy a rossz helyett a jót válassza, hogy az igazságot honosítsa meg a hazugság ellenében a Földön, akkor nem cselekedte azt. Isten szünet nélkül alkalmat és lehetőséget adott a bűnös megtérésére, aki ezt a kegyelemből adott időt, Isten eme hosszútűrését is elpocsékolta; az Istentől kapott időt, alkalmakat és lehetőségeket is a maga bűnös, tévelygő, rossz természetének a megerősítésére és bűnös vágyainak kiélésére használta fel. **Az idő pedig, ami a múltban csak lassan ballagott, a későbbiek folyamán, az események feltorlódása és a gyors változások révén repülő sebességű, rohanó idővé gyorsult fel, és ebben a rohanó időben minden összekeveredik.** Az idők végére az emberi természetből a felszínre kellett jönnie a jónak és rossznak egyaránt. Nem lehetett többé külső, csillogó takaróval, külső beidegződésekkel, külső udvarias formákkal letakarni mindazt, ami az emberben bűn, undokság és csúnya, hanem mindennek a felszínre kellett jutnia. **Amikor az ember meglátja ezt a mérhetetlenül sok rosszat, ami embertársai és saját lelkéből a felszínre kerül: rendkívül nyugtalan lesz.** *Ez a nyugtalanság hozza létre a korotokban tapasztalható sok-sok idegbetegséget, és ez a nyugtalanság hozza létre, hogy az emberek messzire elvándorolnak azokról a helyekről, ahol Isten kegyelméből megláthatták a napvilágot. Megindult a nagy népvándorlás.* Kelet gyermekei

Nyugat felé tartanak; Nyugat gyermekei Délre és Északra vándorolnak; minden össze-vissza keveredett, és az ember mindenütt a békességet, könnyebbséget és a jobblétet keresi, de sehol nem találja meg. Az emberek irigy és sanda szemekkel nézik a másét; irigy és sanda szemekkel tekintgetnek a Föld azon pontjaira, ahol aránylag még könnyebb az élet, legalább is a test számára, és mindent elkövetnek, hogy ezekbe az országokba, ezekre a területekre bejuthassanak. Mindazok pedig, akik ezen területen belül élnek, mindent elkövetnek, hogy az éhezők, a követelődők, a lerongyolódottak csoportjait kint tartásuk és megtarthassák a maguk számára mindazt, ami a testnek kedvező. Azonban bármiként is igyekezzék akár az egyik, akár a másik csoport: újabb és újabb békétlenség hullámai keletkeznek lelkükben; újabb és újabb békétlenség hullámai hömpölyögnek a földi világban, és ezrek és milliók ostromolják mindazokat a lehetőségeket, amelyek egyenlőre, egyes csoportok részére még fentállnak.

Sem az egyik, sem a másik csoport nem gondol arra, hogy meg kellene térnie, és a megtérés révén el kellene jutnia arra a pontra, hogy embertársának ugyanazt adja, ugyanazt kívánja, ugyanabban részesítse, mint amiben szeretné, ha őt részesítenék és amit ő vár és ő szeretne kapni másoktól és az Élettől. Egyszerű kérése a mi Urunk, Jézus Krisztusnak ez: „**Szeresd Istent mindenek felett, felebarátodat pedig, mint tenmagad**”. Tehát nem ismeri, nem is kívánja ismerni és nem is szereti Istent. Tagadja az Isten létezését, törvényeit semmibe veszi és a természettörvénybe írottakat is úgy tekinti, mint a vak természeti világ folyományát, és nem a mindenek Teremtőjéből származó törvényeket. De nem szereti önmagát sem, mert ha szeretné, akkor önmagáról hosszú távon gondolkodna; akkor nemcsak a mának élne, hogy a ma embere mindenben megfürödhessék, mindennel jóllakhassék, hanem gondolna a jövőre. Gondolna az emberiség, a gyermekei, az unokái, a déd vagy szépunokái jövőjére is, és természetesen gondolna arra a jövőre, amely a halál után a szellemi énjét várhatja;

arra a jövőre, amelyet itt e földi életével kellene szépítenie, kialakítania és létrehoznia, hogy bekerülhessen azokba a csodálatos, ragyogó, minden örömmel, boldogsággal és békességgel megáldott világokba, amelyeket szintén átnézhettem és meglátogathattam, hogy ezeknek válhasson polgárává.

Milyen nagy igyekezettel vannak az emberek, hogy a földi világban olyan polgárságot szerezzenek maguknak, amely bizonyos anyagi védelmet és jólétet biztosít nekik, de elfeledkeznek arról, hogy ezt a mennyei polgárságot szerezzék meg maguknak földi életükkel, ami minden jóval, rosszal, szomorúsággal, bánattal, betegséggel, egészséggel, hírnévvel és dicsőséggel elmúlik, és marad a pusztá lét. Marad a szellemi valóság, amely már nincs körülaggatva a fantázia azon szüleményeivel, amelyeket az ember kiszínezett magának, de amely valójában nincs és nem létezik. Megmarad mindaz, amit szeretne tovasöpörni, amelyről nem akar hallani, amelyről a földi életében nem igyekezett tudomást venni. Tudniillik marad az a lét, amely az alsó, a földhöz közelálló szféráknak a világa, amely pokoli állapotnak is nevezhető, amely bemutatja neki földi életének teljes csődjét, teljes sikertelenségét, mivel szemeit nem az égiekre, nem az isteni jóra, nem a szellemiekre, nem az isteni származására szegezte, hanem a földi, múlandó dolgokra.

Megrepedtek és tovább repedeznek testvéreim, az egyházak keretei is. Ezzel a nagy népvándorlással, a különböző vallások és vallásfelekezetek össze-vissza keverednek, és az emberek többé nem biztosak abban, hogy mi is az igazság, hol is az igazság; hogy melyik vallásnál részesülhetnének az igazság tisztább megismerésében. Minden össze-vissza keveredik; olyan országok, olyan államok, ahol az államvallás, a lakosság 60, 70, 80 százalékát ölelte fel, ma már hanyatlóban vannak és ott az emberek elgondolása az igazságról, az Istenről, a megtérés lehetőségeiről egészen másként alakul ki, mint kellene. De azok az egyének sem járnak jobban, akik mindenképpen és erősen ragaszkodnak ahhoz a valláshoz, amelybe beleszülettek, mert ott sem kap többé tápláló eledelt az éhező. Mivel úgy

a vallások követői, mint azok vezetői és igehirdetői nagy részben elvesztették a kapcsolatot a Teremtővel, az Úr Jézus Krisztussal és a Szentlélek munkásaival. Értelmüket túlfeljesztve, az írásokat szó szerint értelmezve nem képesek többé azok lényegébe behatolni, és az írások szellemi lényegét megérteni.

Tehát elkövetkezik az idő, amikor az ember kiművelt értelmére támaszkodva, az írások benső, szellemi lényegét teljesen letakarva, tudományos magyarázataival kiforgatja azokat, és kongóan üres beszédei nem nyújtanak többé világosságot és táplálékot az éhező és a szomjúhozó léleknek. *Olyan dolog ez testvéreim, mint amikor valaki éhes és szomjas, és a tápláló étel, és a szomjat oltó víz helyett, valamilyen kémiai vegyszert kap éhségének és szomjúságának csillapítására. Mert az értelmi magyarázatokban nincs benne az isteni Lélek, nincs benne a Krisztus lelkülete, és nincs benne a Szent Szellemek sokaságának lelkülete. Nem képes semmit, vagy legalább is csak keveset képes levonni a magasabb világokból és ez a kevés nem lesz elég. Ez a kevés még a békés időszakokban sem volt elég és azokban az időkben sem lett volna elég, amikor az ember értelme még nem volt így kiművelve és érzésvilága még nem vált ilyen kételkedővé, mint ma. De ezekben az utolsó időkben különösképpen nem lesz elég, mert az ember mindenre azokat a magyarázatokat akarja hallani, amelyeket a tudomány is képes alátámasztani.*

A szellemit kézzel megfogni nem lehet; a szellemit nem lehet lecövekelni anélkül, hogy az onnan el ne illanjon; a szellemit nem lehet befalazni, nem lehet megkötni és nem lehet azt mondani, hogy az enyém vagy és innen el nem mozdulhatsz. *A Szent Szellem szünet nélkül széjjel jár a világban és keresi azokat, akiket nem tett süketté és vakká a modern technika. Akiket nem tett süketté és vakká az a tudomány, amely nem a szellemből tört elő, - bár a szellem minden tudás és ismeret forrása - hanem amely az anyagi világból vétetett, amely különböző anyagi világokból szerzett tapasztalatok gyűjteménye, amely ismeri az okozatot anélkül, hogy ismerné az okot;*

ismeri a megnyilvánulásokat anélkül, hogy tudná, hogy ezeket a megnyilvánulásokat mi hozza létre. Gyógyszereivel szünteti vagy alányomja a betegségek külső szimptomáit, anélkül, hogy ismerné a betegségek eredeti okát vagy ezeket az okokat felfedezni és gyógyítani képes lenne. Az egész ismeretvilága, az egész kultúrája a külsőségeken mozog. A régiek még sokkal többet tudtak nyújtani abból, ami szellemi. Nézzétek meg a régiek zenéjét, művészetét, építészeti stílusát, irodalmát, festészetét, szobrászatát; a szemlélőben érzéseket keltenek, olyan érzéseket, amelyek a szellemé. Ma ilyen nincs; a ma „művészete” a külső embert rázza fel, a külső embert elégíti ki vagy a vér szenvedélyét korbácsolja fel.

Az embernek a dolgok mélyére kellene tekintenie; elsősorban önmagában, azután vallásában, amely külsőséggé vált, majd társadalmában, amelynek összetétele, és az abban tapasztalható jelenségek, hasonlatosakká váltak azokhoz az időkhöz, amikor a Föld megérett a végső pusztulásra, de abból a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk Földre jött kimentette. Abban az időben kevesek voltak azok, akik nemzedékről nemzedékre várták a mi Urunk, a Jézus Krisztusunk megjelenését, és kevesen tudták, hogy miért várják; kevesen tudták hogy Ő lesz a megígért Messiás, hogy Ő lesz a Szabadító, Aki kiszabadítja az ember lelkét a bűn rabságából nem pedig a római igából.

Ezekben az utolsó időkben ugyancsak kevesek azok, akik tudnak róla és várják az Úr második eljövetelét. Az emberek érzékelik az idő sürgető mivoltát, amiből kifolyólag fejetlen a kapkodásuk, de nem hiszik azt, hogy a szellemi élet, a szellemvilág, a szellemi Krisztus létező valóság; nem hiszik, hogy Ő újra eljő és megmutatja Magát. Pedig eljő, és akkor már nem csak kevesek látják Őt, és az ellentét sem győzheti le Őt, mert nem fizikai testben, hanem teljes szellemi nagyságában, hatalmában, fényében és dicsőségében jő el, és ítél elevenek és holtak felett. Amikor azt mondom nektek, hogy elevenek és holtak felett, ez alatt nem azt kell értenetek, hogy azok a holtak, akik már test szerint meghaltak, és

azok az elevenek, akik test szerint még élnek. Hanem azok az elevenek, akik szellemileg élnek, akik szellemileg öntudatnál vannak, akár a szférákban, akár a földi világban; akik pedig elvesztették a szellemi öntudatukat, mert az anyagnak élnek és az anyagot túrják véges elgondolásaikkal: azok a holtak. Az ilyenek, ha átkerülnek is a szellemvilágba, ott is holtak; erőikbe bezáratva, ha némi szabadságot élveznek is, a hasonlók társasága gyötrelmet, szenvedést és rabságot okoz a számukra. Mert ezekben az alantas szférákban az erőszakosak még nem vesztették el erejüket és mindenképpen uralkodnak azok felett, akiket erőiktől már megfosztattak. Igaz, hogy törvény szerint, ezekben a pokoli világokban is az Isten igazsága az úr, de az állapot mindig aszerint alakul, ahogy az ott élők érznek, cselekednek, gondolkoznak, amilyen érzések ott teljes vehemenciával belőlük a felszínre törnek.

Egyáltalán testvéreim, úgy a szférákban, mint az anyagi világokon és a magasabb szellemi régiókban: az élet minősége az ott élők lelki állapotától, lelki összetételétől, a lelkükben lévő értékes vagy értéktelen tulajdonságoktól, ére nyektől vagy bűnöktől függ. Úgy, hogy különböző rendeletekkel nem lehet sem a Földön, sem egyéb szomorú világon rendet teremteni, hogy ha az ott élőkben nincs meg a hajlandóság ezen törvények megismerésére, elfogadására és főképpen azok betartására. *Ha az ember vagy a más anyagi világokon élők, a törvény kijátszására törekszenek, és mindenképpen a maguk akaratát, félre fejlett vágyaikat, érzéseiket és bűnös tendenciáikat akarják kiélni, akkor úgy ezek az anyagi világok, mint a hozzájuk közeleső szférák is pokollá változnak.* A pokol lakóit nem lehet egy magasabb szintre emelni az ő megtérésük nélkül. Mert ha a csodálatos szellemi világokba, csak néhány ilyen megtéretlen, bűnökkel megterhelt lélek kerülne is be, ott máris káoszt, zavart és homályt okoznának, amelynek feldolgozására természetesen ők maguk nem lennének képesek, tehát megint a tisztább világ lakóira hárítanák a többlet-

munkát. **Egyáltalán mielőtt valaki magasabb világokba, tisztább, szentebb területekre léphet: meg kell tisztulnia!** Azt a tisztulási folyamatot az ember nem volt képes elvégezni önmagán; legalábbis azok az emberek, akik - mint ti is - az idők végezetére itt maradtatok. **Mivel erre képtelenek voltatok, ezért adta a kegyelmes, a szerető Isten e Földnek a mi Urunkat, a Jézus Krisztust, hogy Ő, az Ő tiszta erővel áthassa és átsugározza e földi világot, hogy akik hisznek Neki, azoknak örök élete lehessen; akik bíznak Benne, azok e Földről elmehessenek.**

A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk szelleme itt lebeg e Föld felett; itt lebeg a tengerek és óceánok vize felett. Átöleli, beburkolja fényével és szeretetével ezt a Földet hogy aki keresi Őt, megtalálhassa; aki vonzani képes az Ő erőt, részesülhessen bennük. Mivel Ő meggyőzte a világot, azért aki Hozzá fordul, Ő abban az egyénben is legyőzi a világot, a világ felé való vágyakozást, a világi kívánságokat, és megtisztítja őt salakos érzéseitől és mennyei ruhával látja el, mert a magasabb világokba csakis ezekben a tiszta, fénylő, csodálatos mennyei ruhákban lehet bejutni. De, amíg ez a mennyei ruha elkészül e Földön, addig szükséges, hogy a mennyei ruhát készítő, szövögetők, az alázatosság szürke köpenyét öltsek magukra, hogy ez a készülő mennyei ruha az ellentétnek ne szúrjon szemet, és el ne lopja azokat az értékes szálakat, amelyekből ezek a menyegzői ruhák és ezek a magasabb világokra alkalmas ruhák készülnek.

Igen, testvéreim, akik ezt a ruhát maguknak elkészíteni, magukra felölteni készülnek, akik bűneiktől szabadulni akarnak, azoknak nagyon egyszerűeknek, hálásaknak, kevéssel megelégedőknek, szelídeknek, szerényeknek, türelmeseknek és Isten akaratával szemben engedelmeseknek kell lenniük! Testvéreim, mindent amit az ember kap, Isten ingyen kegyelméből kapja; semmit sem érdem szerint kap, tehát nincs oka, hogy öntelt, fennhéjázó, magáról sokat gondoló legyen. Minden képessége, minden ismerete, hitbéli adottságai, szellemi képességei, egészsége, földi megjelenéséhez a testi élet,

minden, minden Isten ajándéka, és előleg arra, hogy az ember itt a Földön azután megismerkedve Krisztus igazságával, azt az életébe belevigye, és cselekedje a jót magáért a jóért, ne pedig a dicsőségért, az elismerésért; ne azért, hogy megsüvegeljék, hanem cselekedjék mindent Isten dicsőségére! **Csakis az alázatos lelkek formálhatók Isten kezében; csakis az alázatos lelkek válhatnak eszközökké Isten kezében, az Ő akaratának és jóságának kivitelezésére.**

Az ember - az éretlen, az ostoba, az isteni szeretetet magától elutasító ember - tévesen azt hiszi, hogy mindent magának köszönhet; azt gondolja, hogy ő az ura ennek a Földnek; azt gondolja, hogy mindenek szabadok neki; azt gondolja, hogy nincs szüksége a teremtő Istenre, pedig Isten nélkül senki és semmi vagyunk! Isten nélkül nincs életünk, hisz Ő adta a létet, az életet nekünk. A Földön csupán rövid időre jelentek meg! Nem kell az embernek kétségbe esnie a test öregedését, a test betegségét látva, mert ha ezekben a helyzetekben és próbákban megállja a helyét, ideát fiatal, csodálatosan szép külsővel, ragyogó szellemi testben ébred öntudatra: örömré, boldogságra. **Mindazoknak, akik az Úr parancsolatait megtartották, akik a földi élet napjait nem hagyták kifolyni kezeik közül, hanem arra használták fel, hogy önmagukat átalakítsák és amikor az alkalom és idő ott volt, akkor Isten kezében alkalmas eszközök voltak: ez lesz az osztályrészük.**

Az ember azt hiszi: Isten tehet arról, ami a Földön történik és az Isten nem hallgatja meg az ember imáját, hanem engedi, hogy ezek a gonoszságok és szörnyűségek megtörténjenek. Testvéreim, nem Isten akarata ez, hanem az emberé, akiben még az ellentét él; az ellentété, amely e világban van, és e világban hatalomra és erőre tett szert azáltal, hogy az ember ostoba módon átszolgáltatta neki életerejét, sikereit, idejét, munkájának gyümölcsét. Minden, ami a Földön mint rossz történik, az azért történhet meg, mert az ember a gonoszat, a rosszat juttatja érvényre, és ezzel szerez magának és másoknak is nyomorúságot, fájdalmat, szegénységet; készít háborúkat és öldököl, mert

az ellentét gyilkos volt kezdettől fogva. **Ez nem Isten akarata! Isten akarata az egység, a szeretet, a boldogság, a tiszta világok megvalósulása; Isten akarata az, hogy minden teremtménye a tökéletesség állapotába kerülhessen bele.** Isten a Maga képmására, boldogságra és örömeire teremtette őket; csodálatos világokat adott az ő kezükre, hogy azokban a világokban örömeiket leljék, hogy azokban a világban ők is teremtsenek és a maguk által teremtett, a maguk gondolataival, érzéseivel átítított világban örömeiket és boldogságukat leljék.

Igen, e Földön nincs békesség! A Békesség Messiása békességet hirdetett és békességet hozott, és az Ő békességét kínálja fel mindazoknak, akik hallgatnak az Ő szavára. *De íme, ahol megszületett sem volt már békesség, mert az ellentét forrt, szervezkedett, tömörült, hogy ezt a békességet megöldökölje, hogy a Békesség Fejedelmét eltüntesse a Föld színéről.* **Meglakoltak és meglakolnak ezért a mai napig Izrael fiai és lányai; meglakoltak ezért Jeruzsálem lakói, mert nem lesz ott béke soha, hiszen Jeruzsálem kövein folyt ki a Békesség Fejedelmének vére. Meglakolnak mindazok, akik az ellentéthez csatlakoztak és csatlakoznak ma is, és idéznek elő nagy népvándorlást, zűrzavart a világban és az emberi lelkekben, hogy ebben a nagy zűrzavarban ne akadjanak a mi Urunkra, a Jézus Krisztusra. És meglakolnak mindazok, akik adnak-vesznek a maguk kénye és kedve szerint és Isten házáat pedig rablók barlangjává teszik; akár kőből épült, akár az emberi szívekben épült templomok azok.** *Meglakolnak akkor is, ha nagyok, hatalmasak, erősek, egészségesek, és ma a világ urai; ha hír és dicsőség övezi is nevüket, ha a Föld minden terményét, minden gazdagságát, minden kultúráját az ő ölükbe ömleszti is a világ.*

Krisztus az Úr mindenek felett! A teremtő Isten Neki adta e Föld felett a hatalmat; Ő az út, az igazság és az élet; Ő a feltámadás, Ő a szeretet és békesség Fejedelme; mindazok, akik halált láttak, csakis, csakis Rajta keresztül juthatnak

vissza az Atyához, az atyai hajlékba. Mert Ő az út, a feltámadás, és az élet; égen és Földön minden hatalom Néki adatott. **Dicsőség legyen a Báránynak mindörökké, Akinek vérében megmoshattam én is ruhámat, s az fehérré és fénylővé lehetett, miként a hó, amelyről a mai napon oly csodálatosan szólt éneketek!** Nem a hangotok volt csodálatos, hanem az érzésrezgésetek, amellyel kifejeztétek, hogy az ember lelkének fehérré, tündöklővé kell válnia, mint a hó; meg kell tisztulnia mindattól, amit bűnei raktak rá; azon elgondolásától, hogy Isten nélkül is hatalmas, erős lehet. **Mert senki nem létezhet és nem élhet a mi Atyánk, Istenünk nélkül! Belőle indul az élet, Ő az élet forrása, Ő a kezdet és vég, Ő az Alfa és az Omega. Dicsőség és hála legyen Neki mindörökkön örökké! Nincs nagyobb e mindenségben Istennél, a mi Atyánknál, Aki mindannyiunkat teremtett, Aki mindannyiunkat a boldogságra hívott elő!** Mi apró, jelentéktelen, kis szolgák, a Szentlélek közösségébe tömörültünk, hogy megkeressünk és megtaláljunk benneteket, hogy Krisztus távozása után e Földön néktek megnyugvást, békességet, igazságot, szeretetet hozzunk, hogy figyelmeteket az égiek felé, a szellemiekre tereljük. Mert az ember nemcsak test, ami szétmállik, elporlad, az enyészete lesz, miután visszakerül az anyaföldbe. *A szellem az, ami mindent éltet; a szellem az; ami ha a testet levetette és megtisztult, csodálatos új világokra mehet, ahol nem fáj semmije, csodálatos könnyedséggel mozog és bejárhatja az egész végtelenséget.* Én a kicsiny, jelentéktelen szolgáló, csak egy kis részét láthattam és járhattam be ennek a végtelenségnek és mégis milyen hála és szeretet ébredt lelkemben Isten iránt, Aki ennek a csodálatos világmindenségnek alkotója, fenntartója, éltető központja. **Mindannyian eljövünk, ha az Úr hív és munkába szólít bennünket; mindannyian elmegyünk oda, ahova küld bennünket, hogy hírt hozzunk arról, hogy igen: a test halála után a szellem tovább él, és odaát azt kapja, amiért itt e Földön, az anyagban megdolgozott. És ha már egy bizonyos szintet**

elér a visszajutásban, akkor megkaphatja azt az atyai örökségét is, amelyet valaha elhagyott, valaha eldobott, valaha elpazarolt, és felcserélt a disznók moslécjával. Mindezeket visszakapjuk, mindezeket visszakaphatjátok, mindezek a miéink lehetnek, de amíg az idő rendelkezésekre áll a cselekvésre, az átalakulásra, addig meg kell annak történnie életetekben: Isten iránti szeretetből, Iránta tanúsított engedelmességből! Meg kell telnetek Szentlélekkel, meg kell telnetek mindazokkal a csodálatos vibrációkkal, amely felemelhet, megtisztíthat és visszajuttathat benneteket a mi **Atyánk, Istenünknek kebelébe!**

Így legyen! Így legyen! Ámen. Isten legyen mindannyiótokkal!
Isten veletek!

KÓRKÉP A VÉGIDŐK EMBERÉRŐL(*)

2005. január 23.

Az én Atyámnak, Istenemnek nevében szeretettel köszöntelek benneteket, testvéreim. Az Úr, a mi Mesterünk mondja: „**az igazság szabaddá tesz benneteket**”, és azt is mondja: „**én vagyok az út, az igazság, és az élet**”. Ha a mai embereket szemléljük, azt kell látnunk, hogy nem érdekli őket az igazság, és még kevésbé érdekli őket az igazságtalanság. Nem beszélnek róla és azt gondolják, ha nem beszélnek róla, akkor az nincs is, nem létezik, vagy legalábbis annak megismerése és élése számukra nem kötelező. Az elítéltetés előtt még Pilátus is megkérdezte az Urat: „**mi hát az igazság?**” Tehát az akkori idők nagy pogánya is, ha másból nem, kíváncsiságból tudakozódott az igazság mibenléte felől. A krisztusi kijelentések a választott nép előtt hangoztak el, azok vezetői, akik az írásokat ismerték, tudomást vehettek róla, és mégis úgy tettek, mintha nem hallanák, és nem tudnák, hogy *Krisztus az út, az igazság és az élet.*

Vajon a mai ember miért ilyen közömbös az igazsággal, vagy az igazságtalansággal szemben? **Mert a mai korban az igazság nem népszerű.** Elő kellene venni a Bibliát és annak nem csak egyes részeire, vagy a felszínen lévő történetre, amit a szavak mutatnak, kellene magyarázatot adni, hanem mélyebben bele kellene tekinteni az igazságba és önnönmagába is. Az igazság világosságánál meg kéne szemlélni mindazokat a cselekedeteket, amelyeket Isten törvényeivel, tehát az igazság és szeretet törvényeivel, valamint embertársaival szemben elkövet. Ez hihetetlenül kényelmetlen az embernek. Ezért azt vallja, hogy egységben az erő, és nem azt, hogy az igazságban, és hogy az igazság kötelez. Ha viszont úgy hozza a helyzet, hogy az igazságot sem kikerülni, sem megváltoztatni nem képes, akkor felében, harmadában elismeri ugyan, hogy van abban valami igazság, de hogy lehetőleg minél kevesebb igazság legyen benne, siet a maga igazságával megkeverni, és a valóságot valótlansággá, az igazságot hazugsággá változtatni. Ez a mai kor nagy bűne és veszedelme. Nem keresi az igazságot, inkább egységre törekszik, egységes frontot akar létrehozni. Ennek ellenére soha nem volt és még inkább nem lesz annyi szakadás ember és ember között, mint amennyi most, az utolsó időkben fordul elő. Ezért mondja a Mester, hogy szülő gyermek, gyermek szülő ellen, nép nép ellen, nemzet nemzet ellen támad. Tehát kitalálnak, létrehoznak az igazság hatalma, ereje, gyógyító széruma helyett, úgynevezett egységeket, amire szerintük a világban uralkodó helyzet jobbá tételére feltétlenül szükség van. Nem magukat akarják az emberek megjavítani, átalakítani, hanem úgy általában a világot. Dehát a világot, a környezetet, a többi embert nem lehet az igazság ismerete és élése nélkül átalakítani, átváltoztatni és megjavítani. Nem lehet anélkül, hogy az ember, aki ezt az átalakítást e világban véghez akarja vinni, maga is ne törekedjen a lelki átalakulásra, amihez viszont feltétlenül szüksége van az isteni igazság ismeretére.

A mai kor vallási fundamentalistái ugyan előtérbe helyezik a Bibliát, de nem olyan értelemben, hogy azt valójában Isten kijelentette, hanem ahogy ők emberileg értelmezik. Azt mondják, hogy ők közvetlenül Istennel beszélnek, és Isten nekik személyesen megmondja, hogy a Bibliát miként kell értelmezni és egységet hogyan és miként kell létrehozni ahhoz, hogy békesség uralkodjon a Földön. Így lassan-lassan ezzel az új szemlélettel szemben az ateizmust némileg visszavonulásra készítetik, de ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy az ateizmus pillanatnyi visszavonulásával a világ jobbá lesz. Ugyanis mindaz, amit ennek helyébe állít az ember, az csak negyed-, vagy féligazság, emberi érdekcsoportokat, és azok hatalmi törekvéseit szolgáló, emberies igazság. Márpedig az emberek igazságát sohasem lehet közös nevezőre hozni, mert más a szegény és más a gazdag ember igazsága; más a rabé és más a szabad emberé; más, aki a megtérés útját járja, aki keményen dolgozik önmagán és minden nap áldozatot hoz, és más a tömegléleké, akinek csak kívánságai és követelményei vannak, de nem hajlandó semminemű áldozathozatalra, hogy a világ a holnapi nappal más legyen. **A mai embert** - akár fent van, akár lent - **csak a ma érdekli.** A megválasztott politikusaitokat is csak az érdekli, hogy amíg ők azt a pozíciót betöltik, addig minden az ő érdekeiknek megfelelően történjen. **Így aztán mindazokat a gyógy módokat elveti, amit az isteni igazság ajánl az ember részére, úgy az önmaga, mint környezete életének jobbá, boldogabbá tételére.** Még áldozathozatallal sem lehet egyik pillanatról a másikra, vagy néhány év alatt a helyzetet megváltoztatni, hanem idő kell arra, hogy az emberben felbredjen a vágy az igazság keresésére, idő kell arra, hogy azt tanulmányozza, és a magáévá tegye, és ugyancsak idő kell ahhoz, hogy azt képes legyen - nem a mások! - hanem a saját életében megvalósítani.

Az embernek pedig a mai felgyorsult időkben - sem önmaga, sem embertársa érdekében - ilyesmire nincsen ideje, mert mindent a testi ember részére akar megszerezni. Türelmetlen, mindent gyorsan és azonnal akar, nem tudja a dolgok végét kívárni,

mindennek elébe vág, mindent most akar. Istentől is úgy kér, hogy add Uram, de most, azonnal. Ha szerinte késik a felelet az Istentől, és nem kapja meg, amit legtöbbször kárára és vesztére akart, politikusaikhoz, vezetőihez, gazdasági szakértőikhez fordul, hogy azok intézkedjenek, de gyorsan. Azok adjanak olyan lehetőségeket, hogy megtörténhessen az, amit akar, amire azonban nincs meg sem az erkölcsi, sem az anyagi fedezete. Így adják el a jövőt a Földön élők. Így adják oda önmagukat az emberek Isten helyett a sátánnak. Az ellentét, vagy ördög a részletekben rejtőzködik. *Ördög alatt nem csak az élő, érzésekkel és gondolatokkal megfertőzött, hihetetlen mennyiségű erőtolemeget értjük, hanem vannak úgynevezett ördögi lelkek is, akik ebben az időtornusban már nem ölthettek testet, azonban az embernek minden mozdulatát, érzés- és gondolatvilágának minden megmozdulását árnyékként kísérik.* Minél nagyobb volt egy-egy korban a fény, annál nagyobb volt a rávetülő és az azt kísérő árnyék is. A mi Urunk, a Jézus Krisztus idejében, - hiszen Ő volt és Ő ma is a világ világossága - hihetetlenül nagy volt az ördögi lelkekből a világosságra vetülő árnyék, ami beárnyékolta mindazon emberlelkeket, akik megtéretlenek voltak. **Bár a lehetőség a legnagyobb mértékben akkor állt fenn a megtérésre, amikor Krisztus itt járt, mégis az emberek többsége, és ami a legszomorúbb, maga a választott nép is megtéretlen maradt.** A választott nép többsége, akiknek az Isten ígéje prédikáltatott, még annyira sem vitték, mint a pogány Pilátus, hogy érdeklődtek volna az igazság iránt. Krisztus Urunk több mint kétezer esztendővel ezelőtt hagyta itt az Ő igazságát a Földön élők részére, hogy később a Szentlélek olaját lángra lobbantva, még jobban megvilágítsa az emberiség részére az igazságot, és világosságot és meleget nyújtson egészen az idők végezetéig. **Az olaj a Szentlélek szimbóluma.** Az Úr Jézus Krisztus megígérte és a Földről való távozása után elküldte a Szentlelket, hogy az minden igazságra elvezérelje az embereket.

Ha végignézik a Krisztus távozása utáni időktől a mai napig az emberiség történetét, azt láthatják, hogy bár gyakran hivatkoztak az igazságra, ismerték Krisztus kijelentését, hogy: *„én vagyok az út, az igazság és az élet”*, ennek ellenére mégis, mindig tévutakon jártak, mert nem akarták lélek szerint megismerni az igazságot. Annak ellenére, hogy az isteni kegyelem és szeretet az embereket újra és újra a helyes útra irányította azzal, hogy világító lámpásokat küldött a szellemileg sötét Földre: az ember mégis, mindig elfordult a világosságtól, mert - Krisztus szavaival élve - *az emberek jobb szerették a sötétséget, mint a világosságot*. A mai korra is ez jellemző, és ezért próbálkoznak helytelen eszközökkel a világ baját, a világ nagy gondjait, s a világ nagy veszedelmeit megoldani. Az egyik megoldás szerintük - Krisztus szavaira utalva - abban kínálkozik, hogy *léssen majd egy akol és egy pásztor*. Tehát úgy gondolják, ha megpróbálják a vallások közötti szakadékokat áthidalni, vagy az árkokat a különböző csoportok között betemetni, akkor ezzel az egységgel meg lehet oldani a világ gondjait. De csak az ember hiszi azt, hogy egységben az erő, mert a valóságban az isteni igazságban van az erő. Lehet, hogy az aklokat, tehát a különböző vallásfelekezeteket, közös nevezőre lehet hozni, de az Úr nem az akolról szólt testvéreim! Mert be lehet egy akolba terelni a különböző vallásfelekezetek híveit, de a nézetbeli, a vallásbeli különbségek, az emberek közötti szakadékok továbbra is fent fognak állni. Tehát nem egy akolnak kell lenni, hanem egy nyájnak, amely Krisztus szavára hallgat, Krisztus igazságára figyel, amely János szerint kezdetek óta van. *„Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél és Isten vala Ige.”* Az Ige maga a lényeg, és mindenek lényege az igazság. **Az igazság megváltoztathatatlan.** *Bármilyen apró részekre szedi is szét az ember az isteni törvényeket; legyen az az igazság törvénye, a szeretet törvénye vagy a természettörvény, az a legapróbb atomjában is igazság és semminemű hamisságot és hazugságot nem tűr el, hanem azt kivetí magából. Ezért nem volt és ma sem kedvelt az isteni igazság.* Márpedig mindazok, akik buktak és hittek a kígyó

szavának, azok mind a hazugságra hallgattak. Nagyok, hatalmasok, istenek akartak lenni, kívánatossá vált számukra a hazugság, amivel megtévesztették úgy önmagukat, mint másokat is. Tehát elhitték, hogy az a célravezető és boldogságot ígérő, ahogy cselekszenek és ez a boldogság gyorsan és kevesebb munka, tanulás és fáradozás nélkül is elérhető. Ekkor már csoportokat alkottak aszerint, hogy ki, hogyan képzelte el a boldogság gyors és hathatós elérését, hogy istenekké válhassanak. Ezen a szinten még voltak tiszta isteni tulajdonságaik, de ugyanakkor voltak már tévedéseik és tévelygéseik is. Tulajdonképpen a hasonlóság törvényénél fogva ezek a tévedések és tévelygések vonzották őket azonos csoportba, ahol egymás által megtámogatva úgy érezték, hogy jó és helyes úton vannak. Ez a képzet tartja fogva az embert ma is, miszerint ha sokan vannak, ha egységekbe tömörülnek, akkor helyes úton vannak és könnyebbé válik az ő életük.

Tehát megpróbál egységeket létrehozni úgy vallási, mint politikai és gazdasági téren. A Földön a gazdagabbak, az erősebbek azt hiszik, hogy azért gazdagabbak és erősebbek, mert ők helyesebben és jobban oldották meg dolgaikat az életben, mint mások. Ezért fenntartják a jogot maguknak, hogy a továbbiakban is Isten igazsága helyett az ő igazuk, az ő elképzelésük érvényesüljön, és ma például azt mondják: globalizálni kell a világot, mert ma ez szükségszerű. Viszont a globalizáció híve csak arra gondol, hogy az mit ad neki, vagy az ő érdekcsoportjának, esetleg a maga fajtájának, vagy népének. Úgy gondolják, hogy a nemzeti érzület nem kedvez ennek az összefogásnak, ennek az egységnek, ezért minden törekvést, ami a nemzeti összefogást, egy nemzet felemelkedését, egy nemzet kultúráját kívánja előmozdítani, - és megkockáztatom - egy nemzetnek Istentől való rendeltetésére utal - nacionalistának bélyegzik, miközben ezek az országok és államok megengedik maguknak a nacionalizmust. Természetes az, hogy amíg egy ember, vagy egy embercsoport mások felett, bármilyen vonatkozásban uralkodni tud, addig az ő akarata, az ő igazsága, vagy törekvése menjen

végbe. Tehát lehet-e ebből maradandó egységet összekovácsolni, vagy lehet-e a különböző emberi akaratokat közös nevezőre hozni? Nem lehet! Tulajdonképpen azért jött el Krisztus, hogy a bukottakat visszavezesse az Atyához és azok egykor ismét bele tudjanak illeszkedni és bele tudjanak olvadni az isteni akarat nagy óceánjába. Miként az Úr mondja, hogy *én és az Atya egy vagyunk akaratban, és Pál apostol is mondja, hogy élek immár nem én, hanem él bennem a feltámadott Krisztus.*

Ebben az értelemben Krisztus akarata: isteni akarat. Akik nem csak a külsőség szerint, hanem lélekben is elfogadták az Urat, átadták magukat Krisztusnak, és ezáltal a lelkükben az Isten igazságát erőteljes és komoly tényezővé tették, azokban a Krisztus él, azoknak életében a krisztusi akarat, a krisztusi szeretet érvényesül. *Ha viszont az emberek csak mondják, hogy egyesüljünk, de benső indíttatásuk, szándékuk továbbra is az önzésből, a hatalomvágyból táplálkozik és azt tűzön-vízen, erőszakkal akarják megvalósítani, akkor ez a szándék semmilyen vonatkozásban nem hozhat létre valós egységet.* Márpedig az emberiség vezetői szükségét érzik bizonyos teóriák hangoztatását, amivel ennek legalább a látszatát akarják kelteni. Ehhez vették elő most bizonyos társadalmak megint a Szentírást, és azzal akarnak nyomatékot adni annak, hogy ők a helyes úton járnak, amikor **egységre törekszenek.**

Embereket Krisztushoz, Krisztus útjára téríteni erőszakkal nem lehet! Ez már az inkvizíció idején is bebizonyosodott, mert az erőszak erőszakot szül. Amit az ember erőszakkal kényszerít a másakra, arra erőszak lesz a válasz. Ha lehetne erőszakkal téríteni embereket, akkor már rég meg kellett volna térni ennek az egész világnak, de ez nem történt meg. **A mi Atyánk, Istenünk soha senkivel szemben, még a fény hordozójával, Luciferrel szemben sem alkalmazott erőszakot. A mi Urunk, a Jézus Krisztusunk se. Mi több, a feléje indított erőszakhullámot a maga szelídségével, alázatosságával, szeretetével, lelki nyugalomával, lelki békességével fogadta.** Tehát mintegy példát mutatva arra, hogy mi lenne jó, mi lenne üdvös, mi

lenne Isten akarata szerint való az ember részére. Az igazságot azonban mindenkor, mindenütt, minden körülmények között, még a hatalmasokkal szemben is, még akkor is, amikor az életéről volt szó: nyíltan és határozottan kimondta. *Kérdem én: kimondja-e a mai ember, vagy kimondják-e a mai prédikátorok az isteni igazságot?* Nincs veszélyben az életük, mégsem mondják ki. Ha megkérdézik őket, ha egyenes és nyílt a kérdés, akkor is úgy beszélnek, hogy így is érthető, meg úgy is érthető, csak az igazság szavának erejével senkit meg ne bántunk. Ha a szándék az igazság piedesztálra állítása, úgy az egyes emberek, mint vallások, vagy népek életébe, akkor az nem mondható bántó szándéknak. Ha ezt bántásnak veszi valaki, nem az isteni igazsággal van baj, hanem azzal az emberrel. Ugyanis a legtöbb ember a bántást, az erőszakot az öldöklést, a háborút, tartja a mindennapok természetes velejárójának, és nem tiltakozik sem gondolatban, sem érzésben az ellen, ami a világban végbemegy. Így aztán, amikor az Isten igazsága a maga valóságában, a maga méltóságában, és tökéletességében elhangzik, akkor aki ezt ki merete mondani, az minden érvényesülésre elveszíti a lehetőséget, mert mint mondtam, az isteni igazság nem kedvelt, nem népszerű a mai ember előtt.

Igazság nélkül pedig akármilyen egységre való törekvései vannak az embernek, azt nem lehet megteremteni, mert **igazság nélkül széthullik minden**. Mivel a bukottak millió darabra törték az igazságot, ezért államok országok vezetői, sőt prédikátorok is, ezt a széttördelt igazságot, igazság-cserepet szorongatják kezeikben, és arra hivatkoznak. De ebben a széttördelt állapotban, a töredék-igazság kevés arra, hogy azzal az embereket a maguk elvének, elgondolásának, hitének, vagy vallásának megnyerjék. Ezért tovább szövik azokat a maguk tévigazságai-val, emberi igazságokkal és tévedésekkel, hogy az ember azt érezze, hogy valami nagyot kapott. Mert az embernél ez is lényeges. Minél nagyobb valami, - úgy gondolják - annál nagyobb az értéke; minél nagyobb tömegeket tudnak megnyerni és megmozgatni valamilyen elv érdekében, annál inkább elhiszik, hogy

nekik van igazuk, és annál inkább lekezelik, kiközösítik maguk közül azokat, akik több igazsággal rendelkeznek, akik erkölcsileg felettük állnak, de kevesebben vannak. **Krisztussal a legnagyobb isteni igazság jelent meg e világban** és mégis, mindössze tizenkét apostola volt, közülük is az egyik, harminc ezüst pénzért elárulta az igaz vért, elárulta az igazságot. **A mai kor a júdások**, az árulók kora. Mindenki árulkodik mindenkire, mindenki beárul mindenkít. Mindenki azt próbálja bizonyítani, hogy rá hallgassanak, mert ő feddhetetlen, amivel magára vonja mások figyelmét és nem is sokkal később bebizonyosodik, hogy mennyire nem feddhetetlen. Így buknak meg emberek úgy valószínűsíthető, mint politikai téren, amikor világosság derül minden hazugságra, minden csalásra. Egy kis időre ettől megundorodik a tömeg, de aztán új valakit keres magának, akit maga fölé emelhet, akit imádkozhat, mert a mai kor emberének hasonlatosan a régihez, bálványokra van szüksége. Nem Istenre, nem Krisztusra, nem az Isten csálhatatlan, tévedhetetlen igazságára, hanem emberi bálványokra, akik majd őt elvezetik az ígéret földjére. Nos ez az ígéretesítés, ez a nagy csalás, mióta a világi és az egyházi hatalmak összefonódtak, folyamatban van. Mindegyik azt ígéri, hogy ő az, aki az emberiséget elvezetheti az ígéret, a szabadság földjére. Amikor emberek a nyilvánosság elé állnak, szünet nélkül a szabadságra hivatkoznak. Ezzel a magatartással az a baj, hogy amikor a szabadságot oly sokat hangoztatják, ott már nincs is szabadság, vagy ha még van, várható, hogy az gyorsan el fog illanni onnan. Hisz pont azért sulykolják ezt oly erősen és gyakran a tömegekbe.

Behelyettesítik az emberek az igazságot mindenféle szavakkal, frázisokkal. Bizonyos szavak jó értelmét teljesen tönkreteszik, megrontják, és ha ma azt a szót csak ráillesztik is valakire, az annyi, mintha annak fejét vették volna. Kitűnő eszköz a hamis szó az ember kezében ahhoz, hogy az úgynevezett ellenségét, vagy nem is biztos, hogy ellenségét, csak a más elven, netán tisztább igazság birtokában lévő lejáratassa vagy elhallgattassa.

Maradnak tehát az akarnokok, akik mindenkit zsarnoknak bélyegeznek, csak önmagukat nem, mert szerintük ők csak jót, szépet nemeset akarnak adni e világnak. De hogyan? Isten igazsága nélkül? Az igazság nem annyiból áll, hogy a Bibliára hivatkozunk, hogy vasárnaponként templomba megyünk. Nem! Az igazság kötelez! Olyan cselekedeteket kell felmutatni, olyan választásokat kell tenni, olyan határozatokat kell hozni, amivel Isten igazságát az emberek lelkébe és így az egész Föld életébe kívánjuk megerősíteni. Ha nem erre megy ki a dolog, akkor mindegy, hogy mire hivatkozunk, hiszen az ellentétnek pont ez a fegyvere; a jóra, a szépre, a nemesre hivatkozni, az igazságra hivatkozni, a szabadságot emlegetni, de ugyanakkor mindaz, ami történik nem azt mutatja. Fontos az ilyen embereknek az is, hogy amikor a háttérbe akarják szorítani az igazságot, akkor gyorsan újabb és újabb információkkal bombázzák az emberi értelmet, hogy ne maradjon sok ideje átgondolni, hogy most mit is hallott és az miért is hangzott el így? Ügyesen, egy szó helyett egy másikat alkalmaztak, de az a másik szó sem ígér jobbat, többet, vagy ha ígér is, már eleve magában hordozza azt, hogy az az ígélet kivitelezhetetlen. Az ígéretés azonban nem kerül semmibe, kivitelezni meg azonnal úgysem lehet semmit, és ki fogja azt számon tartani, hogy egy, két, vagy öt év múlva mi is lett azokból az ígéretekből, azokból az állításokból? **A világot azonban nem ezek az emberek fogják megmenteni, hanem második eljövételével a mi Urunk, a Jézus Krisztus. Ő fogja magával vinni azokat, akik állták a sarat, akiket többnyire emezek dobáltak meg sárral.**

A világot pedig, ha nem is megmenteni, de fenntartani, a sárból, a szennyből, a veszedelemből minden igazság-szemecskét és minden szellemi szempontból értékes lelket kimenteni azok fogják, akik állják a nap hevét, akikkel nagyon elégedetlenek mindazok, akik olyan nagyon sokat gondolnak magukról, és akiknek olyan kitűnő elgondolásaik vannak arra nézve, hogy hogyan és miként kellene vagy lehetne megmenteni a világot. Hogy a világ

megmentése miért pont most, a ti korotokban bír ily nagy jelentőséggel, arra azt mondhatom testvéreim, hogy azért, mert mindenki, még a gonoszban alámerült emberlelkek is érzik, hogy valami nagy baj van a világgal, hogy valami nagy katasztrófa elé néz a világ, és valamit tenni kellene, hogy az be ne következék. Erre gondolják, hogy az egységre törekvés hozza el a megoldást, de ez sem fogja megváltoztatni a dolgok kimenetelét, nem hozza el a menekvést a veszélytől. Különböző embercsoportok összejöhetnek, értekezleteket tarthatnak arról, hogy gazdaságilag milyen intézkedésekre lenne szükség, hogy a pénzintézeteik össze ne omoljanak, hogy a pénz értéke tönkre ne menjen, hogy a katasztrófa elé néző természetben legalább lelassítsák a romlás folyamatát. Ezt a tudósokkal szeretnék elérni, de amikor azok az igazságnak megfelelően kimerik mondani, hogy öt év múlva, tíz év múlva, tizenkét év múlva ez vagy az az energiaforrás kimerül, vagy hogy milyen természeti katasztrófa fenyegeti az emberiséget, akkor mint, akik semmit sem hallottak, tanácsaikat nem akarják elfogadni.

Én egyszer - nem is olyan régen és azóta hihetetlenül sokat romlott a világ - tartottam néktek egy előadást, melyben azt mondtam, **vesztébe rohan a világ**. Hát igen, ezt újra ismételnem kell, de hozzáteszem azt, hogy ettől már nem lehet e világot megmenteni. Ezt nem azért mondom, hogy a fiatalokban, akik még élni szeretnének, félelmet keltsek, csak a valóság kedvéért, és azért, hogy **nem ott kell keresni a gondokra és a bajokra a megoldást, ahol az emberek keresik, vagy megtalálni vélik, hanem bent, a szív mélyében, bent a gondolatok tárházában, valamint a Bibliában, az isteni kijelentésekben, az isteni igazságban.** *Nem úgy olvasva azokat, hogy nekünk abban mi kedves, vagy mi kedvező! Nem úgy olvasva, hogy mi keresztények vagyunk, ezért ezt a kereszténységet el kell vinnünk oda, ahol ezt még nem fogadták el, hanem úgy; hogy térjen meg az ember önnön maga! Arra kapta Krisztustól a 2000 esztendő, az új idősámítást, az új életet, a feltámadás lehetőségét, hogy ez alatt az idő alatt megtérjen és éljen. Ha megtér*

és Krisztus igazsága szerint él, akkor új világnak új polgára lesz és beérkezik a boldogság állapotába.

Isten legyen mindnyájatokkal! Isten veletek!

KIÁLTÁS AZ UTOLSÓ ÓRÁBAN(*)

2007. február 22.

Nem halljátok a kiáltást? Nem? Pedig nagyon hangos. Kiáltás az utolsó órában! A világ minden zugában elhangzik, néha hosszabb ideig, néha rövidebben, újabb és újabb kiáltás. Néha kiáltások sorozata. Elhangzik az egyházaknak, a társadalom vezetőinek, elhangzik a bűnben alámerült emberlelkeknek. A megmentés érdekében hangzik el és mégsem hallják meg az emberek, pedig akinek füle van a hallásra, az meghallhatná, mert a lélek hangosan szól, mitöbb kiált. Kiált, hogy ha nem is mindenki, ha nem is mindnyájan, de mégis egyre többen meghallhassák. De az emberek nagyon el vannak foglalva életük mindennapjaival. Nagyon leköti figyelmüket az anyag. Valaki vagy valakik pedig vagy ólmot öntöttek a fülükbe vagy olyan nagy zajt és zajongást csapnak, hogy attól nem hallják meg ezt a magasabb világokból érkező kiáltást. Már az egészen fiatalokat is arra nevelik, ahhoz szoktatják hozzá, hogy minél hangosabbak, minél erőszakosabbak legyenek, és az általuk kedvelt zenét minél fülsiketítőbb szinten hallgassák, hogy semmi más hangot ezeken a torz hangokon kívül ne halljanak. A házakban is örökösen bömböl a távolbalátó, vagy a rádió. Kint az utcákon is szünet nélkül dudál, berreg, zakatol autó, teherszállító, vonat, minden az égegyadta világon. Csend nincs sehol. A házak olyan közelre épülnek, hogyha nagyon megerőltetné az ember magát egyik ablakból a másik ház ablakáig nyújthatná a kezét. Nincs rend és nyugalom; milliós városok, millió és millió ember zsúfolódik össze másutt üresen hagyott tanyák és ugar. Nem vetik be a földeket, úgy látszik mindenkinek van elég elesége, elég élélme, mindenki jól él; úgy látszik senki se hal már éhen,

nem fontos, hogy a szántó-, a termőföldeket bevessék. Mindenütt egy helyre gyűlnek össze az emberek és minél többen gyűlnek össze, annál nagyobb a zűrzavar, annál nagyobb a veszedelem és még nagyobb lesz a veszedelem, mert ezekben a városokban, ahol ilyen sok embert látok összegyűlni, utóbb nagy bajok lesznek. Nemcsak a zaj miatt, nemcsak a levegő szennyeződése miatt, nemcsak amiatt, hogyha netán áramszünet lesz és leállnak gépeik, hanem egyébként is, betegségek miatt is.

Senki nem hall semmit: sem a belső hangot, sem a külső hangot. Pedig mindkettő fel van már erősítve, fel van erősítve ahhoz, hogy túlharsogja az életnek ezen félrevezető hangjait. De akárhogy van is felerősítve, nem tudja leküzdeni a zajt, amit az ember csinál önmaga körül. Így hát nem hallja a mennyei szót, pedig hangos a szó, pedig érthető a szó: **Ember vigyázz! Ember vigyázz!** Kíriák, kifestik az utakra is, a közlekedési eszközökre is, vigyázz a lépteidre, és az ember mégsem vigyáz lépéseire. Nem ügyel arra, hogy a helyes utat járja, a helyes utat kövesse, nem elég óvatos. Az irány mutatva van: a tilalomfák, az erkölcsi törvények tilalomtáblái, amelyeket az ember ismételtelen lerombol, újra és újra felállítatnak. Újra, erőteljesen hangzik a szó és mégsem hallja senki. Ha pedig valaki hall valamit, nem érti, hogy a hang mire akarja figyelmeztetni. Mára az írott szöveg is hangossá vált. Már az írott szövegnek is hangja van. Hangja van a szent iratoknak; figyelmeztető hangként jelentkezik, de ha ezt hallja is, semmiképpen sem érti. Megérthetné, de inkább különböző magyarázatokkal látja el; ne úgy értsd ember, emígy kell azt értened! Ne így cselekedj ember, cselekedj úgy mint a többség, a tömeg! Az egyén nem lehet jó úton, csakis az lehet az igaz, amit a sokadalom, a többség jónak és helyesnek lát, jónak és helyesnek ítél. **Fentről pedig hangzik a szó. Hallod ember? Hangos a kiáltás az utolsó órában!** Ha meg nem hallod rosszul cselekszel, ha meg nem hallod sosem éred el a célt, ahova pedig rövid időn belül érkezned kell! Várnod kell az Úr érkezését! Várod-e, készülsz-e rá, figyeled-e a hangot,

amely figyelmeztet, mit ne tégy és mit tégy, és amit tenned kell ne halaszd holnapra! Ma, most cselekedd a jót, ha senki nem cselekszi is azt! Ember, aki hallod, aki megérted, cselekedj, mert ha nem, nagy lesz a felelősséged és a veszteséged!

A hang, az isteni hang mindig szólt hozzád: fentről és bentről egyaránt. Hol elhalkult, csendesebb lett, hol hangosabb, hol Istennek emberei mondták néked, hol a saját lelkiismereted, né tán a láthatatlan világ közvetlenül mondta néked. **Akik hallották és úgy cselekedtek, elmehettek már innen magasabb világokra, de te még itt vagy ember.** Tedd, cselekedd hát azt, amit a Szentlélek közöl veled. Persze cselekedhetsz a magad emberi akarata és a tömeg akarata szerint is. Cselekedhetsz jól vagy rosszul, mert érzésben és gondolatban szabad vagy. Vagy mégsem? Megkötött a bűn, megkötött az előítélet? Megkötöttek mindazok az elgondolások, amelyekről azt gondoltad, hogy szabaddá tesznek? Szabaddá tesz téged is és másokat is? Felszabadít népeket, de ugyan mire? A jónak követésére-e, vagy hogy az ember szabadon kiélhesse rossz természetét, helytelen vágyait? Az igazság az, ami szabaddá tesz. Az igazság mondja: ne ölj, ne paráználkodjál, hamis tanúságot ne szólj felebarátod ellen, ne kívánd azt ami felebarátodé, sem házát, sem feleségét, sem semmi jószágát ne kívánjad! A Szentlélek azt is mondja néked, ki az Úr örökkön örökké. Ki az Úr tefeletted, és ki az Ő küldöttje, ki az Ő szent Fia. Ismered-e őt egyáltalán? Minek ismered őt: Isten fiának vagy emberfiának? Emberfiának milyennek? Olyan bűnösnek, bűnnel terheltnek akarod látni, mint te magad is vagy? Vagy annak, aki Ő, **az út, az igazság és az élet.**

Ember figyelj a hangra, figyeld az útmutató táblákat, figyeld a tilalomtáblákat, mert ha nem, elvészelsz, mert ha nem, szakadékba zuhansz! A szakadék szélén vagy. A jég hátán táncolsz. A jég vékonyodik és akármelyik pillanatban beszakadhat alattad. **Figyelj az isteni hangra, ami ma még szól, mert meg akar menteni! Figyelj a hangra! Légy éber és elővigyázatos!**

6.
TÚLVILÁGI ÁLLAPOTOK (*)

**„LEGYETEK OKOSAK, MINT A KÍGYÓK ÉS SZELÍDEK,
MINT A GALAMBOK” (*)**

1982. október 28.

Igaz, hogy már 26 esztendeje annak, hogy elhagytam a Földet, de mégis mikor a falevelek hullani kezdenek a Földön, valami sóvárgás lesz úrrá rajtam, és ha csak rövid időre is, de szeretnék újra a Földön időzni. Bár itt nincsen idő, de mégis, akik a Földről jövünk, legalábbis bizonyos időszakokban, érzékeljük az időt. Nem ide vágytam ... Gondoltam, oda megyek vissza, ahol a földi életem végére pontot tettek ... és mégsem úgy történt. A furcsa dolog az volt, hogy valakihez az érzése vonzott. Az érzése, amely hasonló volt az enyémhez. Mint ember, sosem gondoltam volna, hogy az érzések ilyen erősek, és hogy az érzések és gondolatok ennyire megtalálják a hasonlót. Szinte az izgalom, a lelkesedés rólam rá és róla rám ragadt. Láttam azt is, hogy könyveket szed le a polcra és valaminek nagyon utána akar nézni, és ahogy a válla fölött keresztülhajoltam, ugyanazt figyelte, ami az én gondolatvilágomban volt. Hogy ennyi idő után is lehet-e lelkesedni? Persze ma már más a lelkesedésem, mint amikor még a Földön éltem, és ma higgadtabban látom a történeteket is és benne az életemet is. És higgadtabban tudom mérlegelni a múlt eseményeit is, mert ma már nem élek azokban, hanem csak reájuk, sorstársaimra emlékezem. Most itt azt tanulmányozom, hogy mit jelent az Úrnak az a mondása, hogy *„legyetek okosak, mint a kígyók és szelídek, mint a galambok.”* Szüksége van az embernek arra, hogy amit élete folyamán megismert, amiért lelkesedni tud, abban okosan és mindenképpen szelíden járjon el. Mert árt önmagának, árt embertársainak és nem utolsó sorban árt annak az eszmének, amiért lelkesedik, ha nem tud eléggé higgadt, nyugodt, átgondolt és szelíd szívű lenni. A lelkesedés nem azt jelenti ám, hogy az ember meggondolatlan, hogy az ember dolgoknak ne-

kiindul hirtelen és fejvesztetten, és nem számol a konzekvenciákkal. Nem számol egy eszméért kihulló vérrrel, nem számol, ha netán az eszme elbukik, a megmaradtakra bekövetkező súlyos nyomással.

Mert a nyomás ott van, még ha külső szerint jobbra fordul is az ember sorsa. Belülről még rab maradhat. Belülről még beteg lehet, ha nincs meg szellemi szempontból az a szabadsága, amellyel szabadon kifejezésre juttathatná a hasonlók között azt, ahogy ő érez, ahogy ő gondolkodik, amiért ő érdemesnek találja az életet vállalni mindenféle nehézségekkel, mindenféle nehéz következményekkel. Amikor valami szépért lelkesedünk, meg kell feledkeznünk önmagunkról. Mert a gyarló, bűnös ember csak úgy tud valami értékessel gazdagodni, ha olyasmiért lelkesedik, ami másokra nézve is maradandó biztonságot, maradandó örömet, maradandó lelkesedést hoz. Az emberek azt mondják: nem érdemes sem időt, sem erőt, sem vért áldozni eszményi dolgokért, mert az erőszak, a gonosz, a bűn, az emberi önzés, az emberi nagyotakarás, az emberi hatalomvágy, a más embernek, más nemzetnek a kihasználása úgylát eltapos mindent, amiért az ember lelkesedik, amit próbál más emberi lelkekbe is elültetni. Én is a mag hintésével próbálkoztam. Nem mondanám az igazat, ha úgy mondanám, hogy időnként nem éreztem magamat csalódottnak, nagyon megalázottnak, nagyon kihasználtk; és ha időnként nem éreztem volna, hogy kárba veszett munka ez. Bizony, amit én olyan fáradtságos erővel ültetgettem, azt egy másik ember hangzatos szóval, hangzatos ígérettel, vagy félelemkeltéssel kitepte a fiatal lelkéből. Megdöbbsentem, amikor azt láttam, hogy sokan aszerint, hogy éppen mi van és kik vannak felül, egyszer ide, máskor oda csapódnak, és hogy mennyire nem lehet megbízni az érzések tartósságában, mert akiről úgy gondoltam, hogy igazi munkatársam a jóban, a rosszban gyengének bizonyult.

Ma már belátom, hogy nem egyformán kemények és acélozottak az emberek a teherbírás terén sem, és ha túl sok terhet raknak valakire, összeroppan alatta. És ma már látom, hogy nem

is árulás volt, csupán túlzott volt az a nyomás, és nem bírta el. És bizonyára sokan nem bírták el, mert az emberi tűrőképességnek is megvannak a maga határai. Akik rossz szándéktól indíttatva foglalkoznak az emberi tűrőképesség határaival, azok tudják, hogy ki, mikor, mi alatt törik össze, kit mivel lehet megroppantani. Sok könny, sok fáradtság, sok izzadtság, sok emberi élet veszett kárba az én hazámban is, legalábbis én így gondoltam, amíg emberként éltem. De nekem itt azt mondják, hogy a másokért végzett munka nem vész kárba. Újra nagyon nehezek lettek az érzéseim, egy kis türelmet kérek tőletek, hogy újra összeszedjem magamat...

Mindenesetre nagyon jólesett meglátni és valahogy megérteni a saját érzéseimen keresztül, hogy embert az emberrel, vagy egy lelket, mint én vagyok, egy emberrel, akit szintén soha nem ismertem, egy szálon összekötheti az, ha hasonló érzéseket vél felfedezni benne egy elv, egy eszme iránt, amit ő is, én is viszsza-gondolva, szépnek és szeplőtelennek tartunk. Tudom, hogy az emberek világában előbb-utóbb minden beszennyeződik. Tudom, hogy a frissen lehullott hó, csak néhány napig marad fehér, aztán a föld piszka, szennye, salakja megfeketíti azt. Sok esetben az emberek szándékosan feketítik meg azt, ami fehér. Sok esetben szándékosan akarják az új, felnövekvő, ifjú lelkek világában azt, ami szép volt, átváltoztatni és olyan formában, olyan színezetben tenni eléjük, mint hogyha az valami rossz, helytelen lett volna, ami egy olyan rendszer ellen irányul, ahol - ahogy ők mondták - a legfőbb érték az ember. Úgy látszik, ilyen legfőbb érték volt az ő szemükben az én életem is, amiért két fillért sem adtak volna azután, hogy az én elvem az övékkel nem volt összemérhető. Sőt, azután már úgy gondolták, semmire sincs szüksége és semmire sem méltó az az ember, aki nem egy elven van velük. Én minden történelmi olvasmányom alapján rendkívül nagyra becsültem Amerikát, a szabad világot, mert minden ismeretem arra mutatott, hogy ott szabadon, mindenki a saját elve, elgondolása, eszméje, vallási felfogása alapján élheti nyugodtan az életét. Jó lenne, ha ez megvalósítható lenne

más emberi társadalmaknak is! De ahogy innen mutatják nekem, úgy néz ki, hogy az ellenkezője igaz; ahol még ez eddig nem volt meg, lassan ott is elvész. Mert a rossz sohasem elégszik meg: ahol békésen dolgoznak az emberi érzéseket tisztogatva, szebb és nemesebb ideálokat téve a felnövő generáció elé, ott különösen be akarja kebelezni az emberi lelkeket. Ahol nagyobb mértékben valami szebbet, valami jobbat lát, ott különösen erősen indítja meg támadását, először mindig a tudást megszerzett vezető réteg ellen, később aztán minden réteg ellen. Utána tudásban jártas emberi lelkeket gyűjt maga mellé, akik - ahogy emberi szólás mondja - az anyjukat is eladnák az ördögnek, hogy maguk vigyék valamire. Hát el is adják. És ha a tudásban jártas és a jóhoz ragaszkodó emberi rétegek kihalnak - mert ők tesznek arról, hogy kihaljanak, - akkor a tudást már nem az erkölcsi érzék által vezetetten irányítják, és ott nyert ügye és nyert területe van a rossznak.

Ami szép az szép. Ami az igazság törvényében igaz, az igaz akkor is, ha sárral dobálja meg a hamisságba és hazugságba mártott tollal írt történelem azt. Ami embereket áldozat vállalására képesít, ma már látom, hogy az nem hiábavaló. Míg ember voltam - őszintén megmondom néktek - mivel nem csak tanító, hanem lelkész is voltam: nagyot láttam Krisztusban, de megközelítőleg sem láttam a nagyságát úgy, mint ma látom. **Mert ma már látom, hogy amikor az embert a jóakarata, az eszméhez való hűsége, a lelkesedése valamihez odaköti, akkor előbb-utóbb szint is kell valljon, előbb-utóbb áldozatot is kell érte hozzon.** Az mondja ez a kedves testvérem, aki vel most néhány napig a Földön időztünk, hogy ez bekövetkezik minden vallásnál azok részére, akik igazán a maghoz tartoznak. Úgy mondja nekem, hogy ti nem valláshoz tartozó emberek vagytok, de mégis ismeritek Krisztus igazságát. A színvallásnak be kell következnie, mert nem lehet sem egy nemzethez való eszmei hűségnél, sem egy igazsághoz való hűségnél az embernek csak élnie az életét anélkül, hogy arról előbb-utóbb bizonyosságot ne kelljen tennie, hogy előbb-utóbb amellett ki ne

kelljen állnia és hogy előbb-utóbb azért ne kelljen áldozatot hoznia. **Ha ma még nem kell nektek színt vallani, akkor erősödjétek, akkor gyarapodjatok kedves emberek!** Mert az az idő elérkezik, mert **nem lehet vallomás nélkül és megvesszőzés nélkül csak úgy az Igazság magasabb világaiba bejutni**, mert nem lehet szenvedés nélkül elérni azt a boldogságot, amit úgy mondunk, hogy az örök boldogság és üdvösség. Nem lehet elérni, mert az lehetetlenség. **Ha a mi Urunk, a Jézus Krisztus így mutatta be, akkor** ez azt jelenti, hogy nem olyan mértékben, nem olyan fokban, **de hasonlóan Hozzá az embernek is el kell érnie, hogy az általa nagyra tartott elvért**, vagy akármiért, amit ő nagynak és szentnek tart, **meg tudja hozni az áldozatot.**

És ez olyan nehéz dolog, ez annyi hitben való megkicsinyüléssel, annyi vívódással, annyi álmatlan éjszakával jár. Ezért szükséges ilyenkor, hogy az ember körül legyenek hasonló gondolkozású társak. Magamról beszélek: hányszor és hányszor megkicsinyültem a hitben, hányszor és hányszor jutottam el arra a pontra, hogy talán nekik, a behódolóknak van igazuk. Ha csak egy kicsit is másítok az igazságon, ha azt mondom, hogy az nem olyan rossz, ha azt mondom, hogy azzal lehet élni, ha azt mondom, hogy a vallás és az állam nagyszerűen kijöhet egymással akkor is, ha az az állam istentagadó, akkor talán könnyíték magamon, talán könnyíték azokon, akik miattam is vesztélybe jutottak. Nem így van! Nem így van, mert igaz, hogy megkicsinyülünk a hitben, igaz, hogy elbukunk, nem egyszer, sokszor; igaz, hogy tévedünk, de ez semmiképpen sem íródik a javunkra. Legfeljebb csak az isteni kegyelem betakarja, legfeljebb elnézi nekünk azért, mert lelkesedés fűtött bennünket, mert szent akarattal valamihez odaálltunk, mert azt jónak és helyesnek ítéltük meg az erkölcsi érzékünkkel. Valóban nagy szükség van a lelkesedésre, mert lelkesedés nélkül az ember nem tud gyarapodni, közönyös és közömbös marad a másik ember szenvedésével, a másik ember nyomorgatásával, a másik

ember éhezésével, a másik ember igazságtalan meghurcoltatásával szemben. Mert ha az embernek csak arra van gondja, hogy a saját bőrét mentse, ha csak arra van gondja, mit egyék, mit igyék és mivel ruházkodják, ez nem elegendő. Ez a testhez tartozik, ez a testi ember ijedtsége és féelme attól, hogy a test áldozatul esik. De, ahogy az Úr mondja: a testnek áldozatul kell esnie. Aki még gyenge, azt Ő erősítgeti, nevelgeti, azt Ő ebből a világból lelkesedéssel, erővel, a tűrés idejének távolabbra való tolásával segítgeti.

De meg van mindennek az ideje! Megvan az idő, amikorra érett emberré kell válni, amikor a gyermekornak vége, amikor tisztán, az álmodat kidörzsölve a szeméből kell maga körül az életet megnézni, és amikor már nem mondhatja, hogy nem tudtam, meg nem úgy gondoltam, meg én másként láttam. Az ő számára, és mindenki számára elérkezik ez. És mint mondtam, szelídnek kell lenni, mint a galamb, az ellentéttel szemben okosnak, mint a kígyó. **Amíg nincs itt az idő - a miénk már elérkezett - akinek még nincs itt az ideje, az okosodják, az vigyázzon az az vigyázzon mindazokra, amiket meg tud szerezni és használja ki a lehetőségeket és az alkalmakat a jóra.** Mert annak is megvan az ideje, amikor tudást lehet gyűjteni, amikor gazdagodni lehet elméletben. De azok az idők is tovább mennek, és ő hiába akarna megmaradni a tíz évvel, a húsz évvel, a harminc évvel ezelőtti állapotokban: körülötte is változik a világ, körülötte is változnak az emberek. És az új körülmények új adottságokat, új felkészültségeket követelnek tőle. És amire vigyázni kell, arra vigyázzon. Ne szolgálta ki magát, ha nem feltétlenül szükséges, mert ha idő előtt áldozatul esik, nem sokat ért az áldozata, mert ott marad még az a munka, amit az áldozat beteljesedéséig el kellett volna végeznie. Ugyan mit ért volna az emberiség Krisztus kereszthalálával, ha az idő előtt történik meg és nincs meg az alkalom arra, hogy Ő az emberek világába kilépve azokat tanítsa, azoknak példát szolgáltatson, az írások ferdén értelmezett részeire rámutasson, minden cselekedetével és csodájával megmutassa, hogy Ő valóban Isten

fia? Nem sokat ért volna a kereszthalál, ha az Ő munkája elvégzetlen marad. Ahogy Ő felsóhajtott a kereszten: elvégzett...

Hát, amikor elvégzi az ember is azt, amiért jött, elvégzi azt a feladatot, azt a munkát, elvégzi a lelkek kiképzését, azok között az emberlelkek között, akik között élnie kell az életet, akkor már lehullhat a feje, mint az történt Keresztelő Jánossal küldetése befejeztével. De amíg ezt el nem végzi, addig az embernek óvatosnak, elővigyázatosnak kell lennie, az értékeket burkolnia kell és vigyáznia kell mindazokra is, akik a környezetét alkotják. És ha még szabadságban élhet az ember, akkor minden nap hálát kell adnia az ő Teremtőjének, hogy láthatja a fénylő napot, hogy nem egy mély pince sarkában rothad el, hogy megtelítheti még levegőre éhes tüdejét a tiszta levegővel, és nem csak az az áporodott jut neki, amit előtte már sokan ki és belélegeztek és megfertőztek mindennel.

És hálát kell adnia minden napon azért a táplálékért, amelyet magához vesz, mert nem mindenkinek jut ki a terített asztal, mert nem mindenkinek jut ki az ételekben való dúskálódás és tobzódás. Mert vannak, akik egy falat száraz kenyérral is megelégednének és annyi sem jut nekik!

Tehát ti, akik még könnyebb körülmények között éltek, próbáljátok magatokat felkészíteni, hogyha nehezebb idők jönnek, a lelkesedés akkor se fogyjon el! A lelkesedés akkor is tartson, az eszméhez való hűség akkor is töretlen legyen!

Akik egy eszméért szenvednek, azokat semmi nem tudja megtörni, azok testvérek maradnak, ha azelőtt soha nem ismerték is egymást! Azokat az egy eszméért való szenvedés egygé kovácsolja. Az én példámból láthatjátok, hogy akivel még nem is kovácsolódik össze, mert nem is ismerte, csak néhány pillanatra hasonló érzéseket lát nála: hozzá kapcsolja őt a hasonlóság, a szimpátia, mert hiszen valami olyat lát nála, amiben ő hisz.

Mit is tudnék én többet mondani olyanoknak, akik az én társam szerint az igazságot jobban ismerik, mint én? Mit is tudnék mondani olyanoknak, akik mindenbe beavatottak? Mit is tudnék mondani olyanoknak, akik még szabadságban élnek és nem tudják, mi az szabadság nélkül élni? Isten veletek.

HADIFOGSÁGBAN(*)

1986. január 9.

Útnak indulok ... lesz ami lesz ... torony iránt ... hazafelé ... Elég volt, mindenből elég volt ... Kiegytem. Elfáradtam. Beteg vagyok. Az élet úgysem ér így semmit, és már védeni sem tudom többé a saját életemet ...

Hó, örökös hó ... ha ezután még élhetnék, olyan vidéken, olyan területen lenne jó élni, ahol mindig süt a nap és meleg van. Csontjaimban, vesémben, agyamban, lábamban, még a szívemben is érzem ezt az örökös, fagyos hideget. Nem tudom, miért jutnak eszembe ezek a sorok; nem tudom, ki írta, milyen versből van - Istenem, Istenem, milyen régen volt, amikor még az élet élet volt, amikor néhanapján még verset is lehetett olvasni ... De ahogy itt megyek, rovom, rovom ezt a végeláthatatlan hótengert, újra és újra felöltlik bennem: „*most tél van és csend és hó és halál*”. (Vörösmarty Mihály: Előszó című verséből)

Mennyi halál ... mintha az élet lyukas kétfillért se érne ... mennyi szenvedés, mennyi könny, mennyi fájdalom! Vajon mit örül meg ez a sok, mérhetetlen sok bánat, ez a mérhetetlen sok fájdalom, ez az örökös gyász, ez az örökös temetés, ez az örökös halál? Nem tudom. A napok, a hetek, az éjszakák és nappalok úgy összefolynak előttem egyetlen, jeges, örökös télbe. Mintha csak néhány hete lett volna, hogy ő, az egyetlen társam, az igaz barátom, a hazai föld szülötte is meghalt; őt is a fagyos földbe kaparták. Azt mondta az őr, csak néhány centi földet rá, majd később, ha enged az idő, ha egy hónapra hosszabb lesz a nap és enyhébb az idő, majd akkor mindnyájukat másképp temetjük.

Én elmondtam a magam imáját: „Isten, hallasz te engem ebben a végnélküli pusztaságban? Hallasz te még engem, tudsz te még rólam; tudod, hogy mi még vagyunk, tudod, hogy mi még élünk; tudod, hogy állítólag rég véget ért ez a gonosz pusztulás, véget ért a háború?

Mi még itt vagyunk, örökös rabok, minket nem követelnek sehol, iratokban sehol sem szereplünk. Itt veszünk el, mint az ordasok, mint ezek a szibériai hideget megszokott farkasok. Úgy veszünk itt mi is, falkákban, csordákban.

Én is így veszek itt, nem ugyan csordában, mert nekem elég volt...

Nekem elég volt, én ha nem is érek haza, haza indultam ...

Ha nem is érek haza soha többet, se anyámhoz, se a feleségemhez, se a két gyermekemhez, akkor is megpróbálom a lehetetlent... Mert hisz ilyen ruházatban, ilyen legyengült állapotban, ilyen sok nyavalyával a csontomban, ez lehetetlen ... De akkor is elég volt... akkor is elég volt... Isten, Isten, te kiket látsz, te kiken tartod szemednek pillantását?”

Körvezető: Kedves testvérem, engedd meg, hogy megszólítsalak. Valaki szól hozzád... Hallasz engem?

Médium: Dráasztutye, dráasztutye tovaris ...

Körvezető: Ne félj, magyarul szólok hozzád. Ne ijedj meg, segíteni akarok rajtad ...

Médium: Hallucinálok... magyar szót hallok, magyar beszédet ... nem lehet igaz ... lehetetlen ... nem ringathatom magamat semmiféle álmokba, csak a táborokban vannak magyarok ... de én otthagytam, én otthagytam végleg ... elég volt.

Körvezető: Kedves testvérem, azért szólok hozzád, hogy tisztába hozzalak azzal a helyzettel, amiben most vagy. Te már nem vagy ott a hómezőkön. A szenvedésednek vége van, és szeretném, ha felébrednél annak tudatára, hogy mi történt veled. A te földi életed befejeződött. Tehát hallgass meg engem.

Médium: Hallom, csak nem értem. Hol vagyok én? Azt mondja, nem vagyok a hómezőkön? Hol vagyok akkor?

Körvezető: Egy szobában vagy, egy széken ülsz, és ott mondod el a gondolataidat.

Médium: Nem szép dolog ilyen csúnya tréfát üzni velem. Tudja uram, mikor voltam utoljára olyan helyiségben, amit igazán szobának lehet nevezni? Nem vagyok én szobában, szék sincs itt.

Körvezető: Tapintsd meg a széket, amelyen ülsz, én nem üzök veled tréfát, csak segíteni szeretnék rajtad.

Médium: Csak a tovarisoknak van székük, nekünk, raboknak nincs székünk.

Körvezető: Nem veszed észre a hangomból, hogy jószándékkal vagyok irántad?

Médium: A jószándék kihalt az emberekből. Az ember állattá vált... jó szándék, könyörületesség?

Körvezető: Sajnos testvérem, ahol te éltél, ott kihalt. Szeretnék felébreszteni annak tudatára, hogy már nem ott vagy, ahol képzeled magad. Te nem a hőmezőkön gyalogolsz, mert a tested már meghalt.

Médium: Nem olyan régen került kezünkbe az a régi újság: régen befejeződött a háború. Befejeződött és mi itt rothadunk és minket senki se követel, rólunk nem tárgyalnak a nagyhatalmak. Busás hasznukat zsebre vágják. Kit érdekel az, hogy kit, miért és hol tartanak fogva? ... hogy teljesen, ok nélkül veszünk itt mindnyájan, ki a hidegtől, ki az éhségtől, ki a betegségektől, ki ezektől a kényszerítő munkáktól ...

Mint a barmokat, úgy válogatnak bennünket nap mint nap, ahogy öregsünk, ahogy múlik felettünk az idő, ahogy gyengülünk, ahogy betegsünk: alkalmas, alkalmatlan.

Na nem kell azt gondolni, hogy akire kimondják, hogy alkalmatlan, hogy az talán ebben a farkasordító hideg barakkban maradhat egy kicsit is nyugodni, arról szó sincs. Csak ha alkalmatlan a favágásra, a faszállításra, akkor alkalmas lesz olyan dolgokra, amik szintén nehezek, meg szintén kint az Isten hideg ege alatt kell tenni, de akkor is tenni kell.

Ha nem tud valaki a priccsről, a szalmáról, erről a rothadó, büdös szalmáról felkelni mindenféle cifra káromkodás, oldalbarúgás, puskatussal való verés után se, akkor egy-két sorozatot engednek bele.

Igaz, hogy az utóbbi időben - nem tudom, mért - nagy takarékoskosságot rendeltek el: takarékoskodni kell a golyóval is. Eggyel egyet lehet elintézni, de az biztos legyen. Ha nem hal meg a szegény rab mindjárt, majd beledöglik a kínba, majd elvérzik, most már mások golyó nem jut neki.

A farkasoknak, az ezüstrókáknak, a vörös rókáknak több lövés jár, mert értékes a prémjük, mert ezeken pénzt kapnak az ucsenyikik. Leszámolják hónap végén, velünk készíttetik ki a szőrmét is. Nem voltunk mi szűcsök, de ha odavész az értékes prémből valami kis darab is, amit nem vesznek át, hanem éles késsel az átvétel napján lenyisszantanak belőle, könnyen lenyisszanthatnak mibelőlünk is egy darabot. Lábunk ujját, kezünk ujját, fülünket, tessék megnézni! (a levágott füléhez mutat) Tessék megmondani, kik ezért a felelősek, milyen alapon, hogy lehet embereknek ilyet tenni az emberrel?

Körvezető: Semmi joga nincs az embernek ilyet tenni az emberrel, hidd el nekem.

Médium: Hah, hinni, hinni. Valamikor én is hittem álmokban, igazságokban, szeretetben, valamikor én is hittem az emberekben.

Körvezető: Én megértem lelkiállapotodat kedves testvérem. Nagyon kérek, figyelj rám: a jó Isten nem feledkezett meg rólad, vége van szenvedéseidnek, nem vagy már ott, abban az állapotban, amiben szenvedtél. Nem tudom, mikor ér véget, de vége van. Biztosan tudom, hogy már meghaltál és a te halhatatlan lelked él, amit a jó Isten ki akar emelni ebből az állapotból; meg akar segíteni téged, el akar vezetni egy nyugodtabb állapotba, egy pihenőhelyre, ahol kipihenheted az életed fáradalmait. Csak annyira a hatása alatt vagy annak az életnek, azoknak a nehézségeknek, fájdalmaknak és szenvedéseknek, hogy nem veszed észre, a jó Isten segítő szándékát.

Médium: Gondolja, még haza tudok jutni? Haza szeretnék menni ...

Körvezető: Elhiszem, hogy haza szeretnél menni, de ezzel nem kecsegtethetek téged, mert úgy érzem, te már régen meghaltál. Milyen évszámra emlékszel, amikor te elindultál, milyen évszámot írtatok?

Médium: Nem tudom, sose volt biztos az évszám. Mindig tél volt, mindig hideg volt, semmi hír nem jött felénk, még madár se járt arra ...

Körvezető: Azt sem tudod, hogy mikor estél fogságba?

Médium: De azt tudom, az is télen történt, 1944-ben.

Körvezető: Kedves testvérem, azóta már nagyon-nagyon sok idő, sok évtized telt el ...

Médium: Itt is eltelhetett, mert én sokáig itt voltam ... fogoly voltam ... orosz fogoly ... hadifogoly ... Hadifogságba kerültem.

Körvezető: Igen, értem, amit mondasz. Testvérem, nézz körül, látsz-e engem, vagy még nem láttál meg? Nézd, adok neked egy zsebkendőt, töröld le a könnyeidet.

Médium: Magának még zsebkendője is van, ez aztán a kultúrvilág. Megszoktuk, hogy a kabátujjába, ha ugyan - bocsánat a kifejezésért - arcunkra nem fagyott a takony.

Körvezető: Hallod, mondom, nem ott vagy abban az országban, ahol az életedet befejezted. Magyarok között vagy, ne félj. Tekints körül ...

Médium: Ja, igen, egy teremben vagyok, emberek vannak, szép tisztaság van ... Mintha meleg is lenne, de milyen jó meleg van ... És efölött a terem felett van egy másik terem és ott is nagy a mozgás, a sürgés-forgás, szinte azt mondhatnám, hogy nagyobb, mint ebben az alsó teremben. Most valaki ebből a felső teremből idelépett hozzám ... Azt mondja, hogy valóban, testvérem, meghaltál. Hála legyen Istennek! A földi kín, a földi szenvedés véget én a számodra. Én a te segítségédre szeretnék lenni. Nem tudtalak abból a rendkívül mély, eszméletlen kívüli állapotból magadhoz téríteni másképp, mint hogy idehoztalak

az emberek közé. Mintha a testeddel a lelked is megfagyott volna.

Körvezető: Most azonban már minden fel fog élénkülni benned, ezek az emlékezés első morzsái, amik halálod előtt az utolsó időkben történtek veled, de ezen már túl vagy. Jól mondta az embertestvéred, ezen már túl vagy. Figyelj ide, nézz rám, mutatok néked egy számot: látod?

Médium: Látom. 1970. Azt mondja, ez az év a halálomnak a száma. És azt mondja, hogy ez ugyan nem nekem fontos már, de az embereknek megmondhatom, hogy azok a táborok, amelyek közül az egyikben én is évtizedeket töltöttem el, ma is léteznek. Ott emberek még ma is szenvednek, bár tagadják a valóságot, letakarják az igazságot. Azt is mondja, most menjek vele. Elvisz engem egy olyan helyre, ahova én oly nagyon vágytam. Elvisz egy olyan helyre, ahol örök nyár van és süt a nap. Most indulok, nem lesz hosszú az út és nem is kell már többet gyalogoljak, hanem ő fog elszállítani. Hát nem is tudnék gyalogolni, mert annyira véresek a lábaim, és teljesen megfagytak ...

Körvezető: Kedves testvérem, lásd meg ebből, hogy a jó Istennek gondja van rád, szeret téged. Ő nem hagyott el akkor sem, amikor a legnagyobb szenvedéseidet élted át: hallotta a te imádságodat és a szavaidat. Láta a te érzéseidet és gondolataidat. Miközben átnézed az életedet, majd választ kapsz az életed miértjeire is. Tehát menj azzal a kedves testvérrel, aki a segítségedre óhajt lenni.

Médium: Valami forró italt itatott velem és én most attól olyan jó zsibbasztó meleget érzek és kezdek egy kicsit elálmosodni és elszédülni. Azt mondja, nem baj, csak nyugodtan bízzam rá magamat. Na jó, köszönöm, hogy útba igazított ...

ÚTBAIGAZÍTÁS AZ IGAZSÁG HARCOSAINAK(*)

1986. február 27.

Készen vagytok? Mondjátok mindannyian: készen vagyunk! Amennyiben nem lennétek készen, várni fogok. Várni fogok mindannyiótokra, mert együvé tartozunk, mert összetartozunk! Nem csak a múlt, a jelen is összeköt bennünket; sőt, nem csak a jelenünk, a jövő is közös a számunkra. Amennyiben nem készültetek el, akkor mindannyian imádkozni fogunk, imádkozni annak érdekében, hogy egyetlen egy se maradjon le közületek. Régi idők szele sok mindent kifúj a lelkünkéből, vagy legalább is remélem, hogy kifúj mindannyiótok lelkéből. Haragot nem tartunk; megtorlást nem alkalmazunk; új zászló alá állunk, új zászló mögé sorakozunk mind, mind, az egész század!

A századparancsnok továbbra is én vagyok. Jó, mondhatjátok, hogy azok az idők, amikor jóban, rosszban, szenvedésben, nyomorúságban és végül halálban együtt voltunk, elmúltak. De ez az összetartozás továbbra is megmarad, ez továbbra is fent áll. Azt mondják itt, hogy negyven egnéhány esztendő múlt el, amióta mi a földi világból ide, együtt, tömegesen átkerültünk. Bizony mindannyian fiatalok voltunk, bizony mindegyikünket korán kaszálta le a halál. Egyetlen egy sem volt közöttünk, aki megérhette volna a harmincadik életévét. Bizony nem. És íme, Isten kegyelméből az útra, a feladatra, a munkára harcra, a küzdelemre újra, újra, újra készen vagyunk! Átnéztétek életeteket jól és alaposan? Megnézte mindegyiketek, hogy mi volt a gyengéje, miben marasztalta el a törvény, mit rótt fel neki? Mert ha nem nézte meg alaposan, akkor javítani sem tudja. Beláttátok hibáitokat, beláttátok mulasztásaitokat, beláttátok bűneiteket? Mert csak így lehet új életet kezdeni. Mert ha meg nem erősödtek ezalatt az elmúlt 16-20 esztendő alatt, amíg a törvény gyúrt bennünket, akkor nem vagytok méltóak, hogy a Föld színeére tegyétek lábatokat. Nem elég, hogy mindent átnéztetek; a tanulságot is mindannyiótoknak külön-külön le kell belőle vonni.

Közös lesz a testetöltésünk: így csoportosan - hallottátok a kijelentést, így csoportosan - kerülünk a Nagyalföldre mindannyian együtt. Mindazoknak a követelményeknek szilárdan meg kell felelnünk; mindannyiunknak utolsó próbálkozása ez. Ha most mindazt, ami még, mint hiány, életemben és életetekben felmerült, ki nem javítjuk, át nem változtatjuk, önmagunkhoz sem leszünk elég kemények, kemények és szigorúak, akkor mindannyiunknak vége! Nem szeretném látni, hogy azon a napon, amikor visszatértek és visszatérünk, egy is hiányozzék közülünk!

Hallottátok: tömegkatasztrófa fog életünknek valamikor véget vetni. Ne remegjen meg a szívetek és lelketek! Nem akartok velem jönni? Külön utakon akartok próbálkozni? Zúgjatok, hogy nem, és ha azt mondjátok, hogy nem, akkor nem! Félelmet nem ismerhettek! Gyávákra, határozatlanokra, tétovázókra nincsen szükségem. Másik csoport is indul, talán ott próbálkozzanak közületek azok, akik ezt nehéznek és súlyosnak találják. Vagy nem kovácsolt össze bennünket az élet, vagy nem edzett meg eléggé mindnyájunkat? Nem vagytok ti anyámasszony katonái! Ha a múlt életeteket a haza oltárán áldoztátok, akkor most sokkal nagyobb úrnak fogjátok azt feláldozni. Sokkal nagyobb úrnak; mert ez az Úr sem mulasztást, sem gyengeséget, sem erkölcsi lazaságot nem ismer. Mindazok, akik életüket adják a hazáért, szent dolgot cselekszenek. De akik életüket adják egy nagyobb, szentebb igazságért, azok még nagyobb dolgot cselekszenek. Ezek az idők nehéz idők lesznek! Láthattátok, tudomást szerezhettetek róla, hogy a Földön hogy fog láncaitól elszabadulni a gonosz. Láthattátok, hogy ez az ország, ez a haza - mert ismét és újra a hazátok lesz ez az ország - újra megtapodtatik. Itt mennyiségről már nem beszélünk és nem beszélhetünk, mert a jóért harcolók száma egyre fogyni fog, de e területen csoportosítva leszünk és lesznek mindazok, akiknek eltökélt szándéka, hogy ez az igazság kiteljesedhessék.

Igen, **nagy dolgokat nem lehet véghez vinni szellemi erők nélkül, kitartás nélkül, és anélkül a hit nélkül**, hogy éreztétek, hogy az utat meg kell járnotok eredménnyel. Eredménnyel

az eszme részére, eredménnyel a haza részére és eredménnyel külön-külön az önmagatok részére is.

Gazdagságot Uram, ne adj nekünk, mert a gazdagság puhány-nyá, elkényeztetetté teszi az embert. Az edzettséghez az kell, hogy mindig a legkevesebbel is meg tudjon elégedni az emberi lélek. Ne az anyagban keresse a hiányosságait, hanem a szellemiekben. Ne abban keresse a hiányosságait, ami a testnek nem adatik meg. Látjátok: ez az eszme, amelynek az egyik földi iskolájában, most szavaimat hozzátok intézem, ez az eszme is azért vált ilyenné, amilyenné vált, mert nem bizonyultak igazi harcos katonáknak azok, akik ennek az eszmének a szolgálataiba szegődtek. Nem bizonyultak elég keménynek, mert az igazság ugyan tetszett nekik, de tetszett nekik a test kényelme, a test mindennemű kielégülése, a test dédelgetése is. Ez az, amiben óriási veszély rejlik az ember részére: amikor a test dédelgetése a fontos és az ember nem tud megvonni magától olyan dolgokat, amelyeknek megvonásával a szellemi erejét fokozhatná. Látjátok, hogy mi minden történik ma a világban! Nem jobb, hiába néz ki békeesebbnek. Nem jobb, mint az elmúlt világégés alatt volt, sőt, majd meglátjátok, hogy szóról-szóra beteljesedik az Úr beszéde, hogy nép nép ellen, nemzet nemzet ellen támad. Szülő gyermek ellen és gyermek szülő ellen, idős a felnövekvő ifjúság ellen és az ifjúság az idős generáció ellen, és szomszéd népek a szomszéd népek ellen. És nem lesz többé elválasztva egymástól Kelet, Nyugat, Észak és Dél; Ázsia, Európa, Afrika, Amerika, Ausztrália vagy egyetlen, kicsi jelentéktelen sziget sem, és nem lesznek többé országhatárok. **A technika lehetővé tette és lehetővé teszi, hogy országok kiforduljanak a sarkukból és kelet sárga veszedelme eldöntse a világ sorsát. Eldöntse mindazzal az éhes kapkodással, amely az anyagi javak erőszakos megszerzéséért már megindult.** Nem tévesztendő össze mindez az eszmével, amely eszmére ez az elmúlt húsz esztendő minket választott ki és minket szedett össze. Nem beképzeltség ez a részemről, hisz már megindult minden földrész felé a szellemi világból az

eszmétől elhívott egyének alááramlása. De ti velem tartotok, de ti abban az országban szolgáljátok mindezt a célt, amely ország - egy percre se felejtsetek - kihozta a legnagyobbat, amit kihozhatott, ennek az igazságnak a kibontakozását és kiteljesedését! Jóllehet, most az idő nem alkalmas arra, hogy mindez terebélyes fává növekedjék, de mire 20-30 évesek leszünk, valamenynyire kiterébélyesedik, ha ti mindannyian, velem együtt, ezen ígéretnek, ezen fogadalomnak eleget tesztek. Mint mondom, aki fél, az maradjon vissza; nem kell szégyenkeznie. Az isteni gondviselés meg fogja találni azt a munkát, azt a feladatot, azt az országot, amely alkalmassá teszi őt majd azon a fokon és abban a helyzetben a munka elvégzésére.

De a mi feladatunk elvégzésénél nem lehet meggyöngyölni, mert ez egy fontos munka. Itt az eszme megtántoríthatatlan, kicsavarthatatlan, átalakíthatatlan védelméről van szó. Egy olyan erjedési feladatról van szó - ahogy az írás mondja - mint ahogy a kovász megkeleszti a kenyeret. Mi a kovász leszünk! Hála legyen a teremtő Istennek, hogy elfogadott bennünket! Hála legyen, hogy megtalált és megkeresett bennünket! Hála legyen, hogy mindazt, amit a nehézségekben, és az ösztartozásban kikovácsolódott bennünk, azt most mint értéket fel tudja használni bennünk. Hála legyen, mert annál nagyobbat nem cselekedhetik a bukott emberlélekkel, mint hogy felszólítja, munkába állítja és alkalmasnak találja arra, hogy őt egy Isten igazságából és akaratából folyó feladattal megbízza.

Mindössze három hónap még és indulhatunk ...

Most még néhány szót ezekhez az emberekhez is szólhatok, addig maradjatok csendben és nyugodtan, mert együtt fogunk eltávozni innen, úgy, ahogy jöttünk. Kedves embertestvéreim, nagyon köszönöm a figyelmeteket és az érdeklődésedet. Igazi, szellemi testvéreimnek érzek benneteket és mondhatom mindazok nevében, akikkel összekovácsolt a sorsom úgy negyven-egynéhány esztendővel ezelőttig, amikor meghaltunk

és azóta is itt, ebben a szellemi világban vagyunk. És az igazság törvényének határozata alapján ismét összekovácsol velük az elkövetkezendő évtizedekben.

És azért érzek benneteket igazán testvéreimnek, mert itt-ott lelketekben látom megcsillanni a krisztusi igazságnak a szeretetét. És a krisztusi igazság szeretete keresztény lélekké, keresztény emberré, keresztény gondolkodásúvá teszi az embert is és a szellemet is. Hiányolom ugyan a lelketekből - persze rövid idő alatt lemérni mindazt nem lehet, de hiányolom - a határozottságot, a határozott kiállást, határozott azonosulást ezzel az igazsággal. Pedig ez az, ami úgy a mi, mint pedig a ti megmentéséteket is szolgálhatja. Mint ahogy hallottátok, a hozzám közelálló figyelmét is arra hívtam fel és a tiéteket is arra szeretném felhívni, hogy legyetek kemények és szigorúak a testi énekekkel szemben, mert mint mondtam, a test dédelgetése csökkenti az ember lelkében az akaraterőt és a szellemi erőt, és így nem lesz képes az öntisztításra, ami pedig minden embernek, aki kegyelemből a Földön testet ölthet, elsőrendű kötelessége. Az az ember kötelessége, hogy lelkében ne engedje elburjánozni a bűnöket, ne legyen elnéző önmagával szemben, hanem legyen szigorú és kérlelhetetlen. Mert ha elnéző, ha nagyon megbocsátó, ha önsajnálkozó önmagával szemben, akkor nem tudja levetkőzni mindazokat a gyengeségeket, amelyek őt távol tartják az igazság magasabb, szellemi világaitól. Sőt, megakadályozzák azt is, hogy a Föld egy jobb világ, egy békésebb otthona lehessen az egész emberiségnek.

Mert ember szenvedtetni az embert, ember gyötri az embert azal, hogy szabad kiélési lehetőséget biztosít a maga akaratának, a maga bűnös vágyainak és rossz természetének, amikről itt a földi vezetőik abból a könyvből olvasott és a figyelmeteket felhívta rá. Mert a bűnök háborút, békétlenséget, forradalmakat, nyomorúságokat, kivégzéseket, betegségeket okoznak az emberek világában. Igen, a bűnök, az emberi gyengeségek azok, amik az egész társadalmat alapjaiban rendítik meg, eltérítik ar-

ról az alapkőről, amelyet becsületességnek, tisztességnek, hazaszeretetnek, keresztény közösségeknek nevezünk. Eltávolítják az embert, olyan elveket, olyan eszméket tesznek az ember elé, amelyek kedvezőek az egyéniségének és bűnös természetének. Amelyek nem vonják őt számadásra mindazért, amit megenged magának. Mert amikor valaki az érzéseit, gondolatait, vágyait, törekvéseit minden válogatás nélkül beledobja a világba, akkor azokkal sokasítja a rosszat, és a rossz eredményeként a könnyet, a szenvedést, a nyomorúságot, a fiatal élet halálát. Emberéletek százezerrel és milliós számban esnek áldozatul a gonosznak, mert a kapzsiság, az irigység, az önzés, a hatalomvágy előbbre való a lemondásnál, az Isten szolgálásánál, a család szereteténél, a törvény betöltésénél, a hazaszeretetenél, a békességre törekvésnél. Nem lenne szabad senkinek megengednie azt, hogy az ő rossz természete a másik ember lelkében békétlenséget, zavart, nyugtalanságot, fájdalmas érzéseket hozzon felszínre. Mert ha ezt megengedi, akkor nem tud kiegyenlítődni a világ. Akkor minden évtized, minden ötven esztendő, vagy minden száz esztendő új és új tömegkatasztrófát hoz, új és új áldozatot szed, akiknek a vére az égbe kiált. És az ártatlan vér kioltásánál ma is érvényes, hogy „*vére rajtunk és fiainkon*”. Azokon, akik önző természetükkel, az igazságtól való elhajlásukkal, az igazság megváltoztatásával, a hazugsággal korlátlan kielézési lehetőséget biztosítanak a rossz számára azért, hogy ők azt a rövid 40, 50, 70 vagy 80 esztendejüket, amit a Földön élnek, hatalomban és gazdagságban élhessék le.

De ti nem olyanok vagytok. Ti épp úgy, mint mi, az Úrnak, a Krisztusnak zászlajára esküdtetek, a ti jelszavatok ezen a zászlón ugyanaz, mint a miénk. És nektek éppen úgy hűnek kell maradni ahhoz a zászlóhoz, mint nekünk, és nem szabad egyetlennek sem elveszni, mint ahogy nem szabad, hogy az én századomból egyetlen egy is elvesszen. Aki veszni látszik, annak utána kell nyúlni, aki elesett, azt fel kell segíteni, támogatni kell, hogy újra talpra álljon és ki ne essék a sorból, hogy azokra a boldog időkre, amelyek elkövetkeznek, mindenki a méltó helyén

legyen és a nagy lakomán ő is, ti is, mi is kivétel nélkül Isten áldásában részesülhessünk!
 Úgy legyen!

AZ ÚR SZOLGÁLATÁBAN(*)

1987. április 2.

Isten áldja meg, jóasszony, ne sírjon, mert még engem is meg-
 ríkat... Nem kell annyira elszomorodni, nem kell annyira kétség-
 beesni! Tudja mit? Inkább legyen szíves, főzzön nekem egy jó
 forró teát... Ha nincs, az sem baj, ne keseregjen. Akkor talán
 egy kis rántottlevest. Annyi kis zsír, meg liszt csak akad még a
 kamrában ...

Hogy mondhat ilyet? Nem szabad ilyet mondania! Nézze, egy-
 szerűen eljött az idő. Mindenkinek egyszer lejárodik az ideje:
 kinek előbb, kinek később. Sok időt eltöltöttünk együtt jóban is,
 rosszban is. Na látja ... Hát, hogy több volt a nehézség? Ez is
 előfordul, de hát minden úgy van jól, ahogy van. Még ha pilla-
 natnyilag nem érezzük is annak. Azt hiszem Mariska lelkem,
 hogy ebből a templomtatarozásból - vagy mondjuk úgy, hogy
 restaurálásból - már nem lesz semmi. Igaz, hogy szegény asz-
 szonyok a két fillérekjüket jó szívvvel az Úr perselyébe tették, de
 hát hogy adhatnának többet, amikor maguknak sincs. És ki jön
 ma a templomba? Néhány idős ember, néhány családanya,
 más nemigen. Nekik meg a mai világban bizony nemigen van
 pénzecskéjük. Az állam? Hát az minket ugyan nem segít. Én
 pedig ebből a kis fizetésből semmiképp sem tudok reszkirozni
 semmire. Azokat a mennyezet-freskókat sajnálom a legjobban:
 komoly, szép munkák azok. Rossz a tető, beázik, tönkre fognak
 menni a freskók. Később, ha lesz is pénz a javításra, már késő
 lesz. Az volt minden álmom, minden vágyam, hogy legalább a
 tetőt megjavíttathassam, és a tetőszerkezetet megerősíttethes-
 sem. Nem ment, hát na!

Most meg ilyen nagyon lebetegedtem. Nem kell, hogy elhívja holnap a doktor urat, mert nem tudunk fizetni néki ... Jó, jó, ő azt mondja, hogy a tisztelendő úrtól nem kérek semmit, de én félttem őt. Hisz a múltkor is bejelentés érkezett ellene a tanács-házára, hogy látták a parókiára menni. Miért csináljak neki kellemetlenséget, bajt? Manapság éppen elég mindenkinek a baja. Bár azt mondják, és úgy olvasom, az „**Új Ember**”-ben is - pedig azt hittem, ízig, vérig katolikus lap -, hogy az állam és az egyház között teljes a békülés, teljes a nyugalom. Azt olvasom, hogy a régi idők a Mindszenty és Grósz-perekkel már régen a múlté. Azt olvasom, hogy az állam támogatja a templomainkat; azt olvasom, hogy teljes a vallásszabadság; ha voltak is hibák, ha néha egy kicsit túlhajtások voltak is, az már mind a múlté. Hát maga tudja Mariska a legjobban, hogy mennyit kilincseltem - én aztán nem voltam rest - hogy a mi kis templomunk ne menjen teljesen tönkre, ne folyjék a nyakunkba az eső, meg a hólé. Nem ment meg, na! Sehonnan: sem a püspökvártól, sem az állami hivataloktól, sehonnan sem! Most meg, hogy utolért ez a betegség, hát most már nemigen tudok semminek sem utána járni. Legyen szíves, ha már nincs több takaróm, akkor hozza be a kabátomat és terítse rám, mert egyre jobban fázom. Mielőtt az Isten elszólít engem szeretnék egy kis hagyatékot készíteni ... Hát nem kell megijedni, nem fog sokáig tartani az egész, hiszen nincs sok, amiről végrendelkezzem ... Úgy ni, ez a kabát jó lesz, még ha ezt a párnát egy kicsit följebb tenné ... Nem kell írni semmit...

Ez a zsebóra, így láncostól, ahogy látja, apámé volt. Tizenketten voltunk gyerekek, testvérek. Rám hagyta halálakor, mert én voltam a legidősebb. Most már a testvéreimre fölösleges lenne hagyni, magára hagyom, tegye pénzzé. Sajnálom, hogy nincsenek rokonai. Régen említette, hogy a húga is baleset áldozata lett. Tényleg nincsen Mariska senkije, akihez mehetne? Mert nem tudom, hogy lesz-e utódom? Manapság a fiatalok közül egyre kevesebben mennek papnak, nincsen - tudja maga ezt jól - utánpótlásunk. Muszáj egy kicsit gyorsabban beszéljek, mert

az idő sürget és még az imánkat se, a breviáriumot is el kell mondanom. Szóval röviden, azt akarom mondani, hogy mégis csak jó lenne, ha valahová megpróbálna eljutni, mert nem biztos, hogy kapunk utódot. Látja, most már egy éve is van annak, hogy betegeskedem. Hányszor írtam mindenfelé, hogy küldjenek segítséget, de nem kapunk senkit ide az Isten háta mögé. Így aztán lehet, hogy megszüntetik a plébániát.

Nem tudom, a hívőkkel is mi lesz, ha pásztor nélkül maradnak a szerencsétlenek. Egyeseket nagyon erősíteni kell. Tudja, vannak itten akiknek semmijük sincs, semmijük sem maradt, csak a hitük. Most majd az is odatesz. Tudja, mire gondoltam? Van a másik szobában, az íróasztal fiókjában, abban a zöld borítékban vagy 800-900 forint, hát azt is vegye magához. Nem sok a mai világban, mondhatom, de hát mégis valami... Várjon csak... Van még két pár jó cipőm, az egyiknek ugyan kilyukadt a talpa, de fölülről nem lehet látni rajta, majd alkalomadtán valakivel meg lehet talpaltatni. Esetleg valakinek jó lesz, aki magát befojadja, vagy valamiért elcseréli. Vagy, szükség esetén - nevesünk már rajta - fölhúzza maga lelkem, ha egy kicsit nagy is a maga lábaira, elcsónakázik benne. Na aztán, hát állatok nincsenek, azokat már megettük ... Ja igen, a könyvek, hogy el ne felejtsem, a könyvek. Hát azt gondolom, hogy sutyiban, este, péntek, vagy szombat este, amikor mindenki a családjával van és kevesen járnak az utcán, át kellene vinni őket a doktor úrhoz. Ha már ingyen adta a gyógyszert is, meg soha nem fogadott el semmit, hát ennyi haszna legyen belőle. De mondom, ne nappal vigye, mert nem akarok én bajt okozni. Van itt a könyveim között két könyv, ezekhez nagyon ragaszkodtam, irodalmi könyvek, a szívemhez közelállók. Hát ezeket az Albert öcsémnek szántam, ha eljönne a temetésemre. Nem tudom, hogy és mint vannak, nem írtam meg neki, hogy már mennyire gyöngélkedem, mert minek ijesztgessem a családot. Jobb az embernek a bajairól hallgatnia, és nem tetézni vele mások baját. Maga is választhat a könyvek közül lelkem. Tudom, hogy szerette az újságot böngészni, bár nem sok értékes hír volt benne. Tudja miért nem volt

értékes? Mert nem volt igaz. Tudja, az igazság a legnagyobb érték. Ami meg nem igazság, azt kicifrázhatják, írhatják, mondhatják, hogy milyen jó dolgunk van, mint teljesítettük túl a tervet, nem ér az semmit. Mint ahogy nem igaz, hogy az állam és a vallás között helyreállt a rend.

Miért nem mondhatom szabadon azt, ami a szívemet nyomja, miért kapok körleveleket, amiket fel kell olvasnom, hogy ez így értendő, az meg úgy értendő. Miért nem prédikálhatok a szívem szerint úgy, ahogy én azt érzem? Csodálja ezek után, hogy nincsen utánpótlásunk? Csodálja, hogy elnéptelenedett a templomunk? Emlékszik maga még arra, amikor fiatal káplánként idekerültem? ... Hisz itt éltem le mindannyiukkal az életemet... Emlékszik? A jó Isten áldja meg, ne sírjon már, mert engem is megrikat ... Emlékszik Mariska, amikor idekerültem, még mint fiatal káplán, jóval a háború előtt, hogy a másik, meg a harmadik faluból is mind eljöttek a vasárnapi misére? Mind eljöttek a búzaszentelésre, a húsvéti körmenetre. A férfiak is mind eljöttek egy szálig, kifényesített csizmában, tisztességesen kimosakodva, megborotválkozva, fehér ingben, nemcsak az asszony nép, nem csak az apraja. Most már az apraja is elmaradt. Legföljebb a kicsiket, akiket az öreganyjuk nem tudott hová tenni, mert az anyjuk dolgozik, azokat elhozzák.

De most már ne keseregjünk, mert hogy is mondja az írás? „Ne befeketített, hanem mosolygó orcával tiszteljük az Urat”, és örülünk az Úrnak. Van Isten az égben! Van Isten az égben! Hallja-e? Nem mondom, voltak nekem is - magának elmondom: kinek mondanám, hétszámra senki se nyitja rám a parókia ajtaját, meg kiben is bízhatnék - kételyeim; hogyan van az, hogy mindazok, akik tagadják az Ő létezését, tagadják az Ő nagyságát, tagadják az Ő hatalmát, azoknak jó világuk van, és nekünk meg sehogyan sincsen. Nem magamról beszélek, hanem arról a tényről, hogy ezeknek az embereknek - akik az én népem voltak - sincs semmijük, aminek lenni kellene, de van olyan, aminek nem kellene lenni. Már van Alszegeen, Fölszegeen, jobbra, balra presszó, van már kocsmá - igaz, az mindig volt, mert ott

jól meg lehet gazdagodni az emberek iszákosságán - van már kultúrház. Mariska lelkem, én voltam abban a kultúrházban. Hát ha nekünk, magyaroknak csupán az a kultúra, ami onnan kelet-ről, az istentelenségből jön, és amit ilyen realista elmélet szerint kimondanak, amit azelőtt a legutolsó béres, a legutolsó kocsis a legrészegebb állapotában sem mondott volna, hát ha erre kell ez a kultúrház, jaj nekünk! Mindannyiunknak!

Az én időm lejárt, az igaz, de mégis marcangolja a bensőmet. Muszáj, hogy megnyugtassam a lelkemet, hogy kimondjam, ami évtizedek óta a bensőmet nyomja. Na jól van, látom, igen elke-serítettem ...

Körvezető: Kedves testvérem, valaki szól hozzád; Isten nevében szeretettel köszöntünk.

Médium: Mariska, valaki erre jár mifelénk. Isten nevében engedje be és kérdezze meg, mi járatban van. Csak nem beteghez hívnak, hogy feladjam az utolsó kenet szentségét? Most már nekem is arra lenne szükségem, csak nincs, aki feladja. Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus.

Körvezető: Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus.

Médium: Tessék beljebb jönni, én már nem tudok kimenni, az ágyat nyomom már hetek óta. Tessék, tessék csak beljebb fáradni.

Körvezető: Köszönöm, itt vagyok melletted, és azért szeretnék veled beszélni, hogy eligazítsalak a jelenlegi helyzetekben.

Médium: Igen? Hát akkor csak tessék. Mi járatban van? Talán a tanácstól küldték? Hogyha az Úr elszólít, akkor mi is legyen itt az én kis gyülekezetemmel?

Körvezető: Én inkább azt javasolnám neked, ne törődj azzal, hogy mi lesz az egyházzal, a plébániával, a templommal, ezeket majd elintézik mások. Végighallgattam, ahogy elmondtad gondolataidat ...

Médium: Csak nem az előszobában várakoztattuk? Úgy belemelegedtünk itt a beszélgetésbe ...

Körvezető: Részvétellel hallgattuk a történetedet és veled érzünk.

Médium: Hogyhogy? Többen vannak?

Körvezető: Igen, többen vagyunk.

Médium: Eljöttek, mert meghallották, hogy ilyen beteg lettem?

Körvezető: A jó Isten, akiben te annyira bízál, megelégette a te földi szenvedésedet, és hazahívott.

Médium: Meghaltam?

Körvezető: Meghaltál.

Médium: Az Atyának, Fiúnak, Szentléleknek nevében, meghaltam. Nahát, akkor így is jól van. Már úgy sem tudtam volna felépülni, mert öreg is vagyok, meg beteg is vagyok ...

Körvezető: Csak a tested volt öreg és beteg, a lelked az halhatatlan és fiatal.

Médium: Az halhatatlan, az igaz. De hogy fiatal legyen, ennyi minden után, abban már nem vagyok olyan biztos. Most még csak az nyugtalanít, hogy annyi mindenről beszéltem - mert a gondolataim elkalandoztak - az én hűséges házvezetőnőmmel, aki már olyan régóta szolgál engem, és szegénynek magának is nehezebbre esik minden, így öregen, most mi lesz velem? ...

Körvezető: Majd a jó Isten elintézi ...

Médium: De mégis nem mondtam meg neki, hogy a szomszéd faluban, van nekem egy, Isten szolgálatában álló testvérem, a református lelkész, hogy az jöjjön el és temessen el engem. Ne pogány-módra az állam temessen csak úgy be, hanem mégis mondjon el egy Miatyánkot a holttestem fölött és szenteljen be engem ...

Körvezető: Kedves testvérem, ezek a dolgok már elmúltak, és ezen a dolgokon mi már nem tudunk segíteni. Az előbb azt mondtam, hogy többen hallottunk. Igazából az a helyzet, hogy nem mi vagyunk nálad, hanem te vagy nálunk. Nézz arrafelé, ahol én vagyok; nézz meg engem. Látsz engem, aki beszélek hozzád? Nézz erre, felém ... Látsz engem?

Médium: Igen, tényleg, mintha látnék valamit...

Körvezető: Te egy teremben vagy, emberek között...

Médium: Teremben? Teremben?

Körvezető: Egy olyan teremben vagy, ahol Krisztus tanításával foglalkozunk.

Médium: Krisztus tanításával? És egy ilyen szépen és jól rendben tartott teremben? Hát ezt nem foglalják le más, szerintük fontosabb dolgokra?

Körvezető: Nem, mert más helyen vagyunk, mint gondolod.

Médium: Más helyen? Hogy érti, hogy más helyen? Nem vagyunk már Magyarországon?

Körvezető: Nem. A tengerentúlon, Amerikában vagyunk.

Médium: Amerikában? Úgy hallottam, hogy ott szabadság, igazi vallásszabadság van. Hát akkor maguk itt azért tudnak ilyen nyugodtan az Úr Jézus Krisztusról elmélkedni, úgy-e? Csak azt nem értem most, hogy kerültem én Amerikába? Hogy kerültem emberek közé, amikor meghaltam?

Körvezető: Úgy testvérem, hogy ezen a helyen, a jó Isten kegyelméből, azok öntudatra ébresztése történik akik teste már meghalt. Téged is idehoztak, hogy ráébredszünk annak tudatára, hogy már nem a Földön, hanem a túlvilágon élsz és az életed ott folytatódik tovább...

Médium: Furcsa ... furcsa ...

Körvezető: Látsz valamit?

Médium: Ez az én nagyanyám, ez az én töpörödött, kicsi nagyanyám. Ez az én nagyanyám, aki angyalokat tudott látni. Ez az én nagyanyám, akihez emberek jöttek bajban, betegségben, kétségbeesésben, hogy segítsen rajtuk. Ez az én nagyanyám, aki úgy tudott imádkozni, hogy mások is megtanultak tőle imádkozni. Először velük imádkozott és mire hazamentek, ők is tudtak úgy imádkozni, hogy meggyógyuljon a lelkük.

És most eljött értem. És nekem, az öregnek - mert már öreg vagyok, már a nyolcvankettediket taposom - most úgy mondja, hogy *„kicsi unokám, másképpen ugyan, de én is, meg te is az Urat szolgáltuk. Lám, lám, most már téged is visszahívott az Úr a szolgálatból és megadta nekem azt a nagy tisztességet, hogy én jöhöttem el az Úr felkent szolgájának a fogadására. De azért tudod - mondja nekem - mégis csak az én kis unokám vagy.”*

„Tényleg úgy van, ahogy ez az ember mondja neked, hogy meghaltál. Oda a test, oda vele a nehézség és most már velem

jöhetsz és elmegyünk.” És most azt mondja - figyeljen csak kérem! -, hogy „helyet készített számodra is az Úr, úgy ahogy megígérte, hogy elmegyek és helyet készítek azoknak, akik az enyéim.” És Neked is van egy hely készítve és most bevezetlek majd az én Atyámnak örökébe.” Na, jó, hát én többet itt nem is időzhetem, azt mondja, hogy megyünk. Én most szeretném megköszönni a jelenlevők jó érzéseit, amivel körülvesznek, annak ellenére, hogy nem is ismernek engem. Ezt megérezem, így hát én most megköszönöm mindannyiuknak, hogy a segítségemre siettek és kívánom, hogy az Isten áldása legyen a maguk segítő munkáján és azon igyekezetén, hogy a Krisztus igazsága szerint élhessenek.

Körvezető: Köszönjük, és neked is azt kívánjuk, hogy a jó Isten segítsen meg továbbra is.

Médium: Remélem, hogy valami kis békesség vár. Dicsértessék az Úr, a Jézus Krisztus!

Körvezető: Az Úr békéje legyen veled is testvérem.

Médium: Mindörökké, ámen ... Laudemus ...

RÉGI ADVENT(*)

1987. december 10.

Itt vagyok, beteg vagyok: elfakultak a színek, elmúlt az élet forrataga, legalábbis a számomra elmúlt. Már nem sietős a dolgom, már ráérek. Már nem kerget a munka, már nem várnak hajnalban éhesen az állatok; már nem kérges a tenyerem többé ... Már csak ölbe tett kézzel üldögélek egész nap, különösen az ilyen hosszú, téli esteiken. Drága a petrol, lecsavarom egészen a lámpát, kicsit megnyitom a tűznél az ajtót: meleget is ad, meg a szobát is bevilágítja. Régen nem tudtam munka nélkül élni, munka nélkül meglenni. Örökösen serénykedtem. Este is akadt ezeregy foltoznivaló, vagy valamit összekészítettem a kenyér-sütéshez, nagymosáshoz, holnapi ebédhez ... Most már rosszul

is látok, hát így nemigen tudok semmit csinálni ... Igaz, megcsinálja helyettem a kis unokám, meg annak az ura. Elvégzik ők a ház körüli munkákat. Az unokámmal és az urával élek együtt, amióta a drága jó uram nyugovóra tért. De régen volt, Istenem! Mennyi sok minden megváltozott ez alatt az elmúlt 98 esztendő alatt, amit az Úr kegyelméből végigélhettem. Eltemettem már a hat gyermekemből is hármát, három maradt. És részemre most már csak ennyi maradt a világból: a kis unokám aggodalma; meg az étel, amit elém rak, meg ahogy az eres kezeimet meg-simogatja, megigazítja fejemen a kötőt, és azt mondja, ne törődjek a világgal, meg a sok bajjal, meg a sok gonddal, az most már nem engem, őket sanyargatja.

Én is kivettem a részemet a munkából, amikor az én időm ott volt, amikor nekem kellett mindenért a hátamat tartani; meg a gondokat, bajokat elrendezni úgy, hogy lehetőleg kisebb legyen a baj, a gond, és segítsem az uramnak is a terhet. Jó ember volt, az Isten áldja meg. Bár egy kicsit élehetetlen volt az én Mihályom. Mindenhez nehezen állt hozzá, mindenbe nehezen fogott bele, mindenhez egy kicsit több idő kellett neki, mint nekem. ... De azért megvoltunk, jó ember volt, tisztességes ember volt, szeretett és becsült engem ... Mit akarhatnék ennél többet az élettől? Ha szűkösen is, megvolt a mindennapi kenyér. Azt a világot ezek a mai fiatalok már nem is ismerik. Hogy is panaszkodhatnak, amikor az uram sohasem intett le engem, sose mondta nekem, hogy „asszonybeszéd”; mindig figyelt a szavamra, mindig kikérte a tanácsomat, megbeszélte velem mindent, aztán megmondta: nézd anyjuk, többre most nem telik, most csak az a gyerek kap cipőt, vagy az a gyerek kap csizmát. Most te nem kapsz semmit, jól lesz ez így is. Jó is volt így ...

Ha az igényeket kicsire szabjuk, nem kívánunk mindennap többet. Mert ezek a vágyak úgy vannak az emberben, mint a „pap zsákja”, soha sem telnek meg, mindig elégedetlenkednek, ha az ember egyszer valamit megkap az élettől, egyszer valamire ráteheti a kezét, akkor már holnapután, meg azután mást szeretne, jobbat akar, szebbet akar. Én meg voltam elégedve, úgy

ahogy volt. És talán nagyobb volt a szegénységünk, ha ugyan nem a nyomorúságunk, de talán több volt a hitünk is. Most ahogy el-elnézem, az én időmben nem ilyen volt a falusi ember. El-elnézem, hogy hiába jelzi a kalendárium, hogy Advent első, Advent második, Advent harmadik vasárnapja, csak a Nagy-Karácsonyra figyelnek fel, már a Kis-Karácsonyt sem veszik ünnepszámba. Rorátéra dehogy is mennek ...

Hol is vannak azok a szép idők, amikor még a lámpással mentünk kora hajnalban - mert még nagy volt a sötétség, amikor a harang rorátéra jelzett - aztán, ahogy kiértünk a kapun, láttuk, hogy a szomszéd is, a szemben lévő is, meg az utcából innen is, onnan is, mint kis szentjános-bogárkák tűntek elő a kezekben, a férfi markokban is lámpások. És mentünk Krisztust várni, mert ugyebár rorátéra azért megy az ember, mert Advent az a Krisztus várás ideje. Nem azt várták az emberek, hogy milyen fényes, vagy nagy dolgot hoz nekik az Úr Jézus anyagiakban - mert azt hiába is várták volna - hanem az Urat várták, hogy igazán szállást készítsünk az Úrnak, és aztán a megszületett Krisztus szállást vehessen bennünk. Legfeljebb a gyerekhad várta az aranyalmát, az aranydiót. Meg, hogy kisüljön a diós, meg a mákos beigli, vagy a diós meg a mákos kalács.

Aztán mi még próbálgattunk valamit földadni a rossz természetünkéből, kidíszíteni a lelkünk hajlékát, hogy ott lakozást vehessen az Úr, lakozást vehessen Krisztus. Milyen csönd volt az ünnep előtt. Alaposan kimosakodtunk, megfésülködünk tisztességgel, és a ládafiából előkerült az ünneplő. Bizony az én időmben, amikor még én voltam fiatal, Karácsony nagy ünnep volt; a Krisztus születésének ünnepe, a Megváltó munkájának kezdete, az Úr bocsánatadása nekünk szegény, gyarló embereknek. Mi már Szenteste előtt délután sem dolgoztunk, már a söprű sem járta. Sőt, amikor már közeledtünk az éjféli mise felé, akkor már az állatok is mind nyugovóra tértek, nem ganéztunk, nem trágyáztunk, nem tisztogattuk őket, mind elnyugodtak. Ünnep volt. Béke volt, béke volt, persze, hogy béke volt a szívünk-

ben. Próbáltuk ezt a békességet megőrizni és meghosszabbítani az lelkünkben, hogy az ellenségeskedésnek, viszályoknak, haragoknak vége legyen. Még a férfinép is jobban puhult ilyenkor, még a veszekedősebbje is, meg a korcsmározók fajtája is. Istenem, de régen volt, mintha igaz sem volna. Olyan régen, olyan nagyon régen volt...

Hogy boldog voltam-e? Hát tudod, mit lehet erre mondani? Ki az, aki igazán boldog a Földön? Én még olyannal nem találkoztam, még az alispán urat sem láttam boldognak, meg a főjegyző urat sem láttam boldognak, meg a gazdag boltosékat sem láttam igazán boldognak. Sőt, egyszer azt mondta nekem a boltosné: de szívesen cserélnék magával Kovácsné, olyan szép, piros-pozsgásak, egészségesek, szófogadóak, illetudók a maga gyermekei. Lássa, az én kis Sárkám meg milyen halvány, milyen penészvirág színe van; mindig göthös, mindig köhög, mindig láza van, pedig mindent megadunk neki. A főjegyzőnek a fia is odaveszett tizennyolcban, aztán odaveszett vele a lelki békességük is. Ki hát akkor, édes unokám, az igazán boldog? Tudod ki? Aki meg tud nyugodni a sorsában, aki meg tud nyugodni az Isten akaratában, aki el tudja az életét és sorsát fogadni olyannak, amilyen. Aki nem nyújtózkodik tovább, amíg a takarója ér; aki nem akarja a fénylő csillagot is magának keríteni a sötét égről, hanem, aki elvégzi a dolgát tisztességgel, becsülettel. Meg aztán, aki nem házsártos, nem kötekedő, nem irigykedő, nem gyűlölködő, nem haragtartó, hanem próbál a családjával is, az urával is, a környezetével is, az embertársaival is békességben élni. És akiben nincs az a keménység, nincs az a megátalkodottság, hogy ha azt mondják neki, hogy Sári lelkem, Mari lelkem, Rozi lelkem, vagy János lelkem, hát ne haragudj, akkor tényleg nem haragszik. Vagy, ha én tettem valami olyant, amit nem kellett volna, akkor megkérjem, hogy ne haragudjék rám, akinek bajt, kárt csináltam, vagy fájdalmat okoztam. Kivételes dolog, hogy öreganyád ilyen hosszú életet él, és mit mond a negyedik parancsolat? Azt mondja, hogy Isten ajándéka a

hosszú élet. Hát akkor, ha egyszer a hosszú élet Isten ajándéka, akkor ezt az ajándékot meg kell ám becsülni. Örülni kell, hogy élünk. Örölnünk kell, hogy fedél van a fejünk felett. Örölnünk kell, hogy valaki elvégzi most már helyettünk a munkát és a kézzet csak úgy elénk teszi. De azt sem az ember szabja meg, hogy ki meddig él.

Minden a mindentudó, bölcs Isten kezében van. Isten mindent tud, Isten mindent lát és Isten mindenben a javunkat akarja, nem kell mást várni az élettől, mint amit ad, nem kell nagyravágyónak lenni. Inkább jobb engedelmeskedni, mint parancsolgatni. Jobb szerényen, csöndesen leélni az életet, munkával és imával. Jobb tisztelni a törvényt, mint abba belekötni, de ha mást kíván tőled a földi törvény, mint az Isten törvénye, akkor Isten törvénye az elsődleges, mert Isten mindannyiunk teremtője. Isten mindannyiunk szerető Atyja küldte el nekünk az Urat, a Krisztust, a Szabadítót, Aki megmutatta azt az utat, amelyen szegénynek, gazdagnak, parancsnoknak, beosztottnak, egészségesnek, betegnek, öregnek, fiatalnak egyformán haladnia kell, és ha úgy teszünk, nyugodt lesz a lelkiismeretünk ...

Nézd, az enyém nyugodt, elhívtam a nénédet is. Istenem, de összeférhetetlen természete volt szegénynek. Elhívtam és mondtam neki, itt vagyok a halál küszöbén, mindennap gyöngülök, mindennap veszítek az erőmből, hát öntse ki, ami a szívét nyomja, aztán beszéljük át a dolgot, hogy mi az, ami olyan megbocsáthatatlan, mi az, ami úgy fáj neki, ami miatt elkerülte a portánkat. És látod, szót lehetett érteni vele, mert a jó akaratra, az emberekben megtörik az a kivagyokság. De ha mi sem tudunk megalázkodni, mi sem tudunk kérni, mi sem tudunk megköszönni semmit, akkor a harag szétterjed minden irányba és nyugtalanítja a bensőnket. És akkor aztán félhetünk az Isten látószeme elé kerülni, akkor aztán félhetünk a haláltól is, meg mindentől... De ha elrendezzük a dolgainkat, akkor nem kell félünk ...

Hát tudod, én most már elfáradtam, többet beszéltem talán a kellesténél, most már nyugovóra térek ...

Körvezető: Kedves testvérem, engedd, hogy megszólítsalak ...

Médium: Azt hiszem, valaki keres benneteket, nyiss ajtót néki.

Körvezető: Nem mást keresek, hozzád szólok ...

Médium: Engem keres az úr? Parancsoljon velem.

Körvezető: Nem kereslek, csak megszólítottalak. Végighallgattuk gondolataidat, és azt kell mondjam, hogy nekem nagyon tetszettek a gondolataid, kedves testvérem.

Médium: Tessék befáradni, bár nálam minden olyan szegényesen van.

Körvezető: Nem azért szólítottalak meg testvérem hogy én bármit is akarnék tőled, csak szeretném felhívni a figyelmedet valamire. Mégpedig arra, hogy ez a földi élet, amelyről olyan szépen beszéltél, részedre véget ért. Ezt az örömhírt szeretném veled közölni ...

Médium: Hát igaz, ami igaz, többet beszéltem a kelleténél, aztán olyan apró szúrásokat éreztem a szívem táján. Hát akkor úgy látszik, hogy most már örök nyugovóra tértem ...

Körvezető: Hát igen, jól gondolsz. Valóban ott hagytad a földi testedet, és a te örökké élő lelked az, aki itt van közöttünk, emberek között. Így mondod el gondolataidat nekünk, bár azt hitted, hogy az unokádhoz beszélsz ...

Médium: Elbeszélgettem az unokámmal, hogy milyen volt a régi Advent, hogyan vártuk a megszületett Krisztust, hogyan kell feldíszíteni a lelkünket, hogy az Úr szállást vegyen benne. Elő kell készíteni egy kis böjttel, egy kis önmegtagadással. Nem mintha sok minden adatott volna, mert bizony nagy, ínséges teleket élünk meg, krumplin, babon, káposztán teletünk át. De Adventben azt is félbe vágtuk, hogy kellőképpen készüljünk az Úr fogadására. Aztán Karácsony szent napján ünnepeltünk, akkor fehér kenyér is, egy kis hús is, egy kis kalács is, meg egy kis bor is került az asztalra ...

Körvezető: Hát ennek a földi életnek testvérem, vége van. Ezt akartam neked megmondani.

Médium: Akkor most még azt kell, hogy tudassa velem, hova menjek, vagy hol találok szállást magamnak?

Körvezető: Megmondom, hogy mi fog történni veled. Az Úr rendelt melléd valakit, aki a földi életed idején is melletted volt, de eddig még őt nem láttad. Most meg fogod látni, és vele elmész innen abba a hajlékba, amit a földi életeddel készítettél magadnak. Ha figyelmesen körül nézel, látni fogod, hogy nem csak emberek vannak itt, hanem testüket levetett szellemek, lelkek is ...

Médium: Ide nézzen! Itt sűrögnek az aranyszárnyú angyalok, bizonyára angyalok ezek, mert olyan szépen néznek ki, meg szép fehér a ruhájuk is, mint a ministránsoké.

Körvezető: Igen, és mit mondanak?

Médium: Azt mondja az egyik, aki egész közel jött: ha angyaloknak nézel bennünket, meg engem is, akkor úgy is jól van, hát akkor vedd úgy, hogy most az angyal téged hova vihetne más-hová, mint a mennyekbe ... Na persze, azt mondja, ő ezt csak képletesen mondja, de mindenesetre egy olyan helyre fog engem vinni, amivel - azt mondja - meg leszek elégedve. Ha annyi lesz, amennyi a Földön volt, meg leszek elégedve ... Azt mondja, hogy több is lesz annál, meglásd ...

Körvezető: Hát akkor menj nyugodtan. Még azt szeretném megmondani, hogy itt, ezen a helyen, mi is Krisztust várjuk, mert közel van Karácsony ... Őt várjuk, hogy lakozást vehessen a mi szívünkben is ...

Médium: Hát köszönöm magának, hogy kinyitotta ezt az ajtót, amin keresztül ezeket az angyalokat, kik most elvisznek engem, megpillanthattam. Az Isten áldja meg!

Körvezető: A jó Isten tette ezt lehetővé a részedre és kívánom, hogy áldjon meg téged is. Isten veled, testvérem!

Médium: Isten legyen magával is.

AZ ANGYAL ÉS AZ ÖREGEMBER(*)

1990. április 5.

Amikor én megismertem, már nem volt a régi: amikor én megismertem, már túl volt életének delelőjén. Élete már nem fölfelé ívelt, túl volt a csúcson, már lefelé haladt. De mondták, hogy nagyon szép volt fiatal korában. Mondták, hogy igazi égi jelenlét volt és el is tudtam hinni, hiszen még így idősen és megrokkanna is a régi szépség nyomai rajta voltak. Természete pedig valóban égi! Micsoda türelemmel, micsoda nyugalommal viselte a sorsát és mennyire belenyugvó volt és elfogadó azzal a helyzettel, ami a dicsőséges élet után reá zúdult és körülvette őt. Továbbra is - én már így ismertem, de azt mondták, hogy azelőtt is így volt - jó szívvel volt irányunkban, a szegények irányában és tőle telhetőleg mindent megtett, hogy segítsen a napi filléres gondjainkon. Szellemileg milyen vak volt az öregember, hogy mindezt nem látta, hogy egy földreszállott angyal élt és él mellette. Az öregember számító volt és testies. Az öregember szeretett mindent, ami a testének jóleső volt: a nagy evészeteket, a nagy, részeges tobzódásokat, a nagy vadászatokat fönt a havasokban. Az öregembert öregén is hajtotta a sűrű és nyughatatlan vére, és fiatal leányok után kajtatott. Az öregember visszaélt mindazzal, amit az élettől kapott. Az öregember semmit sem tanult az angyaltól. Nem ismerte ki magát a jó és a rossz között. Nem tudott különbséget tenni. Hatalmas étvágyal falta a kéjt, mindazt, ami a testének jóleső volt.

Ki tudta, hogy ott a Kárpátokban, ott a havasokban, ott, abban a régi várban mit csinál, mit enged meg magának és hogy mi-ben tobzódik az öregember. Nem sokat törődtek azzal, és különben is kiesett az emberek útjából. Még akik arra jártak is elkerülték, de még talán a madár is. Csak mi, akik az ő szolgáltára voltunk, mi, akik az udvarához - talán szabad így mondani: az udvartartásához - tartoztunk, mi láttuk az öregember undokságait, az öregember gögjét, az öregember tobzódását. Minél

többet adott néki az élet, annál többet akart. Minél inkább adhatt volna a sokból másoknak, annál szűkmarkúbb és irigyebb lett. Mindent csak magának, mindent csak felhabzsolni, mindent csak a maga bendőjébe rakni. Feneketlen volt minden vonatkozásban az étvágya, mint a pap zsákja. Sohasem volt semmivel sem megelégedve, sohasem értékelt semmit az életben, sohasem kért bocsánatot senkitől, sohasem köszönt meg semmit. Sohasem tudta felmérni, kik azok a környezetében, akik kincset jelentenek és kik azok, akik csak a talpnyalók hadát sokasítják. Valami oknál fogva, úgy látszik, vannak életek, amelyekben mindent megkaphat az ember. Ilyenkor azt hiszik, hogy óriások, azt hiszik, hogy nagyok, pedig szellemileg törpék, szellemileg csúfok, szellemileg senkik. Láttam a napokban újra az öregembert ... meggörnyedve, görcsösbotra támaszkodva, megcsúnyulva, eldeformálódva, lesoványodva, csúnyán, bűzősen, betegesen, semmi nélkül ... semmi nélkül...

Nem irigyeltem a sorsát akkor sem, amikor a cipőjét húztam, és nem irigylem a sorsát ma sem ... Elfogyasztotta, felégette mindazt, amit Isten kegyelméből egy életre kapott azért, hogy szellemi óriássá váljék, és lett belőle egy törpe ember, nagy púppal a hátán. Vajon mit cipel ebben a kényszer-hátizsákban? Bizonyára nem juhtúrót, mint ahogy azt mi vittük fenn a hátunkon a havasokban, hanem cipeli gőgjének, erőszakosságának, gonoszságának, ferde, perverz hajlamainak minden undokságát, amit most még összetart a púpjá, de vajon meddig? Mert egyszer felvágják ezt a púpot, és akkor az a sok genny, az a sok undokság ki fog folyni onnan. Milyen jó lenne akkor a magasból annak az angyalnak hűsítő simogatása. Milyen jó lenne, ha mi, akik őt szolgáltuk irigység nélkül - és nem is vagyunk az angyal fokozatán - egy kis enyhítő vizet adhatnánk a szomját oltani és nem lesz szabad ...

Talán majd felkeresi az, akivel felváltotta az angyalt, aki az unokája lehetett volna, akit a várba hozott, és aki miatt az angyalt a várnak egy hideg szobájába száműzte és csukatta. És csak

néha vette elő, hogy az új feleséggel szórakozzanak rajta, és mielőttünk, szolgálk előtt is megalázzák.

Vajon felkeresi-e? Talán a még mélyebbre, a pokol mélységeibe vezető úton egymásra találnak? Ki tudja, ki tudja? Ezt csak az a hatalmas, mindent tudó, mindent látó, igazságos Isten tudhatja. Az is lehet, hogy nem kell neki mélyebbre menni, mert az ő színvonaláról már nem lehet mélyebbre menni. Kitzasztotta őt a törvény, mert nem kapcsolódott bele az egyetemes szeretet törvényébe. Mert - így mondja az írás, így olvastam nagyapám öreg bibliájában sokszor - „aki gyűlöletet vet, az gyűlöletet arat.” Bizony, az öregember sok gyűlöletet vetett. Vajon mi lesz vele? Vajon az angyal megkönyörül-e rajta? Vajon mindazok, akik közülünk oly nagyon haragudtak reá, vajon a segítségére mennek-e majd? A törvény nem segít rajta, mert itt az igazság törvénye honol. Ezalatt azt értjük, hogy mindent betölt. Csodálatos dolog, hogy van egy hely, ahol az igazság mindent betölt. Tehát, ahol az igazság honol, ott nem várhat senki sem szánalmat, sem könyörületet, sem jobbrafordulást, sem irgalmat, mert ehhez mindhez a megigazulás kellett volna, amit ő elmulasztott. De mindenki adhat a sajátjából, ha akar. Közülünk, a volt szolgálk közül nem sokan akarnak segíteni rajta. Talán az angyal ... talán az angyal.

Jól imádkozzál, öregember! Jól imádkozzál, hogy az angyal könyörüljön rajtad, és az igazság törvényén áttörve valami kis enyhületet hozzon, hogy nyitva maradjon egy picit kis rés mögötte, ahol egy kis enyhülethez juthatsz kegyelemből! Látod, most letegezlek ... látod, most nem görnyedek hétrét ... Látod, most nem üthetsz meg a botoddal, látod, most én vagyok az erősebb. Tudod mitől? Az igazságtól! „Az igazság erősség és szabaddá tesz titeket”. Olvastad-e? Olvastad-e valaha ezeket a sorokat? Mint ahogy mi olvastuk és vigasztaltuk önmagunkat és vigasztaltuk egymást abban az életünkben, abban a kietlen helyzetünkben, amibe a te önkényes uralmad taszított mindannyiunkat. Öregember, Isten véled. Nem hívlak én már többé semmi címmel, semmi ranggal. Szánalomra méltó öregember lettél, az

igazság pallosa alatt összezsugorodva. Isten véled, öregember, útjaink szétváltak.

Én mehetek a magasba, te eltűnsz a mélybe ...

KRISZTUS KATONÁJA(*)

1993. október 7.

Médium: Jaj, Istenem, rá kell találnom... feltétlenül meg kell ismernem...

Körvezető: Kit keresel kedves testvérem? Isten hozott.

Médium: Megismert... megismert, mert megszólított ... akkor azt hiszem, hogy helyben vagyok.

Körvezető: Kit keresel?

Médium: Keresek - név szerint nem ismerem, csak az érzéseiről, mert az érzésvilágába egyszer beengedett engem - egy asszonyt, aki 1986. február 27-én közvetítette az én mondanivalómat (lásd: „*Útbaigazítás az Igazság harcosainak*” című, 1986. február 27-i közleményt)

Körvezető: Hát helyben vagy ... és általa máris közvetíted a mondanivalódat testvérem.

Médium: Nagyon nyugtalanítanak a dolgok ... amikor alszom, rendkívül nyugtalanítanak a dolgok, hogy semmi sem alakul úgy, ahogyan alakulnia kellene. Én és a századom ... a századomat vezényeltem, hogy velem jöjjenek és mindannyian megszülethessünk a Nagyalföldön.

Körvezető: Igen, emlékszem rád testvérem ...

Médium: Megkezdtem az iskoláimat 1992 szeptemberében. Most még gyermek vagyok és nem is tudok olyan határozottsággal és nyugodtan beszélni, mint amikor még nem rakódott rám ez a kis test. Ez sok mindenben akadályoz engem: most érzékelem, és most látom csupán, hogy az ember gyermekkora mennyi mindent letakar, mennyi mindent elvesz az egyéniségéből. Illetve nem veszi el, csak nem tudom kellőképpen használni

ezt a kedves valakit sem, mert túl nagy a távolság és félttem a testemet.

A szüleim már tegnap reggel Szegedre mentek. Mivel a szüleim nincsenek itthon, a bátyám viszont mélyen alszik, azért vettem azt a merészséget, hogy a testemet otthagyjam. Fél egyet mutatott az óra, amikor a testemet otthagytam, de most már fél három, fél négy is lehet, hajnalodik ... Eddig nem találtam a helyet, nem találtam ezt a kedves valakit, nem tudtam, hogy hol vagyok és mindez nagyon megzavart engem.

A mondanivalóm az lenne, hogy az országunk helyzete kilátástalan! Olyan dolgok történnek, amelyeknek semmiképpen nem lenne szabad megtörténniük. Olyan dolgok történnek, amelyek úgy néznek ki, hogy huzamosabb ideig velünk maradnak! Sokkal keményebb munkának nézek és néznek elébe társaim is annál, mint amilyenek én a jövőt akkor láttam, amikor a szellemvilágból a földi világba a katonáimmal elindultam.

Különösen zavaros a helyzet a jelenlegi Délvidéken folyó háború miatt és zavaros a helyzet egész Erdélyben Románia miatt. Új és új veszedelmek vannak itt, amit a jelen polgára még nem lát és amit a jelen polgára még nem vett észre, de én álomban már látom, álomban már érzékelem ezt... Engem álomban rendkívül nagy félelemmel tölt el a Haza, az ország jövője!

Krisztus katonái vagyunk, leszünk, de az országnak kiváló hadseregre, katonákra, hazájukat szerető, magyar érzelmű katonákra van szüksége, és lesz szüksége még inkább a jövőben! Az ország mindenképpen tönkre van téve. A helyzet eszembe juttatja, amit még katona koromban, Katona József drámájában tanultam Tiborc panaszában. Most is lehetne panaszkodni, csak hogy a panaszkodás nem segít. Tettekre, igaz emberek, becsületes emberek, magyar érzelmű emberek, keresztény emberek tetteire van most szüksége az országnak és lesz szüksége az országnak a jövőben.

Valami erősítést, valami bátorítást szeretnék. Álomban felkeresem azokat a helyeket, ahol még test nélkül időztem, hogy

akik engem onnan küldtek, hogy akik engem onnan rendeltek a Földre, erősítsenek bennünket Istenért és Hazáért. Erősítsenek bennünket és mindazokat, akik ilyen gyermekek, mint én vagyok és erősítsék a felnövekvő ifjúságot is. Mert az ifjúság talán ki tudja használni, de azok, akik már megették a kenyerek javát, nemigen fogják tudni kihasználni azt a lehetőséget, amely megnyílt országunk, Hazánk részére.

„Add Uram, hogy igaz, bátor, bajtársias katonákként álljunk helyt Krisztus zászlaja alatt! Add Uram, hogy mindannyian, velem együtt helytállhassunk a Te akaratod szerint, a Te segedelmeddel! Úgy legyen, úgy legyen!”

Mennem kell, mert rövidesen hajnalodik. Kérnélek benneteket, imádkozzatok érettünk, imádkozzatok a Hazáért és imádkozzatok az Isten akaratának megvalósulásáért.

Körvezető: Az Úr legyen veled, és segítsen meg benneteket kedves testvérem. Isten veled.

(A médium ébredése után látja és mondja:)

Itt van egy olyan hét éves, talán kicsit idősebb fiúcska ... Olyan furcsa az egész, mert a fiúcska mögött egy erős, határozott katona látszik. A katona mintha egy lenne ezzel a fiúcskával. Nyúlánk, a korához képest magas fiúnak néz ki, barna hajjal és barna szemmel. És mintha valamit nekem kívánna megköszönni.

Valami nyugtalanítja és valami zaklatja a katonát, nem a fiúcskát, de a fiúcska is nyugtalan tőle. Az órát nézi és azt mondja, hogy már sietnie kell, mert rövidesen virrad és a bátyja fel fog kelni, hogy megetesse az állatokat, mert a szülei a városban vannak ...

EGY RIPORTER MEGNYILATKOZÁSA(*)

1994. március 10.

Egy női szellem van itt, aki bár emberi alakban mutatja magát nekem, de biztosan tudom, hogy ő már nem ember, hanem szellem... Aggódik és aggodalma rám ragadt. Ez a valaki, úgy nézem, amerikai... Egy amerikai nő, aki nem tud magyarul és bár huzamosabb idő óta figyel engem és figyeli azt is, hogyan kell engem munkába venni, de mégis nyugtalan, hogy nem fog kellőképpen sikerülni neki... Többen biztatják, hogy énrám a gondolataival kell hatnia és azok belőlem magyar szavakkal jelentkeznek. Most egészen közel jön és megölel engem... nagyon kedves és barátságos hozzám és minden megnyilvánulásból azt veszem ki, hogy valami köze van, vagy volt a magyarokhoz. Úgy nézem, ahogyan mutatja, hogy nem kellemesek ezek a Magyarországról való emlékei, de vannak nagyon kedves emlékei a magyar emberekről. És bólint, hogy én jól látom, mert ő valóban már meghalt... És most körülnéz és mindenkinek barátságosan köszön: „Good evening.” (Jó estét.)

Én azt hiszem, hogy ő engedélyt kapott, hogy itt a gyülekezetünkben megnyilatkozzék... Nem tudom miért, az egész megjelenése olyan - nem is tudom, hogyan mondjam - intelligens, de van benne valami egyszerűség is.

Médium: Well, darling, we should start... (Hát, kedvesem, akkor kezdjük...)

Jó estét...

Körvezető: Isten hozott, kedves testvérem.

Médium: 1965 november elején Vietnámban meghaltam. Ezen a helyen haditudósítóként működtem. A magyarokhoz egyaránt kapcsolnak szép és fájdalmas emlékek. A Kádár-korszak alatt több mint egy évet töltöttem magyar börtönben, ebből 48 napot magánzárkában. A nevemet felsőbb utasításra nem mondhatom meg. A nevem kezdőbetűi talán megmondhatók: G.M.C.

Nagy-nagy érdeklődéssel voltam az 1956-os magyar forradalom iránt. Ausztriába utaztam, hogy a kimenekülő tömegektől információkat szerezzek, és azt az amerikai és a világsajtóban közöljem. Egy nőt állítottam meg és tolmács segítségével próbáltam vele beszélni. Sokáig úgy nézett rám, mintha nem értené a kérdést. A jobb kezét felém tartotta és láttam, hogy minden körme hiányzott. Úgyszintén két, cigaretta által égetett sebhely látszott rajta. Hosszú ideig hallgatott, majd olyan dolgokról kezdett beszélni, amik nekem teljesen hihetetlenek voltak. Elhatároztam, hogy ha lehetséges lesz, átmegyek a határon és magam győződöm meg a helyzetről. Mondta, hogy a forradalommal ezek az idők, amikről ő beszél - hála legyen Istennek - elmúltak, és reméli, hogy soha többé nem ismétlődik meg sem Magyarhonban, sem sehol a világon. Két másik egyénnel indulunk útnak, egy magyar állampolgárral és egy angol állampolgárral. Ez 1956 decemberében történt; a magyart lelőtték az akkor már újra felállított őrtoronyból, az angollal átjutottunk. Három napos budai tartózkodás után - nem tudtam, hogy miért - de elfogtak és Kádárék börtönébe vetettek. Az első időben több fiatalokkal kerültem össze, akiket még azért nem végeztek ki, mert tárgyalásra vártak; kettőnek, azt hiszem, már folyamatban volt a tárgyalása. Nem tudok pontos dolgokat róluk, mivel a magyar nyelvet nem beszéltem és akkor még egyáltalán nem is értettem.

A „Karvaly” - én így neveztem el a vallatóm - tolmács segítségével mindenképpen annak a bevallására akart kényszeríteni, hogy engem azért küldtek, hogy a forradalom megtorlásáról fényképeket és pontos adatokat szolgáltatassák ki a hazám, az Egyesült Államok számára. Ez teljes lehetetlenség volt. Engem senki állami megbízásból e kis országba nem küldött, saját, önálló elhatározásomból jöttem, hiszen az évek folyamán sok nehézség árán törtem be ezen a pályán a férfivilágba, és sok bizonyítás árán törtem be a haditudósítások világába, amelyet akkor még az Egyesült Államokban is még többnyire a férfiak tartottak kézben. Mivel semmiféle ilyen vallomást nem tehettem,

mert nem volt igaz, amivel vádoltak és állítólagos egyéb kihágások miatt, amelyeket sohasem hoztak a tudomásomra - magánzárkába vittek. Ez nekem, amerikaiak szokatlan volt, mert Amerikában minden terhelő adatot a letartóztatott tudomására kell hozni; sőt, Amerikában azt is a tudomására kell hozni, ha sötét- vagy magánzárkát kap, hogy ez a sötét- vagy magánzárka hány napig fog tartani. Itt semmi ilyesmit nem tapasztaltam, és egyre gyakrabban jutott eszembe az a letépett körmű asszony, hogy az nekem a valóságot mondta és a valóságot beszélte. Nekem sem mondták, hogy miért kaptam a magánzárkát, és azt sem, hogy mennyi ideig kell ebben a magánzárkában maradnom. Az élelmezés rendkívül gyenge volt. Én a szalonnát csak - és azt is ritkán - reggelire fogyasztottam, jól kisütve és hús csíkokkal, itt örültem, ha szalonnát adtak. Itt lakomának számított, ha zsíros, kemény, éretlen vagy teljesen megavasodott szalonnát kaptam. Azt is természetesen kiporciózva, néhány ounce-t csupán. Legtöbbször főzeléknek nevezett ételt adtak, amit nem ismertem; többnyire bab vagy káposzta volt, de mindig rendkívül kevés. És rendkívül gyorsan kellett azt a keveset is elfogyasztanom, nehogy az ór előbb visszajöjjön, mert amikor visszajött, azonnal kitépte a kezemből a kanalat és a csajkát. A kezeimet a csajkán tartottam, annyira gémberedetek voltak, így próbáltam a langyos étel által felmelegedni. Mindent elszedtek tőlem!.. Azt hiszem, a jobb holmijaimon az örök vagy az őrnők osztoztak... Annak ellenére, hogy nő voltam, engem végig férfi örök tartottak őrizetben.

Rettenetesekek voltak a zajok, amelyek napfelkeltétől naplementéig a kazamatákból és a pincékből törtek fel, és azok a sortüzek is, amelyek leginkább hajnali három és öt között, de változó időpontban hangzódtak. Egy alkalommal nagyon megbetegedtem, ekkor orvost küldtek hozzám. Az orvos megkérdezte: beteg? Mondtam: nem vagyok beteg...

Ennek ellenére azt mondta, hogy nyissam ki a szájamat, és mutatta, hogy félreértés ne essék, hogy a szájamat nyissam ki... Három fogamat verte ki akkor!..

A későbbiek folyamán annyira fáztam és remegtem, hogy megpróbáltam - bár gyenge fizikumú voltam, és bár Amerikában elterjedt a sportolás, engem nem lehetett sport lady-nek nevezni - egy kis testgyakorlattal megmelegedni. Egy alkalommal a pokrócomat a földre terítettem, hogy azon test- és léleklelégítő gyakorlatokat végezzek, amikor az őr a kis kukucskálón keresztül észrevette ezt, berohant és ordítani kezdett. Néhány csúnya szót már megértettem, hiszen ezeket a csúnya szavakat naponta megszámlálhatatlanul hallottam a „karvalyképű”-től és a „puddingképű”-től is, amikor kihallgatásra vittek és beismerésre akartak rábírní. Az őr hadonászásából megértettem, hogy azt akarta, hogy a pokrócot tegyem vissza az ágyra. Visszatettem és bár nappal volt - nappal tilos volt a priccsre feküdni - a priccsre kellett feküdnöm a szokásos pózban, kezeimet a pokróc fölé tennem. Éjjel is mindig így kellett tenni, és ez azért volt, nehogy a rabok kárt tehessenek magukban.

Annyira fáztam - hisz mondom, a testgyakorlatokat is azért akartam elkezdni - hogy egy idő után, amikor csendesebb lett kint, a kezeimet a pokróc alá dugtam... Ma sem tudom pontosan, hogy jött rá, hogy ezt megtettem, mert nem vettem észre, hogy a nyílást megnyitotta volna, de megint égtelen haraggal rám támadt és borzasztó csúnyán megtaposott, úgy, hogy a veséim nagyon fájtak. Utána hosszú ideig véreset vizeltem. Minden egyes vizelés alkalmával be kellett hívnom és meg kellett mutatnom, hogy íme, a munkájának meg van az eredménye: a vizeletemben még mindig vér található. Egy alkalommal, amikor már a fázást semmiképpen sem bírtam - ez még a Gyűjtőben volt - felkeltem és bukfencet próbáltam vetni. Az őr újra berohant, de nem hagytam abba, hanem tovább folytattam. Mivel a cella kisebb lett azzal, hogy ő az ajtó melletti helyet teljesen elállta, háttal a falnak estem, közvetlenül az egészen kicsinyre szabott rácsos ablak alá. Ekkor az őr rájött arra, hogy bár mindent elvettek tőlem - és ceruzát sem kaptam, bármennyire is kértem - hogy így is képes vagyok kárt tenni magamban, hiszen csak ilyen szaltókat, bukfenceket kell vetnem úgy, hogy ennek

a kőfalnak ütköztem és ettől komolyan megsérülhetek. Ettől az időtől kezdve nem szólt, ha testgyakorlatokat végeztem.

Egy idő után - azt gondolom, ezt az őrt áthelyezték vagy vakációra mehetett - egy másik őrt kaptam, aki irgalmasabb volt velem szemben és egy könyvet adott nékem, amely németül íródott. Németül keveset és nagyon gyengén beszéltem, olvasni pedig még sohasem próbáltam. Valószínű, hogy angol könyv nem volt a birtokában, és azt gondolhatta, aki külföldi, az akár milyen könyvet képes elolvasni, ami nem magyarul íródott. Mégis hálás voltam neki, mert ez segített ahhoz, hogy ezt a gyötrelmes 48 vagy 49 napot átvészeljem ebben a magánzárkában. A könyv minden sorát - meglehet nem helyes kiejtéssel - megtanultam. És akkor olyan feladatot adtam fel magamnak, hogy mondjuk, az első sor után az ötödik sort kell mondanom, vagy a harmadik sor után a hatodikot, hogy ezzel a koncentrációt fenntartsam.

Még egy dolgot kell megemlítenem, mégpedig azt, hogy amíg szabad ember voltam, egy szabad ország szabad polgára, csak hébe-hóba imádkoztam. Ebben az időben viszont megtanultam imádkozni. Igazán imádkozni, nem úgy, ahogyan Amerikában szoktam, hogy gyorsan kérjek és még gyorsabban megköszönjem, hanem párbeszédet és beszélgetést folytassak az én Atyámmal, Istenemmel. Ez nagyban hozzájárult ahhoz, hogy ezeket az időket kibírtam és azt is, amikor a későbbiek folyamán egy vallató suhanc próbált megfélemlíteni. Ez a vallató suhanc mondta, hogy tartsam oda a jobb kezemet, és mutatni kezdte, hogy a körömlészedés minden tudománya a kisujjában van. Voltam olyan szerencsés, hogy én csak egy ujjamról vesztettem el a körömöt!... És ugyanez a vallató suhanc egy alkalommal az úgynevezett doktorral érkezett, amikor is fogóval akartak hozzákezdeni ép fogaim kihúzásához. Ezt nap mint nap a legváratlanabb időszakban, körülbelül nyolc vagy tíz napon át megismételték, azaz szórakoztak velem. Hogy mennyi időt töltöttem a magánzárkában, azt onnan tudom, hogy a körömömmel

az ablak alatt lévő kő puhább részébe - mintha azt később falazták volna be - vonalakat húztam, amelyet csak bizonyos szemszögből lehetett meglátni, tehát tudni kellett, hogy milyen oldalról nézze az ember a követ, hogy ezeket a rovátkákat észrevegye. Egyszer valaminek történnie kellett, mert eltűnt a „karvályképű” is és a „puddingképű” is, és a helyüket két emberségesebb vallató vette át és egy Magda nevű „hölggy”, ő nagyon kényes volt arra, hogy ő hölggy és nekem újra és újra magát Lady-nek mutatta be. A Gyűjtőből az emberségesebb kihallgatások után, és az ő javaslatára, - hogy az ő javaslata volt, azt onnan tudom, hogy az utolsó kihallgatásomkor tudomásomra hozta, és én szépen meg is köszöntem neki - a Markóba szállítottak.

A Markóban annak idején, 1957-ben, sokkal jobbak voltak az állapotok; ez már egy jó évvel lehetett az elfogatásom után. Emberségesebb állapotok voltak, és ami a legjobb volt, hogy nem különzárkában tartottak. A Gyűjtőben akkor is különzárkán voltam, amikor nem voltam büntetve. A Markóban a zárka nagyobb volt, némileg nagyobb adag káposztalevessel és időnkint egy kis rendkívül kemény jam-mel. A legjobb a Markóban az volt, hogy magyar nőekkel lehettem együtt, és igazából - bár beszélni nem tudtunk - e szomorú helyzetben ismertem meg a magyar lelkiületet közelebből és egy életre közel kerültem az ilyen fajta magyar emberekhez. Ez a valaki, aki tolmácsolja az én beszédemet is, azért szimpatikus nekem, mert ugyanazt a jóindulatot és segítőkészséget vélem felfedezni benne, mint azokéban. Később az angol barátom - akivel együtt „sikerült” átjutnunk a háton 1956-ban - befolyására és közbejárására kiszabadultam. Egy életre szóló leckét kaptam, és azzal a bizonyossággal hagytam el Magyarországot, amikor a vonatra feltettek és az országból kitoloncoltak, hogy az a nő, akit én tolmácson keresztül a magyar állapotokról és a kommunista rendszerről faggattam, valóban az igazat mondta. Amerikában meg voltak győződve arról, hogy a Kádár-rendszernek emberarculata van, és a „gu-

lyás-kommunizmus"-ban már mindenkinek jó. A későbbiek folyamán - úgy hallottam - valóban azt az elvet vallották az elvtársak, hogy „aki nincs ellenünk, az velünk van”. De én ezek után már többé semminemű ilyen állításban nem hittem. Szabadulásom után Washingtonban mindent, ami tőlem telhető volt, elkövettem, hogy magyar menekültek nagyobb számban jöhessenek Amerikába, de abban az időben a válasz már elutasító volt, mondván, hogy 56-ban és 57-ben éppen elég menekültet engedtek be. Ennek ellenére voltak magyar ismerőseim és barátaim, akik a segítségével láthatták meg a szabadság földjét. A vietnámi háború alatt két ízben voltam Vietnámban. Mindkét alkalommal egészen rövid időt töltöttem ott, majd 1965-ben úgy mentem oda, hogy hosszabb ideig tanulmányozzam az ottani dzsungelharcokat, valamint az amerikai katonák eltűnését és viselkedését is. Váratlanul, aránylag még fiatalon - 1965. november 4-én haltam meg Vietnámban.

Mint mondom, emberi nevem már nem számít, hiszen 28 éve halott vagyok. De szellemileg élek, és megtanultam azt, hogy nem az történik egy országon belül - sem Vietnámban, sem Magyarországon - amit a sajtó és a rádió közöl. Mert a sajtó jelentésekben nem az állt, amit mi riporterek jelentettünk; és a sajtó által közölt cikkek és képek mögött egészen más arculata van egy népnek, nemzetnek, háborúknak, emberi életeknek.

Ezeket kellett az én kedves vezetőm utasítására elétek tennem. Georgie-nak is, Georgette-nek is hívtak, de a teljes nevemet nem mondhatom meg...

Isten veletek.

A médium ébredése után mondja:

Ez a nő itt van, figyeli a lelkünket, a gondolatainkat és az érzéseinket, amiket a beszédével kiváltott... És mint a még azt is mondaná: ha Magyarországon keresnének erre bizonyítékot, sehol sem találnánk, mert mindent eltüntettek... De Amerikában mindent igazolni tudnának, amit mondott.

Megjegyzés:

James A. Michener: „AZ ANDAUI HÍD” című könyvének 313. oldalán tesz említést Georgette Meyer Chapelle fotóriporterről. Minden valószínűség szerint ő a megnyilatkozó.

SZOLGÁLTATBAN ELTÖLTÖTT ÉLET(*)

1996. január 18.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Látom, helyesebben inkább érzem, hogy keresztény emberek közé kerültem. Tisztában vagyok azzal, hogy meghaltam. Nem vagyok előítélettel a különböző vallásokkal szemben és nem gondolkozom úgy, hogy az egyik ember fontosabb vagy értékeesebb, mint a másik, hanem úgy gondolom, hogy mindannyian a teremtő Isten gyermekei vagyunk, csak legfeljebb az egyik a fejlődés útján előbbre van, mint a másik. Úgy gondoltam földi életemben, hogy az emberre nézve a legnagyobb veszedelmet az Istenbe és a mi Urunkba, a Jézus Krisztusba vetett hit hiánya jelenti. Éppen ezért nagy szükség van azokra az egyszerű, jelentéktelen munkásokra, - magamat is közéjük soroltam - akik látják, hogy az emberek a hitben és szeretetben szűkölködnek, mert nem hisznek az igazságos Istenben és az ő küldöttjében a szeretet Messiásában, az Úr Jézus Krisztusban. Én nem sokkal a háború befejezése előtt születtem. A háborúval és az utána következő évekkel az erkölcsi rend és az erkölcsi értékek lerombolódtak és az emberek elvesztették a hitüket a jóban, az igazban, Istenben, a becsületes munkában, a jó szándékban és mindabban, amit az embernek ismernie, becsülnie, tisztelnie és főként be kellene tartania ahhoz, hogy a Földön békésebb, örömteljesebb és némileg boldogabb állapotok uralkodhassanak. Szüleim nem voltak hívők, mert minden kisebb nagyobb problémától, gondtól pánikba estek, a félelem lett úrrá rajtuk és nem tudták tudatosítani magukban, hogy Isten mindannyiunk

szerető Atyja, Isten mindannyiunkat megsegít, Hozzá kell fordulnunk buzgó, lankadatlan imánkban, az ő segítségét kérve, hogy a próbákban és a nehezebb időben is megmaradjunk olyan embereknek, akiknél az imádság, a becsületes munka, a jó szándék dominál.

Azt gondoltam, hogy ha többen lennének azok, akik az embereket segíteni lennének képesek, akkor az emberekben felébrésztethető a jó szándék, az Isten keresése, az igazság kutatása utáni vágy és akkor rá lehetne terelni őket a jó útra. Elmondtam ezt apámnak és anyámnak, akik azt mondták, hogy ez a jelenlegi - mármint amikor még fiatal voltam - társadalomban nem megvalósítható. Sokszor mondták, hogy mindenki magára van utalva, nem reménykedhet senkiben és semmiben. Isten létezése nagyon bizonytalan volt előttük, a történekekért többnyire - nem káromolva ugyan, de furcsa gondolkozásuk révén - Istent tették felelőssé. Mondták, hogyha Istennek gondja lett volna ránk, akkor nem történhetett volna meg ezzel az országgal mindaz, ami megtörtént. Ha Isten lenne, akkor figyelne mindazon igazságtalanságokra, amelyek a háború alatt és a háború után végbementek; ha Isten van, akkor mindenestre a figyelme nincsen rajtunk, mert hiszen felépítették Berlinben a falat, amivel nem csak Berlint választották keleti és nyugati várossra, hanem azt is meghatározták, hogy kinek menjen ezután jól a dolga és kinek rosszul. Ezt az ember tette, és íme Isten nem avatkozott és nem avatkozik az emberek dolgába; minden úgy van, ahogyan az emberek elhatározták, ahogy arról szerződéseket készítettek és azt semminemű nagyhatalom nem lesz hajlandó áthágni. A nagy, a szabadságot kedvelő Amerika a kisujját sem fogja mozdítani annak érdekében, hogy a mi kis országunkban valamikor az legyen, ami egykoron volt. Tehát kár ezekről a dolgokról így beszélni, - mondták ők - és éppen ezért a legjobban tenném én is, ha praktikusabban gondolkoznék. Az én véleményem az volt, hogy nagyon is praktikus gondolkozású vagyok; pontosan tudtam mindig, hogy mi az, ami várható és azt is, hogy hogyan lehet embereken segíteni, de ők

ezt nem így látták. Abban az időben, amikor én születtem, rossz világ volt. Mire felcseperedtem, éppen olyan rossz világ volt, de az ott élő emberek nem úgy gondolták azt, mert - így mondták - megtört a jég és enyhült a helyzet. Enyhült, mert 56 szele sok mindent elsodort. Tehát én az 56 utáni állapotokban már felnőttem voltam; azt gondolták, hogy több lehetőségem van, mint annak előtte, a negyvenes évek végén és az ötvenes évek első felében. És azok, akik különböző nehézségeken mentek át azért, mert az erkölcsi értékeikhez ragaszkodtak, akkorra már többnyire kiszabadultak a börtönökből, az internáló táborokból. Kiszabadultak azok a szerzetesek és apácák is, akik a rendszer szemében nem voltak túlságosan kívánatos elemek.

Valahogy megtört minden bennünk; kialudt a szikra, a lelkesedésünk íve is megtört, aláhanyatlott és nem kívántak az emberekkel foglalkozni, hogy beléjük lelket öntsenek. A történetek után féltek és nagyon csendesek voltak. Sokan közülük polgári foglalkozásba kezdtek, és ebben meg is maradtak, nem kívántak már visszatérni azokra a helyekre, ahol a lélek gondozásával foglalkozhattak volna. Ekkor egyre erősebbé és erősebbé vált bennem az elhatározás, hogy talán apáca leszek és mindent elkövetek azért, hogy az emberek, az én bátorításomra helyet adjanak érzés- és gondolatvilágukban a becsületes munkának, az Isten imádatának, a jóságnak, amely a véleményem szerint nem vészett még ki az emberekből, csak alább hanyatlott. Én úgy láttam egészen a halálomig, hogy az volt az az időszak, amikor sokat lehetett volna és kellett volna tenni az emberi lelkek megmentéséért. Ezek nem csak szavak voltak részemről, hanem komolyan gondoltam, hogyha ez meg nem történik az elkövetkezendő néhány évtizedben, akkor jaj a mi hazánknak, akkor jaj mindazoknak, akik ott Isten kegyelméből még helyet kapnak a nap alatt, mert akkor nem lesz már lehetőség a dolgok megfordítására. Sokan, nagyon sokan nem értettek velem egyet azokban a körökben sem, ahova tartoztam. Nem értett velem egyet a családom, nem értettek velem egyet a hivatalos egyház vezetői és sokan azok sem, akikben szintén meg volt a

jószándék, de úgy gondolták, hogy ami az egyház hivatalos álláspontja, annak nekünk feltétlenül eleget kell tennünk. Márpedig az én meglátásom szerint az egyház nem nyúlt kellőképpen a hitetlenségben aláhulló emberi lelkek után, mert mindenkiben még a régi félelem élt. Én ezt nem ismertem, mert hiszen azokat az időkben én gyermekként vagy egészen fiatal felnőttként éltem át. Az Istennel való kapcsolatomban természetes, egyszerű és közvetlen volt és éreztem, Istentől kapom az erőt ahhoz, hogy a félelmet ne ismerjem, hogy bátor és reményteljes legyek, érzem, hogy lehet változtatni a meglévő dolgokon. Láttam olyan plébánosokat, akik mindenképpen azt gondolták, hogy az ő feladatuk a templomon belül van; a híveknek kell a templomba jönniük és nem nekik a hívek után. Ezalatt azt értem, hogy rutinosan elmondották a szentbeszédjüket, rutinosan gyóntattak, áldoztattak és elmondották miséjüket, de hogy az emberek milyen nehézségekkel küszködnek, mennyit vívódnak, hogy mit lenne szabad csinálniuk, mi is a lopás és mi nem, mert az előző rendszer annyira megkeverte ezeket a fogalmakat az emberi lelkekben, hogy nem láttak tisztán; nem ismerték szellemi értelemben a Tízparancsolatot és Krisztus szeretetparancsolatát. Nem érdekelte őket az emberek nyomorúsága, gondja, baja; félték, hogyha családot látogatnak, emberek közé mennek, esetleg megint különböző vádakat fognak ellenük felhozni. Pedig szerintem ezekben az időkben már sokat lehetett volna és kellett volna tenni.

A legidősebb asszonytól is elvárták a plébániák urai, hogy előre köszöntsék őket, és nem számoltak az ember érzékenységgel és azzal, hogy ha az ember valakit meg akar nyerni Krisztusnak, akkor Pál szavaival: *„a zsidónak zsidó vagyok, a görögnek görög és mindenkinek minden vagyok csak, hogy megnyerjem Krisztusnak”*. Mert Krisztus szolgáinak tartották magukat, és ezt nem megkeseredett szívvel mondom róluk, hisz bizonyára jó szándékból és talán Isten iránti szeretetből léptek e csodálatos pályára, hogy Krisztus igéit hirdessék, de mégis úgy érzem, hogy mindahhoz, ami napjaitokban látható, sok köze van annak,

amit elmulasztottak azok, akik lelkek gondozására és mentésére tettek fogadalmat. Mert miként a farizeusok megbotránkoztak abban, hogy az Úr a vámosokkal evett vagy asszonnyal beszélt, úgy sokan miközülünk is az elvont életnek, tehát nem a gyakorlati életnek, az elvont imádságoknak, az emberektől való elzárkózásnak voltak a hívei. Azt gondolták, ha imájukkal az eget ostromolják, akkor anélkül, hogy ők tennének valamit az emberi lelkek ápolása érdekében, azok valami csoda folytán megmenthetők lesznek. Az embernek és különösen Isten szolgáinak, eszközzé kell válni az isteni gondviselés kezében, hogy általuk az isteni a jó, a krisztusi szeretet valósuljon meg. Tehát nem lehet elvonulni, nem lehet csak a templom hideg falai között maradni. Siratták mindazokat a kolostorokat és egyházi iskolákat, amelyeket az előző rendszer elvett: *„hogya azok még meglennének, hogya azokat visszakaphatnánk, hogya az a tanítórend még fent állna, hogya még mindazok, akik a betegekkel foglalkoztak új lehetőségeket kapnának, milyen más lenne a helyzet”*. De nem kapták, nem kaptuk vissza intézményeinket és nem kaptuk vissza mindazt, ami valaha az egyház birtokát képezte. Talán okkal és céllal nem kaptuk vissza, hisz az egyháznál sok esetben fontosabbá vált az anyag és az anyagon keresztül elérhető hatalom, mint az emberi lelkek mentése. Én úgy gondolom, hogy az emberi életek és emberi lelkek mentése mindennél fontosabb. Ez bizony kemény próba és kemény szolgálat annak, aki ilyesmire vállalkozik, különösen olyan nehéz és súlyos körülmények között, mint azok az idők voltak. Igaz, hogy könnyű helyzetben, szabadságban, alkalmak és lehetőségek között, az ember könnyen elnyújtózkodik a méltóságban, a hatalomban és könnyen elhiszi magáról, hogy ő Isten megbízottja, hogy az ő kezében van a mennyország kulcsa. A valóság azonban az, hogy az imádkozó, a szolgálatot tevő embernek éreznie kell, hogy nem lehet magas lóról embereket menteni, hogy Krisztusnak volt igaza, amikor a vámosok közé ült, amikor a betegek közé ment, mert a betegeknek van szükségük orvosra, nem pedig az egészségeseknek. Igen, engem

gyakran és sokszor megszóltak, hogy erkölcstelen nők közé elegyedtem. Úgy éreztem, hogyha kinyújtom feléjük a kezemet, ha egyszerűbb módon megismertetem velük Isten létezését, az ő Szent Fiának küldetését, ha a bennük lévő jóra apellálok, talán felhagynak azzal az életmóddal, amibe akár önhibájukból, akár önhibájukon kívül kerültek. Sok esetben nem tudatosan választja az egyén ezt az életutat, hanem az alkalmak és lehetőségek között egyszerűen gyengének bizonyul, mert sohasem hallott jobbról, mert sohasem olvasták fel neki Krisztus üzenetét, mert Szűz Mária és Jézus nevét csak csúnya szitkok és káromkodások közepette hallotta. Vagy mások nem érezték és nem tudták azt, hogy nem csak az a lopás, ha valamit tőlük vesznek el, ha tőlük vesz el az állam vagy vesz el az útonálló, hanem az is lopás, ha ők veszik el azt, ami nem az övék. Azok közül, akikkel beszéltem, mind valami mentséget keresett és talált tetteire: az állam elvette, miért ne hozhatnám én is haza ezt vagy azt a gyárból, hiszen a sajátomat veszem el, - és még nevettek is rajta. Az ember nem érti, hogy ez éppen olyan lopás, mint amikor tőle akármit, akármilyen gondosan csomagolva, akármilyen nemzeti érdekekre hivatkozva elvesznek, így van ez minden egyes bűnnel; amely nagynak számít, ha azt velem szemben követik el, de kicsinek számít, ha én cselekszem meg azt mással.

Igen. A nem tudás is bűn, de akik elveszik a lehetőséget az emberektől, hogy megismerhessék a jobbat, megismerhessék az igazabbat, a tökéletesebbet és végsősorban a legtökéletesebbet: a teremtő Istent és az ő küldöttjét, a mi Urunkat, a Jézus Krisztust, azok is lopnak; ellopják az emberektől azt a lehetőséget, hogy tudjanak, hogy ismereteket, tapasztalatokat szerezzenek az igazság terén. Ellophatja egyik ember a másik hitét is, ha az a hit még gyenge, éppen csak pislákoló. Ebben a lelkiállapotban aztán, amikor az élet szorítja és kényszeríti, mert holnapra nincs betevő falat a gyermekeinek, úgy gondolja az ember, joga van elvenni és minden áron megszerezni azt, amire szüksége van. Pedig, ha Istenre bízna magát, Isten kirendelné

neki a mindennapit. De az ember jobban bízik önmagában, mint a teremtő Istenben; azt gondolja ő tudja jól elintézni a sorsát, és ami nincs, azt neki kell megszereznie. És ebben a bizonytalanságban, ha többen lettünk volna, akik odaállunk amellé az ember mellé és lefogjuk a kezét és azt mondjuk: ezt ne tedd! Kulcsold inkább imára kezeid és imádkozzunk együtt a teremtő Istenhez, hogy adja meg, ami az Úr imájában is benne van: „*a mi mindennapi kenyerünket*”, akkor bizonyára megadná. De az ember ilyen körülmények között inkább hisz a rosszban, mint a jóban; inkább a rossznak előlegezi a bizalmát és azt gondolja, hogy elveheti, ami nem az övé; azt gondolja, ha hazudik, ha letagadja a történeteket, akkor nem kell színt vallania és nem lesz bántódása. Istent helyettesítették a mindenható párttal; és Isten helyett a párttól és a párttitkároktól várták sorsuk jobbrafordulását, akik úgy tettek, mintha az emberen segítenének. Ezzel viszont azt a gondolatot tudatosították az emberekben, hogy nem kell Istenben hinni, hisz a párt egyenesen kimondta: nincs Isten, a párt a mindenható.

Igaz, hogy ezek az idők elmúltak, de a nyugati világban is Isten helyett nem egyszer várják, nem a mindennapi betevő falatot, hanem a kenyeret és cirkuszt és közben elfeledkeznek arról, hogy minden a teremtő Istentől függ; mert a teremtő Isten ad kegyelemből jóknak és gonoszoknak földjére egyaránt esőt; a teremtő Isten az, Aki az elvetett magocskát megsokasítja; a teremtő Isten az, Aki a szőlőtől dús termést hozhat. De, ha sokan káromolják a Teremtőt, ha sokan tagadják, ha sokan nem hisznek Benne, senki nem tudja majd azt az élelmet előteremteni az emberek részére, amire szükségük lesz az elkövetkezendő néhány évtizedben.

Az ember akármennyire is úgy gondolja, hogy ő a természet ura, ő hatalmas, és erős, ezért neki joga van a másik ember hitét elvenni, joga van a templomok ajtajait bezárni, joga van más népeket koncul olyanoknak odadobni, akik már évtizedeket töltöttek el istentelenségben, nagyon téved. Mert mindegy, akár

azt a rendszert nézzük, amely akkor volt uralmon amikor én élttem, akár a gazdag, az erős, a hatalmas Nyugatot; a tény és a valóság az, hogy egyformán elfordultak Istentől és olyan egyéneknek adnak lehetőséget, még az egyházakon belül is, akik arra a szolgálatra alkalmatlanok. Mert aki szereti a dicsőséget, az szereti, ha őt szolgálják; akinek még nagyon fontos, hogy az emberek mit gondolnak róla, aki még kényesen elfordítja arcát azoktól, akik esetleg már napok óta nem tudtak megmosakodni, vagy akiről úgy gondolja, nagyobb bűnökben leledzenek mint ő, azokban nincs meg a szolgálat lelke. Mert akiben a szolgálat lelke él, az nem válogatja emberét: ezen segítek, azon nem, ez túl mélyre jutott, ezen nem segítek, mert ezen már az Isten sem segít. Mi vagyunk az isteni segítség eszközei; általunk lesz más a világ. A világ nem azért olyan, amilyen, mert Isten így akarja. Mi magunk tesszük a világot olyanná, amilyen: az önzésünkkel, erőszakosságunkkal, a mások fölé kerekedésünkkel, Isten nevének meggyalázásával, a jóakarátú emberek félreállításával, azok kezének lefogásával, azokról olyan megjegyzéseket téve, amivel megnehezítjük szolgálatukat. Én azt a lelkületet sem tudtam soha megérteni, amely szándékosan megválogatja, hogy ennek adok a szeretetemből, ezt meghallgatom, ehhez türelmes leszek, de emezzel nem; ez nem az én egyházamhoz tartozik, ez nem az én fajtámhoz tartozik, ezen nem segítek. Mindaddig, amíg az ember így gondolkozik, nem lehet a világ sorsán változtatni. Mondották nékem, hogy „*egy fecske nem csinál nyarat*”. Igazuk volt, mert én nagyon piciny, jelentéktelen porszem és mint ember esendő is voltam és az adott körülmények között, csak sokkal kevesebb emberen tudtam segíteni, mint szerettem volna. Mégis-mégis, most itt az igazság világában, ez a törvény engem nagy-nagy örömbé részesít, mert nem tettem az igazság törvénye ellen; kimutatja tévedéseimet, de kimutatja azt is, hogy azok nem voltak szándékosak. Amit tudtam, ami tőlem, ami az én kicsiny, jelentéktelen erőmből tellett, azt megtettem, függetlenül attól, hogy az igazság érdekében sokkal nagyobb dolgokat

lehetett volna tenni. De az én körülményeim között, ahova engem az isteni gondviselés állított, amilyen akkor volt a helyzet, ami akkor állt a rendelkezésemre - ismeretben, tudásban, élelemben, ruhaneműben - azzal segítettem embertársaimon.

Magamban elmarasztaltam a nagy Amerikát azért, mert ránk szabadította a nagy fenevadat, de barátainak és igaz testvéreimnek éreztem mindazokat, akik onnan valaha egy-egy kis szeretetcsomagot eljuttattak hozzám, hogy én azt tovább adhassam azok számára, akiknek sokkal kevesebb volt, mint nekem. Mert nekem volt az én Uram, Istenem; nekem volt hitem; nekem - ha gyengén pislákolts is - de meg volt az ember jószágába, változtathatóságába vetett hitem is, de nekik az sem volt; éppen ezért nem tudtak semmiben megkapaszkodni, amikor minden összeomlott körülöttük. Voltak, akik körül a család, voltak, akik körül a családfenntartó, voltak, akik körül az anyagi javak, voltak akik körül az, hogy valaha voltak valakik, valaha volt házuk, villájuk, ruhájuk, ékszerük, ma pedig semmijük nem volt. Jó volt, ha valakiben ébren tudtam tartani a hitet, ha valakit Krisztushoz tudtam vezetni, ha valaki hajlandó volt a kezébe venni a Szentírást és a napilapok és az Amerika hangja figyélése helyett Krisztusra és a Krisztus erkölcsi tanítására figyelt fel. Hát csak ezeket juttatja eszembe mindaz, amit itt hallottam - nem sokkal az ebbe a világba való átlépésem után. Talán még van rajtam az emberből... de ezt úgy kell venni, hogy aki nem régen hívatott át ide, annak még egy kis időre lesz szüksége ahhoz, hogy az emberrel történtek ne tegyenek érzésbelileg ilyen nagy hatást rá.

Körvezető: Kedves testvérem engeddd, hogy megkérdezzem, hogyan készültél fel erre a szolgálatra? Ahogy mondtad, már fiatalon éreztél indíttatást arra, hogy segíts embertársaidon. Az egyház keretein belül kaptál erre lehetőséget?

Médium: Ezekben az időkben sok lehetőség nem volt, de ami kínálkozott, az száraz, elvont, vallási ismeret volt csupán, amire úgy éreztem, nincs szükségem mert csak elkendőzi a lélekben lévő ismeretem. Nem tudom, ezt jól mondom-e? Mindenesetre,

abban az időben az egyház szívesen vett mindennemű szolgálatot, mert nagyon megfogyatkozott azok száma, akik még mertek valamit és akartak valamit segíteni. Az egyházam ilyen értelemben elfogadta a szolgálatomat, de nem egyszer, több ízben megpirongattak feletteseim mindazokért, amit az egyház - úgymond - „nem nézett nálam jó szemmel”. Én érzésben, elkötelezettségben, Istennek tett fogadalom tekintetében magamat egyszerű apácának tartottam és tulajdonképpen ez a lényeg. Mert tehet az ember fogadalmat, de ha annak megtartására képtelen, mit ér az? Éppen ezért úgy véltem, az egyháznak alaposabban meg kéne fontolnia, hogy milyen fogadalmat tetet lelkipásztoraival, mert a fogadalmat nemcsak meg kell tenni, azt meg is kell tartani. Tulajdonképpen az ember akármit fogad meg önmagának, - véleményem szerint - azzal erőket mozgat meg és amilyen irányba mozgatja azokat az erőket, azok úgy hatnak rá.

Körvezető: Nagyon jó hallgatni, amit mondasz, gondolataid nagyon közel állnak a miénkhez.

Médium: Mindjárt éreztem én, hogy itt keresztény szellem uralkodik. Hát nekem most innen el kell mennem, mert csak ennyire kaptam lehetőséget.

Körvezető: Az Úr Jézus Krisztus legyen veled.

Médium: Dicsértessék az Ő Szent neve.

FELTÁMADÁS(*)

2002. március 14.

Úgy látszik, hogy elaludtam. Jó is volt talán, mert az utóbbi időben nagyon fáztam, nem akart véget érni ez a hihetetlenül hosszú és hideg tél. Majd megfagytam, és azt gondoltam, hogy sosem lesz már tavasz, de íme most erre a kellemes, langyos melegre ébredtem. Pedig még reggeli szürkület van, és mégis kellemes, langyos az idő, úgy látszik, megjött a tavasz. Persze, persze hogy megjött... most látom csak, hogy már milyen sok

ibolya nyílik itt a temető mellett ezen a fás területen. Ibolya, mert mintha a hóvirág már elnyílt volna. Ibolyát kellene szednem. Íme itt a temetőben, a sírokra is mintha árvácskát ültettek volna. Mi ez a finom illat, vajon honnan jön? Végre újra tavasz van, és akkor jó is, hogy felébredtem, mert valaki megsúgta, megmondta nekem, mikor úgy el voltam keseredve és szomorodva a hideg téli éjszakában, hogy húsvétra minden másként lesz. Innen, ha arra nézek látom a templom tornyát. Vajon megjöttek-e már a harangok Rómából, vajon túl vagyunk-e már nagypéntek fájdmán és szomorúságán? Vajon az ígéret szerint lesz-e nekem is feltámadásom? Lemegyek a templomhoz a feltámadási körmenetre, csak előbb azt kellene tudnom, hogy mikor lesz, mert az időérzésem odaveszett. Először próbáltam belekarcolni a földbe a napokat, a heteket, a hónapokat, azután abahagytam. Értelmetlen dolognak tartottam, mert összekeveredtem, és igazából azt sem tudom, mikor halhattam meg és mikor temettek el ebbe a sírba? Azt tudom, hogy amikor felébredtem nagyon fáztam, nagyon hideg téli éjjel volt, most meg tavasz van! Össze fogom szedni magamat, azután szakítani fogok a temető kerten kívül ebből a sok ibolyából egy szép nagy, illatos csokorra valót és elviszem az Úrnak, a Krisztusnak sírjához a templomba és leteszem a hideg márványra, hogy megmelegítse, hogy felmelegítse az Úrnak szívét is úgy, ahogy ez a tavaszi meleg légáramlat engem is életre csókolt. Biztosan feltámadhatok majd lélekben, igazságban az Úrral, a Jézus Krisztussal húsvétvasárnap reggelén. Tehát keresnem kell valakit... megszólítanék valakit, aki megmondja...

Körvezető: Kedves testvérem.... máris itt vagyok és a segítségére szeretnék lenni...

Médium: Uram, lenne szíves nékem megmondani, hogy most húsvéthoz közeledünk vagy már túl vagyunk rajta?

Körvezető: Húsvéttól csak pár hét választ el bennünket testvérem....

Médium: Ne szomorítsa meg a szívemet és a lelkeket, mert már azt hittem, hogy megjöttek Rómából a harangok, már azt

hittem, hogy a nagypéntek szomorúsága, fájdalma és kínszenvedése is elmúlt, és azt hittem, hogy holnap már a feltámadási körmenet lesz...

Körvezető: Számodra most az a fontos testvérem, hogy te már tudod azt, hogy véget ért a földi életed és hogy itt a Földön nem maradhatsz. Nem az számít, hogy itt mikor ünnepelnek, neked az a fontos, hogy te lélekben feltámadj!

Médium: De nekem azt ígérték, hogy... Tudom, hogy meghaltam, de valami ideláncolt engem ehhez a hideg, rideg sírhoz, ahova eltemettek...

Körvezető: Látod az Úr most elhozta számodra a feltámadást, nem kell húsvétra várnod...

Médium: El kell érkeznie húsvétnek, mert úgy ígérték nekem, hogy majd húsvétkor találkozhatom azzal a valakivel, akit én nagyon szerettem a földi életemben. Ő előbb távozott az élők sorából, előbb halt meg mint én, és azt ígérték nekem, hogy húsvétra ő is eljön a feltámadási körmenetre, és így nekem is le kell mennem a körmenetre a templomhoz, hogy majd a körmenet után az Úr sírjánál találkozunk....

Körvezető: A találkozás megtörténhet. Ha te ilyen ígéretet kapsz, én biztos vagyok benne, meg is fog történni...

Médium: De azt sem kell gondolnia kedves uram, - ne haragudjon ha ki szeretném korigálni magát - hogyha az ember felébred annak a tudatára, hogy meghalt és átélte a halál félelmét, gyötrelmét, agóniáját, az még nem jelenti azt, hogy hamarosan fel is fog támadni. Nem szabad azt gondolni, hogy ha meghaltunk, akkor mindjárt képesek vagyunk elszakadni a fizikai testünkől. Mert a testnek képzete, valamint a testi létünk alatt belénk rögződött érzések, gondolatok, vágyak, velünk maradnak, - legalább is velem maradtak - éreztem a tél csikorgató hidegét, fagyos leheletét, éreztem az éhséget és a szomjúságot is. Ugyanakkor tudtam, - mert megmondták nekem - hogy várni kell a feltámadásomra, és hogy feltámadni egy boldogabb, békésebb, örömteljesebb tavaszra csak azok tudnak, akik az Úrban

haltak meg, akik az Úrba helyezik bizalmukat és reménységüket. Az Úrba, aki ígéri, hogy mindazok, akik szeretik egymást, ismét találkozhatnak ott, ahol Ő helyet készít az Övéinek. Bár a szeretetnek is - különösen a földi világban - különböző válfajai és különböző fokozata és minősége van; így vannak akikhez az ember sokkal közelebb érzi magát és jobban szeret, mint másokat. Az ilyenek, ha az élet, ha a munkájuk, a feladatuk vagy a körülmények el is választják, el is szakítják őket egymástól, a lélek, az emlékek szárnyán találkozhatnak. Sőt, időnként a Gondviselés - legalábbis az én esetemben - lehetővé tette, hogy találkozzam azzal, akit oly nagyon szerettem. Én úgy éreztem nekünk együtt nagyon komoly munkánk van, bár csak én maradtam Magyarországon, ő pedig egy nagyobb feladatot vállalva, többnyire külföldön, nagyon szegény sorsban élő emberek között végezte nehéz munkáját. De azért néhányszor találkoztunk. Én nagyon sokat köszönhetek neki, mert nagyon sokat tanultam tőle.

Valamikor nem az voltam, aki mindig volt. Engem valaha, fiatal éveimben még nagyon vonzott a világ, még nagyon vonzott a Földnek hiú káprázata, a földi élet nyújtotta örömök, és lehetőségek és ezért nagyot kellett csalódnom azokban az emberekben, akik addig a barátaimnak és a jóakaróimnak mutatták magukat. Amíg én ezt az életet éltem és őket is mindenféle kellemes szórakozásban, vígságokban, mulatságokban és utazásokban részesítettem, barátaim voltak, de miután én ezzel az igaz barátommal találkoztam, aki megváltoztatta az én egész életfelfogásomat, elpártoltak tőlem, elhagytak, elfelejtettek engem. Ő hívta fel sok-sok mindenre a figyelmemet; azokra az emberekre is, akik sok és nagy-nagy hiányokat szenvednek, akiket én addig észre sem vettem, meg sem láttam. Nem mintha nem akartam volna meglátni őket, de annyira lefoglalta az én érdeklődésemet, és minden időmet az, amit az én gazdagságom és az én pénzem kínált mint élvezetet, úgy a magam, mint a családom, valamint a baráti köröm részére. Ez az én új barátom rávilágított mindenre, és levitt engem a szegények közé és

megmutatta, hogy azok miként élnek, milyen gondjaik, problémáik, betegségeik vannak, és akkor igen elszégyelltem magam és elgondolkoztam azon, hogy hogyan lehet, hogy én minderről elfeledkeztem? Ekkor mintha felébredt volna lelkemben, az érzésvilágomban valami régi fogadalom, valami régi ígélet arról, hogyha majd gazdag leszek, majd ha sok felett rendelkezem, akkor én nem feledkezem meg azokról, akikhez az élet mostoha, akiknek nem nyújt az élet menedéket, és nem juttat sokszor még annyit sem, ami az életük fenntartásához szükséges. Így hát ezután már, ami felett rendelkezhettem, azt mind e nemes cél érdekében használtam. Igaz, a későbbiek folyamán kiforgattak engem is mindenből, illetve nemcsak engem hanem sokan másokat is. Elvették mindazt, ami eddig a tulajdonom volt, amihez a földi törvény szerint is joga van az embernek. Ekkor bizony már én szorultam támogatásra, különösen nagyon nehéz helyzetbe kerültem, miután megbetegedtem. Egy idő után változott némileg a helyzet, de nem az én részemre. Két alkalommal lett volna lehetőségem, hogy elhagyjam hazámat, de valahogy nem vitt rá a lelkiismeretem. Annak ellenére, hogy már anyagilag semmim sem volt és sok esetben én is mások segítségére voltam utalva és szorulva, mégis sokan még mindig lelki támogatást, eligazítást vártak tőlem, hogy hogyan és mint lehetne azokat a nehéz helyzeteket és állapotokat túlélni. Olyanoknak az életében is támasznak kellett lennem, akik nem ők maguk voltak a szenvedő alanyai a fizikai gyötrelmeknek, hanem a hozzátartozóik kerültek börtönbe vagy voltak kitéve gyötrelmeknek, meghurcoltatásoknak. Tehát amikor a kintlévők nem hallottak szeretteikről, hozzátartozóikról vagy ha azok halálhírét vették, akkor nagy-nagy szükségük volt a vigaszra. Amikor pedig nekem volt szükségem lelki támaszra, a legfőbb lelki támaszt az Úrtól kaptam. Én úgy gondolom, hogy minden ember a mi Urunk, a Jézus Krisztusnak példájából merítheti a legtöbb erőt, de azért szükséges a vigasztaló emberi szó, a megértés, a jóindulat is. Nekem ez a kedves valaki, akire most

várok, sok-sok lelki támogatást nyújtott az ő csodálatos leveleivel, bár voltak esetek, amikor elkobozták őket, amikor eltűntek és soha nem jutottak el hozzám. Olyan idők jártak akkor, hogy azok akik külföldön éltek, azok a mi hazánkban nem voltak kívánatos személyek és nem is kaphattak ide beutazási engedélyt. Később azonban enyhült a szigor és bár ezek között a nehézségek között megfogyatkoztak, felégték az erőim, akkor egy-egy látogatás ettől a barátomtól sok-sok erőt adott nékem. Nagyon sok bajom volt a tüdőmmel. Mindig fáztam, jaj Istenem mindig mennyire fáztam! A fűtés is olyan komoly gond volt, olyan nehezen volt megoldható. Azt mondják, hogy a tüdőbetegek mindig lázban égnek, - nem tudom - én mindig fáztam. Ő viszont egészséges volt, ezért mikor halálának hírért vettem, nagyon megrendített engem. De mint mondtam, már tudom, hogy én is meghaltam és az angyal azt is megmondta nekem, hogy a feltámadási körmeneten, Krisztus sírjánál találkozni fogunk a barátommal. Kérném hát, ha megmondaná, még mennyi napot, hány hetet kell még várnom, hogy a húsvét elérkezzék?

Körvezető: Kedves testvérem, még két hét választ el bennünket húsvéttól...

Médium: Azt tapasztaltam, hogy ebben az állapotban, amelyben élek, valahogy nem tudom az időt érzékelni és rögzíteni sem

Körvezető: Ne félj, az Úr nem feledkezett meg rólad, mert amit hallottál az valóra válik, és nincs is már olyan messze ennek a megvalósulása... Mondd, ha így körülnézel, látsz bennünket, akik között most vagy? Mert nem egyedül vagyok ám, többen vagyunk ebben a teremben...

Médium: Én annyit voltam szobában, hideg szobában, magányosan az életem utolsó éveiben... Most végre kint vagyok a szabadban...

Körvezető: Ez itt most egy ideiglenes tartózkodás közöttünk, és nekem az az érzésem, hogy az a kedves valaki, akivel találkozni vágyódsz, lehet hogy már itt is van...

Médium: Azt mondta hogy szobában vagyok. Nem látok embereket, csak a természetnek ezt a csodálatos feltámadását látom, és érzem a tavasz csodálatos illatát. És igen, igen megint látom a templomot és hallom, visszajöttek Rómából a harangok... Hallom, hogy lent a faluban a templomban harangoznak, bizonyára a feltámadási körmenetre hívják a harangok a falu népét... Igen... igen látom az utat, amely a templomhoz vezet, ahol megtalálhatom az én drága, az én kedves lelkitársamat, aki engem az Úrhoz, a feltámadott Krisztushoz vezetett, akinek köszönhetem, hogy az én Krisztusomat megtaláltam, hogy felébredtem a valóságra, felébredtem arra a tudatra, hogy az élet több az ételnél, az italnál, a szép ruháknál, a vigadalomnál és mindennél, ami az én fiatal éveimben engem annyira lekötött. Most már haza fogok találni...

Körvezető: Adja az Úr, úgy legyen!

Médium: Hazatalálok... Közel a húsvét, közel a feltámadás, közel a találkozás. Áldja meg az Isten! Most nekem már mennem kell...

FÖLDET VISSZA NEM ADUNK! (*)

2004. február 26.

Visszanézek újra és újra az életemre. Nem volt olyan hosszú, mint amilyen lehetett volna, aránylag fiatalon hagytam ott a földi életet. Világéletünkben szegény emberek voltunk. Az ükapám is, a dédapám is, a nagyapám is, az apám is, meg én is. A nagyapámat még jól ismertem, de már a dédnagyapámat nem. Az apámtól, meg pláne a nagyapámtól sokat hallottam a régiekről, azokról akiket nem ismertem. Így mindenféle jó és rossz tulajdonságaik világossá és nyilvánvalóvá váltak előttem. Néha, mikor még egész fiatal voltam, el-eljátszogattam a gondolattal, hogy vajon ezt, vagy azt a jó vagy rossz tulajdonságomat, ügyességemet, vagy sutaságomat kitől, melyiktől is örökölhettem. Mármint az elmondottak alapján hasonlítottam magamat

hozzájuk. Persze, persze a későbbiek folyamán rájöttem arra, hogy az ember többnyire csak az ábrázatját, a külsejét, a formáját örökölheti az őseitől, na meg azért vannak a családra nézve jellemző lelki tulajdonságok is, de mégis mindnyájan külön egyéniségek vagyunk más-más természettel. Az anyám családját kevésbé ismertük, de az anyám áldott jó lélek volt. Ha ahhoz próbáltam hasonlítani magamat, akkor bizony elég hasznavehetetlen, ramaty embernek gondoltam magamat. Ha meg az öregapámhoz, aki elég szenvedélyes, vad ember volt, akkor meg úgy gondoltam, hogy hát én egy elég jó ember vagyok. Persze emberi tulajdonság, hogy ha már magunkat akár a családban, akár idegenhez hasonlítani kezdjük, mindig szeretjük magunkat egy gyengébb jellemű emberrel összehasonlítani, vagy ha nem gyengébb jellemű, akkor legalábbis a mi erősebb és szebb lelki tulajdonságainkat hasonlítgatjuk a mások gyengébb, rosszabb oldalával.... mert hát ilyen az ember.

De igazából nem is ezt akarom mondani, hanem azt, hogy mivel mi ilyen ágrólszakadt, szegény emberek voltunk, bizony sokat éhezünk, főként télen. A jobb módúaknak a farsang ideje élvezetes időszak volt, de nekünk nem, mert addigra már kifogyott a krumpli is a veremben, meg elfogyott a paszuly is, meg minden. Szóval, sohasem volt sok, de a tél, meg a tél vége mindig nagyon meggyötört bennünket. Minden vágyunk az volt, hogy egy kis Földünk legyen. Mindig azért imádkoztam, ha betévedtem a templomba. Rendszeresen az ilyen magamfajta ember nem igen jár a templomba, mert mindig sok a dolga. De ha úgy betévedtem, vagy ünnepnapon elmentünk, hát azért imádkoztam az Úristenhez, hogy ha nekünk egy kevéske, mondjuk tíz hold földet adna, az is elég lenne. Aztán mikor az Isten elfelejtette megadni, vagy talán oda se figyelt rám, hogy ennek az Ádámnak legalább válaszolni kellene, akkor újra egyezkedni kezdtem az Úristennel: na jól van, ha tíz holdat nem is, hát nyolc holddal is beérném. Hát így licitáltam magam, meg az Úristen között, hogy a végén már egy holddal is megelégedtem volna. De hát egy hold se volt. Mindig napszámba jártunk, mindig a

nehéz munkákat végeztük, mindig persze belealkudva, hogy félrészben, vagy egészrészben mennyi gabonát kaphat az ember. Így van ez a dolog szegényéknél.

Aztán mikor eljött az az idő, hogy azt kezdték ott a határban kiabálni, hogy nem lesz többé nagybirtok, nem lesz többé állami birtok, nem lesz többé egyházi birtok, hanem - na mit gondol mit kiabáltak? Azt, hogy földosztás lesz. Na akkor elmentem a templomba. Kisuvickoltam a rámás csizmámat, ami már kicsit lötyögött a lábamon, mert hát úgy örököltam, de ha jól kiglancoltam, akkor még azért megtette. Feltettem a kalapomat, elmentem a templomba az Úristenhez és nagy hálálkodással mondtam el az imámat, hogy ennyi év után, ennyi könyörgés és ennyi kérelem után az Úristen meghallgatta az én kéredelmeimet, mostan végre földosztás lesz. Hogy én annak hogy örültem, meg az én bátyáim is, mind hogy örültek, azt ki sem lehet mondani. Meg az én apám is hogy örült, csak az anyám szegény, az mondogatta, hogy nem lehet azt még tudni, ígértek már sok mindent azelőtt is az urak, annak előtte is. Aztán sose igen lett belőle semmi. Neki volt az a mondása, hogy: **„szegény embert még az ág is húzza.”** Hát szóval azt mondta hogy, jobb csak nyugodtan kivárni a dolgok menetét.

De bizony mi nem nagyon vártuk ki a dolgok menetét. Azt mondták, hogy márciusban fogják elkezdni a földosztást, mi azonban már nekiálltunk januárban. Próbálkoztunk, hogyan lehetne, mint lehetne, meg hogy ki mennyit fog kapni? Kinek hol mérik ki? Kinek mennyit mérnek majd? Jó lenne, ha ott a besungban mérnék a földet, mert ottan feketébb, meg ottan jól volt megművelve. Szóval spekuláltunk, hogy mi is lesz, hogy is lesz? De hát persze eke se volt, szerszám se volt, ló se volt, tehén se volt, ökör se volt. Kit fogjon be az ember, ha lesz is föld? Talán bizony saját magunkat? Mindegy, gondoltunk, majd valahogyan lesz. Majd valakitől kölcsön kérjük. Majd ha valaki kölcsön adja, akkor annak ledolgozzuk. A fontos, hogy meglegyen a föld. És hát gondoltam - az Úristennek meg is mondtam - hogy hát azért jó lenne, ha tíz hold lenne, és akkor hű, de virágos kedvem

lenne. Egy hétig táncolnék a főutcán. Hát aztán meg is kaptuk a földet. Szikes volt. Nem volt valami jó föld, mert ugye az Úristen a megmondhatója, honnan jöttek elő, akiknek a jobb föld jutott. Mert hogy mi voltunk a legszegényebbek, meg hát régóta a legszegényebbek, arra mérget lehetett venni. Azt én nem tudom, hogy honnan jöttek elő a többiek, de akkor egyből kiderült, hogy az az ember szegényebb, a másik meg még szegényebb. Holott azoknak csak valami úton-módon volt olyan összeköttetésük, akik ugye jóban voltak a ... hogy kell ezt mondani... hát hogy jóban voltak az oroszokkal... Jóban voltak olyanokkal, akik már kezdtek megfutni, már ott kaparásztak benn a megyénél, meg a járásnál. Meg már beszélték azt is, hogy menesztik majd a tanítót, menesztik a jegyzőt és oda más embereket tesznek, akik majd azoknak mérik a jobbat. Mérték is. Mindegy, a fontos az volt, hogy földhöz jutottunk. Hogy az Isten, az Úristen megadta ezt a nagy-nagy kegyelmet, hogy nekünk is földünk van. Mert mi úgy szerettük a földet! De úgy szerettük a földet! A más földjét is - Isten látja lelkemet - a más földjét is, mi úgy szerettük a földet! Mi úgy lestük a vetést, hogy az kikeljen, mi úgy imádkoztunk, hogy az Isten esőt adjon, mikor eső kellett, napfényt adjon, mikor napfény kellett, hogy ne legyen az időjárástól tönkretéve, hogy amikor aratni kellett, az a szérúbe kerüljön, és a cséplés befejeződjön. Pedig nem is mienk volt.

Hát nem soká örültünk ám ennek az egésznek. Nem soká örültünk. Mert elkezdtek egyesek mondogatni, hogy nincs amivel műveljük. Nem fog ez így elég termést hozni, nem lehet ebből megélni. Különben is a nagy testvéri szovjet izék - várjon már hogy is volt a nevük nekik - a kolhozok, hogy azok a példaképünk. Nekünk is kolhozba kell mennünk. Vissza, vissza akarták a földet! Érti? De azt már nem! Földet vissza nem adunk! Hát voltak köztünk szegények között, akik azt mondták, hogy jó lesz az... úgy lesz jó az.... segítenek rajtunk... akkor is mi műveljük... akkor is a mienk lesz, csak kolhozosítva lesz az egész. És akkor, na hát és akkor ... én azt nem bírtam megemészteni, hogy elvegyék a földet. Én azt nem bírtam megemészteni, mikor kijött

az a földmérő bizottság.... Ott megint megnézték pontosan, hogy mi mit is kaptunk, meg mennyit kaptunk és azt hittük mi még balgán, hogy azért nézik, azért mérik, hogy a mienket bele ne vegyék, bele ne mérjék a kolhozéba. Mert mi minden erőnkkel tiltakoztunk, hogy a miénket visszavegyék. Mert mit érdekelt engem, hogy egyházi birtok, vagy grófi birtok, vagy most kolhoz, vagy állami. Mit bántam én! Én egész életemben az öregapámtól, meg az apámtól és az anyámtól is, meg a bátyáimtól is, meg mindenkitől mindig azt hallottam, hogy jaj, csak egy pár hold földünk lehetne. Már úgy beleéltem magamat, hogy földem van... és hát akkor megjött a baj... Most már azért kihevertem, kiheverem. Most már azért az Úristen jobbra fordította a sorsomat.

Körvezető: Mi történt veled? Mondd, csak nem dobtad el az életedet?

Médium: Nem dobtam el az életemet! Dehogya is dobtam el. Hiszen mindig abban reménykedtem, hogy ha most nem, majd később, majd csak lesz föld. Dehogya is dobtam el! Szerettem élni, akartam is élni. Szerettem a munkát, szerettem dolgozni, becsületesen dolgoztam a más földjén is. Hanem amikor aztán mégis odajöttek, akkor meglett a baj. A sehonnai, akinek a nővére, amikor bejöttek az oroszok, akkor azokkal lefeküdt, azokkal jóban volt... abból volt nekik a pálinka, abból volt nekik a sok szalonna.... na de hát nem akarok én másokra rosszat mondani.... Csak akkor, azoknak az Isten - dehogya is az Isten, az ördög - jól felvitte a dolgukat, és akkor ezek odajöttek, és ezek magyarázták, hogy vissza lesz a föld véve. Kihúzkodták azokat a cölöpöket, - vagy mik azok - és akkor azt mondták, hogy vagy beállunk a szövetségbe, vagy ha nem állunk be, akkor holnaptól kezdve nem lehet a földre kijönni, mert az már nem a mi földünk... Na erre úgy elfogott az indulat, a vörös köd úgy az agyamra tódult, hogy föl kaptam a vasvillát és belevágtam. Az Istenedet! - sose káromkodtam, de akkor azt mondtam: az Istenedet! - és belevágtam. Na hát úgy eltaláltam, hogy meghalt az a szerencsétlen.... Hogy mi lehetett a vége? Gondolhatja... Be-

csuktak... Ott rohadtam meg a szalmán, ott haltam meg a börtönben. Ennyi. Mire volt jó ez az egész? Ki tudná ezt nekem megmondani? Csak annyit tudok, nagyon régen volt már ez az egész, hogy az Úristen most már megkönyörült rajtam, most már felszabadultam, most már kezdem magamat összeszedni, kezdek világosságot kapni, de ez a dolog nem hagy nyugton, hogy én ezt így megcselekedtem. Nem volt szándékomban, de a harag meg az indulat - tudja - nagyon rossz tanácsadó...

Körvezető: Bizony, azok igen rossz tanácsadók. Ezért bánd is meg testvérem a bűnödöt!

Médium: Bánom, bánom. De hát... az életét se adhatom vissza, meg azt se tudom, ki rontotta el... Én rontottam el, vagy ők rontották el? Kik rontották el a mi életünket? Miért kellett ennek így lenni? Arra fogom most majd a választ keresni...

Körvezető: Jó Isten segítsen, hogy majd meg is találj a választ!

Médium: Igen. Hát akkor itt van valaki, akivel idejöttem... Ez egy nem ilyen magamfajta, hanem egy nálam jobb... ő az én segítségem. Most ő szólongat, hogy mennem kell. Hát akkor Isten áldja meg mindnyájukat.

Körvezető: Isten áldjon meg.

Médium: Köszönöm szépen.

EGY ELMÚLT FÖLDI ÉLET EMLÉKEI (*)

Zita Médium által

2007. február 22. cs.

Nem vitás, meghaltam. Itt ülök a csillámló sziklafalon, nem a képzeletemben van ez a sziklafal, hanem a valóságban és régi képek jönnek felém. Hol nagy sebességgel, hol egészen lelassulnak. Vissza is forgathatom őket, sőt a képet meg is állíthatom és hosszabb ideig elgyönyörködhetem benne vagy akár részleteiben is tanulmányozhatom. Szétszedem és összerakom. Tudom, hogy ez volt a valóság. Valamikor megtörtént. Néha azt gondolom, hogy talán igaz sem volt. Máskor viszont úgy tűnik,

most játszódt le az egész. Már napok óta nem tudok nyugodni a régi háztól, ahol születtem, ahol kisgyermekként cseperedtem. Ki gondolná, hogy a gyermek is ilyen pontosan és ilyen apró részleteiben tud mindent rögzíteni az emlékeibe. Nem kell kutassak, világosan itt van előttem, pedig még iskolába se jártam, amikor a régi házból elkerültem. Anyám különösképpen küszködött a honvágygal. Gyerekfejjel nem értettem, hogy mi a honvág, mert akkor sem a gyermekkorom, sem a régi ház nem állt előttem ilyen tisztán, mint ma. Elmentem arrafelé a valóságban is, hogy körülnézzek, de a régi háznak már nyoma sem volt... Pedig itt érzem az illatát, hallom a szúnak percegését a régi bútorból... Elmúlt... Ez is elmúlt, mint minden más az életemből, mert a földi élet elmúlik, csak az emlékeink maradnak meg, meg talán a lelki eredmény, vagy az eredménytelenség... Minden más elmúlik... volt... nincs... illetve itt, ebben a világban létezik és előhívható. Csak azt nem tudom honnan ...a múltból? Az időből? Ebből a fluidikus világból vagy az én emlékeim tárházából?... Nem tudom. Azt sem tudom, hogy miért is foglalkozom én mostanában ennyit ezzel? Talán azért, mert találkoztam Anyámmal. Anyám, aki a régi maradt ... egészen a régi, még az új környezetben is. Apám gyorsan formálódott, és gyorsan alkalmazkodott az új környezethez és feltalálta magát. Ügyes, talpraesett ember volt, anyám viszont olyan álmodozó típus, mint amilyen én is lettem. Úgy látszik minden vonatkozásban anyámra ütöttem. Tréfásan azt szokták mondani, anyámra ütöttem, mert apámra nem mertem. Ki tudja? Lehet... Hisz kemény ember volt és jó, hogy az volt, különben mi lett volna velünk? Mert azért mi akkor is csak Európa valamelyik szegletéből kerültünk ide. Úgy mondták, Amerikában is hasonló a helyzet, mint itt Dél-Afrikában. Milyen csodálatos világ volt egész Afrika. És hogy tönkrement! Istenem, hogy tönkrement! Még az a rész is, ahol leéltük, leéltem az életemet...

Sose kerültünk haza. Messze is volt Dél-Afrika Magyarországtól, meg sok pénzbe is került volna. A helyzet és a viszonyok - ahogy mondták - különben sem voltak kedvezőek arra, hogy

vissza lehetett volna menni látogatóba. Megnézni a régi házat, és hogy élnek-e még a szomszédok, él-e még a szomszéd gyerek?... Hajaj... hajaj... Hát igen, az angolok meghódították a világot.... világhódítók voltak. Ma már nem azok. Elvéstetett tőlük, amire oly nagyon büszkék voltak. Tévesen mondják róluk, hogy igazi gentlemanek ... Ilyen is, olyan is van közöttük, éppúgy, mint a többi nációban, de itt Capetown körül sokra tartották magukat. Micsoda villákban laktak! Micsoda gazdagságuk volt! Mennyi fekete szolga sürgött-forgott körülöttük reggeltől estig, estétől reggelig, és milyen sokra kezdték tartani magukat azok a feketék is, akik bejuthattak és belső szolgák lehettek ezekben a hatalmas csodaházakban. Mindenük megvolt, de valami mégis rosszul ment. Nem tudom... talán a feketék felszabadításával indult el minden... Ki tudná pontosan megmondani, hogy mi is történt?... Mindenesetre, itt még tartottuk magunkat, de északon, meg a kontinens közepén már minden esett szét... Új országok alakultak, új elgondolásokkal... Azt hitték értenek hozzá. Nem értettek! Szerencsétlen emberek, nem értettek semmihez. Nem volt ott az idő, hogy megkapják ezt a nagy szabadságot, mert ahogy kiderült, nem tudtak élni vele. Gyilkoltak... halomra, gyilkoltak... A fegyverek meg csak jöttek, jöttek... Amerika, Amerika mennyi fegyvert gyárt... Uram Isten, mennyi fegyvert gyártott! Az egész világot fegyverrel látja el... Őket is fel-fegyverezte, mindet egytől egyig ... Egyik törzs a másik ellen, fehérék, telepések, földművesek, farmerok ellen fordultak... Istenem, mi minden történt! Mint egy rossz álom, mint egy rossz film... Ki kellene törölni az emlékezetből is, meg kellene semmisíteni...

Mikor én odakerültem, - pedig már az sem volt az igazi ahogy azt a régiek elmondták, akkor még fölmehetett az ember északra, akkor még voltak igazi oroszlánvadászok. Bátrak és merészek voltak és tudták, hogy miként és hogyan kell és mennyit. Később nyers hússal szelídíteni kezdték az oroszlánokat... Mire volt jó? Arra, hogy jött a fehér ember és hátulról csak úgy lötték ezt a sok megszelídített oroszlánt... csakúgy lötték

őket... Egész csordákat irtottak ki, hogy legyen nekik is trófea. Hova lett a bátorság, a hozzáértés, a szakavatottság, az időben a megfelelő helyen, a küzdelem árán megszerzett trófea? Ezeket a szelídített oroszánokat legyilkolni? Ugyan kérem! A partok mentén pedig az elefántokat egy kis helyre beszorították és a feketék onnan hajtották fel nekik az éjszaka leple alatt, mert kellett nekik az elefántagyar... kellett nekik minden. Fehér ember... Néha szégyelltem, hogy fehér ember vagyok. Néha igazat adtam a feketéknek... Mi több, sokszor igazat adtam nekik. Nem a mi kontinensünk volt, hanem az övük... Nem hagyják békén őket... halálra ítélte őket a fehér ember. Alkohollal, szifilisszel mindenféle nemibetegséggel, nincstelenséggel, hozzáértés és magyarázat nélkül szabadságot adva, mert valakiknek eszébe jutott, nekik az szükségeltetik. A nagy hódítók, a WASP-ok (White Anglo-Saxon Protestant)... Hát nekem külön véleményem van róluk... De mindegy, az én véleményem úgyse sokat számít... Mindig a nagyoké, mindig a hatalmasoké számít, mert ugyebár mindent ők látnak jól és helyesen ... Pedig milyen szép volt, amikor mi idekerültünk, holott már akkor mindenki azt mondta, hogy az már nem is az igazi. Miért jönnek, miért tódulnak mindezek a képek elém? Egyáltalán kihez és hova tartozó vagyok én? Igazából fehér, magyar, vagy afrikai vagyok? A pap azt mondta, hogy mindnyájan, akik a Földön élünk, Istennek gyermekei vagyunk és testvérei egymásnak az Úr Jézus Krisztusban. Hát akkor mire való mindez az örökös harc, ez az örökös küzdelem? Nem egy jobb világért, mert én sehol sem láttam egy jobb világ kialakulását.

Ígérték, hogy majd jobb világ lesz, majd eljön a tejjel mézzel folyó Kánaán. Ígérték, hogy majd jobb világ lesz, ha ezt vagy azt a társadalmi formát leromboljuk, megsemmisítjük, és helyébe újat építünk. Vitatkoztak rajta mi jobb: a kapitalizmus, a szocializmus, vagy a kommunizmus? Melyik jobb társadalmi forma? De én úgy látom, egyik se ad boldogságot az embernek, mert a Földön mindent az önzés motivál; amire az ember önzésétől indítatva vágyik, ha másképp nem, hát fegyverrel szerezi meg ...

Fegyver az meg van elég. Valaha a Szovjetunió meg Amerika szövetségesek voltak, de azért versenyre keltek, hogy ki tud több és jobb fegyvert gyártani. Értem alatta, amivel minél gyorsabban, minél több embert lehet megölni és lehetőleg olyan emberek kezébe adni, aki azt sem tudják, miért is használják azt a fegyvert. Hogy honvédelemre nem, az biztos. Hogy egy jobb világ kialakítására nem, az is biztos. Hát akkor meg minek? Hát akkor meg miért? Hát akkor meg mi volt a fontos? Hogy a kettő közül melyik győz? Hisz egyszer már győztek együtt, szövetségként. Hányszor akarnak még egymás ellen menni, aztán ismét összeborulni egymással? Nem tudom, nem értem ezt az egészet... világosság kellene, hogy fény derüljön úgy a magam életére, mint mindarra, amivé lett ezalatt az elmúlt hetven, nyolcvan, kilencven év alatt a világ.

Körvezető: Kedves testvérem engedd, meg, hogy megszólítsalak. Hallgatom a gondolataidat, ahogy elmerengsz a múlton, az életed felett...

Médium: Mintha valaki szólna hozzám ...

Körvezető: Igen, valaki szól hozzád, kérlek figyelj fel rám!

Médium: Magyarul... Are you hungarian?

Körvezető: Igen, magyar vagyok, de nem Afrikában vagyunk ám

...

Médium: Már én sem, mert már meghaltam.

Körvezető: Igen, meghaltál.

Médium: Meghaltam, de az emberek világába, emberek közé nem vágytam különösképpen ...

Körvezető: Most mégis emberek közé kerültél egy rövid időre, egész biztosan azért, hogy elmond nekünk azt, ami gondolatban foglalkoztat Téged. Mindazt, amit elmondtál, mi itt mindannyian hallottuk és érdekesnek találtuk ...

Médium: Uram én nem érdekesnek, hanem inkább nagyon szomorúnak találom, hogy mivé lett a világ. Akár Európa, akár Afrika, akár Ázsia, vagy Amerika ... akárhova nézünk. Mivé lett a világ! Nem mintha hibátlan lett volna, vagy hibátlanok lettek volna az emberek annak előtte, de mindent így tönkretenni,

ilyen káoszt teremteni, ilyen mértékben pusztítani csak magáért az élet és mindennek pusztításáért ... csupán élvezetből? Nem értem, hogy mi lett az emberekkel, mi történt velük és azt sem értem, hogy mi okozta ezt a most tapasztalható nagy népvándorlást. Mert hódítottak népek, országokat azelőtt is, és azelőtt is voltak népvándorlások ... De mára úgy néz ki, hogy teljesen szétestek korlátok, országok, teljesen szétesik minden és mi Anyámmal már nem éreztük magunkat biztonságban itt Dél-Afrikában sem.

Körvezető: Mikor kerültetek oda testvérem?

Médium: Még a második világháborút megelőzőleg. Apám nyugtalan vérű ember volt, szegény anyám meg, ha lehetett volna, mindig egyhelybe ült volna. Szerette régi házat, szerette a szomszédokat, szerette a szüleit, szerette a hazáját. Apám először maga járogatott oroszánvadászatra. Nem mintha gazdag lett volna, de mert olyan nagy szakértője volt a vádaszatnak, ezért a későbbiekben arra specializálta magát... Magyarországon ugye nem lehetett oroszánra vadászni... Így történt, hogy apám szándéka szerint néhány évre kimentünk Dél-Afrikába... Aztán közbejött a háború, meg annyi minden történt, oly gyors változásokkal, oly hihetetlenül gyors változásokkal, hogy az egészség még ma sem tudom felmérni a maga valóságában....

Körvezető: Egész biztos, ahogy az életedet átnézed, majd ki fog bontakozni előtted kérdéseidre a válasz. Mindenesetre, annyi én is mondhatok, hogy az ember valóban semmibe sem veszi az életet; sem embertársa, sem az állatvilág, sem a növényvilág, sem a Föld életét, amit örökségül kapott Istentől, hogy itt ismerje fel az élete igazi célját, és megtérjen.

Médium: De így embert ember ellen, törzseket törzsek ellen, feketéket fehérek ellen, fehéreket feketék ellen fordítani ...

Körvezető: Ez óriási bűn testvérem, ami igen-igen nagy felelősséggel terheli azokat, akik ezt megtették.

Médium: Ilyen vadászatokat, ilyen állatirtásokat rendezni, mint amilyenek az utóbbi években voltak ... Na és igen, emberirtásokat is ...

Körvezető: Mond testvérem, te melyik esztendőben haltál meg?

Médium: 2001-ben...

Körvezető: Annak már hat esztendeje...

Médium: De akkor már vad világ volt... Persze annak előtte is az volt...

Körvezető: Erről mi csak újságokban olvastunk, és televízión látjuk ...

Médium: Mondták a régiek, hogy máskor is volt már vad világ, nekem nem volt összehasonlítási alapom. Később ugyan azt mondták, hogy ennyire azért nem volt vad a világ ...

Körvezető: Testvérem még azt mondanám neked, hogy ahhoz, hogy a világ képe más legyen először is az embernek kellene megváltoznia, az embernek kellene Istenhez térni, és rájönnie arra, hogy mi emberek, mindannyian Isten teremtményei, így testvérei vagyunk egymásnak. Ezzel a gondolkodással, a másik fajú emberben is a testvért látná, és ráérezne arra, hogy ha nekem több van - úgy értelemi képesség, mint tudás, vagy anyagi javak tekintetében -, azt meg kellene osszam azokkal és segítségükre kellene sietnem. De amíg az ember lelkében meg nem születik Istennek országa, addig a Földön sem lesz szép világ. Tehát előbb az embereknek kellene egyénekként átalakulni Krisztus arculatára, hogy a világ képe más legyen. Ez azonban az idők rövidege miatt már nem fog megtörténni, mivel az ember lelkének tárházából azt a sok rosszat hozza a felszínre, amiről az imént beszéltél.

Médium: Mivel akkor már egyedül voltam, és már dolgoznom sem kellett...nem is igen volt mit, meg nem is tudtam volna... elmentem még és megnéztem más vidékeket is... Azok az öldöklések, ahogy azok a vad emberek bementek falvakba és egy ember sem hagyta életben... Egyetlen egyet sem...

Körvezető: Ez Dél-Afrikában volt?

Médium: Nem, nem... Én akkor már egész Afrikát bejártam, mert akkorra már betege voltam mindannak, ami mindenütt történt... Gondoltam visszamegyek a vén Európába, de valahogy onnan is mindig olyan híreket kaptam, hogy elment a kedvem

attól is, hogy odamenjek. És én olyan piciny kis gyermek voltam, amikor elkerültem onnan ... Hova és kihez menjek? Senkit nem ismertem már, és nem ismertem sem az európai szokásokat, sem az ottani életvitelt... sem embert, sem azt a világot... Maradtam hát, és nézelődtem mindig azzal a nagy reménységgel a szívemben, hogy valahol csak találok még Afrikának egy olyan zugát, ahol még békések és nyugodtak az emberek.

Körvezető: Az bizony veszélyes út lehetett...

Médium: Nem félttem akkor én már semmitől... Valahogy azt éreztem, ha a sors könyvében megírták, hogy az embernek mikor kell innen menni, akkor úgy is mennie kell, ha pedig még nincs ott az ideje, akkor vigyáz rá a jó Isten. Nem igaz? Bár azt sem tudtam hova tenni, hogy az Isten azokra az emberekre, és azokra a fiatal serdülő leányokra ne vigyázna, akiket úgy megbecstelenítettek ...

Körvezető: Isten mindenkire vigyáz testvérem, de Istennek itt a Földön eszközökre van szüksége, akiken keresztül akarátát megvalósíthatja. Ha nincsenek olyan emberek, akiknek lelkében az embertársaik, a gyengébb nem iránti szeretet és segítőkészség él, akkor ez nem történik meg. Az a nagy baj, hogy nincs elég eszköz az Úr kezében, akik által megvalósulhatna az Ő akarata. A kevés viszont nem elegendő, hogy ezt a fergeteges rosszat feltartóztassa.

Médium: A fergeteges rosszat feltartóztatni hogy lehet?

Körvezető: Csakis a jóval...

Médium: És ha az emberekből kihal a jó, akkor ki tartóztatja fel?

Körvezető: Akkor nem lehet feltartóztatni, akkor elszabadul a pokol, és mint ordító oroszlán elsöpör mindent.

Médium: Igen ez a valószínű...

Körvezető: Isten azonban erőszakkal nem nyúl bele az emberek életébe...

Médium: Anyám sokszor szokta idézni az Úrnak azon szavait... várjon csak, hogy is mondta? „**A gonosznak ne állj ellene gonosszal**”. Én pedig pont azt láttam, hogy a gonosznak még nagyobb gonosszággal próbál az ember ellenállni.

Körvezető: Sajnos ez nem eredményez mást, mint öldöklést, megtorlást, bosszút. Olyan ez, mint egy forgó ördögi kerék...

Médium: És akkor mikor lesz tejjel-mézzel folyó Kánaán a Földön?

Körvezető: Majd miután az Úr Jézus Krisztus ismét eljön és ítélkezik elevenek és holtak fölött.

Médium: És mikor lesz békesség?

Körvezető: Az is csak - ahogy a Szentírásban megvan írva -, miután átalakul a Föld.

Médium: A háború után Dél-Afrikában a rádiók azt harsogták: legyőztük a nagy gonoszt, most már Európa földje a béke földje lesz. Ez történt? Ugye nem?

Körvezető: Nem testvérem, mert ott sincs béke. Az elmúlt évtizedben komoly problémák voltak ott is. Bizonyára tudsz a jugoszláviai vérengzésekről...

Médium: Voltak bizony... Akkor viszont mit jelent az, hogy legyőztük?

Körvezető: Csupán hangzatos szavak testvérem...

Médium: Az embernek önmagában kell megölnie a gonoszt, a gonosz érzéseket, a gonosz vágyakat, a gonosz indulatokat, a gyűlöletet, az önzést, a haragot, amely csak olaj a tűzre. Ha ez nem történik meg, akkor miről van szó? Melyik gonosz győzi le melyiket? Az, amelyiké több vagy modernebb fegyvere van?

Körvezető: Jól látod testvérem. Így van ...

Médium: Mindezek csak úgy eszembe jutottak, mert találkoztam Anyámmal. Mindent eszembe juttatott, amire tanított, amit mondott, ahogyan gyermekkoromban védett azzal szemben, amit láttam, azzal szemben, ahogy apám vélekedett, amilyenek apám akart nevelni. Csalódott bennem apám, hogy nem azzá lettem, amivé ő akart formálni. Anyámnak pedig mindig azt mondotta, megkeserülöd ezt még, megbánod ezt még, hogy nem az életre neveled a fiunkat. Mert az életre kell nevelni, különösen a fiúgyermeket. Azok az idők elmúltak, hogy finom érzésűre neveljünk egy fiúgyermeket, hisz harc és küzdelem az egész élet. A férfinek erősnek kell lennie, mert ha nem, kiirtják

a családját, mert ha nem, nem lesz meg a betevő falatja ... azt szokta mondani.

Körvezető: Végül is milyen pályára léptél?

Médium: Mi tellett volna tőlem? Dupla tanári oklevelet szereztem; iskolában tanítottam, és zenetanár is voltam. A muzsikát szerettem, mert az egy egészen más világba vitt el engem. Csak az életem végén tettem le a hangszeret, és hagytam abba a munkát... Jártam-keltem, hogy majdcsak megtalálom Afrikának, az én földemnek azt a bűvös sarkát, ahol még békességre lelek, de nem leltem sehol. Ideát, ahol most élek, azt mondják, hogy itt majd meglelhető lesz, csak előbb rendet kell tennem lelkivilágomban, a gondolatvilágomban. Rendszerezni kell mindazt, ami mint érzés feljött vagy megerősödött bennem. Színre kell hozni azt, ami gyenge érzésként ugyan, de még él a lelkemben és azt mondják, majd amikor minden elrendeződik, akkor jön el számomra is a nyugalom, a békesség állapota. Mert a békének rend az alapja és a társadalmakba is csak akkor lehet békesség, ha ott rend van és nyugalom. Hát elnézését kérem, hogy feltartóztattam magukat az olvasásban és tanulmányukba. Nem volt szándékom, mert igazán fel sem fogtam, hogy nem a sziklafalon üldögélek és merengek a múlton, hanem - ahogy ön mondta - emberek között vagyok... Most látom csak, igaza van... itt többen vannak...

Körvezető: Igen...

Médium: Hát akkor mindazt, amit hallottam, nem a sziklafalon hallottam, hanem itt. Azt hittem, hogy ott vagyok, holott már itt voltam. Akkor már körülbelül értem... Csak azt nem tudom, hogy tudtam annyira elgondolkodni, hogy azt se vettem észre, hogy helyváltozás történt.

Körvezető: A jó Isten segítsen meg testvérem az életed eseményeinek osztályozásában! Az Úr legyen veled!

Médium: Köszönöm.

AZ ÁLDOZAT ÉRTÉKE(*)

2007. március 8.

Olyan régen nem vagyok ember, hogy most azon kellett gondolkodnom, hogy is szólítsam meg önöket. Vagy netán megengedtetik nekem, hogy testvérként a tegezést válasszam?

Körvezető: Azt válaszd, Isten hozott testvérünk szeretettel fogadunk.

Köszönöm szépen. Bizony, bizony több mint hatvan év távlatából nehezen igazodnék már ki a földi világ útvesztőiben és félelmetes gonoszágai között. De most egy idő óta mégis a Földön időztem, részben kicsit kíváncsi voltam, hogy mennyiben változott a világ, részben boldogan szemléltem az eredményt, a gyümölcsöt. Most már egész biztos vagyok, biztos lehetek abban, hogy az eredmény, a gyümölcs nemcsak az én részemre, hanem mások életében is beérett. A gondolataim, az érzéseim is már teljesen nyugodtak és őszintén mondhatom, nem nyugtalanít semmi. Eddig is úgy éreztem, hogy helyesen és jól cselekedtem, de most méginkább úgy érzem. Valóban úgy van, ahogy beszélte, ahhoz, hogy az ember áldozatot tudjon hozni, a saját téves, rossz, gyenge, gyarló, bűnös természete ellen kell mennie. Ez az egész fokozat kérdése. Némely esetben a maga helyzetét mozdítja elő vele az ember, de végeredményben áldozatot mindig valaki vagy valakik érdekében hozunk.

Igaz, hogy az írások feljegyzése szerint Isten felszólítja Ábrahámot: *„Áldozd meg a te fiadat, akit szeretsz, Izsákot.”* Tehát nem a maga rossz természete ellen ment, de ugye ő már magasabb fokozaton lehetett. Az Úr csak az érzést kívánta látni, hogy Ábrahám képes-e engedelmeskedni az isteni parancsnak, és valóban szereti-e annyira az ő Teremtőjét, hogy parancsára feláldozza a legkedvesebbet, akiért oly soká könyörgött és imádkozott, és akire oly soká várt. Az áldozattétellel meg kellett mutatnia Isten iránti hitét és feltétlen engedelmisségét, azaz hogy

Istent mindenek felett szereti, még Izsáknál is jobban. Tehát Ábrahám úgy gondolta, a tett elkövetésre vár, ezért elindult, hogy ezt véghezvigye, és ahogy haladt, mindinkább megerősödött lelkében az Isten iránti engedelmesség és az Isten akaratában való megnyugvás, és már nem volt semmi, ami visszatarthatta volna őt az áldozat bemutatásától. Mert minden tettünkkel ki kell kristályosodni az emberben valami olyas érzésnek, ami érték. Nem kell mindig a tettig eljutni, de meg kell járni azt a hosszú utat, ami megkívántatik, hogy azt a cselekedetet véghez tudjuk vinni. Ha az emberben ez az érzés kialakul, megerősödik, mint bizonyosság, akkor már igazában a tett elkövetésére nincs is szükség. Akkor azt már fel lehet függeszteni, miként az történt Ábrahámmal is, mivel az eredmény eléretett. Ha pedig mások érdekében, tehát nem a mi szellemi tulajdonságaink erősítése érdekében történik ez, hanem azért, hogy a mi áldozatunk révén mások olyan helyzetbe kerülhessenek, amely megnyitja részükre is a fejlődés lehetőségének útját, azért kell áldozatot tudni hozni, hogy a lelki fejlődés más emberek életében is bekövetkezessen, a jóra fogékonyvá váljanak, a jót megismerjék, azt kövessék, és cselekedjék, jóra átalakult emberi lelkek legyenek. Ha ez az eredmény nem születik meg az ő áldozata ellenére, az áldozat értéke akkor is fentáll részére, de elveszett azok számára, akiknek a fejlődését ez az áldozat csodálatosan elősegíthette volna. Van rá eset, amikor egyszerűen a jónak továbbterjedését és továbbterjesztését segítheti elő egy-egy áldozatot hozni tudó emberi lélek. Tehát azzal, ahogy a maga emberies természete ellen megy, a jót szaporítja, a jónak nyit nagyobb teret, tehát a jót sokasítja. A jónak sokasodása pedig minden áldozatot megér.

Ezt persze én ember koromban nem tudtam volna így elgondolni és elmondani. Csak a pillanatnyi történések hatására cselekedtem. Talán, ha nem ilyen gyorsan kellett volna cselekednem, vissza is léptem volna, mert az ember minél tovább mérlegeli, hogy tegyem, ne tegyem, az eredmény az, hogy a testi ember egyre hangosabban és erőszakosabban szólal meg és

akkor ezek a hangok ettől a nagy lépéstől, visszatartják. A cselekvésre alkalmas pillanat, perc tovább megy, és mivel mindennek ideje vagyon, amikor az a lehetőség tovább ment, már késő átgondolni, hogy így vagy úgy kellett volna cselekednem. Hát így volt ez az én életemmel is. Itt meg kell jegyezni, hogy keresztény felfogású és keresztény világnézetű ember voltam. Amikor, mindenféle nehézségek után, a történelmi idők úgy hozták, nyilvánvalóan nem keresztény gondolkodású emberek „jóvóltából”, hogy fontos koncentrációs táborokat felállítani. Ahogy látom, ma is keletje van ennek, hogy az elfogott ellenséget ilyen táborokba tartják, vagy akik elhagyni kényszerültek hazájukat szintén ilyen táborokba kényszerülnek. Ezek szerint, ha még mindig ez kell nekik, akkor az elmúlt hatvanegynéhány év alatt nem sokat tanult és nem sokat fejlődött lélekben és igazságban az ember. Tehát, ahogy látom ma is az a lényeg, hogy szabadságra hivatkozzon, ő maga is szabadságban éljen, de mások részére olyan körülményeket teremt, amely ezeket a táborokat hozza létre, amiben - és ezt magam tudom - minden nyomorúság előfordul. Az örök, mivel hatalmuk van, mert fegyver van a kezükben, az ide bezártakat vagy játékszernek tekintik, vagy egy olyan lehetőségnek, amelyben végre mások felett minden hatalmukat kiélhetik. Gyötörhetik, kínozhatják, megszégyeníthetik, akár életüket is elvehetik. Abban a táborban ahol én raboskodtam, különösképpen szokásban volt, hogy játék tárgyának, unaloműzőnek vegyék a táborban raboskodókat. Azzal szórakozzanak, hogy aki ott van, az az életben ki volt, mielőtt a táborba került, de most csak egy leköpni való senki, akit akár melyik pillanatban megalázhatnak, mert most, ebben a pillanatban, ezen körülmények között ők az élet és halál urai. Egy ilyen játék alkalmával, azt akarták fogadással még izgalmasabbá tenni, hogy kihirdették: a táborban lévők mind, egytől egyig gyáva, semmirevaló sereg, és az élet még abban a gyötrelmes környezetben és körülmények és éhség közepette is olyan nagy érték számukra, hogy azt senki nem fogja csak úgy feláldozni, hanem - ahogy ők mondták - minden rab tíz körömmel

ragaszkodik életéhez. Tehát az egyik oldal azt állította ez így van, a másik hogy nem. Úgy gondolták, lehetséges, hogy van köztünk olyan agyalágyult, aki vagy azért mert ezekből a körülményekből szabadulni akar, vagy azért - bár ők nem mondták magukat ateistáknak - hogy keresztényi mivoltukban mutassák meg, hogy képesek egy ilyen áldozatot hozni. Tehát az egyik arra fogadott, hogy senki nem fogja a másikért az életét odaáldozni, a másikat pedig úgy gondolták, hogy vannak olyan agyalágyult vallásos, hitben élő emberek, akik a hitük erejénél fogva erre mégis képesek lesznek.

Nem mondom, hogy az én hitem olyan erős lett volna. Sőt időnként komoly kételyeim támadtak arra nézve, hogy lát-e minket az a láthatatlan Isten. És ha lát, hogy engedheti meg ezeket a szomorú, nehéz, fájdalmas, gyötrelmes, megszegyenítő körülményeket? Pillanatra sem hibáztattam az én Atyámat, Isteneimet a körülményekért. Nagyon jól tudtam, hogy ezeket a körülményeket az egyik ember teremti a másik részére, tehát ez nem Isten akarata, csak egyáltalán amiatt kételkedtem, ha látja, akkor, hogyhogy megengedi? Hogyhogy megengedi ezt a sok kínt és gyötrelmet, hogyhogy nem sújt le az ilyen emberek közé, hogy köztük halált okozzon, és a többieket ez némileg visszafogja a gonoszságtól, ha másért nem, a haláltól való félelem miatt. Mert ezek az úgynevezett örök szeretnek a halállal játszani és halált osztogatni, de amikor az ő életükről van szó, akkor nagyon gyávák tudnak lenni. Akkor mindent, mindent hajlandók megígérni ami csak odaadható, hogy az életük megmaradjon. Szóval egy ilyen játék alkalmával kiválasztottak egy tőlem idősebb valakit, akiről köztudott volt, hogy felesége és öt gyermeke mellől került ezen körülmények közé. Tehát úgy gondolták ő lesz az áldozati bárány. Egy kört rajzoltak, és ennek a körnek a közepére állították őt. Először mindenféle játékot űztek vele az ő megtörésére, félelme fokozására, aminek az lett a végeredménye, hogy na most lássuk van-e valaki, aki hajlandó ennek az ötgyermekes embernek a behelyettesítésére. Én nőtlen ember voltam, s mint ilyen, gyermekeim sem voltak. Egy percig

sem mondhatom azt, hogy az életerő, az élni akarás ne dolgozott volna bennem, de pillanatok alatt lejátszódott előttem, nem is az értékbeli különbség, mert azt nem tudtam volna felmérni, meg nem is lett volna helyes, hogy magamat vele úgy hasonlít-sam össze, hogy melyikünk az értékesebb, hanem inkább ezt arról az oldalról közelítettem meg, hogy az életben maradással melyikünk tud többet adni a jóból többeknek. Arra a végelhatározásra jutottam, hogy ha ő az öt gyermekének azt fogja továbbadni, ami miatt így megszegyenült, amiért idekerült, tehát ami igazán szellemi érték: a becsületességet, a tisztességet, a keresztényi erkölcsöt, a hazaszeretetet, én meg ki tudja ezek után egyáltalán megnősülök-e? És akkor kicsit gyáván, kicsit félve, de azért jelentkeztem.

Először nagy hahota fogadta a jelentkezésemet és úgy csináltak, mintha el sem akarnák fogadni és nem is vennék komolyan, hanem csak úgy vették, hogy ez a szerencsétlen nem tudja, hogy mit akar, nem tudja, hogy mibe megy bele, nem érti az egész játéknak a lefolyását, a végkimenetelét. De aztán nekem is rajzoltak egy kört és engem is odaállítottak a másik mellé ebbe az elhatárolt körbe. S akkor úgy kezdett kinézni a dolog, ahogy mindenre rálicitáltak, hogy végeredményben hiába jelentkeztem, mert ő nem mehet vissza az én helyemre, hanem mindketten áldozatokká válunk, tehát, hogy az áldozatomnak semmi értéke nincs. Igaz azt elfelejtettem, hogy nem úriemberekkel állok szemben. Nem olyan emberek voltak, akiknek a szava számít, ahogy én azt szüleimtől és tanítóimtól tanultam, hogy az adott szó kötelez, és ha mi a szavunkat adtuk valamire, abban biztosak lehetünk, hogy azt megtartjuk. Én azt nem vettem figyelembe, hogy ők nem tartják kötelezőnek maguk részére, hogy ígéretük szerint járjanak el. Hát, apróbb részletekbe nincs értelme belemennem ...a lényeg az lett - mert akkor már a tábor is bizonyos fokig zúgott és talán lázadástól is féltek -, hogy őt, az ötgyermekes apát a helyemre parancsolták és rám kezdtek, mint egy céltáblára lövöldözni. Először csak úgy lent a

lábaimnál, hogy ne lőjenek meg, de úgy érzem, hogy akár melyik lövéssel kilőhetik a lábamat alólam és még kiabáltak is, hogy „térdre, térdre, térdre borulni előttünk!” Nincs értelme tovább szaporítani a szót, végezetül miután kimulatták magukat... agyonlőttek ...

Ideát egy ideig nem tudtam az egészet feldolgozni, mégpedig azért nem, mert bár jószándékkal és jóakarattal, a másik iránt érzett segítőkészségből és a jó érdekében tettem magam áldozattá, de nem számoltam azzal, hogy mindaz, amit az örök tettek velünk, a lelkemben bizonyos zavarokat keltenek... De végezetül is, semmi sem maradhat homályban. Sem az emberben, sem a lélekben. Ki kell tisztázódnia, felszínre kell jönnie mindannak, ami miatt dolgok előfordulhatnak velünk, és mikor én előttem ez egészen világossá vált, akkor nagy békesség és nagy nyugalom szállt meg. Azóta mint mondtam több mint hatvan esztendő telt el és számomra ez azért eredmény, mert nem kell többé a világ gyötrelmes, piszkos habjai között megfürödnöm. Mások részére pedig azért, amit most teljes világításban megláthattam. Rabtársam mind az öt gyermekét komoly felnőttként végiglátogathattam és nem csalódtam, mert ők ebben a korban is, amely semmivel sem mondható jobbnak, mint az a kor, amelyben én éltem, emberek maradtak - ha szabad így mondanom - az embertelenségben. És ez nagyon nagy örömet, békességet és nyugalmat ad nekem, és letisztázódott bennem, hogy minden rossz, minden gonoszság, minden hazugság ellenében is érdemes az embernek a jót, az igazat tenni elsősorban Istenért, mint ahogy Ábrahám tette, másodsorban embertársaiért. Én ugyan csak egy emberért tettem, de ennek szép eredménye lett az öt gyermekben, az öt gyermek gyermekeiben és azokban, akik velük barátságba kerültek, mert azokra is, mint aranypor hullik a jó példa. Így növekszik a világosság a sötétség, a jó a rossz, az igazság a hazugság rovására. Véleményem szerint, minden áldozattal ez a cél. Elnézést kérek, hogy megzavartalak benneteket a beszélgetésben, de mivel így a földi látogatásom végén, nem tudom kik, hogy intézték az én

utazásomat és lépteimet, de itt, nálatok kötöttem ki. Mivel hallhattam a felolvasást és a beszélgetéseket, ezért gondoltam, hogy ezeket, mint személyes tapasztalatokat elmondom néktek.

Körvezető: Köszönöm kedves testvérem, alátámasztottad velem mindazt, amit a Szentlélek tanít számunkra. **Valóban érdemes a jó érdekében áldozatot hozni, mert a jó csak így terjedhet.** Az Úr áldjon meg és legyen továbbra is veled.

Médium: Isten veletek.

KISEBBSÉGBEN(*)

2007. május 3. Cs.

Médium: (énekel)

„Nincsen pénzem, de majd lesz, majd ha Badacsonyan vásárolsz.

Eladom a szürkét meg a feketét, ölelem a barna menyecskét.”

Hát bizony menyecskét sem ölelek, meg pénzem sincs. Üres a tenyerem, üresek a zsebeim ... Mikor jön meg az a kicsinyke kis segély? - ha egyáltalán jön a legtöbben nem kapnak semmit ... nálam is mindig, de mindig sokadika van. Akárhogy nyújtom, akárhogy húzom azt a kis segélyt, akárhány darabra vágom a kenyeret, mindig sokadika van. Mindig van, hogy semmire sem kerül, mert hát itt élünk a peremen. A magyar kormánynak nincs gondja ránk, de az oroszoknak se ... senkinek nincs gondja ránk ... Hontalanok vagyunk mi a legjavából, csak a világ nem így tudja. Benn jártam a városba, ott hallottam a rádióban, hogy Afrikában milyen gondok vannak ... nálunk ugyanilyen gondok vannak ... Egyikről egy-két napig tudni akar a világ, miközben a segítség biztos ott is elmarad, a másiktól meg nem is akar tudni a világ ... A saját édes hazája se akar tudni róla ...az se ... mert olyan „jó” emberek ülnek a miniszteri bársonyszékekben. Elfeledkeznek arról, hogy mi is magyarok vagyunk ... Elfeledkeznek

egyáltalán arról, hogy mi is a világon vagyunk. Azt hallottam a rádióban, hogy vannak olyan országok, köztük Amerika is, ahol egy ember egy-két óra alatt száz dollárt is megkeres. Hallatlan pénz! Mit lehetne csinálni száz dollárból?!... Biztos, hogy többet ér mintha lenne két lovam. „Eladom a szürkét, meg a feketét.” Mert ha lenne is, milyen lenne? Gebe lenne a javából.

Úgy ám ... Megyünk vissza az időben ... megyünk ám. Mondják milyen gépek vannak, milyen rakétákat lőnek föl az égbe vagy a Holdra, vagy mit tudom én hova ... Lőnek... Nekünk is lőttek.... Arra nem sajnálják. Van ott pénz ... hát ahol van, ott miért ne lőnének? Itt meg rövidesen eljön az idő, amikor magunkat foghatjuk be az eke elé, ha szántani vagy boronálni akarunk De nem is ez a lényeg, csak felzaklatott ez a sok karattyolás, ami ott a városban a rádióból kihangzott. Szóval nem köllünk a kutyának se, ha?... Ellenünk szavaztak, ha?... Nem is vagyunk magyarok, hát mi az úristenek vagyunk mi, ha nem magyarok?... Szóval sokadika van ... Mit lehetne enni?... Olyan éhes vagyok ... Korgó gyomrú magyar paraszt, hát mi vagyok én neked?...

Körvezető: Kedves testvérem, engedd meg, hogy megszólítsalak. Hallasz engem? Valaki szól hozzád.

Médium: Akar valamit? Üljön ide ... üljön ide mellém a lócára ... Idehallgasson: pénzem nincsen, de Isten engem úgy segítjen, amikor bent kódorogtam a városban, olyan de olyan nagy erővel vonzott, hogy ott a boltban egy darab kenyeret, meg egy darab sajtot elemeljek ... Nem vitt rá a lelkiismeret... mert nem olyan a magyar ember ... tudja? Nem vagyok én olyan ember ... De már hány éve, hogy nem ettem sajtot... meg se tudom mondani magának. De most egy kis kenyér is jó lenne.

Körvezető: Én azonban most egész mást akarok neked mondani.

Médium: Számomra most, tudja, az lenne a legfontosabb, ha tudna egy darab kenyeret adni, olyan éhes vagyok...

Körvezető: Én adnék neked, de már nincs szükséged kenyérré

...

Médium: Jaj, dehogyis nincs!

Körvezető: Arra a fajta kenyérré, amire te gondolsz, nincs szükséged ...

Médium: Tudja, víz is hol van, hol nincsen... nem is az az érdekes ... ha van akkor felfogjuk, és amikor nagyon éhes vagyok megiszom egy pohárral, de mosta víz se segít... Most kenyér kéne ...

Körvezető: Kérlek figyelj rám testvérem!

Médium: Adjon már egy darabot!

Körvezető: Én adnék neked kedves testvérem, de most más-ként akarok rajtad segíteni. Miután végeztünk a beszélgetéssel, rá fogsz jönni, hogy a javadat akartam ... Azt szeretném megér-tetni veled, hogy vége van a földi életnek ... az Úr véget vetett annak a sok szenvedésnek, éhezésnek ... Mit szólsz ehhez?

Médium: Így fogunk elmenni egyenként szépen, lassan ... vol-tunk, mert lettünk ... voltunk, aztán nem leszünk ... Valaki már megírta ... Hogy is írta meg? S a sírt hol nemzet süllyed el ...ho-gyan is van? ... látja olyan éhes vagyok, már gondolkodni sem tudok ... na mondja, hogy van? Nem tudja? Nem tudja. Pedig tudtam ... S a sírt hol nemzet süllyed el, népek veszik körül, s az ember millióinak szemében gyászkönny ül.

Körvezető: Testvérem azt mondtam az előbb, hogy meghaltál ... vége van a földi életednek. Ébredj ennek tudatára! ...

Médium: Kopognak a szemeim az éhségtől ...

Körvezető: Én elhiszem, de most van itt a lehetőség arra kedves testvérem, hogy az éhséged elmúljon, és ne gyötörjön tovább.

Médium: Nagyon gyötör ... most nagyon gyötör ... Nem tudom ... mindig valami akadt... mindig le tudtam imádkozni...

Körvezető: Most adok neked egy pohár vizet, de ez nem olyan víz, amit ember korodban fogyasztottál ... (delejes víz)

Médium: Várjon ... mondja, milyen víz ez?... Nehogy aztán meg-mérgezzem

Körvezető: Ne félj! Mondtam, segíteni szeretnék rajtad.

Médium: Azért annyira nem vagyok, hogy az életem árán enyhítsek éhségemen. Szóval nem ám, hogy megmérgezz! Milyen víz ez?

Körvezető: Ez jó víz ... meglátod enyhíti majd az éhségedet...

Médium: És milyen szép pohárba töltötte nekem, ez aztán igen. (iszik belőle) Édes ... jó íze van ... elég jó! És igaza van ... mint ha laktató is lenne! (visszaadja a poharat)

Körvezető: Nem iszol többet?

Médium: Most nem tudok többet inni. Nem érzem jól magam és mégiscsak egy kis jó frissensült, illatos kenyérré áhítózom! Tudja amit kivesznek a kemencéből, aztán nagyanyám is, meg az anyám is keresztet rajzolt rá, és megszegte ... de régen volt...

Körvezető: Látod, az Úr megkönyörült rajtad és hazahívott ezek közül a nehéz körülmények közül. Most azonban arra lenne szükséged, hogy meglásd azt a másik világot, ahova az Úr téged áthívott, és meglásd azt, aki abból a világból a segítségedre jön ...

Médium: Látja? Idáig jutottunk ... dolgoznánk de nincs munka. Segély sincs, csak néhanapján, mert ugyebár a nagyoknak kell a segély ... Minek a magyarnak? Pusztuljon a magyar! Istenem, miért ül ez az átok az én hazámon? Miért ülnek ilyen emberek piros bársonyszékekben? Miért adtak oda idegeneknek minket?

Körvezető: Kedves testvérem, kérlek most már ne foglalkozz ezekkel a gondolatokkal, hanem inkább ...

Médium: ... máma igen elővett a keserűség ... nem szokott enyhyire elővenni ... mindig fönt tudom magamat tartani a szinten ... ma sehogy se megy ez az egész ... kár volt a városba is bemennem ... azt gondoltam ott majd akad valami munka ... meg azt gondoltam, hogy majd valami kis segéllyel jövök vissza ...

Körvezető: Testvérem, akkor engeddd meg, hogy pár szóval imádkozzak az érdekedben! Próbálj belekapcsolódní ebbe az imába, jó?

Médium: Imádkozzunk! Hátha mannát küld az Isten az égből, mint a választottaknak.

Körvezető: Uram, megváltó Jézus Krisztusom azt hallom, hogy meghaltam, vége van nyomorúságos földi életemnek. Kérek tudatosítsd bennem ezt a gondolatot, és nyisd meg számomra azt a másik világot, ahol megenyhíthetem éhségemet! Küldj segítséget számomra abból a másik világból, hogy el tudjam hagyni a nyomorúságnak e világát! Ámen.

Médium: Remélem, hogy nem kell mindenkoron egy darab kenyérért esedeznem! Mit gondol?

Körvezető: Nem kell. Próbálj egy kicsit elcsendesedni testvérem, s ha most körül nézel, akkor meglátod ...

Médium: Ma nagyon elővett a bűnbánat...

Körvezető: Látom rajtad ...

Médium: Ajaj... kár volt a városba menni...

Körvezető: Higyj és remélj! Az Úr nem hagyja el a benne bízókat... tekintete rajtad volt egész életeden át...

Médium: Nézem a fákat... tudja mikor igen kivagyok, nézem a fákat, nézem a patakot, a vizet... és megnyugtat Istennek ez a szép, gyönyörűsége világja.

Körvezető: Kérek, nézzél körül...

Médium: Tényleg idejött valaki és azt mondja, hogy értem jött...

Körvezető: És mi mást mond még?

Médium: Azt mondja, mégha úgy nézett is ki, nem feledkeztek el rólam, mert fel vagyok jegyezve az életnek könyvébe ... ezt mondja ... na mit gondol erről?

Körvezető: Nagy dolog ez testvérem!

Médium: Akkor ha nem feledkeztek meg rólam, ha másnak nem is, de az Istennek gondja volt rám ... Sokszor elmerengtem rajta, hogy hát igen, az Isten minden népnek, minden nemzetnek, minden embernek, kicsinek, nagynak, öregnek, fiatalnak, szegénynek, gazdagnak az Istene és mindnyájunknak csak jót akar, és azt akarja, hogy jó testvérei legyünk egymásnak. Tehát ha ez így van, akkor az emberek azok, akik mindent elrontanak... De ha most ez a kedves, drága, jószándékú valaki azt mondja, hogy az Isten nem feledkezett meg rólam, akkor rábírom magamat. Köszönöm, hogy idehívták őt... Akkor én most

elmegyek veled, mert ő nagy örömmel van, hogy én, nem hogy meghaltam, hanem felébredtem. Jaj Istenem!

Körvezető: Az Úr és az Ő segítségével legyen veled továbbra is!

Médiúm: Azt mondja, hogy még vacsorát is fogok kapni ... Képzeld el, vacsorát! Terített asztalnál vacsorát... Na Isten áldja!

Körvezető: A jó Isten legyen veled testvérem!

KÖRNYEZETSZENNYEZÉS ÁLDOZATA(*)

2007. május 3.

Hallom, jó ember, hallom ... ne kiabáljon már olyan nagyon ... hallom, hallom, persze, hogy hallom... Elhiszem, hogy jót akar nekem, de most már mindegy ... olyan szomjas voltam ... Látja ezt a sok fát? Mind én vágtam össze. Kimelegettem, és megszomjaztam. *„Vágom a fát, hűvös halomba fényesül a görcse sikongva, zúzmara hull szárnyas hajamra”* ... Mindegy, nem tudtam ... hát így van jó ember ... most már mindegy ... várhatom a halált, igaz? Megszomjaztam, nem tudtam, hogy ezt a mérget beleengedték a patakba... Haj, idejártunk már régóta vízért, tiszta, átlátszó, hideg, finom forrásért... fenn a hegyekben fakad, ott van a forrása. Ki gondolta volna, hogy ezt a mérget beleengedték... Hát most már ha beleengedték, beleengedték... Mit csináljak? Kórház nincs a közelben, orvos sincs a közelben, senki sincs a közelben ... Hát kiabálhatott volna egy kicsit előbb is, hogy ne igyák belőle ... Mivel elég erős a szervezetem, majd csak túlélélem. Túléltem én már sok sok mindent, hát majd csak ezt is túlélélem. Azért nem ittam annyira sokat ... (magának mondja) dehogynem ittam ... benne voltam a munkába, gondoltam befejezem ... szomjas lettem, de mivel elfogyott a vízem, amit magammal hoztam ...

No de, ki gondolta volna - nem jártam erre már évek óta - hogy ezt a kis patakot így megfertőzték ...

Körvezető: Testvérem, engedd meg, hogy megszólítsalak. Halasz engem?

Médium: Most meg egy másik ember... Na, akkor már túléltem, mert most meg ez a másik ember szól hozzám. Ez már nem véd, ez már nem kiabál, nem mondja, hogy ne igyák a vízből...

Körvezető: Hallod, én pont arra akarom felhívni a figyelmedet, hogy már meghaltál: vége van az életednek.

Médium: Ettől a víztől?

Körvezető: Igen.

Médium: A keserves úristenüket! Amit ezek itt csinálnak ...

Körvezető: Mivel mérgezték meg, ciánnal?

Médium: Mit tudom én, nem értek hozzá, azt sem tudtam, hogy megmérgezték. Régen jártam már erre ... Tudja, bejönnek most ezek a nagy pénzesek, és mindent össze-vissza vásárolnak ... Talán a kanadaiak vették meg, legalábbis szó volt róla, hogy megveszik. De ki gondolta volna, hogy ezt a kis patakot is megmérgezik? Az ükapám is a patakokból ivott, meg a forrásokból ivott, ismertük az egész vidéket, mint a tenyerünket; tudtuk, hol köll megállni, tudtuk hol vannak a galagonya bokrok, tudtuk hol van az erdei szamóca, tudtuk, hol lehet az eső utána gombát találni ... mindent tudtunk ... most meg már semmit sem tudunk ... már nem merünk semmihez hozzányúlni, mert minden megvan fertőzve ... Most itt vagyok ... Itt vagyok ...

Körvezető: Testvérem, ne ess kétségbe! Azért szólok hozzád, hogy tudomásodra hozzam: már túl vagy a halálon, meghaltál, de itt a Földön nem maradhatsz, innen el kell menned, a lelkek világába. Az én teendőm most az, hogy ezt közöljem veled.

Médium: Látja, milyen edzett vagyok? Tudja, hogy én milyen nehezen dolgozom fizikailag? Tudja, hogy én mit tudok csinálni, mit tudok emelni ezeken a rossz sáros, úttalan utakon? És most itt van egy ilyen kis dolog ... ki gondolta volna, hogy én ebből nem ihatok?

Körvezető: A testedet nem látom testvérem, mert az már meghalt. Azt nem tudom, hogy mikor haltál meg, de valószínűleg nem most történt.

Médium: Jaj Istenem! Akkor most mi lesz velem, tessék mondani?

Körvezető: Azt kell most tudatosítanod magadban, hogy meghaltál, és akkor megláthatod azt a másik világot, amiről az imént tettem említést. Ez itt, ezen a helyen megtörténhet.

Médium: Mondja, most miért vagyok itt, ha már meghaltam?

Körvezető: Azért, hogy itt vegyél tudomást arról a másik világról...

Médium: Az nem jön olyan természetesen, hogyha valaki már meghalt? Úgy látszik nem mindenkinek ... Nekem nem, mert én nem is gondoltam arra, hogy meg fogok halni, hisz jó erőben vagyok ...

Körvezető: Hirtelen ért a halál ... Kérlek most nézz körül! Először is meglátod azt, hogy itt emberek vannak ...

Médium: Tudja, igaza van ... aláírom ... elhiszem, hogy igaza van. Tudja miért mondom ezt? Mert itt látom saját magamat, ahogy a patak partján jövök lefele ... már elhagytam azt az embert, aki kiabált nekem, csak olyan messze volt, hogy akkor nem tudtam, mit akar. Mentem tovább és mire megértettem miért kiabál, úgy látszik már késő volt... és látja? Már jövök lefelé ... már elég jól lenn vagyok a hegyekből ... látja? Most már elég jól bírom magamat, csak nehezen megyek ... és most már fulladok is ... látja?

Körvezető: Nem. Én nem látom.

Médium: Hát akkor biztos itt haltam meg ... már nem megyek tovább ... látja, hogy hogy nézek ki? Már kékülök, és már végem is lesz ... De várjon csak, hát mit beszélek én? Hát ott kékülök, és itt beszélek? Hogy jön ez a kettő össze?

Körvezető: Úgy, hogy a te halhatatlan lelked van itt közöttünk és az szemléli a veled történeteket.

Médium: Ja vagy úgy ... Hallottam már ilyet, hogy a lélek meg tudja mutatni magát, meg hogy el tud menni helyekre, mikor az ember alszik ... így hát egészen biztos, hogy el tud menni akkor is, amikor már meghalt...

Körvezető: Most így vagy itt közöttünk, és mint mondtam, itt megláthatod ezt a másik világot is, ahonnan valaki a segítségére fog jönni és elvezet téged innen.

Médium: Gondolja, hogy én nem tudok magam elmenni innen?

Körvezető: Nem tudsz tájékozódni, nem tudod hova kell menned, ezért van szükséged, hogy valaki irányt mutasson néked. Ebben az értelemben mondom.

Médium: Értem. Szóval nemcsak a kisgyerekekre vigyáznak?

Körvezető: Nem. Ránk felnőttekre is. Tehát rád is gondja volt és van Istennek, majd meglátod.

Médium: Mintha valaki közeledne. Ő lenne?

Körvezető: Minden valószínűség szerint ő. És mit mond? Figyelj rá!

Médium: Azt mondja, amit maga mondott, meg amit már megláttam, hogy hát - ezt még kimondani is nehéz - meghaltam és most ebből a földi világból, mert most még ott vagyok, elvezet engem egy másik világba, a láthatatlan világba, és ott is pontosan oda, ahova helyet készítettem magamnak a földi életemmel.

Nahát akkor megyek, nem veszem tovább igénybe az idejét. Ne haragudjon, nem volt szándékomban itt zavart kelteni, de nem tudtam ... Beismerem, nem tudtam mi történik velem ... az előbb még ott ittam a vizet... kiabált az ember ... aztán meg itt lejjebb, a hegy lábánál látom magamat megkékülve ... meg akkor magát látom ... Na, mindegy ... ez van ...

Körvezető: Jó, akkor menj testvérem azzal, aki segítségedre jött, ő eligazít téged.

Médium: Köszönöm, hogy segített. Isten áldja!

**7.
LÁTOMÁNYOK (*)**

LÁTOMÁNY ÁLLATOKRÓL(*)

1988. december 15.

Jaj!... Jaj Istenem ... Muszáj ezt nekem látnom?... Muszáj ezt nekem nézmem? Ez valami borzasztó! Beteg lesz a gyomrom, én ezt nem szeretem nézni!... Valami szebbet szeretnék látni, ami megvigasztal, megörvendeztet engem, ez valami szörnyűség ...

A tudomány nevében, a tudományt művelő tudósok fehér köpenyekben, gumikesztyűben úgy járkálnak itt, mintha ők lennének az istenek. Itt annyi ketrec van, hogy se eleje, se vége, és ezekben a ketrecekben, a tudomány hangzatos neve alatt rettenetes dolgokat művelnek ezekkel a szegény állatokkal. Van itt mindenféle állat közöttük: patkány, hörcsög, nyúl, macska, madár, mit tudom én, hogy még mi minden ... Hogy ezek az állatok mit szenvednek, ez valami kibírhatatlan, és nem ölik meg őket.

Azt mondja itt valaki: íme az ember, ezt teszi az ember.

Itt az egyiknek fel van vágva a koponyája, és elektromos ütések kap. A másiknak ki van véve a szeme ... A harmadik, egy kutya itt - mutatja - fel van vágva. A lábai és mindene ki van feszítve és valamit a szívéen tanulmányoznak, valamit, nem tudom mit... Ezt az ötödiket falhoz csapják és azt nézik, hogy mi történik az aggyal, és hogyan rázódik össze, ha baleset éri ...

Hát ez borzasztó, ez valami borzasztó ... Hol veszik ezeket a szerencsétlen állatokat?

Azt mondja ez a valaki, hogy a legszomorúbb dolog az, bármennyire is hivatkoznak a tudomány emberei arra, hogy ez szükséges ahhoz, hogy tanulmányozzák a különböző betegségeket, a vegyszerek különböző hatásait, ezzel semmit nem érnek el. Ugyanis az emberi szervezet legalább 85%-ban másként reagál mindenre, mint az állati szervezet.

Nem szeretem őket látni... Azt mondja az a valaki: na jó, nem is kell, hogy tovább nézzem. Csak azt kell megjegyezzük mindannyiunknak belőle, hogy ez nem az Isten tetszése szerint adott

tudomány, ez az ember gonoszsága és ilyen alapon a természet, a test működéséről úgysem fog tudni helyes képet kapni. Na végre, eltűnt ez a kép ...

LÁTOMÁNY ABORTUSZRÓL(*)

1988. december 15.

Megint jön egy kép ... Ezt a képet sem szeretem. ... Miért kell ilyen képeket nézmem? Ez egy szép, fiatal leány, ahogy nézem, lehet olyan 17 év körüli, úgy néz ki, hogy gyermeke lesz. Most látom, hogy beviszik egy orvosi rendelőbe - vagy valami ilyesmibe - minden olyan nagyon fehér, minden elő van készítve ... Most felfektetik arra az asztalra - olyan nagyon furcsa pózban ki vannak feszítve a combjai...

Te jó Isten! Ezt is látom ... Ez ennek a leánynak a méhe, ebben van egy aranyos kis fiúcska. Ez a fiúcska már él... Már látom, hogy fiú, pici kis kezei vannak, és olyan gyorsan dobog a kis szíve ...

És most benyúlnak egy olyan hosszú kanállal - valami kaparónak néz ki nekem - króm, csillog, tiszta ... Egészen kitágították a méhszáját, és ez a szerencsétlen fiúcska egészen behúzódik ... egészen hozzátapad a méhfalhoz, és borzalmasan meg van ijedve. Reszketni kezd. Úgy reszket, mint akit akasztásra visznek. Minden porcikájával az életéért kiált. És nincs irgalom, nincs kegyelem ... Ez a kaparókanál elérte ... Itt a gyomra, itt beleváj; jaj, jön ki a vére...

Most szedegeti ki az orvos - jaj, elájulok - most mindent kikapar ... azt mondja az orvos: „nincs semmi baj, semmi komoly vérzés. Gyönyörűen megúsztuk, minden rendben van... Na kislányom, kezdheti újra.” Ezt mondja, de ezt a szép leány nem hallja, mert alszik ...

Jaj, most mindent beleraktak egy nylonzacskóba. Mindent, amit kikaptak, most átviszik egy másik helyiség, be, ott valami laboráns kivesz belőle darabokat. Ez a placenta - azt mondja - ez

jó lesz valami krémre, és valami mást is kivesznek - ez a valaki, aki a kezemet fogja, azt mondja: ez a hasnyálmirigy. Majd rendkívül fontos és nélkülözhetetlen gyógyszer készül belőle. Jaj Istenem! ...

Na most, becsukták ezeket a szép, fehér ajtókat és visszamehetek. És majd ő megdelejez engem és mindjárt jól leszek. Na jó ...

LÁTOMÁNY FÖLDRENGÉSÉRŐL(*)
(1988: örméniai - USSR - földrengés)

1988. december 15.

Olyan furcsa ... Olyan hullámszerűen, olyan özönszerűen jön rám is ... Én már azt hiszem, hogy ez is ideér ... Ez most egy másik hullám ... Reng a föld ... reng a föld ... én még sohasem értem meg földrengést, de most már tudom, hogy milyen az. Rendkívül félelmetes érzés. Egyetlen szilárd pontot sem érzek, amibe kapaszkodhatnék, amihez támaszkodhatnék. Azt hiszem, az a legjobb, ha lefekszem a földre ... így ... Most még jobban érzem ... Milyen mélységből jön, micsoda erők vannak itt jelen, mik dolgozhatnak itt ... Milyen piciny vagyok én, micsoda porszem vagyok én, Úristen! ... Milyen porszem vagyok én ezek között az erők között ...

Most megállt ... most megállt ... Minden összedőlt, mint a kártyavár ... Minden összedőlt. Mintha az épületek papírmáséból lennének. Milyen furcsa, egy embert se látok ... Azt mondja ez a valaki, aki a kezemet fogja, hogy „valamit láttál, ami a közelmúltban történt, valamit átéltél, ami velük történt, nem veled. És most nem azt a mentést fogjuk megnézni, ami másnap indult meg, amikor a hír világgá röppent, hanem azt, ami ebben a világban történt, ahova most te is velem jöttél.” Azt mondja, hogy nézzem csak és mondjam. Hát azt látom, hogy sok-sok, kibeszélhetetlenül sok megszámlálhatatlanul sok munkás van. Szel-

lemek, de munkások. Különleges munkásruhákba vannak öltözve, engem a bányászokra emlékeztetnek, akik leszállnak a bánya mélyére. Még ilyen kemény sisak is van a fejükön, és mindegyiknek van lámpása, és ezzel a lámpával - ez egy furcsa lámpa - be lehet világítani a romok közé, a romok alá és a föld gyomrába. És ezekkel a lámpákkal tájékozódnak ezek a szellemek, akik bányászruhába vannak öltözve. Ezek leszállnak a törmelékek közé, az épületek alá, a földbe, és ott mindenkinek az arcába világítanak. Akiket élve találnak, azoknál valami kopogó hangot küldenek fel a föld színe felé.

Akik nem élnek, azokat - furcsa dolog - lefektetik, úgy, mint amikor az ember mesterséges légzést alkalmaz. A szájukat a szájukra teszik és akkor, mintha valamit beléjük lehelnének, és ettől enged a merevség. Nem a test merevsége, hanem a testen belül lévő erők merevsége. És akkor - furcsa, de nem jut hasonlat eszembe - kihúznak belőlük valamit. Még mindig merev ez a valami, de már mozgatható; nem kell félni, hogy törik - persze én nem tudom, hogy törnek-e, csak úgy érzem. És akkor, mintha így fent, a nyaknál, elválnának valamit és akkor nem itt, hanem a fején keresztül húzzák, de mintha itt valami beáramlanék és a fejükön keresztül húzzák ki a bennük lévő lelkitestet. Ezeket a kivont lelkitesteket elviszik és egymás mellé, sorba lefektetik, úgy, mint amikor a bányászszerencsétlenségénél - ilyet már láttam a televízióban - felhozzák a tárnából és egymás mellé rakják a holttesteket. Valami fehér lepellel betakarják őket.

Rengeteg ilyen lelkitestet hordtak már ki... nem tudom mennyi, de sok ezer.

Ezeket most nem ezek a lámpával dolgozók, hanem egy magasabb szinten készenlétben várakozók, mint a mentőszolgálatosok, valamiféle mentőkocsikra rakják. De ezek nem olyan mentőautók, mint amelyeneket a Földön ismerek. Ezek valahogyan szelik a levegőt, nem kerekeken mennek. És akik már ezzel a fehér lepellel le vannak takarva, azokat teszik ezekre a kocsikra, és ezek a kocsik valahova eltűnnek a ködbe, nem tudom, hová.

Rendkívül gyors a mozgásuk ezeknek a kocsiknak, és olyan furcsa vijjogó hangot adnak, mint a Földön a sziréna.

Na most, azt mondják, ez még sokáig fog tartani. Nekem pedig az időm lejárában van és vissza kell mennem.

Na jól van, majd ide visszalépek ...

LÁTOMÁNY AZ ÉLET KOLDUSAIRÓL(*)

1990. március 15.

Mennyi beteg, elesett, nyomorult koldus van itt együtt ... Sem az elejét, sem a végét ennek a hatalmas tömegnek nem látom ... Vannak, akik közöttük valami manna szerűséget osztanak szét. És vannak a tömegben olyanok, akik az Úr érdemeire hivatkozva kérnek ebből a mannából... De vannak olyanok is, akik szemtelen, erőszakos módon elkapkodják és elharácsolják a többi elől, mert nekik csak az számít, hogy minél többet kapjanak és elvegyenek, lehetőleg úgy, hogy a helyébe semmit ne kelljen adni, semmit ne kelljen dolgozni érte, semminemű erőfeszítést ne kelljen tenni, semmiféle ígéretet ne kelljen nyújtani, hanem csak úgy elvenni. Márpedig látom, hogy ez a valóságban nem lehetséges. Most ugyan elharácsolják, de később megjön a börtje. Mert mindenért, amit a Kegyelem nyújt ennek a tömegnek - nem tudom lelkek-e, emberek-e? Lehet, hogy mind a kettő - azért a törvény elszámoltatja őket. Azokért a dolgokért is, amit úgy vesznek el az élettől, hogy nem nekik - mint ebben az esetben is - hanem másoknak járt volna.

Tehát mindenért fizetni kell, azaz, hogy semmi nincs ingyen: mindenhez hozzá van kötve az elszámolás. Ha valaki előleget kap megszorult, nyomorult állapotában, azt valahogyan vissza kell törlesztenie. Nem úgy, hogy ugyanazt adja vissza, amit kapott, hanem abból adjon vissza, amit ezzel szerzett. Mások meg visszahúzódnak. Vannak, akik szégyenlősek és vannak, akik megátalkodottak. Egyik sem helyes, mert amikor - megint csak nem tudom, embernek, vagy léleknek - semmije nincs, akkor

nem tarthatja fenn magának azt a kiváltságot, hogy ő szabja meg, hogy mit fogad el és kitől fogad el, és amikor szüksége van arra, akkor finnyásan vagy sértődötten visszavonuljon és visszautasítsa azt, amit a kegyelem adna néki. Ha ezeket a lehetőségeket itt ezek elmulasztják, akkor annak is meglesz a maga böjtje. Itt, úgy nézem, hogy mindenképpen a Föld nyomorultjairól van szó ... És a Föld nyomorultjainak annyit szabad csak elvenni, amennyit a törvény kiutal. Nem lehet a törvényt kijátszani, mint amazok tették. Amit viszont a törvény kiutalt, azt el kell venni, azzal élni kell és azt akkor kell elvenni, amikor az időt a teremtő Isten alkalmasnak találja arra. És attól és úgy, és abban a mennyiségben kell elvenni, ahogy az neki szánva van. Itt nem lehet a lélek, nem lehet az ember válogatós, mert a jogait, erejét, lehetőségeit, mindenét elfecsérelte, mindent eljátszott, mindent eltékozolt!

Íme, most látom, hogy ezek a tékozló fiúk, ezek Istennek tékozló gyermekei: ez vagyok én is! Mindannyian ezek vagyunk! Én ezután a kép után megpróbálom, hogy mindent elvegyek az élettől, ahogy Isten rendeli. Elvegyem úgy, ahogy azt adja és nekem szánja. Ha szép csomagban nehézségeket azt is: és ha olyan csomagolásban, hogy nem szívesen nyúlok utána, azt is. Mert abból viszont értékek fejlődhetnek a számomra és mindannyiunk és mindannyiótok számára is, és ennek a nagy-nagy koldustömegnek a számára is ...

A médium ébredése után mondja: Valami engem úgy megrendített...

Körvezető: Igen, ez a látomány, amit szellemi szemeiddel láttál. Próbáld ezt az érzést megőrizni lelkedben.

LÁTOMÁNY LOVAKRÓL(*)

1990. december 6.

Végeláthatatlan mennyiségben lovak ... mindenfelé lovak ... Ahogyan szemlélem őket, egy régi festményünk jut eszembe: a nagyanyámé volt, vad lovakat ábrázolt. Amit látok, az olyan, mint az a kép volt. Szabadon szaladgálnak, mert a ló szereti a szabadságot. Vajon mit gyötrődhetnek és kínlódhatnak, amikor az ember befogja őket és csak arra mehetnek, amerre az ember engedi őket? Ezek valami magasabb világhoz tartoznak, és nagy, zöld mezőn szaladnak. Milyen furcsa, amit most látok, mert ezek is lovak, de egészen másfélék. Nahát, most nagyon meg vagyok zavarodva, mert én azt hiszem, hogy sem az előbb, sem a most látott lovak nem igazi lovak, hanem csak a jelképei valaminek? Vagy talán a szellemvilágban a lovak lelke él így tovább? Erről nem olvastam, erről igazán nem tudok semmit. Ezek a most látott lovak egészen másfélék, ezeken és ezekben van valami félelmetes. A patáik csattogásában, a sörényük szikrázásában, a fejtartásukban van valami félelmetes, és ezt az egész területet itt valami körülveszi ... itt nincsenek zöld mezők, itt csak valami sötét árnyak vannak, és kopasz, csupasz ágú fák meredeznek mindenütt... és innen, minden oldalról, nem felülről, hanem oldalról és alulról, ilyen **furcsa emberfajtájú, vagy másféle lények jönnek elő.**

Olyan furcsák: vannak köztük olyanok is, akiknek maguknak is patájuk van - azt hiszem az ilyeneket kentauroknak hívják - és vannak rendes ember külsejű valakik ... magas, nagy emberek ... Ezek nem szellemi értelemben nagyok, hanem testileg erőteljesek, és páncélba öltözöttek, mint a középkorban és így ülnek a lóra és valami pajzsot tartanak maguk előtt, de veszélyesek, mert valami szűrőeszközök vannak a kezükben. És vannak itt olyanok is, akik szőrén ülik meg a lovakat, és teljesen meztelemek. Vannak nők is, többnyire fehér testűek és vörösés hajúak, ezek is szőrén ülik meg a lovakat, és ezek a lovak megint

más fajtájúak. Meg van a rendszere, hogy milyen fajtájú lovakra kik ülnek rá. És így vágtnak a Földre felé. Ezek a különböző bűnöket, szörnyűségeket, elveket, vagy eszméket, amikből a szörnyűségek fakadnak - nem látom tisztán - hozzák ezeken a furcsa paripákon a Földre. Egyik sem tetszik nekem, sem a lovak, sem a lovasaik. De hiszen már egészen itt vannak ... már a Földre értek, csak még az emberek nem veszik észre, de ezek a lovasok már a lovaikkal együtt itt vannak. Most látok a nyomukban kullogó alakokat - ezek nem nagyon sietnek - de bizonyos sebességgel azért biztosan és egyenletesen haladnak. Ezek a halál emberei - olyanok is, mintha csontvázak lennének - és kezükben a kasza.

Ezeknek az elveknek, eszméknek, bűnöknek, amit ezek a lovak és lovasok a Földre hoznak, a halál a következménye. A Földön sok mindent letaposnak, ennek következtében vér, fájdalom, sírás van. Valami más is van itt, ezt biztos nem szabad látnom, hogy mi lesz még ennek a következményeként.

Most már elnyargaltak mind ... mintha engem is, az érzésvilágomat is letaposták volna. Hát az biztos, hogy amerre haladnak, ott nem sok szép fog kinőni a Földből ...

LÁTOMÁNY KATONÁKRÓL, HÁBORÚKRÓL(*)

1993. március 18.

Mindenféle katonák vannak itt ... olyan sokan vannak, hogy nem is merek sem jobbra, sem balra nézni, mert mindegyiknek olyan könyörgő tekintete van, és mindegyik azt várja tőlem, hogy őt részesítsem előnyben és őt engedjem magamhoz közel, hogy a mondanivalóját hangosan, szavakkal elmondhassa. Én nem is tudom, hogy kinek engedjek ... nagy nyomásnak vagyok kitéve ... A legkülönbözőbb egyenruhák, uniformisok, katonaruhák vannak rajtuk: fehérek, vörösek; magyarok, németek, franciák. Az Úristen a megmondhatója, milyen nációk. Azt látom, hogy ezek mind-mind ebben a mi századunkban, a huszadik

században haltak meg tömegesen. Amerre a szem ellát, mindenütt katonák ... Csonkák: láb nélkül, kar nélkül, szem nélkül, véresen ... Mások még daliásan tartva magukat, erőteljesek ... Ezek bizonyítani akarják, hogy ők nem adták fel a harcot, nem adták fel a küzdelmet, nem hátráltak meg az ellenségtől, nem futamodtak meg, nem voltak hazaárulók, védték a hazát, védték az elvet, védték az eszmét ... Az egyik ilyen eszmét, a másik olyan eszmét, a harmadik amolyan eszmét...

Mint egy bábeli zűrzavar ... Uram Isten, hogy én hová kerültem be? Az egyik jobban bizonygatja a maga igazát, mint a másik. És ezek a szerencsétlenek, ezek a csonkák, csak össze-leroskadva bámulják ezeket, akik még mindig folytatják ezt a katonásdit és még mindig a maguk elvét, eszméjét, harcait, küzdelmeit magyarázzák, hogy miért szálltak harcba, miért szálltak síkra. Itt nemcsak az a hihetetlen mennyiségű katonaruha, egyenruha van ... Itt hihetetlen mennyiségű fegyvert látok: harci szekerektől lovakig, tankokig, ágyúig - mit tudom én, mik ezek, nem ismerem - a legmodernebb fegyverekig!

Uram Isten! Micsoda örület! ... kétségbeejtő, hogy az ember mire képes ... Ez a férfi ... Harris ... angolul kiabál, utasításokat ad a szőnyegbombázásra.... Azt hiszem, az angolokhoz tartozik, legalábbis a zászló angolnak látszik... azt hiszem, Harris ... Átkozzák a nevét, mások dicsőítik ... Ő az egész helyzetével, állapotával nincs tisztában (lásd az „A” jegyzetet).

Megint mások békéről ábrándoznak ... mások kiabálnak ... Szarajevóban a trónörököszt meggyilkolták ... vért kíván, háborút! (lásd a „B” jegyzetet).

Az a baj, nem tudom kronológiai sorrendbe tenni, mert nem ismerem ki magamat, nem ismerem az egyenruhát, nem értem tisztán a különböző beszédeket. Nem látom - illetve látom, de nem tudom - kik ezek, akik - nem mondom, hogy értékesebbek, dehogy értékesebbek - többnek gondolják a rangjuk miatt magukat, mint a közkatonák, a sorkatonák, az önkéntes katonák. Még idegenlégiós is van ... Minden van itt, amit a huszadik század produkált, hogy elpusztítsa az embert az elvek nevében, az

eszme nevében, a gazdasági krízis nevében, a piacszerzés nevében, a hataloméhség miatt...

Itt is törtet egy csoport... Vlagyimir Iljics ... micsoda? Ekkora hanggal, ekkora önérzettel, ekkora erőszakkal egy ilyen kicsi ember? (lásd a „C” jegyzetet)

Ezek élnek, vagy holtak?... Itt van egy külön csoport ezek nem katonák, bár egyenruhában vannak ... többnyire németek és oroszok (lásd a „D” jegyzetet).

A „generalisszimusz” ... itt van fehérben - hát ez roppant illik ahhoz, amit én tudok róla ... roppant illik ez a fehér, aranygombos, arannyal díszített millió kitüntetésű ruha (lásd „E” jegyzetet) Ezek sem nem élők, sem nem holtak, sem nem emberek, sem nem szellemek. Ez olyan, mintha valaki nekem egy felvonulást rendezne ... Ezekhez azt hiszem közelebb érzem magamat, nem tudom miért, mert ezek is katonák ... Rendkívül megvert sereg... 1943. január 2., 4., 13.,.. Azt kiabálják, hogy őket a szövetséges, az erős, a nagyszerű, a modern német hadsereg cserbenhagyta... azt kiabálják, hogy még a sebesültjeiket is lelőtték a szekérről... a tűztől, amit ők gyújtottak, elűzték őket... ez valahonnan egy visszavonulás, egy folyótól visszavonulás ... milyen megáradt és milyen sáros ez a folyó ... és mennyi ember ... igen, ez lenne a Don (lásd „F” jegyzetet).

Milyen furcsa, nincs logika, nincs időrend, úgy ugrálnak előttem a képek, és a semmiből jönnek létre hol ez, hol amaz jön egészen közel hozzám. Micsoda fantasztikusan jól felszerelt, igazán jól felszerelt hadsereg, mindenük van: van fejadagjuk, cigarettájuk, jó lábbelijük ... Ez az amerikai hadsereg ... jól képzett, és jól felszerelt. Nem szeretnék senkire rosszat mondani, de nekem az enyémhez húz a szívem. Milyen kár, hogy az egyik ember a másik emberrel azt csinálja. Most jobban értem, amit az Úr mondott: *„aki fegyvert fog, fegyver által vesz el.”* Fegyverekkel nem lehet a béke országát megépíteni. A fegyver öldöklésre való. Mindenki elfáradt, mindenkire rátelepszik a halál...

Milyen furcsák ezek a franciák, itt is sok, akin egyenruha van és nem katona. Miért nem katona? Érdekes ez a Dávid-csillag.

Ezek sem katonák, ezek egyik részének a háború kifejezetten jót tett, ezek megszabadultak zsidó mivoltuktól: nem emberi értelemben, szellemileg szabadultak meg és kerültek Krisztushoz. Emezekben fellángolt a gyűlölet, megtorlást hirdetnek. Én nem kívánom ezt a sok nyomorúságot, harcteret, sebesültet, katonát látni...

Hah, ez el szeretné hitetni velem, hogy ezt kívánja a mundér becsülete. Ezt viszont ezután a látomány után semmiféleképpen sem fogja senki elhitetni velem, de azt sem, hogy a háborúk Isten akaratából, vagy egy jobb világ érdekében történnek. Nagyon sötét lett... Világosodik, de a helyzet mégsem javul. Eltűntek előlem az első és a második világháború víziói és katonái, és eltűntek a háború után létrejött forradalmak szörnyűségei.

Világosodik, és mégis úgy érzem, hogy a nap lemenőben van. Úgy érzem, hogy a huszonnegyedik órában vagyunk. Erre az utolsó órára sok munkás rendeltetik ki, de csak kevesen fogják állni a sarat, mert új háborúk jönnek, és új háborúk lesznek. Ezek, akiket most látok, még testben élnek.... katonaruhába öltözöttek, de nem katonák.... egyre több ilyen látni... kémek, partizánok, terroristák, védők, örök... Én azt hittem, hogy ez a világ lezáródott ... De nem. Új szakasz nyílik, amely egészen másféle harcmódot kíván... az újkorszak háborúi ... rettenetes dzsungelharc. Ez nehezebb lesz minden harcnál, mert nem áll szemtől-szembe az ellenség, sőt úgy látszik, mintha nem is lenne ellenség. Ebben a háborúban és a többi kis háborúban egyáltalán nem ismerem ki magamat, csak azt látom, hogy közeleg, és most sem jön el a béke világa. Mondd nekem, te mellettem álló kedves testvérem, mikor jön el a béke világa? Ő úgy mondja, Krisztus második eljövetele után. Lesz ugyan egy egészen rövid, békés időszaka az emberiségnek, de aztán megszűnik, mert az emberi lelkekben sincs béke. Az emberi lelkekben erőszak, durvaság, kegyetlenkedés van...

Ugye nem kell tovább nézmem?

JEGYZETEK(*)**„A”**

1944-45-ben az angol légierő foszforos bombákkal szőnyegbombázott német városokat: elkezdtek a város egyik végén és mint a szőnyeget terítik, végigbombázták az egész várost. Több helyen, például Drezdában foszforos gyújtóbombákat használtak, amik mindent felgyújtottak. Tízezrek haltak meg egy-egy ilyen bombázásnál.

„B”

1914-ben Szarajevóban (Szerbia) egy merénylő megölte az ausztriai Habsburg trónörökösét. Ausztria megtámadta Szerbiát, és elkezdődött az I. világháború.

„C”

Vlagyimir Iljics Lenin 1917-ben Oroszországban a bolsevista forradalom vezetője, és a terrorrendszer megalapítója volt.

„D”

Sztálin, a Szovjetunió vezetője, aki generalisszimusznak nevezte magát. Milliókat zárt börtönbe, munkatáborokba, deportált, öletett meg.

„E”

A németeknél a Gestapo, az oroszoknál a GPU (NKVD) katonai egyenruhás, de az állam biztonsági alakulata volt. Mindkettő terrort alkalmazott.

„F”

1943. január 13-án az orosz hadsereg áttörte a magyar-német harcvonalat a Don folyónál. Több százezer magyar katona halt meg, vagy esett fogságba.

LÁTOMÁNY EGYENRUHÁKRÓL, KATONÁKRÓL(*)

2005. december 4.

Egy kép kezd kialakulni előttem fluidokból, és egyre jobban materializálódik. Katonák... Az az érdekes, hogy a katonáknak hihetetlen sokasága egy helyben menetel, a másik rész pedig egészen sűrűn felzárkózik mögéjük. A legkülönbözőbb katonai egyenruhákat viselik és legkülönbözőbb rendű és rangú katonákat látok. Régebb időkből is látok katonákat, de azok egyenruhái nem alakulnak ki előttem olyan plasztikusan, mint az első vagy a második világháború katonáié. Sokan terepszínű ruhákban vannak és különböző fegyverek vannak náluk, sőt ágyúk és tankok is. Mindezt a mi kis termünkben látom és mégis olyan élethűen.

Hihetetlenül sok katona és mindenféle fegyver zsúfolódik itt össze. Vannak a katonák között olyanok is, akik örülnek a fegyver használatának, és élvezetüket lelik abban. Aztán látok olyanokat is, akik nagyon nagy megfontoltsággal használják a fegyvert, és vannak, akik nem akarják bevetni vagy használatba venni fegyvereiket. Most ha alaposabban megnézem, különböző nációkat látok, különböző korokból. A legkülönbözőbb katonai ruhákban mutatják magukat, sőt van itt egy egészen különálló csoport, akik civilnek álcázva magukat, komoly haderőt képviselnek háborúk és a háborúságok idején. Most előáll itt valaki és szinte már a megjelenésével is remegésbe hozza a falakat, pedig még hang sem jött ki belőle, de már most úgy érzem, hogy minden recseg-ropog és összedül a hangjától. Most nagy hangerővel ezt kiáltja: „**nagyobb bűnösök azok, akik fegyvereket gyártanak, akik abból a nagy hasznot húzzák, akik a háborúkat elindítják, mint mi vagyunk!**” Széttárva a két kezét mutatja, hogy azok az igazi háborús bűnösök. Egészen meglilul az arca a nagy felháborodástól, mint akinek most esett le a hályog a szeméről, és most kezdi csak látni, hogy mindaz, amit ő tett, mindaz, amit ő cselekedett - mert azt szent dolognak hitte -

, amögött ilyen aljas, és ilyen sötét szándékok húzódtak meg. Most katonás fegyelemmel kezdenek széteszlani és lassan eltűnni a látókörömből és most a nagy, erőteljes hang helyett különböző harciszekerek, ágyúk, tankok, repülők nagy robaját hallok, és úgy érzem, hogy ez a hang túlharsogja a sírók, a jajgatók, a szenvedők, az éhezők, a csonka-bonkák hangját. **Ez a jövő zenéje, ez lesz a jövő hangja; ez a háborús hang, amely minden hangot, amely békességre inthetné az embereket, elnyomja.**

Most mielőtt elmennek innen, és elülne a harci zaj, újabb nagy bevetés történik: furcsa kékes, lilás, foszforeszkáló fények, borzalmas robbanások, és mindez a gonosz emberek láthatatlan lelkéből jön elő... Most már lassan kezd széteszlani és mindez eltűnni előlem...

LÁTOMÁNY A VILÁGHÁLÓKRÓL(*)

2005. december 25

Nagyon érdekes kép van kibontakozóban előttem. Kétféle hálót látok: mind a kettőt modern szóval így mondhatnám, hogy **világháló**. Az egyik hálót most is gondos angyali kezek szövögetik itt közvetlenül felettünk, aranyszálakból. Olyan vékony szálak ezek, mint egy hajszál, vagy talán egy kicsit ha vastagabb, mint egy hegedűnek a húrja. Csodálatosan csillogó szálak ezek, valódi értékből: aranyból. Ezeket a szálakat annak ellenére, hogy aranyból vannak, mégis úgy pödrik, úgy sodorják le, valami mennyei rokkáról mennyei orsóra, mint a régi mesékben. Bár ez a háló nagyon finom szálakból ugyan, de egyre sűrűbb szövésű lesz felettünk, ennek ellenére messze ellátok. Ez valami csodálatos élmény és érzés a számomra, hogy ilyen messzeségre ellátok és látom a végtelent. **Ahogy a végtelen kitérül előttem, azt látom, hogy ezekből a csillogó aranyszálakból az egész Föld fölé ilyen csodálatos aranyhálót szövögetnek a mennyei kezek.** Ez a háló mindnyájunkért, kik emberré lettünk

a bűn miatt, érettünk van. Nekünk szövögetik, és ezzel a hálóval kívánnak bennünket megvédeni, védelmet nyújtani a világban végbemenő sok gonoszság ellen. **Ez a háló áldozatból és szeretetből szövődik.** Leginkább a mi Urunk, a Jézus Krisztus áldozatából, és szeretetéből, de mindazok beleszövik a maguk kis csodálatos mintáját, akik az Úrral együtt, vagy annak előtte, vagy akár a mostani időben áldozatot hoznak azért, hogy minket embereket megmentsenek, vagy áldozatot hoztak az igazság és szeretet megépüléséért, az emberi lelkekben. Csodálatos ez a háló-szövögetés, s mi több, ez a háló olyannak tűnik nekem, mint amivel halásznak. Ők a hitetlenség óceánjából, világából halásszák mindazokat, akik még az idők végezetéig megmenthetők. Felettünk van ez a háló, de ugyanakkor mi magunk is benne vagyunk ebben a hálóban, mert minket már kihálászott a hitetlenség világából ez a nagy szellemi igazság, a Szentlélek igazsága, hogy megépüljünk és hitünk legyen a mi Urunk, a Jézus Krisztusban.

S aztán látható itt egy nagy-nagy súlyos, sűrű fekete háló, nagyon erős csomózásokkal. Nem mintaszövés van benne, hanem nagy kidudorodó csomók, és ezek azok, amik félelmetessé teszik. Akit ez a háló fogva tart, az kiszabadulni nem tud. A furcsa dolog az, hogy vannak, akik önként mennek bele, mások szinte belerohannak ebbe a kifeszített hálóba. Vannak olyanok is, akik valami érdekeset, valami szórakoztatót, vagy valami értéket látnak a hálóban, ezért kapnak utána és akkor egy szőrös kéz berántja őket a hálóba és egyre sűrűbbé és egyre szorosabbá vonja körülöttük a hálót. Ez is világháló. Ez is ki van terjesztve az egész földi világra. Látom azonban, hogy egy nagy rés van rajta, amit az igazság kardja és a szeretet áldozata vágott rajta. Ezt a rést többen - mondhatnám sokan - materialista, istentagadó elvükkel próbálják mindenképpen összecsomózni, nehogy ezen a résen valaki is kiszabadulhasson. Az aranyháló védelmet nyújtó, simogató, csodálatos aranyszálakkal öltözteti fel mindazokat, akiket ez a háló már gyengéden fogva tart, emez pedig már nem csak a csomóival, hanem fémláncaival is,

itt is, ott is lelakatolja, mintegy lezárja azokat, akik, már benne vergődnek. Sőt, már akik benne vergődnek, azokkal nem is törődik a szőrös kéz tulajdonosa, mert úgy érzi, hogy azok véglegesen és megváltoztathatatlanul az övéi. De emerre, az aranyháló fele kacsingat, és azt figyeli, hogy még kit és hogyan tudna az aranyháló gyenge kötelékéből magának megszerezni. Ezért, amint látom, kitűnő trükköket alkalmaz, ha ugyan alkalmas ez a szó rá. Mindennemű hazugságot suttog, vagy mint a mesében, a kezeire finom bőrszerű, hófehér kesztyűt húz, hogy ne lássék, hogy a keze szőrös, hogy a keze véres. Sajnos vannak, akik mint mentő kéz felé fordulnak. És akkor, az aranyszálak szövögetői gyorsan, a nagy hálón belül egy kisebb hálóval veszik körül a bajbajutottakat, nehogy nagy veszteség érje őket, azaz hogy az aranyhálóból a gyengébbeket áthaláshassa az erőszakosan megnyilatkozó valami... az újnak, a megváltónak tűnő elvek, elgondolások.

Egy hang most azt mondja: maradjatok az aranyhálóban, és életetekkel Krisztusról való bizonyágtételekkel, szeretetteljes megnyilvánulásaitokkal ti is szövögesétek tovább ezt a csodálatos nagy aranyhálót, amelynek szövögetését a mi Urunk, a Jézus Krisztus hozta létre, és belevonta és beleszötte mindazok életét is, akik a mi Atyánk Istenünk akarataért éltek és dolgoztak.

LÁTOMÁNY A LÉGTÉRRŐL(*)

2006. április 2.

Úgy tűnik, mintha leomlottak volna az épületünk falai és annak ellenére, hogy nincs napfény, csak félhomály van, furcsának találom, hogy mégis nagy területet látok. A Földnek nem azt a részét látom, ahol hegyek, völgyek és vizek váltakoznak, hanem a légtérét, és akármennyire próbálok észrevenni valamit magáról a Földről, képtelen vagyok. Az az érdekes vagy furcsa dolog

ebben, hogy különböző helyeken ebben a légtérben teljes első-tétedések jönnek létre; egyik részén magasabban, másutt egészen alant szállnak ezek a felhőszerű képződmények... Szinte úgy érzem, hogy a fejem tetejét is elérnék, ha én arra a területre most oda tudnék menni. Vannak még szebb, tisztább, átlátzóbb és világosabb képződményei is ennek a nagyon széles területnek, amelynek nem tudom felmérni sem a magasságát, sem a szélességét, sem a mélységét, ahol bár szűrten, de a Nap világossága, bizonyos napsugarak képesek még áthatolni. Más területek meg annyira sűrűvé, és sötétté válnak, hogy számomra szinte tapinthatóvá válnak ezek az állandóan gomolyogó képződmények... Mintha szél hajtaná őket; az egyik területről a másikra szállnak. Aztán másutt meg úgy néz ki, mintha állna a felhő... mintha azon a területen - legalábbis időlegesen - megállnának a fellegek és nem mozdulnának, talán csak egy kis mozgást észlelek, de nem vízszintesen, hanem a magasság és mélység között, függőlegesen. Azt is lehet tapasztalni, hogy itt, ahol mi most vagyunk, kitűnően tudunk lélegezni. Valami olyan feltöltés történik, mint amikor az emberek a természetben, az erdőkben időznek, vagy valami révén oxigént kapnak. Ezen a területen úgy érzem van elegendő éltető levegő, de ugyanakkor más területen meg úgy érzem, hogy - és ezt szó szerint kell érteni - az emberek fuldoklanak. Nem tudom miért, de a vízszintes irányban mozgó felhők, ahogy keletről jönnek és nyugat fele mennek, veszítenek az oxigénnel való telítettségükből, mintha elhasználódott volna, és ahogy nézem, azt kell mondjam, hogy az ott élők közül egyre többen fuldokolnak, sőt megfulladnak. Tehát igen sok lesz a fulladásos halál, de az emberek, sőt az orvostudomány sem tudja rátenni majd az ujját, hogy minek következtében pusztulnak el olyan sokan. Többen TBC-re gyanakodnak, meg más légzési betegségekre, de valójában ennek a fulladásos halálnak szellemi oka van. Ezalatt nemcsak azt kell érteni, hogy ezek az éltető erők az atmoszférából elhasználódnak, vagy azokat tönkreteszik az emberek, hanem azt is, hogy az önzés olyan nagyfokú lesz az emberekben, és a sóvárgás a

mások javai és a gyönyörök után, hogy élethelehetőségbeli hiányokat idéz elő, az élet minőségét annyira lerontja, hogy attól megfulladnak az emberek. Ez nem füst vagy korom, bár hasonlatos a koromhoz, hanem ezek nagyon finom, bársonytapintású, fekete szemcsék, amelyek mindenre rátapadnak... Mi több nemcsak az emberek légzését, vagy éltető elemek felvételét gátolják, hanem a növények leveleinek a sorvadásához vezetnek. Olyan mint a savas eső, de ez mégsem az, hanem koromszerű dolog, amely a levelekre rátapadva megakadályozza az asszimilációt, ami életszükséglet. Az erdőink is fogynak és még inkább szükség lenne, hogy a növényvilág ennek a levegőt tisztító funkciójának megfeleljen. Sajnos ez sem fog bekövetkezni... A levegő telítettsége kisüléseket fog előidézni... Azonban nem párával vagy nehéz vízcseppekkel van az atmoszféra telítve, hanem, ettől a számomra teljesen ismeretlen anyaggal, amely azokon a helyeken, ahol a sűrűsödés egy bizonyos mértéken túl ment, csirizszerűvé és tapadóssá válik. Valahogy úgy látom, lenne még rá lehetőség, hogy némileg lelassítsák az emberek ezt a folyamatot... sőt lenne még egy másik lehetőség is, mégpedig az, amiről az imént beszéltem, hogy mint itt most mi, valamilyen extra erőt, azaz az élethez szükséges erőket kapjanak... Én például most úgy érzem magamat, hogy annak ellenére, hogy nem veszek mély lélegzeteket, mert beszélek, mégis sokkal mélyebben és sokkal könnyedebben tudok lélegezni, mint ahogy rendes emberi életemben ezt megszoktam. A fellegeknek ez a szünet nélküli kavargása és telítettségének váltakozása most sem szűnik és hol itt, hol ott sötétté, ködszerűvé, sőt áthatolhatatlanná válik.